

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

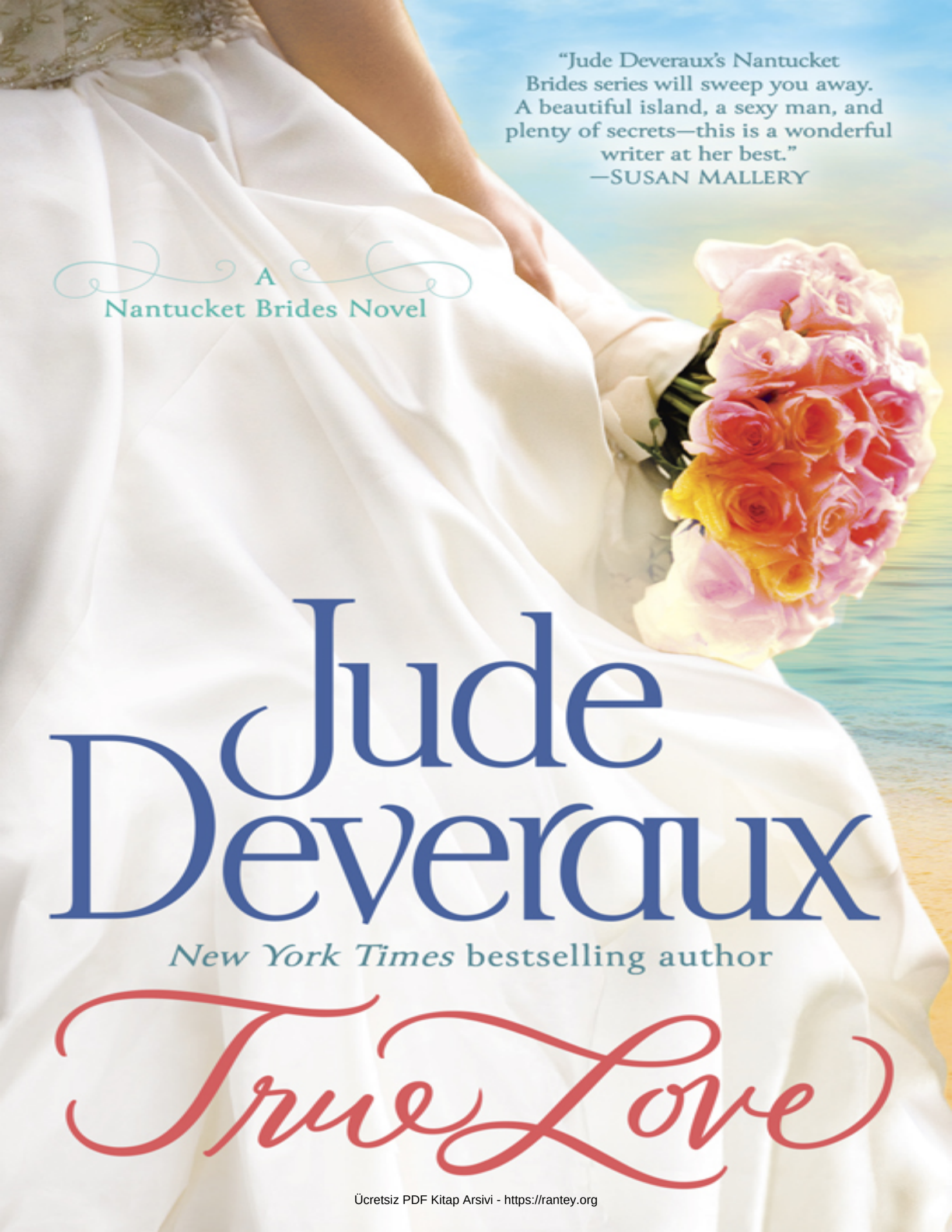
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Jude Deveraux's Nantucket Brides series will sweep you away. A beautiful island, a sexy man, and plenty of secrets—this is a wonderful writer at her best."
—SUSAN MALLERY

A
Nantucket Brides Novel

Jude Deveraux

New York Times bestselling author

True Love

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

True Love

Jude Deveraux

BALLANTINE BOOKS
NEW YORK

Gerçek Aşk bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2013 by Deveraux, Inc.

For All Time by Jude Deveraux kitabından alıntıdır. Telif hakkı© 2014 by Deveraux, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayınlanmıştır.

BALLANTINE ve kolofon Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

Deveraux, Jude.

Gerçek aşk / Jude Deveraux.

sayfa cm

Bu kitap Jude Deveraux'un yakında çıkacak olan *For All Time* adlı kitabından bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve gelecek baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-345-54180-2

1. Aşk hikayeleri. I. Başlık.

PS3554.E9273T78 2013

813'.54-dc23 2013010230

www.ballantinebooks.com

Başlık sayfası fotoğrafı: © *iStockphoto.com*

Kapak tasarımı : Lynn Andreozzi

Kapak fotoğrafı : © Maria Karas /Glasshouse Images v3.1_r2

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Yedinci

Sekizinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onaltıncı

BölümDokuzuncu

u Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Bölüm On Yedi Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Yirmi Bir BölümOn

Sekiz On Dokuz Yirmi

Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Bölüm
Bir Dört Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üç Bölüm Beş
Altı Yedi Yirmi Yirmi
Dokuz Sekiz Otuz
Otuz Otuz Otuz İki
Sonsöz

İthaf Teşekkür Yazar
Hakkında
For All Time'dan alıntı

Önsöz

Jared Montgomery Kingsley

NANTUCKET

Jared, büyükbabası Caleb'in sorusuna yanıt olarak, "Cuma günü geliyor," dedi, "o yüzden ondan önce gidiyorum ve sanırım o burada olduğu sürece uzak kalmam daha iyi olacak. Onu feribottan alması için birini bulacağım. Wes garajının planlarını çizdiğim için bana borçlu, o yüzden bunu yapabilir." Jared elini yüzünde gezdirdi. "Biri onu karşılamazsa, muhtemelen bir ara sokakta dolaşır ve bir daha asla görülmez. Hayalet gibi bir figür onu alıp götürebilir."

"Her zaman çok fazla hayal gücün vardı," dedi Caleb. "Ama belki bu durumda daha az hayal kurabilir ve biraz nezaket deneyebilirsin. Yoksa bu senin neslinde modası geçmiş bir meta haline mi geldi?"

"Nezaket mi?" Jared öfkesini bastırarak şöyle dedi. "Bu kadın bütün bir yıl boyunca evimi ele geçirecek ve beni dışarı çıkmaya zorlayacak. *Benim evimi*. Peki neden? Çünkü çocukken hayalet görebiliyormuş. İşte bu kadar. Evime el konuluyor çünkü artık bir yetişkin olarak

muhtemelen başkalarının göremediği birini görebilir." Ses tonu tüm bu düzenlemeden duyduğu tiksintiyi yansıtıyordu.

"Durum bundan biraz daha karmaşık ve sen de bunu biliyorsun," dedi büyükbabası sakince.

"Oh, doğru. Bütün sırları unutamam, değil mi? Her şeyden önce, kızın annesi Victoria var, bu adaya yirmi yıldır yaptığı ziyaretleri kendi kızından saklıyor. Ve tabii ki çözülmesi gereken Büyük Kingsley Gizemi var. Bu, ailemizi o zamandan beri rahatsız eden iki yüz yıllık cevapsız bir soru-"

"İki yüz iki." "Ne?"

"İki yüz iki yıldır çözülemedi."

"Doğru." Jared iç geçirerek, 1805 yılında inşa edildiğinden beri ailesine ait olan evdeki eski sandalyelerden birine oturdu. "İki yüz iki yıldır kimsenin çözemediği bir gizem, ama anlaşılmaz bir nedenden dolayı bu yabancının her şeyi gerekiyor."

Caleb ellerini arkasında kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Yaz mevsiminin henüz başlarındaydı ama tra c şimdiden artmaya başlamıştı. Yakında arabalar kendi sakin şeritlerinde bile tampon tampona olacaktı. "Belki de gizem çözülemedi çünkü kimse gerçekten araştırmadı. Kimse gerçekten onu bulmaya çalışmadı."

Jared bir an için gözlerini kapattı. Büyük teyzesi Addy öldükten sonra bıraktığı saçma sapan vasiyeti çözmek aylar almıştı. Vasiyete göre, dört yaşından beri eve girmemiş olan Alixandra Madsen adında genç bir kadın bir yıl boyunca evde yaşayacaktı. Bu süre zarfında aile gizemini çözmeye çalışacaktı - tabii eğer isterse. Addy Teyze'nin vasiyetinde, eğer araştırma yapmak istemiyorsa, yapmak zorunda olmadığı açıkça belirtilmişti. Bunun yerine zamanını yelken yaparak, balina izleyerek ya da Nantucket'lilerin her yaz adalarını istila eden korkunç sayıdaki turistleri oyalamak için buldukları binlerce şeyden herhangi birini yaparak geçirebilirdi.

Söz konusu olan tek sır bu olsaydı Jared bunu halledebilirdi ama bir ömür boyu süren insanları ve olayları gizlemek ondan beklenmeyecek kadar büyük bir şeydi. Bu genç kadının, annesi Victoria Madsen'in çok satan tarihi romanlarını araştırmak için her yaz bir ayını teyzesi Addy'nin evinde geçirdiğini öğrenmesini engellemeye çalışmanın onu delirteceğini biliyordu. Jared bir nefes aldı. Belki de tavrını değiştirmeliydi. "Bu işin neden ada dışından birine verildiğini anlamıyorum. Ailesi yüzyıllardır burada olan birini vurmada zıpkın atamazsınız. Eğer onlardan birine araştırma görevi verilseydi, bu kızın buraya gelmesine gerek kalmazdı. Araştırmacılar gizemi çözebilir ve Victoria'nın saklamakta ısrar ettiği sırlar güvende olur."

Büyükbabasının bakışı sözlerini kesti. Daha önce söylenmemiş hiçbir şey yoktu.

"Demek istediğini anladım," dedi Jared. "Bir yıl ve hepsi bu, sonra bu kız buradan ayrılacak ve her şey normale dönecek. Ailemin evini ve hayatımı geri alacağım."

Caleb yumuşak bir sesle, "Belki o zamana kadar Valentina'ya ne olduğunu öğrenmiş oluruz," dedi.

Jared'in bu kadar öfkeli ve yaşlı adamın bu kadar sakin sinir bozucuydu. Ama oyun alanını nasıl eşitleyeceğini biliyordu. "Sevgili Addy Teyze'nin kıymetli Valentina'nı neden aramadığını tekrar anlat bakalım."

Büyükbabasının yakışıklı yüzü bir anda fırtınalı bir hal aldı. Denizdeki gibi. Omuzları daha da geriye gitti, göğsü dışarı çıktı. "Korkaklık!" diye bağırdı, bu ses bir gemi dolusu adamı korkutmuştu. Ama Jared hayatı boyunca bu sesi duymuştu ve hiç rahatsız olmamıştı. "Saf korkaklık! Adelaide gerçeği öğrenirse *başına* geleceklerden korkuyordu."

"Yani sevgili hayaleti ortadan kaybolabilir ve onu bu koca evde yapayalnız bırakabilir," dedi Jared yüzünü buruşturarak. "Ayrıca, insanlar onun Kingsley Sabunu'ndan miras kalan parayla evde kalmış bir kadın olduğunu düşünüyorlardı. Sabun parası çoktan gitti ama sen, Addy Teyze ve Victoria bu evin çatısını korumanın bir yolunu buldunuz, değil mi? Atalarımızın kirli çamaşırlarını tüm dünyaya sergilemeyi sadece beni rahatsız etmiş gibi görünüyor."

Büyükbabası tekrar pencereden dışarı baktı. "Sen babandan da betersin. Büyüklerine hiç saygın yok. Ayrıca vasiyet konusunda Adelaide'e tavsiyede bulunduğumu da bilmelisin."

"Elbette yaptın," dedi Jared. "Ve her şey bana danışılmadan yapıldı."

"Hayır diyeceğinizi biliyorduk, o zaman neden soralım ki?"

Jared cevap vermeyince büyükbabası dönüp ona baktı. "Neye gülüyorsun?"

"Bu kızın Kingsley hayaletinin romantizmine aşık olacağını umuyorsun, değil mi? Planınız bu."

"Tabii ki hayır! O dünya şeyini biliyor, o ... Neydi adı?"

"Neden bana soruyorsunuz? Hiçbir konuda bana danışılmıyor."

"Örümcekler... Hayır, o değil. Ağ. Web. Web'i biliyor ve oraya bakabiliyor."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Web'i, interneti de biliyorum ve seni temin ederim ki aradığın Valentina Montgomery orada değil."

"Hepsi çok uzun zaman önceydi."

Jared kalktı ve büyükbabasının yanında durup gelmeye başlayan turistlere bakmak için pencereye doğru yürüdü. Nantucketlilerden yunusların balinalardan farkı kadar farklıydılar. Yine de yüksek topuklu ayakkabılarıyla kaldırım taşları üzerinde tökezlemelerini izlemek eğlenceliydi.

"Bizim bulamadığımızı bu kız nasıl bulacak?" Jared sakın bir ses tonuyla sordu.

"Bilmiyorum. Bu sadece hissedebildiğim bir şey."

Jared uzun deneyimlerinden büyükbabasının yalan söylediğini ya da bilgi vermediğini biliyordu. Alix Madsen'ın Kingsley Malikânesi'ne neden bir yıllığına sahip olduğu hakkında çok daha fazla şey vardı ama Caleb anlatmıyordu. Ve Jared, Caleb anlatmaya hazır olana kadar hikâyenin tamamını asla duyamayacağını biliyordu.

Ama Jared pes etmiyordu. Henüz değil. "Onun hakkında bilmediğin şeyler var."

"O zaman bana her şeyi anlatmalısın."

"Geçen hafta babasıyla konuştum ve kızının şu anda kötü bir durumda olduğunu söyledi."

"Peki neden?"

"Evlenmek üzere nişanlanmıştı ya da öyle bir şeydi ama kısa süre önce ayrıldılar."

"O zaman burada olmaktan keyif alacaktır," dedi büyükbabası. "Annesi bu adayı her zaman sevmiştir."

"Her yıl burada olduğunu bilmediği annesi bu mu?!" Jared öfkesini kontrol altına almakta zor. Elini salladı. "Boş ver onu. Bu kız erkek arkadaşından ya da nişanlısından -bunlardan birinden, bilmiyorum-yeni ayrıldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Ağlamaklı ve mutsuz olacak ve kendini çikolataya , sonra da görecek ki..."

"Bir hayalet."

"Evet," dedi Jared. "Uzun boylu, yakışıklı, hiç yaşlanmayan, çok sevimli, çok nazik, çok çekici bir hayalet ve kız ona aşık olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu bir şaka değil," dedi Jared. "Boş bir hayat için gerçek hayatından vazgeçen bir başka nesilden bir kadın olacak."

Büyükbabası kaşlarını çatı. "Adelaide asla evlenmek istemedi ve hayatı boş olmaktan çok uzaktı."

"Eğer haftada dört çay partisine tatmin edici diyorsanız, o zaman hayır, hayatı hiç de boş değildi."

Caleb öfke dolu bir yüzle torununa baktı.

"Pekâlâ," dedi Jared ellerini havaya kaldırırken. "Addy Teyze konusunda yanılmışım. Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bütün ada sevdi ve sevgili teyzemin sıkı çalışması olmasaydı bugünkü halinin yarısı bile olmazdı." Bir nefes aldı. "Sadece bu kız farklı. Bizim aileden değil. Hayaletlere, aile gizemlerine ve iki yüz iki yıllık efsanelere alışık değil. Gıcırdayan eski evlere ya da bin dolarlık bir ceket alabileceğiniz ama hiçbir mağazada pamuklu iç çamaşırı satılmayan adalara bile alışık değil." "Öğrenecek." Büyükbabası gülümseyerek ona döndü.

"Neden?"

ona öğretmiyor musun?"

Jared'in yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Onun ne olduğunu ve benden ne isteyeceğini biliyorsun. Onun bir ... olmak için eğitim aldığını biliyorsun..."

"Çıkar şunu oğlum!" diye bağırdı büyükbabası. "Ne için antrenman yapıyor?"

"Mimar olmak için."

Büyükbabası bunu biliyordu ama Jared'in bu konudan hoşlanmamasını anlamıyordu. "*Sen de* öyle değil misin?"

"Evet," dedi Jared. "Ben tam olarak . Ama benim bir işim var. Ben-"

"Oh," dedi Caleb. "Anlıyorum. Sen efendisin ve o da . Senden bir şeyler öğrenmek isteyecektir."

"Bunu bilmeniz için bir neden yok ama şu anda bir durgunluk yaşanıyor. Konut piyasasında bir çöküş. En çok etkilenen işlerden biri de mimarlar oldu. Kimse işe alım yapmıyor. Bu da yeni mezunları umutsuz ve agresif yapıyor. Birbirleriyle beslenen köpekbalıkları gibiler."

"Öyleyse ona bir çiraklık verin," diye tersledi büyükbabası. "Ne de olsa tüm hayatın boyunca ailesine borçlusun."

"Evet, biliyorum ve bu da kalamamamın bir başka nedeni. Tüm bu sırları ondan nasıl saklayabilirim? Victoria'nın bu adadayken yaptıklarını kendi kızından nasıl saklayabilirim?" Jared hayal kırıklığını belli eden bir ses tonuyla sordu. "Teyzemin aptal vasiyetinin beni nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın? Hem hayatımı borçlu olduğum insanların sırlarını korumam gerekiyor hem de firmam New York'ta ve bu kız bir mimarlık öğrencisi. Bu imkânsız bir durum!"

Caleb bu atıp tutmanın ilk kısmını görmezden geldi. "Onun çalışmaları seni neden rahatsız etsin ki?"

Jared yüzünü buruşturdu. "Ona , çizimlerine bakmamı, onları analiz etmemi ve eleştirmemi isteyecek. Bağlantılarımı, her şeyimi duymak isteyecektir."

"Bana iyi bir şeymiş gibi geliyor."

"değil!" Jared öyle dedi. "Üzerine yem atılan bir yem olmak istemiyorum."

Ve ben *yapmayı* severim, öğretmeyi değil."

"Peki o buradayken ne gibi görkemli işler *yapmayı* planlıyorsun?" - kelimenin altını çizdi- "O buradayken? Pencereilerin önünden geçirdiğin o fahişelerden herhangi birini içerecek mi?"

Jared bıkkınlıkla iç geçirdi. "Günümüz kızlarının daha az kıyafet giyiyor olması ahlaklarının düşük olduğu anlamına gelmez. Bunu binlerce kez konuştuk."

"Dün gecedan mi bahsediyorsun? Onun ahlakı nasıldı? Onunla nerede tanıştınız?"

Jared gözlerini devirdi. "Kaptan Jonas'ın Yeri." İskelenin yakınında bir bardı ve nezaketiyle tanınmıyordu.

"Hangi geminin kaptanı *olduğunu* sormaya cesaret edemiyorum. Ama bu genç kadının ailesi kim? Nerede büyümüş? Adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jared. "Betty ya da Becky, hatırlamıyorum. Bu sabah feribotla gitti ama bu yaz geri dönebilir."

"Otuz altı yaşındasınız, karınız yok, çocuğunuz yok. Kingsley soyu seninle birlikte tükenecek mi?"

Jared mırıldanmadan edemedi: "Bir mimarlık öğrencisiyle uğraşmaktansa bu daha iyi."

Jared daha uzun olmasına rağmen, büyükbabası torununa burun kıvrarak bakmayı başardı. "Onun sana olan ilgisi konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Eğer aziz annen hayatta olsaydı, o bile seni şu anki halinle tanıyamazdı."

Jared pencerenin yanında olduğu yerde durdu ve elini sakalının üzerinde gezdirdi. Büyükbabası ona bunun Addy Teyze'nin hayattaki son yılı olacağını söylemişti, bu yüzden mimarlık şirketini son aylarını onunla birlikte adada geçirmek üzere yeniden düzenlemişti. Misafirhaneye taşınmış ve Addy Teyze ile olabildiğince çok zaman geçirmişti. Ve o anlayışlı bir kadındı. Çay partisi vereceği zaman onu hep uyarırdı, böylece teknesine binebilirdi. Ara sıra onunla eve gelen kadınlardan hiç bahsetmezdi. Ve en önemlisi, onun neden orada olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranırdı.

Birlikte geçirdikleri son haftalarda çok şey paylaşmışlardı. Addy Teyze ona hayatıyla ilgili hikâyeler anlatmış ve günler geçtikçe Caleb'den bahsetmeye başlamıştı. İlk başta onun kim olduğunu açıkladı. "O senin beşinci büyük büyükbaban," dedi.

"Beş mi içtim?" diye alay etti.

Kadın ciddiye aldı. "Hayır. Caleb senin büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbaban."

"Ve hâlâ hayatta mı?" Jared onun bardağını romla doldururken aptalı oynayarak sormuştu. Tüm Kingsley kadınlarının rom için olağanüstü bir kapasitesi vardı. "İçlerinde denizci kanı var," demişti büyükbabası.

Jared teyzesinin her geçen gün daha da yavaşladığını gördü. Büyükbabası Jared'e "Bana yaklaşıyor," demişti ve Caleb her gece onunla kalmaya başlamıştı. Uzun yıllar birlikte yaşamışlardı. "İçlerinde en uzun olanı," demişti Caleb ve o hiç yaşlanmayan gözlerde yaşlar vardı. Caleb Kingsley öldüğünde otuz üç yaşındaydı ve iki yüz yılı aşkın bir süre sonra hâlâ otuz üç yaşında görünüyordu.

Ama Jared teyzesiyle paylaştığı onca şeye rağmen, ona kendisinin de büyükbabasını görebildiğini, onunla konuşabildiğini ve tartışabildiğini söylemeye hiç yaklaşmamıştı. Kingsley'in tüm erkekleri bunu yapabiliyordu ama hayatlarındaki kadınlara söylemiyorlardı. "Bırak Caleb'in kendilerine ait olduğunu düşünsünler," demişti babası Jared daha çocukken. "Ayrıca, bir erkeğin akşamlarını ölü bir adamla geçirdiğinin bilinmesi onu hadım eder. Bırakalım da kadınlar senin flört ettiğin konusunda endişelensinler." Jared bu felsefeden emin değildi ama sessizlik kuralını korumuştur. Jared Montgomery Kingsley'lerin yedisi de Caleb'in hayaletini görebiliyordu, kızların çoğu ve küçük oğullardan birkaçı da. Jared gerçeğin Caleb'in insanların onu görmesine izin verip vermeyeceği olduğunu düşünüyordu ama yaşlı adam bu konuya asla açıklık getirmeyecekti.

Bu genç kadının, bu Alix Madsen'in Kingsley'in hayaletini görebilmesinin tuhaf olduğunu söylemek çok hafif kalırdı.

Büyükbabası Caleb şimdi ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bir berbere gidip yüzündeki sakalı ve saçların da çok uzun."

Jared aynaya bakmak için döndü. Caleb uzun zaman önceki o son felaket yolculukta Çin'deki aynayı seçmişti. Jared gerçekten de kötü göründüğünü gördü. Teyzesinin ölümünden beri teknesinden neredeyse hiç çıkmamıştı. Aylardır tıraş olmamış ya da saçını kesmemişti. Sakalında gri çizgiler ve saçlarında gri teller vardı.

boynunun arkasına uzandı. "New York'taki halime benzemiyorum, değil mi?" Jared düşünceli düşünceli konuştu. Eğer önümüzdeki bir yıl içinde sevgili adasından uzak kalamazsa, tanınmaz hale gelmesi daha iyi olacaktı.

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedi Caleb.

Jared büyükbabasına gülümsemek için geri döndü. "Benimle gurur duyacağını düşünmüştüm. Senin aksine, masum bir kızı kendime aşık etmeye çalışmıyorum." Bu da büyükbabasının yüzündeki gülümsemeyi yok etmeyi garantileyen bir başka ifadeydi.

Patlama anında oldu. "Ben *hiç* bir kadını-"

Jared yakışıklı hayalete acıyarak, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Senin niyetin saf ve temiz. Sevdiğin kadının, kıymetli Valentina'nın geri dönmesini -ya da reenkarnasyonunu, her neyse- bekliyorsun. Ve sen ona her zaman sadık kaldın. Bunların hepsini daha önce duydum. Hayatım boyunca duydum. Onu gördüğünde tanıyacaksın, sonra ikiniz birlikte gün batımına doğru gideceksiniz. Bu da demek oluyor ya o ölecek ya da sen hayata döneceksin."

Caleb torununun saygısızlığına ve genel küstahlığına alışkındı. Bunu asla söylemezdi ama bu torunu, hayattayken kendisine en çok benzeyen torunuydu. Kaşlarını çatmaya devam etti. "Valentina'ya ne olduğunu bilmem gerekiyor," dedi basitçe. Eklemediği şey ise artık bir zaman sınırı olduğunu bildiğiydi. Ölümün bile onları ayıramayacağı kadar çok sevdiği kadına ne olduğunu öğrenmek için Haziran'ın yirmi üçüne, yani sadece birkaç hafta sonrasına kadar vakti vardı. Eğer her şeyi tekrar bir araya getiremezse, hiçbirinin -uzun zaman önce bu işe karışmış olan herkesin- hak ettikleri mutluluğu bulabileceklerini sanmıyordu. Tek yapması gereken inatçı, kimseyi dinlemeyen torununu *inandırmaktı*.

Birinci Bölüm

Izzy ona birbiri ardına çikolata uzatırken Alix ağlamaya devam etti. Şimdiye kadar iki çörek, yüzde altmış kakaolu yassı çubuklardan biri, bir bütün Toblerone ve bir Kit Kat almıştı. Böyle ederse Alix ikolatalı kurabiyelere başlayacaktı, bu da Izzy'nin de ona katılacağı ve muhtemelen on kilo alıp gelinliğine sığamayacağı anlamına geliyordu. Bu arkadaşlığın ötesinde bir şey değil miydi?

Hyannis'ten Nantucket'a giden hızlı feribottaydılar ve büfenin yanındaki masalardan birinde oturuyorlardı. Her türlü lezzetli, şişmanlatıcı şey ellerinin altındaydı.

Alix, Izzy'yle birlikte mimarlık okulunun son dönemini bitirirken son birkaç haftadır iyi iş çıkarmıştı. Final projelerini teslim ve her zaman olduğu gibi Alix öğretmeni tarafından utanç verici derecede övülmüştü.

O gece Alix'in erkek arkadaşı ondan ayrılmıştı.

Dairesini bıraktı. Eric hayatı için farklı bir planı olduğunu söyledi.

Felaketle sonuçlanan randevudan sonra Alix doğruca Izzy'nin dairesine gitti. Kapı alındığında, Izzy ve nişanlısı Glenn kanepeye uzanmış, büyük bir kâse patlamış mısır yiyorlardı. Alix ona olanları anlattığında hiç şaşırmamıştı, hatta dondurucuda iki litre çikolatalı karamelli dondurma bulundurarak buna hazırlanmıştı.

Glenn Alix'i alnından öptü. Yatağa gitmeden önce, "Eric aptal bir adam," demişti.

Izzy bütün geceyi sefalet içinde geçireceğini düşündü ama bir saat sonra Alix kanepede uyuyordu. Sabah olduğunda sessizdi. "Sanırım gidip eşyalarımı toplasam iyi olacak," dedi. "Artık gitmemem için hiçbir neden kalmadı." Nantucket adasında bir yıl geçirmekten bahsediyordu. Birkaç yıl önce, Izzy Glenn'le tanıştıktan hemen sonra - ki onunla evleneceğini hemen anlamıştı- kızlar bir anlaşma yapmışlardı. Okuldaki son dönemlerinden sonra, iş aramaya başlamadan önce bir yıl ara vereceklerdi. Izzy sadece bir eş olmak ve hayatında ne yapmak istediğini düşünmek için zaman istiyordu.

Alix, olası bir işverene sunabileceği tasarımlardan oluşan bir portföy hazırlamak istediğini her zaman biliyordu. Çoğu öğrenci okuldan doğrudan bir işe geçtiğinden, göstermeleri gereken tek şey ödevler için yaptıkları çalışmalardı ve hepsi de bir öğretmenin beğenilerinden ve beğenmediklerinden büyük ölçüde etkileniyordu. Alix kendi çalışmalarını göstermek istiyordu, hepsi orijinaldi.

Alix'e Nantucket'ta bir yıl geçireceği söylendiğinde isteksiz davranmıştı. Kimseyi tanımadığı bir yere gitmek çok fazlaydı. Bir de Eric vardı. İlişkileri bu kadar ayrılığa dayanabilir miydi? Alix neden gidemeyeceğine dair bahaneler bulmaya başladı, Izzy'nin düğün için ona ihtiyacı olmasıyla başladı.

Ama Izzy bunun hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat olduğunu ve Alix'in bunu kullanması *gerektiğini* söylemişti. "Bunu yapmak zorundasın!"

"Bilmiyorum," dedi Alix. "Düğününüz... Eric..." Omuz silkti.

Izzy ona ters ters baktı. "Alix, sanki iyilik perin sihirli değneğini salladı ve sana tam da ihtiyacın olan şeyi tam zamanında verdi. Bunu yapmalısın!"

"Sence benim iyilik perimin gözleri yeşil mi?" Alix sormuş ve ikisi birden kahkahalara boğulmuştu. Alix'in annesi Victoria'nın gözleri zümrüt rengiydi. Tabii ki biricik kızı için bu yılki çalışma ve eğitimin gerisinde .

Bu aranın arkasında Alix'in annesinin olduğundan emin olmalarını sağlayan şey, Alix'e Adelaide Kingsley'nin vasiyetindeki tuhaf hükümden bahseden kişinin o olmasıydı. Izzy her zaman Victoria'ya hayranlık duymuştu.

Yazdığı tüm o harika, heyecan verici kitaplarla uluslararası üne sahip olmasaydı bile, yine de muhteşem olurdu. Bir kere, muhteşemdi. Gür kumral saçları, bir İspanyol dizi yıldızınıninki gibi bir vücudu ve bir odaya hükmeden bir kişiliği vardı. Victoria gürültücü ve gösterişli değildi, ama bir odaya girdiğinde herkes dikkat kesilirdi. Konuşmayı bırakıp dönüp baktıklarında insanların üzerine bir sessizlik çöküyordu. Sanki Victoria'yı gördükleri kadar varlığını da hissediyorlardı.

Izzy Victoria'yla ilk tanıştığında, Alix'in annesinin tüm ilgiyi üzerine çekmesine nasıl tepki vereceğini merak etmişti ama Alix buna alışkındı. Ona göre annesi böyleydi ve bunu kabullenmişti.

Elbette Victoria'nın kızının bir odaya girdiğini fark ettiğinde, etrafına toplanmış insanları büyülemeyi bırakıp doğruca Alix'e gitmesinin de yardımı oldu. Kollarını sessiz bir köşeye çekiliyorlardı, sadece ikisi.

Alix'e hatırlamadığı bir kadının vasiyetinin içeriği ilk söylendiğinde hayır demişti. Evet, Alix her zaman bir yıl izin yapmayı planlamıştı ama ıssız bir adada değil.

Asıl sorun, annesine evlenmeyi düşündüğü bir erkek arkadaşı olduğunu söylememiş olmasıydı. Eric sorarsa.

"Anlamıyorum," dedi Izzy. "Annenle birbirinize her şeyi anlattığınızı sanıyordum."

"Hayır," dedi Alix. "Onun hakkında her şeyi öğrendiğimi söyledim. Ona söylediklerim konusunda çok seçiciyimdir."

"Peki Eric bir sır mı?"

"Herhangi bir erkekle olan aşk hayatımı annemden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Eric'ten haberi olsaydı, burada onu sorguluyor olurdu. Muhtemelen dehşet içinde kaçardı."

Izzy, Alix'in kaşlarını çatıldığını görmemesi için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Eric'ten hiç hoşlanmamıştı ve Victoria'nın ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmasını diliyordu.

Alix geçen okul yılı için tasarımlarını bitirip maketini yaptıktan sonra Eric'in projesine "yardım" etmişti. Gerçek şu ki, neredeyse tüm projeyi onun için yapmıştı.

Ayrılıktan ve Alix'in Nantucket'a gitme kararından sonra, bu konuda çok yetişkin davranmıştı. "Çalışmak için de zamanım olacak." Lisanslı bir mimar olmak için bir dizi gerçekten korkunç sınava girmek gerekiyordu. Alix, "Sınavlarda başarılı olacağım ve ailemi gururlandıracağım," diye söz verdi.

Izzy, Alix'in ailesinin onunla daha gurur duyamayacağını düşünüyordu ama bunu söylemedi. Alix sonunda gideceğini söylediğinde, Izzy'nin arkadaşıyla birlikte seyahat etmeye ve Alix yerleşene kadar Nantucket'ta kalmaya karar vermesine neden olan şey onun depresif ve kadercil ses tonuydu. Alix sonunda yıkıldığında orada olmak istiyordu.

Her şey Nantucket'a giden feribota adım attıklarında oldu. O zamana kadar yolculuğa hazırlanmak için yapacak o kadar çok şey vardı ki Alix'in Eric'i düşünecek vakti olmamıştı. Annesi tüm masrafları karşılamış, bavullarını bile adaya göndermişti, böylece iki genç kadın sadece gece çantalarıyla uğraşmak zorunda kalacaklardı. Ve ilk plandan günler önce yola çıkmışlardı çünkü Izzy, Alix'in Eric'i tekrar görmesinden korkuyordu.

Feribot iskeleden ayrılana kadar Alix iyi görünüyordu. Izzy'ye baktığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum."

Izzy bunun olacağını bildiği için çantasında büyük bir Toblerone çikolatası vardı. "Yanlış yaptığın şey Eric'ten daha zeki ve yetenekli doğmaktı. Onun gözünü korkuttun."

Izzy çikolatayı açıp bir masaya oturduklarında Alix, "Ben yapmadım," dedi. Henüz sezonun başıydı, bu yüzden büyük tekne insanlarla dolu değildi. "Ona karşı her zaman çok iyiydim."

"Evet," dedi Izzy. "Öyleydin. Çünkü onun minicik egosunu incitmek istemedin."

"ama," dedi Alix çiğneyerek. "Onunla harika zamanlarımız oldu. O-"

"Seni kullandı!" Izzy geride durup Eric'in Alix'e sarılıp onun işini yapmasını izlemek zorunda kalmıştı. Sınıflarındaki diğer tüm erkeklerin ondan gözü korkuyordu. Babası başarılı bir mimar, annesi ünlü bir yazardı ve daha da kötüsü, Alix'in tasarımları her yarışmayı, her ödülü kazanıyor ve tüm okul tarafından övülüyordu. "Peki sen ondan ne bekliyordun?"

sınıfında hep ilk beşte olduğunu biliyor muydun? Profesör Weaver'ın son projeni gördüğünde ayaklarını öpeceğini düşünmüştüm."

"O sadece gerçekten *inşa* edilebilecek tasarımları takdir ediyor."

"Evet, öyle. Eric'in siz ona yardım etmeye başlamadan önce tasarladığı o şey Sydney Opera Binası'nı inşa eden ekip tarafından bir araya getirilemezdi."

Alix küçük bir tebessüm etti. "Daha çok bir uzay gemisi gibiydi, değil mi?" "Her an yörüngeye girmesini bekliyordum."

Alix iyileşiyor gibi görünüyordu ama sonra gözleri tekrar hüzne döndü. "Ama veda partisindeki flörtünü gördün mü? Yirmi yaşlarında bile değildi."

"Devam et ve söyle," dedi Izzy. "O aptaldı. Gerçekten aptaldı. Ama Eric'in kırılğan egosu için buna ihtiyacı var. Onun yukarı çıkması için başkalarının aşağı inmesi gerekiyor."

"Terapist misin yoksa guru musun bilmiyorum."

"İkisi de değil. Ben bir kadını ve bazı şeyleri görürüm. Harika bir mimar olacaksın ve aşkı bulmanın tek yolu tamamen farklı bir alanda çalışan bir adamla birlikte olmak." Araba satan kendi nişanlısından bahsediyordu. Pei'nin Corbusier'den, Montgomery'nin son organik şaheserinden haberi yoktu.

Alix, "Ya da benden korkmayacak kadar iyi bir mimar bulabilirim," dedi.

"Frank Lloyd Wright öldü."

Alix küçük bir gülümseme daha verdi ve Izzy konuyu değiştirmek için cesaretlendi. "Bana kalacağınız yerin misafirhanesinde yaşayan bir adam olduğunu söylememiş miydin?"

Alix, Izzy'nin kendisi için aldığı çikolatayı ısırırken burnunu çekti. "Avukat, Bayan Kingsley'nin yeğeninin orada kaldığını ve sorularıma cevap verebileceğini söyledi. Ya da evin tamire ihtiyacı varsa o yapabilirmiş. Adı Bay Kingsley."

"Ah." Izzy'nin sesi hayal kırıklığını gösteriyordu. "Adelaide Kingsley öldüğünde doksan küsur yaşındaysa, yeğeni en az altmış yaşında demektir. Belki seni elektrikli scooter'ıyla gezdirir."

"Güldürme beni."

"Deniyorum. İşe yarıyor mu?"

"Evet," dedi Alix, "öyle." Atıştırma barına doğru baktı. "Çikolatalı kurabiyeleri var mı?"

Izzy inleyerek sessizce eski erkek arkadaşı Eric'e lanet okudu. Tezgâha doğru giderken mırıldandı: "Eğer kilo alırsam, onun bütün yapıştırıcılarına saç jölesi süreceğim. Modelleri dağılacak." Sepetten plastik ambalajlı dört büyük kurabiye çıkarıp parasını öderken gülümsüyordu.

Feribot iskeleye yanaştığında Alix ağlamayı bırakmıştı ama hâlâ kazığa oturtulmak üzere olan bir şehit gibi görünüyordu.

Kurabiye ve sıcak çikolatayla dolu olan Izzy -Alix'in tek başına yemesine izin veremezdi- Nantucket'a hiç gitmemişti ve burayı görmek için sabırsızlanıyordu. Omuzlarında büyük deri çantalarıyla (Victoria'nın hediyeleri) uzun, geniş ahşap iskeleye çıktılar. Eskiden balıkçı kulübesi gibi görünen küçük dükkânlar, üzerlerinde Nantucket'ın zevkli logoları olan gömleklerle doluydu. Nişanlısına şapka ve sweatshirt almak için durmak isterdi ama Alix çenesi yukarıda, gözleri ileride, hiçbir şeye bakmadan, sadece yürüyerek yoluna devam ediyordu.

Izzy köşeden ellerinde dondurma külahlarıyla birkaç çocuğun geldiğini gördü. Belki Alix'i bir külah dondurmayla sakinleştirebilirse, biraz alışveriş yapabilirdi.

"Bu taraftan!" Izzy seslendi ve Alix onu takip etti. İskelenin kenarında küçük bir dondurmacı vardı ve Izzy Alix'i içeri gönderdi. "Benim için tereyağlı cevizli," dedi Izzy.

Alix güçsüzce başını salladı ve içeri girdi.

Izzy cep telefonunu çıkardı ve nişanlısını aradı. "İyi değil," dedi onun sorusuna cevap olarak. "Ne zaman döneceğimi de bilmiyorum. Şu anki haliyle yatağa girecek ve bir daha çıkamayacak. Biliyorum," dedi. "Ben de seni özlüyorum. Uh-oh. İşte geliyor. Olamaz! Kendine üzerinde üç kaşık çikolata olan bir külah almış. Bu hızla giderse geri dönmek için feribota ihtiyacı olmayacak. Yüzecek. Sanırım-"

Izzy sözünü kesti çünkü bir adam onunla Alix'in arasına girdi. Uzun boyluydu, 1.80'in biraz üzerindeydi, geniş omuzluydu. Kaba, kırılmış bir sakalı ve neredeyse omuzlarına kadar uzanan bir tutam saçı vardı. Uzun adımlarla yürüyordu, kot pantolonu ve kot pantolonu

Gömleği sıkı vücudunu gösteriyordu. Izzy'ye baktı, onu görmezden geliyor gibiydi, sonra arkasına doğru yürüyen Alix'e baktı, elleri iki dondurma külahıyla doluydu. Alix'i bir aşağı bir yukarı süzdü, sanki onunla konuşacakmış gibi bir an tereddüt eder gibi oldu, ama sonra yürümeye devam etti ve köşede kayboldu.

Izzy adamın ardından bakakaldı, gözleri kocaman, ağzı açıktı. Telefonu hâlâ kulağındaydı ve Glenn konuşuyordu ama onu duymuyordu.

Alix ona ulaştığında Izzy fısıltıyla, "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Kimi?" Alix, Izzy'nin külahını ona uzattı.

"O."

"Kimi?" Alix hiç ilgilenmeden sordu. "O!!"

Izzy'nin telefonundan Glenn'in "Isabella!" diye bağırdığı duyuldu.

"Ah, üzgünüm," dedi hücrenin içinde. "Onu az önce gördüm. Burada, Nantucket'ta. Gitmem gerekiyor." Telefonu kapattı, külahını Alix'ten aldı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı.

"Hey!" Alix dedi ki. "Onu yiyebilirdim." "Onu görmedin mi?"

Alix dondurmasını ısıtırken, "Kimseyi görmedim," dedi. "Kimi gördün?"

"Montgomery."

Alix durakladı, dudakları üst üste yığılmış dondurmanın üzerindeydi. Büyük çikolata parçaları kenarlardan dışarı fırlamıştı.

"Jared Montgomery'nin buradan geçtiğini gördüm."

Alix ağzını dondurmadan çekti. "Jared Montgomery mi? Mimar olan mı? New York'taki Windom binasını tasarlayan?"

"Başka kimi kast edebilirim ki? Ve sana baktı. Neredeyse seninle konuşmak için duracaktı."

"Hayır," dedi Alix, gözlerini kocaman açarak.

"Yapamazdı. Yapmadı." "Yaptı!" Izzy söyledi. "Ama sen-"

Alix elindeki üçlü külahı çöpe attı, ağzını sildi ve Izzy'nin kolunu tuttu. "Nereye gitti bu?"

"Orada. Köşeyi dönünce."

"Ve sen de kaçmasına izin mi verdin?!" Alix arkadaşının kolunu bıraktı ve Izzy'yi de arkasına alarak hızla ilerledi. Sakallı adamın, altında kamerası olan güzel beyaz bir teknenin üzerinde durduğunu görmek için tam zamanında gelmişlerdi. Rıhtımda uygunsuz bir şekilde kısa şort giymiş bir kıza gülümsüyordu. Serin bir gün olması kız için bir fark yaratmıyor gibiydi. Adam ona gülümsedi, öyle sıcak bir sırıtıştı ki Alix bunun güneşe rakip olduğunu düşündü. Kızın kendisine uzattığı çantayı aldı, sonra arkasında çift su dalgası bırakarak tek başına hızla uzaklaştı.

Alix bir binanın yıpranmış kiremitlerine çarptı. "Bu onu."

Izzy onun yanında arkasına yaslandı, ikisi de uzakta hızla gözden kaybolan tekneye bakıyordu. "Onun New York'ta. Peki neden burada olduğunu düşünüyorsun? Tatil mi yapıyor? İlahi bir şey mi inşa ediyor?"

Alix hâlâ denize bakıyordu. "Gerçekten . O otelde konuşmasını dinlediğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Sanki dünmüş gibi," dedi Izzy. "Az önce o kıza gülümsediğinde, o olduğundan emindim. O gözleri nerede görsem tanırım."

"Ve o alt dudak," diye mırıldandı Alix. "Onun hakkında bir şiir yazmıştım." "Şaka yapıyorsun. Ben hiç şiir görmedim."

"Çünkü sana göstermedim. Bu yazdığım tek şiir."

Orada sessizce durdular, ne yapacaklarından ya da ne söyleyeceklerinden emin değillerdi. Jared Montgomery onların kahramanıydı, tasarımları mimarlık dünyasında efsaneleşmiş bir adamdı. Onlara göre o Beatles, tüm vampirler ve Justin Bieber'ın bir araya gelmiş haliydi.

İlk toparlanan Izzy oldu. Solunda eski teknesini bağlayan genç bir adam vardı. Ona doğru bir adım attı. "Az önce o beyaz tekneyle giden adamı tanıyor musun?"

"Elbette. O benim kuzenim."

"Reeeaaallly?" Izzy, sanki bu hayatında duyduğu en ilginç şeymiş gibi sordu. "Onun adı ne?"

Alix arkadaşının yanına gelmişti ve nefeslerini tutmuş adama bakıyorlardı.

"Jared Kingsley."

"Kingsley mi?" Alix şaşkınlıkla sordu, sonra yüzü düştü. "O Jared Montgomery değil mi?"

Adam güldü. Görünüşü fena değildi ama giysileri uzun süredir yıkanmamış gibiydi. "Oh. Öyle, değil mi?" Belli ki onlarla alay ediyordu. "Burada adı Kingsley ama Amerika'da Montgomery."

"Amerika mı?" Izzy sordu. "Ne demek bu?"

"İşte orada." Adam suyun ötesini işaret etti. "Amerika'da. Az önce geldiğin yerde."

Hem Izzy hem de Alix, Nantucket adasının ayrı bir ülke olduğu fikrine gülümsediler.

Izzy onun düşündükleri adam olduğundan kesinlikle emin olmak istiyordu. "Ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Ev planları çiziyor. Benim için bir garaj çizdi ve güzel bir garaj oldu. Üstündeki daireyi yazın kiraya veriyorum. Kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?"

İki genç kadının, tarihin en büyük mimarlarından birinin "ev planları çiziyor" a indirgendiği fikrini sindirmeleri biraz zaman aldı

Önce Alix konuştu. "Hayır, teşekkürler. Ben-" Sözünü yarıda kesti çünkü bu yabancıya işini anlatmak istemiyordu.

Ne düşündüklerini biliyormuş gibi gülümsedi. "Eğer siz kızlar onunla ilgileniyorsanız, sıraya girseniz iyi olur. Ve bunu ertelemeniz gerekecek çünkü yaşlı Jared en az üç gün dışarıda olacak."

"Teşekkürler," dedi Izzy.

"Eğer fikrini değiştirirsen, ben Wes'im. Sadece güzel Nantucket günbatımının yönünü düşün ve o benim."

Izzy ve Alix binanın etrafından dolaşarak gittiler. İkisinin de gözleri parlıyordu. Şaşırmışlardı.

Alix sonunda, "Jared Montgomery aynı zamanda Jared Kingsley," demeyi başardı.

Izzy arkadaşının aklında ne olduğunu anladı. "Ve sen Kingsley House'da kalıyorsun."

"Bir yıllığına."

"Sizce orada sizinle *birlikte* yaşayan Bay Kingsley o mu?" Izzy'nin gözleri o kadar büyümüştü ki daire şeklindeydi. "Evle ilgili herhangi bir sorunuz olduğunda size yardım etmesi gereken adam o mu?"

"Hayır. Yani, sanmıyorum. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum."

"Ama öyle olmasını umuyorsun!" Izzy parmaklarını şakaklarına götürdü. "Öngörüyorum

Bir düzine tesisat felaketi. Unutacaksın ve suyu açıp onu ıslatacaksın. O kıyafetlerini çıkarmak zorunda kalacak ve sen de ıslanacaksın, sonra birbirinize bakacaksınız ve kıyafetlerinizi yırtacaksınız ve-"

Alix gülüyordu. "Ben *o kadar* bariz olmayacağım ama ben görebiliyorum... belki de en son tasarımlarımdan bir paketi yüzüstü ve tam ayaklarının dibine düşürebilirim."

"Bu iyi," dedi Izzy. "Muhteşem seks daha sonra gelebilir. Önce mimarlık konusunda neler yapabildiğini görsün, sonra da arkana yaslanıp onun kontrolü ele almasına ve erkek olmasına izin ver. Bu iyi bir plan."

Alix'in gözleri fal taşı gibiydi. "Bana hayatında hiç bu kadar yenilikçi ve iyi düşünülmüş tasarımlar görmediğini söyleyecek. Daha önce hiç görmediği bir yeteneğe sahip olduğumu söyleyecek ve bildiği her şeyi bana öğretebilmek için her an yanında olmamı isteyecek. Kendi özel öğretmenimle geçirdiğim koca bir yıl. Bir yıllık öğrenme ve-"

"İşte bu kadar!" Izzy söyledi. "Neymiş o?"

"Bütün bu vasiyet meselesi," dedi Izzy. "Annen, senin hiç tanımadığın bu yaşlı kadının-"

"Annem, ben dört yaşındayken onunla bir yaz geçirdiğimizi söylüyor. Ve sanırım iletişim halinde kaldılar."

"Tamam, tanıştığınızı hatırlamadığınız bir kadın ama size evini bir yıllığına bıraktı. Victoria, bir işe girmeden önce ara vermek istediğin için olduğunu söyledi. Ben her zaman her şeyin şüpheli olduğunu düşünmüşümdür, çünkü yaşlı kadın-"

"Bayan Kingsley."

"Doğru. Bayan Kingsley ne zaman öleceğini bilmiyordu. Tek bildiği yüz yaşına kadar yaşayabileceği ve o zamana kadar kendi şirketinizi yönetiyor olacağınızdı."

"Belki," dedi Alix, "ama sadece sınavlarımı geçersen." Mimarlık öğrencileri arasında, okulda daha uzun süre geçirdiklerine dair bir şaka vardı

ve sonunda bir dizi acı verici test vardı. Ama dışarı çıktıklarında iş yoktu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sanırım Bayan Kingsley ve muhtemelen anneniz de sizi evlenmemiş mimar yeğeniniz Jared Montgomery ile tanıştırmak istedi. Ya da bu durumda Kingsley."

"Ama yüz yaşına kadar yaşasaydı, o zamana kadar yarım düzine çocuğu olabilirdi."

"Neden gerçeklerin iyi bir hikayeyi mahvetmesine izin verelim?"

"Haklısın," dedi Alix. "Bayan Kingsley yeğeniyle tanışmamı istedi ve annemin de teşvikiyle beni yeğeninin yanındaki eve yerleştirdi. Tabii ki New York'ta yaşıyor ve çalışıyor ve muhtemelen yılda sadece iki ya da üç hafta burada, ama bunun iyi bir hikaye için ne önemi var?"

"Annenizin sizi bu eski eve getirmek için gizli bir amacı olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Alix annesini buna hayır diyemeyecek kadar iyi tanıyordu. Gerçek şu ki, Alix bunun neden ya da nasıl ayarlandığını umursamıyordu. Önemli olan tek şey ona bu inanılmaz fırsatın verilmiş olmasıydı. Ve Jared Montgomery'nin hemen yanı başında yaşıyor olması gerçekten mümkün müydü? Aynı arazideki bir misafirhanede? "Onun beynini temizleyeceğim," dedi. "Tasarımdan kanalizasyona kadar bildiği her şeyi öğreneceğim. Hatırlat da anneme gül göndereyim. Hadi, eve gidelim."

"Başka dondurma yok mu?" Izzy sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Hızlı yürüyelim ve ter atalım. O kadar çikolatayı yememe neden izin verdin?"

"Tüm nankörlerin arasında-" diye başladı Izzy ama Alix'in kahkahası onun sözünü kesti. "Çok komik. Gülmediğim için kusura bakmayın. O dönmeden önce üç günümüz var, yani yapacak çok işimiz var."

Alix, "Nantucket'ta alışverişin iyi olduğunu duydum," dedi.

Izzy, "Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Alışverişi ben yaparım. Senin çalışman gerek. Bu hayatının sunumu olacak."

"Kafamda birkaç fikir var," dedi Alix ve Izzy güldü, çünkü Alix'in her zaman bol miktarda tasarım fikri vardı.

Yürümeye başladıklarında ilk fark ettikleri şey, artık Eric'in Alix'e yaptıklarının hayaleti üzerlerinde dolaşmıyordu,

Nantucket şehir merkezinin inanılmaz güzellikteki manzarasıydı. Cadde arnavut kaldırımlıydı, yürümek ya da araba kullanmak çok zordu ama çok güzeldi. Kaldırım genişti ve tuğlalarla döşenmişti. Yüzyıllar boyunca ağaçlar ve toprağın çökmesiyle sanatsal bir şekilde dalgalanmış ve akmişti.

Ama Alix'in en çok dikkatini çeken şey binalardı. Birbiri ardına, her biri mükemmeldi. Tasarım ve uygulama açısından mükemmeldi.

"Sanırım bayılacağım," dedi Alix bir noktada durup caddenin aşağısına, kasabanın güzelliğine bakarken.

"Evet, gördüğüm resimlerden bile daha iyi."

"Burası... Bilmiyorum ama bence cennet. Ve ..."

Izzy merak içinde arkadaşına bakıyordu. Birbirleriyle mimarlık okulunun ilk gününde tanışmışlardı ve ikisi de zarif, güzel genç kadınlardı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Izzy'nin tutkusu küçük bir kasabada yaşamak ve tadilat işleri yaptığı bir ofise'ye sahip olmaktı. Hayattaki öncelikli hedefi bir koca ve çocuklardı.

Ama Alix'e babasından derin bir inşaat sevgisi miras kalmıştı. Babasının büyükbabası bir müteahhitti ve oğlu yazlarını ev inşa ederek geçirirdi. Babası kışın bir dükkânda çalışıp dolaplar yapardı. Alix doğmadan önce mimarlık diplomasını almıştı ve daha sonra üniversite düzeyinde ders vermeye başlaması onun için doğaldı.

Alix çocukken anne ve babası boşanmıştı ve sonuç olarak iki dünyada büyümüştü. Biri babasının yanındaydı ve babasının tasarımından çivileri çakmaya ve iç mekan için boya renkleri seçmeye kadar inşaatla ilgili her şeyi içeriyordu. Ve bildiklerini kızına öğretmeyi seviyordu. Birinci sınıfa gittiğinde planları okuyabiliyordu.

Hayatının diğer yarısı annesinin yazarlığı etrafında dönüyordu. Yılın bir bölümünde Alix ve annesi, Victoria tüm dünyanın keyifle okuduğu romanlar yazarken, sadece ikisi, sessizce yaşıyorlardı. Annesi her Ağustos ayında Colorado'da bir kulübeye giderek o yılın romanını yazabilmek için kendini izole ediyordu. Çılgınca popüler kitapları denizci bir aileyi çağlar boyunca ele alıyordu. Her kitap bittiğinde kokteyl partileri, abartılı akşam yemekleri düzenlenirdi,

ve tatiller. Alix'in annesiyle birlikte hayat, sessiz bir çalışma ve büyük bir heyecanın harika bir karışımıydı.

Alix her şeyi sevmiştir! Babasının ekibiyle bir pikabın bagaj kapağında oturup sandviç yemeyi seviyordu ve tasarım bir elbise giyip dünyanın en iyi yayıncılarıyla gülmeyi seviyordu.

"Hepsi aynı," derdi Alix her zaman. "Hepsi yaşamak için çalışıyor. Aletleri ister çekiç ister altı heceli kelimeler olsun, hepsi işçidir."

Alix, çok başarılı iki ebeveyninin arasından yetenekli ve hırslı olarak çıkmıştı. Babasının inşaat sevgisi ve annesinin zirvede olmanın tek yer olduğuna dair inancı onda da vardı.

Izzy, arkadaşı Nantucket'ı incelerken gözleri parlayan Alix'e baktı ve Izzy neredeyse Jared Montgomery için üzülecekti. Alix bir şey öğrenmek istediğinde doymak bilmezdi.

"Bunu daha önce de görmüştüm," dedi Alix.

"Belki de burayı dört yaşından hatırlıyorsundur."

"Pek olası değil, ama ..." Alix etrafına bakınıyordu. Yolun karşısında, ön cephesinde koyu yeşil pencere çerçeveleri olan güzel beyaz ahşap bir bina vardı. Bir tarafında Nantucket ile dünyanın diğer bölgeleri arasındaki mesafeyi gösteren bir harita vardı. Hong Kong 10,453 mil uzaklıktaydı.

" 'Biz her şeyin merkeziyiz,' " diye alıntılıdı Alix. "Haritaya baktığımda birinin böyle dediğini duyuyorum. 'Nantucket dünyanın merkez üssüdür.' Bunu dört yaşındayken duymuş olmalıyım. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım ama komik bir şekilde ne anlama geldiğini biliyordum. Bu mantıklı mı?"

"Aslında ," dedi Izzy gülümseyerek. Yakında ayrılacak gibi görünüyordu. Alix'in ses tonundan arkadaşının Nantucket hakkında sandığından daha çok şey hatırladığını anlayabiliyordu. Ve daha da iyisi, Nantucket'ı evi gibi hissetmeye başlamıştı. Victoria ve merhum Bayan Kingsley bütün bunları Alix'in ünlü Jared Montgomery ile tanışması planlamışlarsa, işe yarıyor gibi görünüyordu.

"Hadi içeri girelim," dedi Izzy. "Kutlama yapmalıyız." Burası Murray's Beverage mağazasıydı ve içeride sıra sıra şarap, bira ve

Likör. Izzy soğuk ve gazlı bir şeye ihtiyaçları olduğunu düşünerek arka duvardaki buzdolabına yöneldi.

Ama Alix eski moda ahşap tezgâha gitti ve arkasındaki raflara baktı. "Rom istiyorum," dedi tezgâhın arkasındaki kadına.

"Rom mu?" Izzy sordu. "Bunu sevdiğini bilmiyordum."

"Ben de içmedim. Sanırım hayatımda bir kez rom ve kola içtim. Ama burada, Nantucket'ta rom istiyorum."

"Bu yerel bir gelenek," dedi kadın. "Hangisini istersiniz?"

"İşte bu." Alix yedi yıllık Flor de Caña şişesini işaret etti.

Izzy tezgâha bir şişe şampanya koyarken, "Sana rotgut yok," dedi.

Alix çantasından cep telefonunu çıkardı ve geçmiş e-postalarını kontrol etti. Annesi ona Kingsley Evi'nin yolunu tarif etmişti ama Eric'in üzüntüsünden Alix haritanın çıktısını almamıştı. Ama annesinin yol tarifleri oldukça şifreliydi -ki bu alışılmadık bir şey değildi. Annesi bir romancı gibi düşünür ve yazardı ve gizemi severdi.

Alix tezgâhın arkasındaki kadına baktı. "Burada, Nantucket'ta bir evde kalıyorum ve annem feribota yürüme mesafesinde olduğunu söyledi. Kingsley Lane yirmi üç numara ve dedi ki" -Alix telefonunu kontrol etti- "yol West Brick'in yanına dönüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. West Brick Yolu'nu nasıl bulabilirim?"

Turistlere çok alışkın olan kadın gülümsedi. "Bahse girerim West Brick yazıyordur."

"Aslında öyle," dedi Alix. "Bunun bir yazım hatası olduğunu sanmıştım." "Addy'nin evini kastediyor olmalısınız," dedi kadın.

"Evet. Onu tanıyor muydun?"

"Herkes yaptı ve hepimiz onu çok özledik. Yani bir yıl boyunca orada yaşayacak olan sen misin?"

Alix kadının bunu bilmesine biraz şaşırmıştı. "Evet," dedi tereddütle.

"Aferin sana! Ve Jared'in sana zorbalık etmesine izin verme. O benim kuzenim olabilir ama yine de ona karşı durmanı söyleyebilirim."

Alix ona sadece göz kırpabildi. Ona göre Jared Montgomery, yani Kingsley saygı duyulması gereken biriydi, Alix'in yaşadığı ve çalıştığı mimarlık dünyasında bir tanrıydı. Ama Nantucket'ta kimse ona hayranlık duymuyor gibiydi.

Izzy bir adım öne çıktı. "Bay Kingsley'in kuzeni olduğunu söyleyen bir adamla tanıştık bile. Daha çok var mı?"

Kadın tekrar gülümsedi. "Çoğumuz bu adaya ilk yerleşen kadın ve erkeklerin soyundan geliyoruz ve öyle ya da böyle akrabayız." Kasaya gitti ve alışverişlerini saydı. "Bankadan sola dönün. Orası ana cadde. Yolun yukarısında sağda birbirine benzeyen üç tuğla ev var. Kingsley Lane, üç tuğla evin sonuncusunun yanında sağa döner."

"West Brick," dedi Alix.

"Tamamdır."

Ödemeyi yaptılar, teşekkür ettiler ve dükkândan ayrıldılar.

"Şimdi tek yapmamız gereken bankayı bulmak," dedi Izzy.

Ama Alix kasabaya bakma transına geri dönmüştü. Yolun karşısındaki bir bina Alix'i olduğu yerde durdurdu. Alçak, eğimli çatıları olan tek katlı eklentilerle çevrili iki katlı bir merkez. Üstünde yarım ay şeklinde bir pencere, onun da üstünde panjurlu bir sekizgen.

"Anınızı bölmek istemezdim ama bu gidişle oraya varmamız gece ."

Alix isteksizce tekrar yürümeye başladı, hâlâ geçtikleri her binayı inceliyor ve mükemmelliğine hayran kalıyordu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir eczanenin film setine benzeyen bir yere geldiklerinde Alix heyecanlandı. "Burayı hatırlıyorum! Burayı biliyorum." Eski moda paravan kapıyı açıp içeri koştu, Izzy de hemen arkasındaydı. Sol taraflarında, önünde tabureler ve arkasında bir ayna bulunan, iyi kullanılmış bir tezgâh vardı.

Alix elindeki paketleri bıraktı ve bir tabureye oturdu. Tezgâhın arkasındaki genç kadına kararlı bir şekilde, "Izgara peynirli sandviç ve vanilyalı frap istiyorum," dedi.

Izzy onun yanındaki tabureye oturdu. "Nasıl aç olabilirsin ve frap nedir?"

"Süt, dondurma." Alix omuz silkti. "Bilmem ki. Her zaman bunu sipariş ederdim ve şimdi buna ihtiyacım var."

"Sen dört yaşındayken mi sipariş verdin?" Izzy gülümseyerek sordu, arkadaşının bir şeyleri hatırlamasından memnun olmuştu.

"Frap "ın frappé'nin Amerikanlaştırılmış bir terimi olduğu ortaya çıktı; bir milk shake. Izzy de aynısından sipariş etti ve ton balıklı sandviç aldı.

Alix ince bir kâğıt tabakta servis edilen sandviçini yerken, "Buradan bir şeyler alırdı" dedi. "Arka tarafta."

Izzy mağazanın etrafına bakmaktan kendini alamadı. İlk bakışta oldukça basit bir yer gibi görünüyordu, ancak daha yakından incelendiğinde malların çok kaliteli olduğu anlaşıyordu. Cilt ürünleri New York'taki Madison Avenue'de bulabileceğiniz türdendi.

"Bahse girerim annen bu dükkânı çok seviyordur," dedi Izzy, tekrar dışarıya, kaldırıma çıktıklarında.

Alix arkadaşına baktı. "Ne kadar ilginç bir düşünce. Eğer annem vasiyetle ilgili tüm bunları ayarladıysa, bunu ne zaman yaptı? Ben dört yaşındayken burada bir yaz geçirdiğimizi söylemişti. Babamla o zaman ayrılmışlar ama o zamandan beri Nantucket'tan hiç bahsetmedi. Ne zaman buradaydı? Bu Bayan Adelaide Kingsley'i nereden tanıyordu?"

"Benim bilmek istediğim," dedi Izzy, "'o' kim?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Eczanede* 'Buradan bir şeyler alırdı' dediniz. Annenizi mi kastettiniz?"

"Sanırım öyle," dedi Alix. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Şu anda sanki başka bir zamanın içine batıyor gibiyim. Bu adaya dair bilinçli bir anım yok ama attığım her adımda tanıdık bir şeyler görüyorum. Şu dükkan..." Gri ve beyaz boyalı ahşabı ve camlı ön cephesiyle Murray's Toggery'ye bakıyordu. "Çocuk kıyafetlerinin üst katta olduğunu biliyorum ve o... biri, , bana oradan pembe bir hırka almıştı."

"Eğer annen olsaydı, eminim *onu* hatırlardın. Victoria oldukça farklı biri."

Alix güldü. "Kızıl saçları, yeşil gözleri ve araba kazalarına neden olan fiziğinden mi bahsediyorsun? Daha çok babama benzediğime memnunum. Sence banka nerede?"

Izzy arkadaşına gülümsüyordu. Alix'in anlattıklarını duyan biri, annesiyle kıyaslandığında kendisinin küçük bir serçe olduğunu düşünürdü,

ama ondan çok uzaktı. Alix annesi gibi kalabalığın içinde göze çarpmasa da olağanüstü güzeldi. Annesinden daha uzun boylu ve ince yapılıydı, kızıla çalan sarı saçları doğal çizgiler halindeydi. Saçlarını bir tarafa doğru savrulan ince perçemler ve ucundaki dolgun buklelerle uzun tutardı. Izzy'nin koyu renk saçlarında bukleler elde etmek için uğraşması gerekirken, Alix'inkiler doğaldı. Mavi-yeşil gözleri ve dolgun dudaklı küçük bir ağzı vardı. Victoria bir öğle yemeğinde, "Bir bebeğinki gibi," demişti ve kızı bu iltifat karşısında kıpkırmızı kesilmişti.

Alix'in görünüşü, geçmişi ve hatta yeteneği konusundaki alçakgönüllülüğü Izzy'nin arkadaşında her zaman hayranlık duyduğu bir şeydi.

Alix nefesini içine çekti ve durdu. "Şuna bakın." Sokağın sonundaki uzun, görkemli görünümlü bir binayı işaret ediyordu. Yükseltilmiş bir temel üzerine oturtulmuştu ve kavisli bir çatı revağının altında yer alan ön kapıya çıkan dik ve kavisli bir merdiveni vardı. Zarif bina, tebaasını izleyen büyük bir imparatoriçe gibi kasabaya bakıyor gibiydi.

"Harika," dedi Izzy ama Kingsley House'u bulmakla daha çok ilgileniyordu.

"Hayır. Tepeye bak."

Yükseltilmiş harflerle PASİFİK ULUSAL BANKASI yazıyor.

Izzy gülmek zorunda kaldı. "Benim bankam gibi görünmüyor. Peki ya sen?" "Buradaki hiçbir şey başka bir yere benzemiyor," dedi Alix.

"Eğer

Bu banka, soldaki yoldan gitmeliyiz."

Tuğla yürüme yolundaki kaldırım taşlarını geçtiler ve Fair Sokağı'nı geçerek Main'e doğru ilerlediler. Bu bir evler yoluydu ve her bir ev, zarif bir şekilde yıpranmış eski kiremitlerin altında yuvalanmış bir tarihçinin rüyasıydı. Pek çok küçük Amerikan kasabasının tarihi ev olarak değer verdiği şatafatlı Viktorya dönemi evlerinden çok az vardı. Nantucket, kıyafetlerinde, davranışlarında ve özellikle de evlerinde sadeliğe inanan Quakerlar tarafından kurulmuştu. Sonuç olarak, evler gereksiz süslemelerle kaplanmamıştı. Alix'in eğitilmiş gözüne göre her çatı, kapı ve pencere bir sanat eseri idi.

"Bütün bir yıl boyunca bu kasabaya bakmaya dayanabileceğini mi sanıyorsun?" Izzy, Alix'in yüz ifadesine gülerek sordu.

Üç tuğla eve ulaştıklarında Alix eski moda bir baygınlık geçirecekmiş gibi görünüyordu. Büyük, uzun, kusursuz bakımlı bu üç ev gerçekten de etkileyiciydi.

Alix binalara bakarken kaldırıma yapışmış gibi ama Izzy onun yanından geçti.

Son evin yanında, girişi neredeyse ağaçlarla gizlenmiş dar bir açılıyordu. Küçük beyaz bir tabelada KINGSLEY LANE yazıyordu.

"," diye seslendi Izzy ve Alix onu takip etti.

Sağ tarafta dar bir kaldırım vardı ve sessizce ikisi de ev numaralarına bakarak aşağı inmeye başladılar.

Izzy şaşkınlıkla, "İsimlendirilmişler," dedi. "Evlerin üzerinde isimler var."

"Çeyrek tahtalar," dedi Alix.

"Bu senin bir kelime mi?"

"Hayır. Bu kelimeyi nereden bildiğimi bilmiyorum ama bu ahşap plakalara böyle deniyor."

"GÜLLER TARLASI," dedi Izzy yola yakın bir eve bakarak. "ZAMANIN ÖTESİNDE," diye okudu Alix sağdaki başka bir evin üzerinde. Orada bir ev vardı.

Yanında bir araba yolu vardı ama bir kapı arkadaki bahçeyi görmelerini engelliyordu. Aslında geçtikleri her evin yanında bir park yeri vardı. Bazıları o kadar dardı ki arabalar neredeyse kenarlara sürtünüyordu ama araçları sokaktan uzaklaştırıyordu.

"Bakın, bu bir . SEA HAVEN INN."

"Ve bu ..." Izzy yolun karşısına bakarak, "yirmi üç numara. Adı SONSUZA KADAR DENİZE."

Önlerinde büyük, şaşırtıcı güzellikte beyaz bir ev duruyordu. Sadeliği ona zamansız bir his verdiğinden, ev yeni ya da yüzlerce yıllık olabilirdi. Yukarıda beş, aşağıda dört pencere vardı, her biri koyu renk panjurlarla çevriliydi ve ortada geniş beyaz bir kapı vardı. Çatının üstünde raylı bir yürüyüş yolu vardı.

"Bu kadar mı?" Alix, Izzy'nin arkasından fısıldadı. "Bütün bir yıl boyunca yaşayacağım yer mi?"

"Sanırım öyle," dedi Izzy. "Bu doğru numara."

"Hatırlat da anneme orkide göndereyim."

Alix annesinin gönderdiği anahtarları bulmak için büyük Fendi çantasını karıştırdı. Anahtarları buldu ve kapıya kadar gitti ama elleri o kadar titriyordu ki anahtarı kilide sokamadı.

Izzy anahtarı aldı ve kapıyı açtı. Solda yukarı çıkan bir merdivenin bulunduğu büyük bir koridora girdiler. Sağda bir oturma odası, solda bir yemek odası vardı.

"Sanırım..." Izzy başladı.

"Zamanda daha da geriye gittiğimizi," diye bitirdi Alix onun yerine. Bu kadar eski bir evin nasıl döneceğini pek düşünmemişti ama bir dekoratörün evin nasıl görünmesi gerektiğine dair fikriyle oldukça resmi olacağını varsaymıştı. Ama bu ev yüzyıllardır aynı aile tarafından kullanılıyordu. Her şey eski ve yeninin bir karışımıydı ve yeni derken 1930'lardan sonrasını kastetmiyordu.

Koridorda uzun bir sekreter masası ve fildişinden yapılmış gibi görünen bir sandık vardı. Köşede kiraz çiçeği dallarıyla boyanmış büyük bir Çin porseleni şemsiye standı vardı.

Oturma odasına göz attıklarında çizgili ipekle döşenmiş, kolları yıpranmış bir mobilya gördüler. Halı, üzerine yürüyüş desenleri işlenmiş pembe bir Aubusson'du. Masalar, süs eşyaları ve seçkin görünümlü insanların portreleri vardı.

İki genç kadın birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar. "Burası bir müze!" Izzy söyledi.

"Yaşayan bir müze."

"Ve bu *senin*," dedi Izzy.

Bir sonraki saniyede bir odadan diğerine koşmaya, keşfetmeye ve yorumlarda bulunmaya başladılar.

Oturma alanının arkasında, içinde bir televizyon bulunan küçük bir oda vardı.

"Bu televizyon hakkında ne düşünüyorsun?" Alix sordu. "1964 civarı mı?"

"Bunu Smithsonian'a gönder ve annene sana bir düz ekran almasını söyle."

"Listemin başında."

Arka tarafta, iki duvarında kitap rafları geniş, aydınlık ve havadar bir oda vardı. İki basma kaplı kanepeler büyük bir şömineyi çevreliyordu; bir berjer koltuk ve bir sofa resmi tamamlıyordu.

"Burası onun yaşadığı yer," diye fısıldadı Alix. "Çay servisi hanımlara daha resmi olan ön salonda yapılırdı. Ama *aile* burada kalırdı."

"Bunu durdurmak ister misin?" Izzy öyle dedi. "Başlarda eğleneliydi ama artık beni ürkütmeye başladın."

"Sadece anılar," dedi Alix. "Annem beni neden buraya geri getirmedi acaba?"

"Bayan Kingsley'in muhteşem yeğeni muhtemelen senin muhteşem annene aşık olmuştur. Bu garip olurdu."

"Eğer ben dört yaşındaysam, o zaman yeğenim daha ergenlik çağındaydı." "Ben de onu diyorum," dedi Izzy.

"Yukarıya kadar yarışalım!"

Izzy onu geçti ama bunun nedeni Alix'in duvara asılı çerçeveli silüetlere bakmak için yavaşlamasıydı. İçinde tüyler olan büyük bir şapka takmış bir kadın vardı. Izzy'nin duymaması için, "Seni hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Anneme benziyorsun."

"Onu buldum!" Izzy parmaklıkların üzerinden bağırdı. "Ve onunla yatağa gireceğim."

"Onun" kim olduğunu sormaya gerek yoktu.

Alix merdivenleri koşarak çıktı ve sol tarafındaki yatak odasında Izzy'yi aradı. Çok güzel bir odaydı, basma kumaşlar ve tüller vardı ama Izzy yoktu.

Koridorun karşısında gerçekten güzel bir oda vardı, oldukça büyüktü ve soluk krem renginden koyu maviye kadar her şey mavi renkteydi. Ortada sayvanlı bir yatak ve şam kumaşından bir asma vardı. Sol tarafta büyük bir şömine ve yanında bir portre vardı ama yatağın üzerindeki perdeler yüzünden resmin tamamını göremiyordu.

Izzy yatağın ucuna doğru sürünürken, "İşte," dedi. "İçeri gir ve kraliyet majesteleri Jared Montgomery'ye bak. Ya da Nantucket ülkesinde bilinen adıyla Kingsley."

Alix yerden oldukça yüksek olan yatağa tırmandı ve Izzy'nin işaret ettiği yere baktı. Şöminenin duvarda Jared Montgomery'ye benzeyen bir adamın gerçek boyutlu bir portresi vardı. Belki adam birkaç santim daha kısaydı ve dönem dizilerindeki bir deniz kaptanı gibi giyinmişti ama bu oydu, daha doğrusu onun atasıydı. Yüzü, yıllar önce Izzy ile birlikte Jared Montgomery'yi nadiren verdiği konferanslardan birinde gördüklerinde olduğu gibi sinekkaydı tıraşlıydı. Saçları daha kısa ve kıvrıktı.

kulaklarının yanında biraz. Güçlü çenesi ve insanın içine bakıyormuş gibi görünen gözleri oradaydı.

Alix sırt üstü döndü ve kollarını iki yana . "Dibs."

Izzy ellerini başının arkasına koyup yukarı bakarken, "Sadece burada yaşadığın için," dedi. Büyük tentenin alt tarafında, ortasında bir gül bulunan güneş patlaması desenli soluk mavi ipek pililer vardı. "Sence Bayan Kingsley doksanlı yaşlarındayken burada yatıyor ve o adamın resmine ağzının suyu akararak bakıyor muydu?"

"Sen yapmaz mıydın?"

"Eğer evlenmek üzere olmasaydım..." Izzy başladı ama bitirmedi çünkü bunun doğru olmadığını biliyordu. Glenn'i ünlü olsun olmasın hiçbir erkeğe değişmezdi.

Izzy yataktan yuvarlandı ve daha fazla keşif yapmaya gitti, ama Alix portreye bakmak için döndü. Resimdeki adam ilgisini çekmişti. Dört yaşındayken Addy Teyze -zihninde ona böyle seslenmeye başlamıştı- ona bir hikâye okurken bu yatağa kıvrılıp o portreye bakmış mıydı? Onun hakkında kendi hikâyelerini mi uydurmuştu? Yoksa bu adamı ona Addy Teyze mi anlatmıştı?

O zamanlar her ne olduysa, Alix onu neredeyse hareket ederken hayal edebiliyor, neredeyse konuşmasını duyabiliyordu. Ve gülüşünü! Gürültülü ve derin, bir kükreme, gerçekten. Deniz gibi.

Resmin altında küçük bir plaket vardı ve ona bakmak için yataktan kalktı. "KAPTAN CALEB JARED KINGSLEY 1776-1809" yazıyordu. Öldüğünde sadece otuz üç yaşındaydı.

Adamın yüzüne bakmak için doğruldu. Evet, o adama benziyordu. Yıllar önce ve bugün yine iskelede görmüştü ama resimle ilgili başka bir şey, bir anıyı harekete geçirdi. Oradaydı ama onu tam olarak yakalayamıyordu.

"Annenin odasını buldum," diye bağırdı Izzy koridorda.

Alix gitmek için döndü ama sonra durup portreye baktı. "Sen çok güzel bir adamdın Caleb Kingsley," dedi ve sonra bir dürtüyle parmak uçlarını öpüp onun dudaklarına koydu.

Bir an için, bir saniyeden az bir süre için, yanağında bir nefes hissettiğini sandı, sonra bir dokunuş. Çok yumuşak, çok hızlı ve sonra kayboldu.

"Haydi!" Izzy kapı aralığından seslendi. "O adamı ve misafirhanedekini arzulamak için koca bir yılın var. Gel de annenin yaptığı odayı gör."

Alix resimdeki adamın onu öpmüş olabileceğini söylemeyi düşündü ama söylemedi. Elini yanağından çekti ve kapıya doğru gitti. "Annemin burada nasıl bir odası olabilir? Ve onun odası olduğundan nasıl *emin* olabiliyorsun?" diye sordu Izzy'yi koridorda takip ederek, merdivenleri geçip başka bir yatak odasına giderken.

Ama Alix onu görür görmez annesinin süslediğini anladı. Koyu bir orman renginden soluk sarımsı bir tona kadar değişen yeşil tonlarında yapılmıştı. Annesinin en büyük özelliklerinden biri yeşil gözleriydi; sık sık yeşil gözlerine uygun giyinir ve evi için neredeyse her zaman gözlerini tamamlayacak renkler seçerdi.

Yatak, üzerine minik bal arılarının işlendiği koyu yeşil bir ipekle kaplıydı. Tam bir düzine olan yastıkların üzerinde, onun kendine özgü, iç içe geçmiş VM'si ince bir şekilde işlenmişti.

"Sence onun mu?" Izzy alaycı bir tavırla sordu.

"Olabilir," dedi Alix. "Ya da belki Bayan Kingsley annemin kitaplarının büyük bir hayranıydı."

"Acaba...? Bilirsin... bu gece?"

Alix, Izzy'ye annesinin en büyük hayranı olduğunu söyleyerek dalga geçmişti ve her kitapla birlikte baskıdan çıkan ilk kopyalardan biri Izzy'ye veriliyordu. "Tabii. Çıplak uyumadığın sürece sorun yok." Alix diğer odaları keşfetmek için ayrıldı.

"Ne?" Izzy onu takip ederek sordu. "Annen çıplak mı uyuyor?" "Bunu söylememeliydim," diye mırıldandı Alix.

dördüncü yatak odası. Güzeldi ama yaklaşık elli yıldır içine yeni bir şey konmamış gibi görünüyordu. "Sana söyleyen ben değildim," dedi Alix.

Izzy kalbini çarpıttı ve dudaklarını büküp anahtarı fırlatma hareketi yaptı.

"Bu sadece bir . benim Annemin birçok peccadillos. Son derece pahalı çarşaf ve onun çıplak teni bir arada. Gerçek bir aşk uyumu."

"Vay canına," dedi Izzy. "Annen..."

"Evet, biliyorum." Alix evin arka tarafındaki dar bir kapıyı açtı. ve girildi ne vardı tabii ki bir kez olmuştur ve hizmetçinin

Odalar. Bir oturma odası, iki yatak odası ve bir banyo.

Bir film izliyormuşçasına net bir şekilde, annesiyle birlikte bu odalarda kaldıklarını biliyordu. Sağ tarafındaki kapı aralığından bakınca pembe ve yeşil döşenmiş küçük, şirin bir oda gördü ve çocukken bu yatak örtüsünün ve perdelerin kumaşını kendisinin seçtiğini anladı. Yerde, mercanların arasında yüzen bir denizkızının resmedildiği iğne oyalı bir halı vardı. Deniz kızlarını her zaman sevmişti. Onlara duyduğu hayranlığın kaynağı bu kilim miydi?

Beyaz masanın üzerinde Alix'in sahilden topladığını bildiği deniz kabuklarından oluşan bir kâse vardı. Ayrıca kumda yürürken tuttuğu elin eski olduğunu da biliyordu. Kesinlikle annesinin eli değildi.

Izzy'nin oturma odasında olduğunu duyunca Alix küçük yatak odasından çıktı ve kapıyı kapattı.

"İlginç bir şey var mı?" Izzy sordu.

"Hiçbir şey," dedi Alix, yalan söylediğini biliyordu. Diğer yatak odasına baktı. Daha büyüktü ama kişiliksizdi; her şey son derece faydacıydı. Banyo bembeyazdı, ayaklı bir lavabo ve emaye kaplı büyük bir küvet vardı. Küvetin ne kadar soğuk olabileceğini ve lavaboya ulaşmak için nasıl bir kutunun üzerinde durmak zorunda kaldığını hatırlayabiliyordu.

"İyi misin?" Izzy sordu.

"Harika. Huşu içindeyim sanırım. Şişeleri açıp Kingsley ailesinin şerefine kadeh kaldıralım mı?"

"İşte şimdi konuşmaya başladın."

İkinci Bölüm

Bir saat sonra küçük televizyon odasının zemininde oturmuş ton balıklı sandviç ve dondurucuda buldukları pizzayı yiyorlardı.

"Nantucket'taki marketlerin nasıl olduğunu merak ediyor musun?" Izzy sordu. Çok güzel kristal bardaklar bulmuşlardı ve bir tanesini kullanıyordu. Annesinin Nantucket'lı olduğunu bildiğinden, "Belki Ben Franklin bundan içmiştir," dedi.

Alix'e gelince, içmek istediği tek şey romdu.

Evi ilk incelediklerinde mutfakı gözden kaçırmışlardı. Mutfakı evin arka tarafında, yemek odasının arkasında gizlenmiş olarak buldular. Mutfakla kıyaslandığında evin geri kalanı düpedüz moderndi. her şey 1936 yılında olduğu gibiydi. Ocak yeşil ve beyaz emayeydi, ocak gözlerinin üzerinde bir kapak vardı. Büyük lavabonun her iki yanında süzgeçler vardı ve tüm dolaplar metaldi. Buzdolabı yeniydi ama oldukça küçüktü, çünkü otuzlu yıllardan kalma bir buzdolabı için yapılmış bir alana sığmak zorundaydı. Pencerenin altındaki uzak duvarda bir koltuk ve bir zamanlar bir geminin güvertesinde kullanıldığına bahse girmeye hazır olduğu ahşaptan, üstü oldukça yıpranmış küçük bir masa vardı. Alix eskiden biri ona sandviç hazırlarken orada oturup resim yaptığını biliyordu. Yine gözünün önüne yaşlı bir kadın geldi. Eğer bu evin sahibi Addy Teyze'ye, annesi neredeydi? Ve eğer Addy Teyze'nin misafirleriyseler, neden hizmetçi odasında kalmışlardı? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Yırtmak için kaşındırmıyor mu bu seni?" Izzy mutfağa bakarken sordu. "Bence granit tezgahlar ve akçaagaç dolaplar olmalı. Ben olsam yemek odasına giden duvarı yıkardım."

"Hayır!" Alix çok güçlü bir şekilde söyledi, sonra kendini sakinleştirdi. "Ben olsam olduğu gibi bırakırdım."

"Sanırım burası seni ele geçiriyor," dedi Izzy, sonra da donmuş bir pizza bulunca haykırdı. "Bu gece ziyafet çekeceğiz! Sence bu şey çalışıyor mudur?" Eski ocaktaki fırından söz ediyordu.

İkisini de hayrete düşüren Alix, fırının pilot ışığını nasıl tutuşturacağını, düğmelerin tuhaflığını ve her birini nasıl sallayacağını biliyordu.

Izzy geride durup onu izledi ama yorum yapmayı reddetti.

Alix mutfağa bakıyordu ve yine bir şey bildiği ama ne olduğunu hatırlayamadığı fikrine kapıldı. Buzdolabının yanında bir korsan kafasının kapı kolunu görünce, "Ah-ha!" dedi ve bir çekiş yaptı.

Izzy ne bulduğuna gitti.

"Bu dolap her zaman kilitliydi ve beni büyülüyordu. Anahtarı çalmayı bile denedim ama bulamadım." Derin sesli bir adamın ona anahtarı alamayacağını söylediğine dair belli belirsiz bir anısı vardı ama Alix bunu Izzy'ye söylemedi.

İki kadın bir an için şaşkınlıkla bakakaldı. Dolapta içki şişeleri ve karıştırıcılar vardı. Alışılmadık olan, neredeyse tüm şişelerin rom olmasıydı: koyu, açık, altın, beyaz ve en az bir düzine aromalı çeşit. Dolabın ortasında mermer kaplı bir yüzey ve altında taze dolu tek çekmeceli bir buzdolabı vardı. Mutfak neredeyse bir asırdır modernize olabilir ama bar dekorasyon dergilerinden fırlamış gibiydi.

Izzy, "Bayan Kingsley'in önceliklerini nerede belirlediğini görebiliyoruz," dedi.

Alix romu Nantucket ile ilişkilendirmesinin nedeninin bu odada rom içen insanlar görmesi olup olmadığını merak etti. Dolabın arkasındaki mantık ne olursa olsun, kapakların arkasına bantlanmış içki tarifleri vardı ve o da bunları denemek istiyordu. "Zombiye ne dersin?"

Izzy'ye sordu. "Üç çeşit rom gerekiyor. Ya da belki bir Planter's Punch?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Izzy. "Ben şampanya içmeye devam edeceğim."

Yiyecek ve içeceklerini televizyon odasına taşımaları uzun sürmedi. Bu gece için diğer odalar onlar için çok büyük ve göz korkutucuydu.

"Üç gününüz var," dedi Izzy ve ikisi de ne demek istediğini anladı. "O" üç gün içinde geri dönecekti. "Acaba bugün o üç günden biri mi? Bu da sadece iki günün kaldığı anlamına geliyor. Çabucak bir sürü alışveriş yapmam gerekecek."

"Bavullar yarın burada olur ve benim de bir sürü kıyafetim var."

"Ne paketlediğini gördüm. Sadece eşofman ve kot pantolonun var."

"İhtiyacım olan şey de bu," dedi Alix. "Buradayken çalışmayı planlıyorum."

Burada. Babama burada yazlayan birini tanıyıp tanımadığını ve bir iş bulup bulamayacağını sormayı düşündüm. Onun lisansı ve onayı altında olması gerekir ama belki işe yarayabilir."

Izzy, "Ben babandan söz etmiyorum," dedi.

Alix Planter's Punch'ından derin bir yudum aldı. Genelde kolayca sarhoş olurdu ama ikinci rom içkisini içiyordu ve bir bile hissetmiyordu. "Jared Montgomery'den bir şeyler *öğrenmek* istiyorum. Eğer şortla, askıyla ya da tasarımcı karışımı bir şeyle ortaya çıkarsam, bana bugün o kıza baktığı gibi bakacaktır."

"Peki *bunun* neresi sorun?" Izzy sordu.

"Onu zeki bir varlık olarak ciddiye aldığını sanmıyorum, sizce de öyle değil mi?"

Izzy şampanyasını yudumladı. "Sen ve iş! Hiç başka bir şey düşünmez misin?"

"Peki bunun nesi yanlış?"

"Sadece işi düşünmenin nesi yanlış?" Izzy inanamıyordu. "Jared Montgomery bir metreden fazla kaslı! Bir odaya giriyor ve oradaki her kadın gevşiyor. Alnında "BENİ AL" yazan bir işaret yanıyor. LÜTFEN. Onu reddeden tek bir kadın bile olmadı, ama siz... Tek düşünebildiğiniz onun *aklı*. Bir akli olduğunu bilmiyordum. Alixandra, yaşılanıyorsun."

Alix uzun bir kadeh daha içtikten sonra bardağını halının üzerine koydu. "Öyle mi düşünüyorsun? Onu bir erkek olarak görmediğimi mi sanıyorsun? Burada kal ve sana bir şey göstereyim."

Dizüstü bilgisayarını almak için merdivenlerden yukarı koştu ve onu açtı, böylece Izzy'nin yanına geri döndüğünde ekran açıldı. Her zaman sakladığı belge ortaya çıkmadan önce yaklaşık sekiz dosya seviyesini gözden geçirmesi gerekti.

Jared'in Alt Dudağı

Yumuşak ve etli, tatlı ve sert Baştan
çıkarıcı, baştan çıkarıcı, beni çağırıyor
Bir Siren'in şarkısı, Fareli Köyün
Kavalcısı'nın flütü Uykuda,
uyanırken düşünüyorum
Dokunmak, okşamak, öpmek
Dilimin ucu, nefesler karışıyor İçime
çekmek için, okşamak için
Jared'in alt dudağında
hissetmek için.

Izzy başını kaldırmadan önce üç kez okudu. "Onu bir erkek olarak düşünüyorsun. Vay canına! Hiç düşündün mü!"

"Birkaç yıl önceydi - onu konuşurken dinledikten ve sen ve ben onun hakkında saatlerce konuştuktan sonra. Okul için final projesini nasıl yaptığını hatırlıyor musun? Onun için çizim ya da model yoktu. Çekiç ve çivilerle *yapmıştı*. Babam, mimarlık okulunun bir yılının inşaat yaparak geçirilmesinin zorunlu olması söylüyor. Dedi ki

- "Sözünü yarıda kesti çünkü Izzy kalkmıştı.

"Hadi gel. Gidelim."

"Nereye gideceksin?"

"Konukevinin içine bakacağız." "Bunu yapamayız," dedi Alix ayağa kalkarken.

"Seni benim gibi pencereden bakarken gördüm ve arkadaki yeri gördün. İki katlı, önünde büyük bir pencere var."

"Yapamayız-"

"Bu bizim tek şansımız olabilir. Balıkçı teknesiyle uzakta ve erken geldiğimizi biliyorsun. Burada olduğumuzu bilmiyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Izzy. "Ama belki de fanatik bir mimarlık öğrencisinin bu evde olduğunu öğrenince pencerelerine ve kapılarına parmaklıklar taktırır."

Alix bunu hiç düşünmemişti. "Kurnaz olacağım. Ona çalışmalarını ne kadar takdir ettiğimi söyleyeceğim ve-"

"Peki ya alt dudağı? Bir kız arkadaşı olabileceğini hiç düşündün mü? Evli olmaması -ya da son ikimiz de internette arama yaptığımızda evli değildi- ve bir balıkçı teknesinde yalnız olması bekâr olduğu anlamına gelmez. Seni eve alacağını *mi* sanıyorsun?"

Alix, Izzy'nin önerdiği şeyin yanlış olduğunu biliyordu ama öte yandan belki de burada çizimleri vardı. Belki de bu, Montgomery'nin tasarımını tüm dünya görmeden önce özel olarak görebilmesi için tek şansıydı.

Izzy, Alix'in tereddüt ettiğini görebiliyordu ve onu yan kapıdan yarı itti, yarı çekti ve bahçe yolundan konukevine doğru götürdü. Uzun bir binaydı ve pencerelerinde ağır perdeler vardı; neredeyse yasaklayıcı görünüyordu.

Izzy bir nefes aldı ve ön kapıyı denedi. Kilitliydi.

Alix eve doğru dönerken, "Bunu yapamayız," dedi. Ama Izzy onu kolundan yakaladı ve yan tarafa götürdü.

"Belki yatak odasını görebiliriz," diye fısıldadı. "Ya da dolabını. Ya da onun-"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Şu anda kendimi on dört yaşında hissediyorum."

Alix bir adım geri çekildi. "Gerçekten yapmamız gerektiğini düşünmüyorum-" Birden durdu, gözleri irileşmişti.

"Ne oldu?" Izzy'nin nefesi kesildi. "Lütfen bana hayalet görmediğini söyle. Nantucket'in dünyanın en perili yerlerinden biri olduğunu okumuştum."

"Bu bir ışık," diye fısıldadı Alix.

"Işığı açık mı bırakmış?" Izzy geri çekilerek yukarı baktı ve bir masa lambasına benzeyen bir şey gördü, bir çizim masasına uzanacak türden. "Haklısın. Sence bir ev stüdyosu var mıdır? Sence içeri girmeli miyiz?"

Alix çoktan pencereye gitmiş ve onu kaldırmaya çalışıyordu. Kolayca yukarı kaydı. "Andersen Thermopane, on iki üzeri on iki," diye mırıldanarak bir sıçrayışta kendini içeri attı ve Izzy'yi tek başına içeri girmesi için bıraktı.

İçeri girdiğinde Alix hızla etrafına bakındı. Mutfakta loş bir ışık yanıyordu, böylece oturma odası ve yemek alanını görebiliyordu. Hepsi tek bir odaydı. Güzel bir yere benziyordu ama ışığın nerede olduğunu görmek istedi. Aceleyle merdivenleri çıktı, sağdaki kapıyı açtı ve üç tarafı pencereli bir oda gördü. Gün boyunca ışığın çok güzel olacağını biliyordu. Parke zeminde eski bir halı vardı ve pencerelerin altında muhtemelen Edward döneminden kalma antika bir çizim masası duruyordu. Yanında, üstü çizim malzemeleriyle kaplı küçük bir dolap vardı. Bilgisayar çizim sistemlerinin olduğu bir günde, kurşun kalem, tükenmez kalem ve mürekkeple yapılan gerçek çizimleri görmek harikaydı. Mekanik kurşun kalemlere dokundu, hepsi sertten yumuşağa doğru sıralanmıştı. Bir silme kalkanı, fırçalar ve bir T cetveli vardı. Hiçbir yerde çizim makinesi yoktu.

Sağ tarafta bir duvar onun çizimleriyle kaplıydı. Bunlar ev değil, küçük yapıların inşası içindi ve her biri hem konsept hem de uygulama açısından mükemmeldi. İki kulübe, bir misafirhane, bir çocuk oyun seti vardı. Üç garaj planının yanında bahçe yapıları için eskizler vardı. Neredeyse her boş duvar alanı onun çizimleri ve taslaklarıyla kaplanmıştı.

"Çok güzeller, harikalar. Muhteşemler," diye fısıldadı.

Her şeyi kavramak için kapı aralığına doğru geri adım attı. Oda sanki bir tapınak ya da mabet gibiydi. "Bahse girerim buraya kimseyi davet etmiyordur," dedi yüksek sesle.

Onu şaşırtan şey, bu adamla ne kadar benzer düşündükleriydi. O, güzelliğin her şeyde bulunabileceğine ve bulunması gerektiğine derinden inanıyordu.

en küçük nesne. İster bir sabunluk ister bir köşk olsun, ona güzellik katmak son derece önemliydi.

"Vay canına!" Izzy onun arkasından konuştu.

"Sanki..." "Gemide bir şey mi var?"

"Evet, bir kaptanın kamarası için film setine çok benziyor."

Alix odanın her santimini incelemeye çalışıyordu. Her yerde eski eşyalar vardı. Üzerinde "Kingsley" yazan antika bir porselen parçası. Bir köşede, birçok okyanusta yelken açmış gibi yıpranmış, ahşaptan oyulmuş bir denizkızı figürü duruyordu.

"Ailelerinin eskiden balina avlama gemileri yok muydu?" Izzy sordu.

"Çoğunlukla Çin ticareti." Bunu söylerken bile Alix'in bunu nereden bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Ailede hiç balina avcısı olduğunu okumadım," diye ekledi kendini korumak için. Etrafta dolaşüyor, eşyalara dokunuyor, onları ezberliyordu. Eğer bir evi olsaydı aynen böyle görünürdü. "Harika değil mi?"

"Açıkçası, hayır," dedi Izzy. "Her şeyin bilgisayarda olmasını istiyorum. Beni kalem ve mürekkepten kurtarın. Burası benim tarzım değil." Dışarıda bir arabanın kapısı çarptı ve panik içinde birbirlerine baktılar. "Buradan çıksak iyi olacak."

Alix isteksizce arkadaşını merdivenlerden aşağıya doğru takip etmeye başladı ama son bir kez bakmak için geri döndü. Yere küçük bir bahçe köşkünün serbest elle yapılmış bir çizimi düşmüştü. Sekizgen biçimindeydi ve çatısı baş aşağı duran bir laleye benziyordu. Ne yaptığını düşünmeden onu aldı, pantolonunun kemerine sıkıştırdı ve aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

Üçüncü Bölüm

Alix sandalyesinde arkasına yaslandı ve tasarladığı şapelin kâğıttan maketine baktı. Elindeki tek şey karton ve bant olduğu için inşa etmek hiç de kolay olmamıştı. Öğleden sonra geç saatlerdi ve eski evin arka tarafındaki büyük odadaydı, sıcaklık ve mutluluk hissettiği odadaydı. Kendisine söylenmese de çocukken bu odada çok zaman geçirdiğini biliyordu. Kuleleri ve kuleleri olan küçük evler inşa ettiğini hatırlıyordu. İlk başta eski tahta blokları kullanmış, bulduğu nesneleri çekmecelere ve raflara yığmıştı. Sonra en sevdiği çocukluk oyuncağı olan Legolar geldi. Onlarla dolu büyük bir kutu vardı ve dibinde kulübeler inşa ettiği küçük tekneler vardı.

O oynarken, yumuşak ve hafif bir müzik çalıyordu ama televizyon yoktu. En önemlisi, her zaman yanında bir kadın vardı. Alix onun gülümsediğini ve onayladığını neredeyse görebiliyordu. Bazen de başka insanlar olurdu. Her zaman endişeli görünen genç bir adam. Ve deniz gibi kokan uzun boylu bir çocuk. Üzerinde sarı gül goncaları olan küçük kekler yiyen gülümseyen hanımlar vardı. Petits fours'un tadını ve yeni elbisesinin kaşıntısını hatırlayabiliyordu.

Büyük şöminenin üzerinde bir kadının portresi vardı. Etiketinde Bayan ADELAIDE KINGSLEY yazıyordu. Saçından ve kıyafetlerinden 1930'larda çizildiği anlaşılıyordu. Sakin, saygın ve güzel bir kadındı.

bakıyordu ama gözlerinde bir pırıltı vardı. Alix'in her geçen saat daha net hatırladığı kadın portredekinden çok daha yaşlıydı ama Alix onun gözlerindeki o pırıltıyı çok iyi tanıyordu. Sanki başkalarının bilmediği şeyleri bildiğini ve gördüğünü söylüyordu ama ne olduğunu söylemiyordu. Bilgilerini Alix'le paylaşmış olması dışında. Addy Teyze'nin ona tam olarak ne söylediğini hatırlayamıyordu ama Alix hâlâ o sevgiyi ve paylaşılan sırları hissediyordu.

Alix günü Izzy ile birlikte eski evi keşfederek ve Nantucket'ta dolaşarak geçirmek istemişti. Ne de olsa arkadaşı yakında ayrılacaktı. Ve Alix, anakaraya döndüğünde Izzy'nin düğününü planlamaya o kadar dalacağından ve Alix'le fazla görüşemeyeceğinden korkuyordu. Yazın sonuna doğru Alix Izzy'nin nedimesi olacak ve Izzy evlenecekti ve bu da kız arkadaşlığının sonu olacaktı. Alix, Izzy'nin yaklaşan evliliğinin onları nasıl ayıracağını düşünmemeye çalıştı.

Günü birlikte geçirmek harika bir plandı ama olmadı. Alix erkenden uyandığında aklında tamamen çalışmalarını Büyük Jared Montgomery'ye gösterme olasılığı vardı. Eğer gördüklerini beğenirse, belki de onun şirketinde bir iş görüşmesi yapabilirdi. En azından ona ne kadar öğrenmeye hevesli bir öğrenci olabileceğini gösterecekti.

Sabahın erken saatlerinde Addy Teyze'nin yatağında uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, ipek güle bakıyordu. Onunla bir iş bulamasa bile, birkaç haftalığına da olsa onun öğrencisi olmak mimarlık eğitiminin en önemli noktası olacaktı. Bunu kesinlikle özgeçmişine ekleyebilirdi. Ve daha da önemlisi, ondan kitleler öğrenecekti.

Onu etkileyecek bir şey tasarlamak istiyordu. Bir ev mi? Bunu birkaç gün içinde nasıl yapabilirdi? Serbest çizim konusunda iyiydi, belki birkaç dış cephe çizebilirdi. Ama o zaman araziye görmesi gerekecekti. Montgomery'nin binaların topraktan, çevreden geldiğine inandığını herkes bilirdi. Dallas'taki sahte Tudor'lara inanmazdı.

"Onu etkilemek için ne çizebilirim?" diye fısıldadı yüksek sesle.

Alix orada uzanmış düşünürken ve hiçbir şey bulamazken, küçük çerçeveli bir resim masadan uzaktaki duvara düştü. Şaşırtıcı bir şekilde,

Durgun odadaki rahatsızlık ürkütmedi ama dik oturmasına neden oldu.

Yataktan kalktı, eski tişörtü ve yırtık eşofman altı sabah serinliğinde cereyan yapıyordu. Nedenini anlamasa düşen resmin önemli olduğunu biliyordu. Resmi eline aldığı anda 1940'lardan kalma, iki genç kadının güldüğü bir fotoğraf gördü. Güzel yazlık elbiseler giymişlerdi ve mutlu görünüyorlardı.

Resmin bir anlamı olduğunu düşünmek güzeldi ama bunun ne olduğunu göremiyordu. Fotoğrafi masaya geri koydu ve banyoya yöneldi, ama sonra durdu, geri döndü ve resmi tekrar eline aldı. Arka planda, uzakta küçük bir kilise vardı. Belki bir kilise bile değildi ama bir şapeldi, babasıyla İngiltere'yi ziyaret ettiklerinde gördüğü özel aile kiliseleri gibi.

Alix bir an için Jared Montgomery'nin evini ve bahçe heykelleri ve çardaklar, çardaklar ve küçük bir bahçe kulübesi için yaptığı tasarımları hayal etti.

"Küçük," diye fısıldadı. "Küçük ve zarif bir şey görmek isterdi." Kingsley'lerin atası Kaptan Caleb'in büyük portresine baktı ve teşekkür etmek için neredeyse dayanılmaz bir istek duydu.

Saçmalıkları karşısında başını sallayarak banyoya gitti ve saçlarını arkadan bağladı. Dışarı çıktığında yeni çantasından büyük kırmızı defterini çıkardı ve yatağına geri döndü.

Belki Izzy'nin düğününün yaklaşmasıydı, belki Montgomery'nin tasarlamadığı küçük bir şey arayışıydı ya da belki de fikir düşen fotoğraftan geldi. Sebep ne olursa olsun, Alix şapellerin eskizlerini çizmeye başladı. Bir binayı nadiren unutturdu ve hatırladıklarını çizdi.

Annesiyle babası ayrıldığından beri her Ağustos ayında annesi Colorado'ya gider, Alix de babasıyla kalırdı. İş programı seyahat etmesine izin veriyorsa, yerel mimariyi inceleyebilecekleri yerlere giderlerdi. Pueblo'ları görmek için ABD'nin güneybatısına, misyoner tarzı için Kaliforniya'ya, Viktorya dönemini görmek için Washington Eyaleti'ne gitmişlerdi. Alix büyüdüğünde Gaudi'nin eserlerini görmek için İspanya'ya gittiler ve tabii ki Tac Mahal'i ziyaret ettiler.

Alix hatırlayabildiği her şeyi kullandı ve olabildiğince hızlı çizdi. Sayfalar dolduğunda onları yırttı ve yatağın üzerine fırlattı.

Yatak odasının kapısı açıldığında başını kaldırıp Izzy' gördü, sanki dışarı çıkacakmış gibi giyinmişti.

"Bir şekilde uyumadığını biliyordum." Izzy yatağa oturmak için çizimleri hareket ettirdi ve bazı eskizleri eline aldı. "Bir kilise mi?"

"Bir şapel. Küçük ve özel."

Alix nefesini tutarken, Izzy sessizce birbiri ardına çizimlere baktı. Bir mimarlık öğrencisi olarak arkadaşının fikirlerine çok değer veriyordu.

"Bunlar muhteşem," dedi Izzy. "Gerçekten çok güzeller."

"Oraya doğru gidiyorum," dedi Alix. "Ama her şeyi tek bir tasarımda birleştirmeye çalışıyorum. Çan kuleleri, görkemli kapılar, yarım yuvarlak merdivenler. Her şeyi! Neyi kullanıp kullanamayacağıma karar vermem gerekiyor."

Izzy gülümsedi. "Bir yolunu bulursun. Sadece alışverişe çıkacağımı söylemek istedim."

Alix yorganı geriye attı. "Giyineceğim. Birkaç dakikamı almaz."

Izzy ayağa kalktı. "Olmaz. Gitmene izin yok. Bu senin için büyük bir şans ve bunu değerlendirmeni istiyorum. Burada kal ve Montgomery'yi hayrete düşürecek bir şey tasarla. Bu arada, aşağıda yemek var."

"Bu kadar erken saatte açık bir bakkalı nasıl buldun?"

"Bilgin olsun, saat sabahın on biri ve tüm güzel Nantucket kasabası hemen dışarıda. Dışarı çıktım ve geri döndüm ve şimdi ciddi bir kıyafet alışverişi yapmaya hazırım. *Bu* kıyafetle Yüce İmparator Montgomery'nin karşısına çıkamazsın." Alix'in eski eşofmanlarına küçümseyici bir bakış attı.

Alix arkadaşını iyi tanıyordu. "Biliyor musun, bir daha düşündüm de, sanırım

Ben de seninle geleceğim. Yeni sandaletlere ihtiyacım var."

Izzy kapıya doğru geri adım attı. "Oh, hayır yapamazsın. Akşam yemeği için geri geleceğim ve ne yaptığını görmek istiyorum." Aceleyle odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım," diye seslendi Alix. Izzy'nin tek başına gitmek istediğini biliyordu. Giysi alışverişine bayılırdı ve eğer Alix'in canı isterse, o da isterdi. Ama bugün değil. Ayrıca, iki genç kadının bedenleri birbirine o kadar benziyordu ki, Izzy, Alix'in ihtiyacı olan her şeyi alabilir ve hepsini Victoria'ya fatura edebilirdi.

Öğle vakti, Alix'in guruldayan midesi sonunda giyinmesini ve kahvaltı etmek için yatak odasından çıkmasını sağladı. Izzy simit, ton balıklı salata, meyve ve ıspanak poşetleri almıştı. Hepsi sağlıklı ve doyurucuydu.

Alix kendine bir sandviç yaptı, ama sonra yemek yerken bakabilmek için çizimlerini almak üzere yukarı çıktı. Dehşet içinde sadece iki boş kâğıdı kaldığını gördü.

Herhalde, diye düşündü, annesi burada birden fazla kaldıysa bir yerlerde kâğıdı vardır, muhtemelen yeşil yatak odasında. Kendini biraz burnunu sokuyormuş gibi hisseden Alix koridorda Izzy'nin kullandığı odaya gitti.

Alix yine annesinin Nantucket'ta ne zaman kaldığını merak etti. Ve neden ziyaretlerini bir sır olarak saklamıştı? Alix annesinin yaptığı her şeyi öğrendiğini söylediğini hatırlıyordu ama görünüşe göre bu doğru değildi. Ama adil olmak gerekirse, Alix üniversiteye gitmek için evden ayrıldığından beri kendi hayatını kurmuş ve erkek arkadaşları gibi şeyleri annesinden saklamıştı. Görünüşe göre annesi de kendi sırlarını saklıyordu. Ama neden? İşin içinde bir erkek var mıydı?

Yatak odasında iki büyük gardırop vardı, ikisi de eski ve güzeldi. Birinin içinde Izzy'nin o sabah satın almış olması gereken birkaç çanta vardı, diğeri ise kilitliydi. Alix yakınlarda bir anahtar olup olmadığını görmek için bir an etrafına bakındı ama göremedi. Bir dürtüyle çantasını almak için odasına döndü ve annesinin gönderdiği anahtar halkasını . Alix'e anahtarların ne işe yaradığı söylenmemişti ama Victoria da pek bir şey açıklamamıştı. Her zaman kızının her şeyi kendi başına kadar zeki olduğunu düşünmüştü.

Küçük anahtarlardan biri kilide uydu. Alix çift kapıyı açtığı anda içeride koca bir o ce buldu. Bir yazıcı ve çekmeceler dolusu kâğıt ve malzeme vardı. Raflarda Alix'in eski el yazmaları olarak tanıdığı şeyler duruyordu. Kapının arkasına bantlanmış birkaç fotoğraf vardı. Fotoğraflardan birinde Victoria kolunu küçük, yaşlı bir kıza dolamıştı.

Alix'in tanıdığı kadın Adelaide Kingsley'di. Fotoğrafın üzerindeki tarih 1998'di, Alix on iki yaşındaydı.

Alix içinden geçen acı dalgasına engel olamıyordu. Annesinin Nantucket'ta bu evde çok zaman geçirdiği belli oluyordu. Ama kızına bu konuda hiçbir şey söylememişti. Elbette bunu Ağustos ayında yapmıştır, diye düşündü Alix. O ay Victoria için her zaman kutsal olmuştu. Colorado'daki kulübesine gittiğini ve orada yalnızlığın son kitabını yazmasına yardımcı olduğunu söylemişti. Ama belli ki oraya her yıl gitmiyordu.

Alix dolabın içine baktı. Annesinin Nantucket'a gitmesi mantıklıydı, çünkü tüm kitapları denizci bir toplulukta geçiyordu. Ama neden bunu bir sır olarak saklamıştı?

Alix'in içinden annesini arayıp sorular sormak geldi. Ama Victoria şu anda yirmi şehirlik bir kitap tanıtım turundaydı ve dünyanın tanıdığını sandığı güler yüzlü, kahkahalar atan bir yazardı. Alix bunu bölmek istemiyordu. Öğrenmek için bekleyebilirdi ve annesini tanıdığı için bunun eğlenceli bir hikâye olacağından kuşkusu yoktu.

Alix ihtiyacı olan kâğıtları, bazı o ce malzemelerini aldı, hatta eski bir paket mat fotoğraf kâğıdı buldu ve her şeyi alt kattaki büyük aile odasına taşıdı. Küçük masalardan birinin açıldığını ve içinde televizyon tepsileri olduğunu biliyordu. Bir tanesini çıkardı ve sandviçini koydu. Çizimlerini yere yaydı, yemek için kanepeye oturdu ve onlara baktı.

İlk başta her şey stillerin ve tasarımların büyük bir karmaşası gibi görünüyordu. Çok fazla! diye düşündü. Bunların hiçbiri Nantucket'ın sessiz zarafetine uymayacaktı.

Yemeğini bitirdi, masayı yolundan çekti ve bakmaya devam etti ama kurtarılabilecek bir şey göremedi. Tam sinirlenmeye başlamıştı ki kâğıtlarından biri rüzgârda hışırdadı. Tüm pencere ve kapıların kapalı olduğunu fark etmemişti.

"Teşekkürler," dedi düşünmeden önce, sonra başını salladı. Ne için teşekkür edecekti? Kime?

Hareket eden kâğıdı eline aldı. Köşede o kadar hızlı çizdiği küçük bir eskiz vardı ki neredeyse hiç hatırlamıyordu. İspanyol misyonu ve Nantucket Quaker'ın bir kombinasyonuydu. Sade

ama aynı zamanda sadeliği içinde güzeldi.

"Sence bundan hoşlanacak mı?" dedi yüksek sesle, sonra kendini düzeltmeye başladı ama kimin umurundaydı ki? Yalnızdı, yani isterse yüksek sesle konuşabilirdi.

Çizimi tepsi masasının üzerine koydu ve tekrar baktı. "Bu pencerenin değiştirilmesi gerekiyor. Biraz daha uzun. Ve çan kulesinin daha kısa olması gerekiyor. Hayır, hayır! Çatı daha uzun olmalı."

Daha fazla kağıt aldı ve tasarımı yeniden çizdi. Sonra üç kez daha çizdi. Hoşuna giden bir taslak elde ettiğinde, yanında getirdiği mimari ölçeği aldı ve ölçekli bir çizime başladı.

Öğleden sonra saat üçte kendine bir sandviç daha yaptı, buzdolabından bir zencefilli gazoz aldı ve aile odasına geri döndü. Yer kağıtlarla kaplıydı ve en yakınında yeni çizimler vardı.

"Hoşuma gitti," dedi, çizimlerin etrafından dolaşıp onlara doğru.

Sandviçini ve içeceğini bitirdikten sonra fotoğraf kâğıdını, makası ve bant makinesini aldı. Bu şekilde bir model yapmak kolay olmayacaktı ama yapılabiliriyorsa bir şekilde başaracaktı.

Kapının açıldığını duyduğunda saat akşam altıya geliyordu. Izzy evdeydi! Alix bir an için arkadaşının yakında gideceğini ve yalnız kalacağını düşündü; bu hiç de hoş bir olasılık değildi.

Alix kapıya doğru koştu ve Izzy tarafından elinde bir şeyle karşılandı. mağaza isimleriyle kabartılmış bir düzine dev alışveriş torbası olacaktı. "Nantucket'ta alışveriş iyi?" Alix sordu.

"Cennet gibi, ilahi," dedi Izzy. Çantaları yere bıraktı ve parmaklarını saplarının oyuk açtığı yerlere sürttü.

Alix kapıyı arkasından kapattı. "Gel de sana bir içki hazırlayayım."

Izzy, Alix'i mutfığa kadar takip ederken, "Rom değil," dedi. "Ve o çantalardan birinde yiyecek var. Deniz tarağı, salata ve ahududu ile çikolatadan oluşan bir tatlı."

"Kulağa harika geliyor," dedi Alix. "Neden hepsini dışarıda yemiyoruz? Bence dışarısı yemek için yeterince sıcak."

"Onun evini gözlemek , değil mi?"

Alix gülümsedi. "Hayır, seni yumuşatmak istiyorum ki bugün yaptıklarımı eleştirirken daha nazik olasın."

"Burası hâlâ bir kilise mi yoksa bir katedral mi yaptınız? Bitmemiş sedirden uçan payandaları görebiliyorum. Pencereelerde kaslı bir deniz kaptanının vitrayları mı olacak?"

Alix kendini savunmaya ve açıklama yapmaya başladı ama bunun yerine aile odasına gidip maketi aldı, geri getirdi ve mutfak masasının üzerine koydu.

Izzy plastik kapları poşetlerden çıkarmış ve tezgâhın üzerine koymuştu. Birkaç dakika boyunca orada öylece durdu ve küçük beyaz makete baktı. Eğimli çatısı ve çan kulesiyle çok basitti ama orantıları mükemmeldi.

"Bu.." Izzy fısıldadı. "Bu.."

Alix bekledi ama Izzy başka bir şey söylemedi. "Ne oldu?"

Izzy masanın arkasındaki gömme koltuğa oturdu. "Bu şimdiye kadar yaptığın en iyi şey," diye fısıldadı, sonra başını kaldırıp Alix'e baktı.

"Gerçekten mi?" Alix sordu. "Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

"Doğrusu," dedi Izzy. "çalıştığın her şeyin özeti bu. Gerçekten çok güzel."

Alix mutfakta birkaç zafer dansı adımı atmaktan kendini alamadı, sonra dolaplardan tabakları çıkarıp üzerlerine yemek koymaya başladı. "Bununla gerçekten savaşıyordum. Aynı anda hem yeni ve orijinal hem de eski ve geleneksel bir şey bulamayacağımı düşündüm. Montgomery'nin iyi bilinen toprağı takip etme ilkesine karşı çıktım, ama Nantucket'ta inşa edildiğini düşündüm, böylece-" Sözüünü kesti çünkü Izzy'ye dönüp baktığında arkadaşı ağlıyordu; masada oturmuş, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, gözleri şapelin maketine odaklanmıştı.

Alix yanına gitti ve ona sarıldı. "Birbirimizi göreceğiz," dedi. "Burada sadece bir yıl kalacağım, sonra geri döneceğim. Sen ve Glenn-"

Izzy çekildi, sni ng. "Sorun o değil. Geri döneceğini biliyorum."

"Glenn mi? Onu özleyor musun?" Alix ayağa kalktı ve çekmeceyi açarak bir kutu mendil çıkardı ve bir tanesini arkadaşına uzattı.

"Bu evdeki her şeyin nerede olduğunu biliyor musun?"

Alix, Izzy'nin iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Alix ona bu zamanı verecek, sonra da sorunun ne olduğunu bulacaktı. En iyi arkadaşı bir şeye çok üzülmüştü ama Alix'in bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sezgileri ona sorun her neyse, Izzy'nin Alix'in son zamanlarda yaşadığı duygusal dram yüzünden bunu içinde tuttuğunu söylüyordu.

Alix, arkadaşının itibarını geri kazanması için zaman tanımak amacıyla arkasını döndü. Ellili yıllardan kalma gibi görünen eski bir blender kullanarak Izzy için uzun bir içecek hazırladı. Kendisi için de bol limon suyu eklenmiş bir rom ve kola yaptı. Alix nerede bulacağını bildiği için dolabın içinden bir servis tepsisi çıkardı, içini doldurdu ve sonra hepsini dışarı çıkardı. Hava açık havada oturmak için fazla serindi ama Alix Izzy'nin bahçeleri sevdiğini biliyordu.

Arkadaşını tik ağacından ağır bir şezlonga oturtup ona bir içki uzatırken nazik davrandı. Alix arkadaşını zorlamayacaktı ama sadece konuşmasını bekledi.

"Glenn aradı ve sabah yola çıkmam gerekiyormuş," dedi Izzy.

"Seni geri mi istiyor?"

"Evet, elbette, ama.."

Alix sessizce bekledi. Izzy ile mimarlık okulunun ilk gününden beri arkadaşlardı. O haftanın sonunda Alix'in daha yetenekli olduğu, dünyanın fark edeceği bir şey yapma şansına sahip olduğu açıktı, ama Izzy hiçbir zaman kıskanmamıştı.

Öte yandan herkes Izzy'yi o kadar çok sevmişti ki her yere davet ediliyordu. Üçüncü yıllarında nişanlandıklarında Alix sadece sevinç duymuştu. İki farklı insandılar ama birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

"Eğer Glenn değilse ve ben de değilsem, zaman ne?" Alix usulca sordu.

Izzy bahçenin etrafına bakındı. Burayı sadece dün gece Alix'le birlikte Montgomery'nin misafirhanesine girmek için çılgınca koşuşturdukları zaman görmüştü. O sırada sadece Alix'in sorunlarını düşünmek, ona çikolata yedirmek, eski evdeki sevincini görmek, yakışıklı bir deniz kaptanının portresine gülmek harikaydı. Izzy birkaç saatliğine kendi sorunlarını bir kenara bırakabilmişti.

"Bu bahçe çok güzel," dedi Izzy. "iek açtığında muhteşem olacak. Kim bakıyor acaba?"

"Montgomery," dedi Alix abucak. "Isabella, neler olduğunu bilmek istiyorum. Glenn neden bu kadar çabuk gitmeni istiyor? Seninle birlikte Nantucket'in bir kısmını görebileceğimizi umuyordum."

"Ben de," dedi Izzy, "ama.."

Alix sürahiyi aldı ve Izzy'nin bardağını yeniden doldurdu. "Ama ne?" Izzy derin bir yudum aldı. "Bu benim düğünüm."

"Her Şeyin hallolduğunu sanıyordum. Sana Şimdiye kadar yapılmış en güzel elbiseyi aldık."

"Evet, bunun için sana ve annene teşekkür ederim." Izzy ve Alix birbirlerine gülümseyerek anılarını tazelediler.

Glenn, hiç de şaşırtıcı olmayan bir Şekilde, bir Cuma akşamı yemekte evlenme teklif etmişti. Ertesi sabah Izzy, Alix'in küçük dairesinin kapısında şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir halde duruyordu.

Niőan yüzüğüne hayran hayran baktıktan sonra, Alix sözü devraldı. "Kahvaltı için harika bir yer biliyorum, sonra vitrinlere bakmaya gidebiliriz. Bütün bir eyize ihtiyaın olacak."

Izzy böyle aptalca şeyleri umursamayacak kadar sofistike görünmek için elinden geleni yaparken, bunun eski moda bir kelime ve kavram olduğunu söylemişti. Ama Alix buna kanmamıőti. Arkadaşının romantik bir düğün fikrini çok sevdiğini biliyordu.

Sonunda, o gün Izzy'nin gelinliğini aldılar. Bunu istememiőlerdi. Alix, arkadaşını őehrin diğer ucundaki bir ara sokakta bulunan küçük ve seçkin bir mağazaya ikna eden kişi olmuştu.

Izzy, "Şu devasa yerlerden birine gidip elli tane elbise denemeli ve satış elemanlarını ıldırtmalıyız," dedi.

"Bu harika bir fikir," dedi Alix, "ve dört gözle bekliyorum, ama annem bana evlendiğimde elbisemi Bayan Searle'n dükkanından almam gerektiğini söyledi."

Izzy arkadaşına sertçe baktı. "Buraya yakın olan mı?"

"Demek ," dedi Alix gülümseyerek.

Izzy'nin denediği üçüncü elbise ikisinin de gözlerini yaőarttı. olduğunu biliyorlardı.

Elbisenin yuvarlak, düşük yakalı ve geniş askılı düz ipek saten bir üst kısmı vardı. Tam etek, çiçek desenli minik kristallerle süslenmiş saten bir üzerine fısıltı inceliğinde tül den oluşuyordu.

Izzy olmayan bir fiyat etiketi ararken, "Buna asla param yetmez," dedi.

"Annemden bir hediye olacak," dedi Alix. "Onun bir numaralı hayranına."

"Buna dayanamıyorum."

"Tamam," dedi Alix, "onun yerine sana bir tost makinesi verecek."

"Yapmamalıyım," dedi Izzy ama yaptı. Daha sonra o anda dünyanın en mutlu insanı olduğunu düşündü. Alix'e söylemediği şey, daha sonra düğün planlarının nasıl suya düştüğüydü. Başkaları da işin içine girmeye başladığında, Izzy düğünü için ne istediği konusunda kararlı olmak için elinden geleni yapmıştı ama müstakbel kayınvalidesi, "Televizyondaki gelin adaylarından biri olacağını görebiliyorum. Filme alınmıyoruz, değil mi?"

Izzy, Alix'e baktı. "Bir gelinzilla olmak istemiyorum."

"Herkesin hayatını cehenneme çeviren şu şımarık primadonna'lardan mı bahsediyorsun?"

Izzy başını salladı.

"Bu senden uzak. Izzy, bu fikri aklına kim soktu?" Alix arkadaşının bardağını tekrar doldurdu.

"Glenn ve ben sadece sessiz bir düğün istiyoruz. Küçük bir şey. Belki bir barbekü. Annenden aldığım elbise istediğim tek savurganlık. Çok güzel ve ..." Yine gözyaşları akmaya başladı.

"Bir anne, değil mi?" Alix söyledi. "Bildiğim bir şey varsa o da annelerdir. İyi niyetlidirler ama sizi kahvaltı niyetine yiyebilirler."

Izzy başını sallayarak derin bir yudum aldı ve iki parmağını havaya kaldırdı. "Sanırım bu *iki* anne demek oluyor?"

Izzy yine başını salladı.

Alix kendine bir rom ve kola daha doldurdu. "Bana her şeyi anlat."

Her şey ortaya döküldü. Alix, Izzy'nin ailesindeki tek kız olduğunu biliyordu ama Izzy'nin anne babasının kaçtığını bilmiyordu. "Annem kağıttan gelin bebeklerle oynardı, ama sonra kardeşime hamile kaldı ve babamla birlikte kaçtılar."

Alix, "Yani şimdi onun düğünü senin yapmanı istiyor," dedi.

Izzy yüzünü buruşturdu. "Ama tek sorun o bile değil."

Alix, Glenn'in tek çocuk olduğunu ve ailesinin parası olduğunu biliyordu, ama hepsi bu. "Annesi nasıl biri?"

Izzy dişlerini sıktı. "O, kendisiyle istediği şey arasına giren herkesi yok eden granit bloklardan oluşan bir çığ. Ve şu anda istediği şey, tüm arkadaşlarını etkileyecek gösterişli bir düğün yapmam. Dört yüz kişilik bir davetli listesi var. Glenn bunlardan sadece altısını tanıyor ve ben hiçbirisiyle tanışmadım."

"Izzy, bu ciddi bir durum ve neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?" Alix sordu.

"Bir anda oldu, sonra sen ve Eric..."

Alix elini kaldırdı. "Ben de kendi mutsuzluğum içinde debeleniyordum ve senin neler yaşadığını göremedim. Dinle, yarın bunu düzeltmene yardım etmek için seninle geri döneceğim."

"Hayır," dedi Izzy, "bunu yapamazsın. Tüm bunların Montgomery ile tanışıp ona çalışmalarını gösterebilmen için ayarlandığını tüm kalbimle hissediyorum. Annenin bir yıl boyunca sana bu evi alabilmek için neler yaptığını hayal bile edemiyorum. Böyle bir şeyi sırf bir düğün için bir kenara atamazsın."

Alix içkisini bitirirken etrafına, güzel bahçeye baktı. Hava soğumaya başlamıştı ve yakında içeri girmeleri gerekecekti. "Neden sabah gitmek zorundasın?"

"Glenn'in annesi geldi ve bana nedime elbiselerini göstermek istiyor. Glenn, her yerlerinde tüyler olduğunu ve düğünde yer alacak iki kuzenini de getirdiğini söyledi."

"Çiçekçi kızlar mı?" Alix'in sesinde umut vardı.

"Keşke. Otuz sekiz ve otuz dokuz yaşındalar ve kötüler. Ve herkes Ağustos'un yirmi beşi olan tarihimden nefret ediyor."

Alix dalgınca Izzy'ye bir tabak yemek uzattı. Bir süre sessizlik içinde yediler. Alix annesinin onu ezip geçmesini engellemek için güçlü olmak zorunda kaldığı zamanları düşünüyordu. "Yani," dedi Alix, "ben buradan ayrılamam ve sen de kalamazsın."

"Hepsi bu kadar," dedi Izzy. İçkiler ona gülümseme yeteneği kazandırmıştı. "Gelinliğimi çoktan aldığımı söylediğimde Glenn'in annesinin yüzünü görmeliydin. Morun hoş bir tonuna büründü. Bir kumaş örneğini yanağına tutup eşleştirip eşleştiremeyeceğimi görmek istedim."

Alix bir kahkaha attı. "Ona elbisenin parasını annemin ödediğini söyledin mi?"

"Ah, evet," dedi Izzy, sonra da ağzını yemekle doldurdu. "Ne dedi?"

"Victoria Madsen'in kitaplarının hiçbir edebi değeri olmadığını ve asla yayınlanmaması gerektiğini düşündüğünü."

"Onları okuyor, değil mi?"

"Oh, evet!" Izzy gülererek şöyle dedi. "Glenn'e söylediklerini anlattım ve o da eOkuyucusunun Victoria'nın romanlarından başka bir şey olmadığını söyledi."

İki kadın gülüştü.

Izzy, "Bu muhtemelen benim için acımasızlık olacak ama onları birlikte görmek isterim," dedi.

"Annem ve kayınvaliden mi?" Alix sordu.

"Ve annem de! Gözyaşlarıyla kontrol etti. Güzel gelinliğime baktı ve onu seçmeme yardım edemediği için ağladı. Dışarıda bir gül çardağının altında evlenmek istediğimi söylediğimde ağladı. Çocukken gittiği kilisede evlenmezsem kalbinin kırılacağını söyledi. Orayı hiç görmedim bile! Ve baş nedimem olarak yan komşumuzun kızını seçmediğim için hayal kırıklığına uğradığını söylediğinde ağladı. Bırakın kadın olmasını, bir kız olarak bile ona katlanamazdım."

"Gözyaşları ve zorbalık," dedi Alix.

"Bana kalırsa aynı fark var. Yarın nedimeler savaşıyla karşı karşıyayım. Üç kadına düğünümde yer alamayacaklarını çünkü onlardan *hoşlanmadığımı* söylemem gerekiyor. Sonra Glenn'in annesi-"

Alix ayağa kalkıp bahçede volta atmaya başlayınca keşti. Arka tarafa doğru bir çardak vardı ve Alix durup ona baktı.

"I düşünmek bunlar Ow! Evet, onlar tırmanma güller." Parmağına bir diken batmıştı. "Izzy," dedi kararlı bir şekilde, "gidiyorsun

Düğününü burada, bu bahçede yapmanı istiyorum." "Bunu yapamam," dedi Izzy.

"Neden olmasın? Bu *senin* düğünün."

"İki anne hayatımı cehenneme çevirirdi."

Alix gözlerinde şeytani bir ifadeyle, "O halde annemin burada olduğundan emin olacağız," diye ekledi.

Izzy'nin gözleri büyüdü. "Eğer biri varsa..."

"Sizin iki annenize kim karşı koyabilir ki, benimki ." Alix gülümsedi.

Izzy solan ışıktaki Alix'e baktı. "Sence bu işe yarayabilir mi?"

"Neden olmasın ki? Sadece kararlı olmanız ve onlara ne yapacağınızı söylemeniz gerekiyor."

"Bu şeyi planlamak için Glenn'i bırakıp buraya taşınmam gerekecek." "Hayır," dedi Alix. "Onunla zaman geçirmelisin. Ayrıca, eğer

Bölünürlerse, fethederler. Glenn'e bu konuda seni desteklemesi gerektiğini söyle yoksa düğün olmayacak."

"Ama ben bunu yapamam!"

"Tamam, o zaman kendini ikiye böl ve iki anneyi de nasıl memnun edeceğini bul ve Glenn'in arabalarıyla saklanmasına izin ver."

Izzy gülmekten kendini alamadı. "Bazen tıpkı annen gibi konuşuyorsun."

"Ben de seni arkadaşım sanıyordum."

Izzy bir an için gözlerini kapattı. "Sanırım annem gibiyim çünkü şu anda ağlamaya başlayabilirim. Alix, sen bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

"Senden daha iyi değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sen yanımda olmasaydın Eric'ten kurtulamazdım."

"Ha! Jared Montgomery'nin alt dudağının görüntüsü seni sıkıntılı durumdan çıkardı. Hey! Bir fikrim var. Madem bu kadar iyi yazabiliyorsun, yeminlerimde bana yardım etmeye ne dersin?"

"Anneme yaptırırız. Elbette bir sözleşme, bir vade tarihi, imza için para ve bir telif hakkı isteyecek ama bunlar öldürücü yeminler olacak."

İki genç kadın birbirlerine baktılar ve kontrol edilemeyen bir kahkaha krizine girdiler.

Üst katta, açık bir pencerenin yanında duran Caleb Kingsley onlara baktı. Gülümsüyordu. İki yüz yılınızı planlar yaparak geçirebilir ve planlarınız suya düştüğünde tekrar ölebilirdiniz, ama bazen size umut veren şeyler görür ve duyardınız.

İki genç kadını tekrar bir arada görmekten memnundu. Bir hayatta kız kardeşlerdi; bu hayatta ise arkadaş.

Belki, sadece belki, bu sefer Valentina'ya gerçekten sarılabilecekti. Sonsuza kadar.

O gece Alix babası Ken'i aradı. Her zamanki gibi tuşlara basmadan önce, annesinden bahsetmemesinin daha iyi olacağını kendine hatırlattı. İki yıl içinde nasıl geçineceklerini öğrenmemiş değillerdi, ama onlara herhangi bir cephane verdiğinde sorular başlıyordu ve Alix ortada kalıyordu.

"Merhaba bebeğim," dedi babası cevap verirken. "Nantucket'a sağ salim vardın mı?"

"Misafirhanede kimin kaldığını hayatınız boyunca tahmin edemezsiniz." "Kim?" Ken sordu.

"Jared Montgomery."

"Şu mimar olan adam mı?"

"Çok komik," dedi Alix. "Derslerinde ondan bahsettiğini biliyorum, yani onun bir dahi olduğunu biliyorsun."

"Bazı saygın binalar yaptı. İnşaat hakkında bir şeyler biliyor olması hoşuma gidiyor."

"Bunun senin mantran olduğunu biliyorum. Baba?" "Evet mi?"

"Bir şapel tasarladım."

"Kilise mi demek istiyorsun?" Ken sordu. "Ne için?"

"Sana söyleyeceğim ama sadece bana karşı katı davranmayacağına söz verirsən."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Baba?" Alix sesinde bir uyarıyla, "Baba," dedi. ". Ders vermek yok. Ne yaptın sen?"

Sonraki on dakika boyunca Alix babasına Montgomery'nin evindeki stüdyosuna girdiğini ve tasarımlarını, özel eskizlerini gördüğünü anlattı. "Çok güzellerdi, çok mükemmellerdi."

"Demek onu etkilemek için küçük bir şey tasarladın," dedi Ken. Onun sesindeki onaylamama ifadesini duyabiliyordu.

"Evet, yaptım," dedi kararlı bir şekilde. "Burada ne kadar kalacağını bilmiyorum ama umarım ona çalışmalarından bazılarını gösterebilirim."

"Eminim etkilenecektir," dedi Ken.

"Bundan şüpheliyim ama en azından belki sağlayabilirim."

"Bunu yapacağından kesinlikle *eminim*," dedi Ken ısrarla. "Şimdi nerede o?"

"Teknesinde. Izzy ve ben onu yelken açarken gördük. O çok güzel bir adam." "Alix," dedi Ken sertçe, "bu Montgomery hakkında bildiğim kadarıyla adam, sert bir oyuncu. Sanmıyorum-"

"Sakin ol baba. Ben sadece onun öğrencisi olmak istiyorum. O benim için çok yaşlı." Alix gözlerini devirdi. Konu erkekler olduğunda babasının hiçbirinin kendisi için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü deneyimlerinden biliyordu. Konuyu değiştirdi. "Peki sen ve.. bilirsin işte... nasılsınız?"

Babası bir anda sıcaktan soğuğa döndü ama Alix endişelenmedi. Babası yumuşak biriydi.

"Son dört yıldır birlikte yaşadığım kadından mı ?"

"Özür dilerim," dedi Alix. "Kaba davranıyorum. Celeste çok hoş biri. Çok güzel giyiniyor ve o-"

"Onun hakkında söyleyecek iyi bir şey aramayı bırakabilirsin. O kıyafetler beni neredeyse iflas ettiriyordu. Ama artık bir önemi yok çünkü taşındı."

"Baba, özür dilerim. Ondan hoşlandığını biliyorum."

"Hayır, yaptığımı sanmıyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

Alix rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür! Şimdi sana ondan aslında hiç hoşlanmadığımı söyleyebilirim."

"Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdim. Fikirlerini kendine saklamakta çok iyiydın."

"Özür dilerim baba," dedi ve kez ciddiye. "Gerçekten üzgünüm."

"Karşı cinsle ilgili kötü zevkler bizim ailede var."

"Bu doğru değil. Yani sen ve annem için öyle ama Eric..." Alix yüzünü buruşturdu. "Aslında berbat biriydi. Izzy onu sadece bana bir yerine iki tasarım yapma fırsatı verdiği için sevdiğimi söyledi."

Ken güldü. "Izzy'yi her zaman sevmişimdir! Kızımı da iyi tanır."

"Onu özleyeceğim. Sabah gidiyor." Alix düğünün Nantucket'a taşınacağını ona henüz söylememenin daha iyi olacağını düşündü. Çok fazla şey üstlendiğini düşünebilirdi. "Şu lanet nişanlısı *onunla* birlikte olmasını istiyor."

"Düşüncesiz şeytan!"

"Ben de öyle dedim."

"Bak Alix, geç oldu ve ikimizin de uyumaya ihtiyacı var. Montgomery ne zaman dönecek?"

"Hiçbir fikrim yok. Izzy günü bana yeni kıyafetler alarak geçirirken ben evde kalıp çalıştım." Izzy'nin kıyafetlerin Montgomery'yi etkilemek için olduğunu söylediğini ona anlatmadı.

"Umarım faturaları da annene gönderiyorsundur."

"Tabii ki. Bu ikisi ve annemin AmEx'i çok arkadaşlar. Kutsal bir üçlü."

Ken kıkırdadı. "Seni şimdiden özledim. O yüzden biraz uyu ve Montgomery ile buluştuktan sonra beni ara. Neler olduğunu her kelimesiyle duymak istiyorum."

"Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi.

Dördüncü Bölüm

Jared büyükbabası Caleb'e "Yarın gitmeye karar verdim," dedi. Akşamın erken saatleriydi ve Kingsley House'un mutfağındaydılar. Jared balık avından yeni dönmüştü ve henüz duş alıp üstünü değiştirmemişti. "Bu balıkları temizleyeceğim, sabah Dilys'e götüreceğim, sonra da adadan ayrılacağım."

"Asıl planın yaz boyunca kalmak değil miydi? Burada yapman gereken işler yok muydu?"

"Evet, ama bunu New York'ta da yapabilirim." Jared balıkları bir kovadan çıkardı ve süzgeç tahtasının üzerine attı.

"Bir evle , değil mi?"

"Bazı film yıldızları için Los Angeles'ta inşa edilecek bir evi tasarlamak üzere bir komisyon aldım. Evliliğin iki yıl sürmeyecek olması beni ilgilendirmez. Sana bundan bahsettiğimi sanıyordum."

"New York'ta tasarım dışında o kadar çok sorumluluğunuz olduğunu ve artık düşünemediğinizi söylediğinizi hatırlıyorum. Nantucket'ta bir yıl geçirmek istediğini söylemiştin.... Ne diyordun? Köklerle ilgili bir şey."

"Biliyorsun, köklerime dönmek istediğimi söylemiştim."

"Sanırım kelime 'ihtiyaç' idi. Ait olduğun yeri bulmaya *ihtiyacın vardı*. Bu doğru mu yoksa zihnimi bozan bir hastalığa mı yakalandım?"

"Herhangi bir hastalık için çok yaşlısın." Jared kirli, yorgun, aç ve öfkeliydi. Evet, bütün yaz boyunca Nantucket'ta kalmayı planlamıştı ama sonra teyzesi evi *ona* bırakmıştı.

"Demek ," dedi Caleb. Mutfak masasının yanında duruyor ve torununa ters ters bakıyordu. "Genç Alix'i terk ediyorsun." "Ben bunu bir tür koruma olarak görüyorum. Sen, herkesten daha iyisin, Hayatımın nasıl olduğunu biliyor. *Bunu* hak ediyor mu? Ayrıca, ada dışında kim olduğumu hiç öğrenmese daha iyi olur. Bir öğrenci olarak muhtemelen benim bir kahraman olduğumu düşünüyordur. Yakınından bile geçmiyorum."

Caleb yumuşak bir sesle, "Şimdi *gerçeği* duyuyoruz," dedi.

"Ne düşündün? Benden imza isteyeceğinden korktuğumu mu? Buna aldırılmazdım." Yarım bir gülümseme verdi. "Tercihen vücudunun bir yerine. Ama bu kıza değil." Balığı temizlemeye başlamak için ayağa kalktı ama fikrini değiştirdi. Onun yerine buzdolabının yanındaki uzun dolaba gitti ve kendine bir rom ve kola doldurdu. "Buradaki bütün limonlara ne oldu?"

"Onları ben yedim." Caleb torununa ters ters bakıyordu.

"Senden asla doğru dürüst bir cevap alamadım." Jared derin bir içki içti, kendine bir tane daha doldurdu, sonra masaya oturdu ve mutfığa baktı.

"Burayı söküp granit tezgahlar mı koymayı düşünüyorsun?" Caleb sordu.

Jared neredeyse içkisinde boğuluyordu. "Bu küfür parçasını nereden duydun?"

"Sadece birinin söylediği bir şey. Akçaağaç dolaplar ve granit tezgahlar."

"Küfretmeyi kes!" Jared dedi ki. "Midemi bulandırırıyorsun. Bu mutfak bu haliyle bile mükemmel."

"Ne zaman konulduğunu hatırlıyorum," dedi

Caleb. "Beşinciymi, değil mi?"

Caleb, en büyük oğullarının isimlerinin sonundaki sayıya atıfta bulunarak, "Dördüncü," dediValentina'dan 1807'de olan oğluna Caleb'in göbek adından dolayı Jared, soyadı olduğu için Montgomery ve Caleb'in ailesi için Kingsley adlarını vermişti. Bunca yıl sonra bile, oğullarına o soyadını alabilmek için yapmak zorunda kaldığı şey onu hâlâ rahatsız ediyordu. O zamandan beri Caleb

Valentina'nın isim seçimi onurlandırılmış ve sonraki her büyük oğluna Jared Montgomery Kingsley adı verilmişti. Aralarında en inatçı olanı yedincisiydi.

"Eminim kimin ne yaptığını biliyorsunuzdur." Jared hâlâ eski mutfağa bakıyordu.

"Burayı ezberlemeye mi çalışıyorsun?" Caleb sordu. "Victoria'ya söylememem gereken onca şeyi düşününce Kızım, sanırım geri dönmemem daha iyi olacak. En azından bu süre zarfında..."

"Alix buradayken mi?" Caleb'ın sesindeki onaylamama ifadesini duymak kolaydı.

"Yine başlama!" Jared dedi ki. "Ben öğretmen değilim ve hiçbir zaman da olmak istemedim."

"Öğretmenleriniz yok muydu?" Caleb sordu.

"O da öyle!" Jared inledi. "Bakın, son birkaç günümü bunu düşünerek geçirdim. Bu öğrencilerin benden beklentilerini karşılayamam. Benden bir bilgelik kaynağı olmamı bekliyorlar, ki değilim. Yarın Dilys'ten bu kızı Lexie ve Toby ile tanıştırmasını isteyeceğim. Üçü arkadaş olabilir. Birlikte öğle yemeği yiyebilir ve alışverişe gidebilirler. İyi olacaklar."

"Böylece Dilys ona annelik edecek ve Lexie de onunla arkadaş olacak. Sen de kaçıp saklanacaksın."

Jared'in yüzü bir an için bu suçlama karşısında kızardı ama sonra gülümsedi. "O benim. Sarı göbekli korkak. T-karesi olan bir kızıdan korkarım. Ama muhtemelen ne olduğunu bile bilmiyordur. Eminim en son CAD sistemlerini, modern ve yüksek teknolojili her şeyi biliyordur. Muhtemelen bir düzine çatısı, yirmi kapısı ve on altı pencere stili olan bir kiti vardır. Bunlar küçük delikli şekiller ve hepsini bir araya getirerek binaları oluşturuyor."

Caleb'ın öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Eminim o da öyledir. Bence haklısın ve kaçıp onunla hiç karşılaşmamalısın." Bununla birlikte ortadan kayboldu.

Jared büyükbabasını kızdırdığını biliyordu ama bu yeni bir şey değildi. Bunu on iki yaşından beri yapıyordu.

Kalkıp balıkları temizlemeye başlaması gerektiğini biliyordu ama masaya oturdu ve odanın öbür ucundaki eski ocağa baktı. Bir mimarlık öğrencisinin yeni ve şık bir mutfak tasarladığını hayal edebiliyordu. Üç fırınlı, sekiz gözlü bir Wolf. Duvarı yık ve Sub-Zero buzdolabı koy. Porselen backsplash ve uzun drenaj tahtalarıyla lavaboyu çıkarın ve paslanmaz bir canavar koyun.

Hayır, bir mimarlık öğrencisine bunun neden yapılmaması gerektiğini açıklamak zorunda kalmaya dayanamazdı. Yapamazdı-

"Merhaba."

Jared döndüğünde kapıda genç ve güzel bir kadının durduğunu gördü. Kot pantolon ve ekose bir gömlek giymiş, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru toplamıştı. Kalın siyah kirpikleri olan iri, yeşilimsi gözleri ve gerçekten muhteşem bir ağzı vardı.

"Sesler duyduğumu sandım," dedi, "ama sokaktaki biri olduğunu varsaydım ve dikkat etmedim. Ama sonra duvardan bir resim düştü ve şöminenin içine biraz toprak düştü ve bu kafamı kaldırıp bakmama neden oldu ve-" Nefes almak için ara verdi. Sakin ol, dedi kendi kendine. Bu o. Bu... Ona O demekten başka bir şey gelmiyordu aklına. Büyük H.

Ona sanki bir hayaletmiş gibi bakıyordu, sanki tam olarak gerçek değilmiş gibi.

Alix onun tasarımlarını ne kadar çok sevdiğini, mimarlık dünyasında yaptıklarına hayran olduğunu, şu anda ne üzerinde çalıştığını, ona söyleyecek bir sözü olup olmadığını ve lütfen, lütfen, lütfen ona tasarladığı şapeli gösterebilir mi diye sormamak için kendini zor tuttu.

Kalbi çarpıyor olsa da tüm bunları bastırdı. "Alix Madsen ve bir süreliğine... burada kalıyorum. Ama sanırım bunu biliyorsunuz. Siz Bay Kingsley misiniz? Tamire ihtiyacı olursa evle sizin ilgileneceğinizi söylemişlerdi." Kendisini tanıtmaya izin vermenin daha iyi olacağını düşündü.

Onun kıvrımlı küçük vücudunu seviyordu. "Evet, bir şeyleri düzeltebilirim."

Alix söyleyecek başka bir şey aradı. masada oturuyordu, uzun bacakları önünde uzanıyordu. Üzerinde, onu arabaya binerken gördüğü zaman giydiği kıyafetler .

günler önce. Kirliydi ve adamın üzerindeki balık kokusunu alabiliyordu. Ama dağınık sakalı ve uzun saçlarıyla bile hâlâ müthiş derecede yakışıklıydı. Belki şu anda ona kaşlarını çatarak bakması biraz göz korkutucuydu ama belki de onun orada olmasını beklemiyordu. Adamın alt dudağına bakmaktan kendini alamadı. Tam da hatırladığı, hayalini kurduğu, hakkında yazdığı gibiydi.

Gözlerini başka tarafa çevirdiğinde, süzgeç tahtasının üzerinde bir yığın çizgili levrek gördü. "Balık tutuyormuşsun," dedi.

"Ben de tam onları temizleyecektim. Bu lavabo misafirhanedeki lavabodan daha büyük ama burada birinin olduğunu bilseydim içeri girmezdim."

"Arkadaşım Izzy ve ben planladığımızdan daha erken geldik ve o bu sabah ayrıldı," dedi. Adamın bakışlarının yoğunluğu onu o kadar geriyordu ki meşgul olması gerekiyordu. Mutfakta yürürken onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Hiç düşünmeden üçüncü çekmeceyi açtı ve çelik hasır bir eldiven ile uzun, ince, esnek bir bıçağı olan eski bir bıçağı çıkardı. "Yardım etmemin sakıncası var mı?"

"Keyfine bak." Eldiven ve bıçağın nerede olduğunu bilmesine şaşırmıştı. "Sanırım evi iyice gözden geçirmişsiniz."

Eldivenli sol eline bir balık kafası aldı ve omurgasına kadar kesti. "Pek sayılmaz. Mimarlık öğrencisiyim ve buraya geldiğimden beri çoğunlukla çalışıyorum." Ona bir şey söylemesi için zaman tanımak için durakladı, tercihen kim olduğunu söylemesi için. Ama adam sessizdi. "Her neyse, evin tamamını görmedim."

"Ama mutfağı gördün."

"Evet." Adamın bununla nereye varmak istediğini bilmiyordu. Elini balığın kenarına sıkıştırdı ve başından kuyruğuna kadar kesti.

Jared ayağa kalktı ve kadın diğer tarafı kesmek için balığı ters çevirirken süzgeç tahtasının yanında durdu. Kadının filetoyu çekip çıkarışını izledi, deriyi kuyrukta bıraktı. Birkaç hızlı dilim daha atınca balık tamamlanmış, mükemmel bir şekilde fileto edilmişti.

Lavaboya yaslandı. "Bunu yapmayı sana kim öğretti?" "Babam.

Balığa çıkmayı çok sever, biz de gittik."

"İyi miydi?"

"Mükemmel." Konuşurken tezgâhtan bir levrek daha aldı.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Bu güzel olurdu," dedi. İçeride bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Jared Montgomery *bana* içki hazırlıyor. Bunu özgeçmişime yazabilir miyim?

"Korkarım nasıl appletinis yapılacağını bilmiyorum."

Adamın küçümseyici ses tonuyla sevinci kursağında kaldı. Sırtını ona döndüğü için memnundu, çünkü onun küçümseyici tavrı karşısında kaşlarının çatılmasına engel olamadı. "Önemli değil. Nantucket'a geldiğimden beri içmek istediğim tek şey rom. Kola ve bol limonla seviyorum."

Kaşlarını çatma sırası Jared'deydi. Rom içmediği zamanlarda bunu içerdi ve Addy teyzesinin en çok sevdiği şey de buydu. Rom, kadın olsun erkek olsun tüm Kingsley'lerin içtiği şeydi.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Alix sordu ve nefesini tuttu. Kendisini ve yaptığı işi nasıl tarif edecekti?

"Bir şeyler inşa ediyorum," dedi.

"Oh?" Sesi bir oktav yükseldi. Sonra alçalttı. "Tasarla ve inşa et?"

"Hayır. Ben süslü değilim. Sadece pikabımla etrafta koşturuyorum ve yapabildiğim kadarını yapıyorum."

Alix balığı dilimlemeye ara verdi. Ona kim olduğunu söylemeyi planlamıyor gibi görünüyordu. Ama düpedüz yalan söylemek zorunda mıydı? Gerçekten de bir mimarlık öğrencisinin kim olduğunu bilmeyeceğini mi düşünüyordu? Onu tanımayacağını mı? Bu kadar saf olabilir miydi? Öte yandan, belki de sadece mütevazı davranıyordu. "Burada, Nantucket'ta mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Bazen. Ama ada dışında bir şirketim var."

"Öyle mi?" New York'ta onun ofisinin bulunduğu binanın lobisindeydi. Güvenlik asansöre binmesine izin vermemişti ama parmaklarını rehberde onun adının üzerinde gezdirmişti.

"Evet, işe geri dönmem gerekiyor, bu yüzden yarın sabah adadan ayrılıyorum. Muhtemelen bir daha geri dönmeyeceğim..."

"Ben buradayken mi?"

Hızlıca başını salladı.

"Anlıyorum," dedi Alix ve anladığından çok korkuyordu. Ona "Bay Kingsley "nin bütün yaz adada olacağı söylenmişti ama görünüŖe bakılırsa o uzak durmaya karar vermişti. Neden? Gerçekten yapılması gereken bir işi mi vardı? Yoksa bir öğrencinin yakınında olmak istemediğı için mi gidiyordu? Ama belki de övünmek istemiyordu. Belki de kız onu cesaretlendirirse açılacaktı. "Babam mimar ve çok sayıda inŖaat yaptı," dedi. "Ŗu anda ne üzerinde çalışıyorsun?" Adamın bir kutu kolanın açtığını duydu.

"Önemli bir Ŗey değıl."

"İnŖa ettiğiniz Ŗeyi kim tasarladı?"

"Kimsenin adını duymadığı biri."

"Mimarlıkla ilgilendiğim için onu tanıyor olabilirim."

"Planı muhtemelen bir dergiden almışlardır," dedi. "İşte içkiniz. Balığı bitirmemi ister misin?"

"Elbette," dedi. Eldiveni çıkarıp ona uzatırken, uzattığı içkiyi aldı ve onun gözlerine baktı. Ne yalancı ama, diye düşündü.

Ne kadar güzel, diye düşündü.

Masaya gitti, oturdu ve babasının balığı fileto haline getirmesini izledi. Garip, diye düşündü, balığı *tam olarak* babasının ona öğrettiğı şekilde kesmişti. Tek bir vuruş bile farklı değildi. Uzun, garip bir duraklama oldu. Belki de onu atölyesinde asılı gördüğü küçük yapılara yönlendirmesi işe yarayabilirdi. "Nantucket çok güzel," dedi.

"Öyle."

"Kalmamanız çok kötü. Adadaki evlerden daha fazlasını görmek isterdim. Aslında tüm binaları severim. Beton blok yapılar ve diğeri birkaçı hariç. Her neyse, Ana Cadde'de nefesimi kesen iki bahçe kulübesi olduğunu düşündüğüm bir Ŗey gördüm. Beyaz, sekizgen, yeşil kubbeli çatılar, bir bahçe koltuğı ile birbirine bağlanmış. Oldukça sıra dışı."

Jared hiçbir Ŗey söylemedi. Tur rehberi olmak için kandırılmak üzere değildi. Çok geçmeden mesleğini öğrenecek, sonra bir soru makinesine dönüşüp onu çıldırtacaktı. "İçkin nasıl? Çok mu sert?"

"İçine rom koyup koymadığınızı merak ediyordum." "Bu-" Sürpriz onu susturdu.

"Bu ne?"

"Sadece teyzem böyle derdi."

"Oh," dedi Alix. "Özür dilerim. Bunu bilmiyordum. Onu hatırlatan şeyler acı verici olmalı." Tereddüt etti. "İyi bir kadındı."

"Onu hatırlıyor musun?"

Alix onun sorusu karşısında irkildi ve ne cevap vereceğini bilemedi. "Dört yaşındayken buradaydım. O kadar küçük olduğun zamanlardan çok şey hatırlıyor musun?"

Mutlu bir aile, diye düşündü. Baba hayatta; anne hayatta. O zamanlar hayatlarında hiç bulut yoktu. "Bu evi hatırlıyorum," dedi, "ve Addy Teyze'nin içinde olduğunu hatırlıyorum."

Gözlerinde ona gerçeği söyleme isteği uyandıran bir yumuşaklık vardı. "Aile odasında oturup elleriyle bir şeyler mi yaptı?"

İlk kez ekşi bir şey yemiş gibi görünmüyordu. "Nakış yapardı ve evin her yerinde çerçeveli parçaları var."

"Ve ön salonda hanımları çaya davet ederdi. Sarı krema gülleri olan küçük pastalar hatırlıyorum."

"Evet," dedi Jared gülümseyerek. "Sarı gülleri çok severdi." "Onu çok özleyor olmalısın," dedi Alix usulca.

"Ben biliyorum. Hayatının son üç ayını onunla birlikte geçirdim. Büyük bir hanımefendiydi." Bir an için Alix'e baktı. "Balık fileto etmeyi biliyorsun ama pişirmeyi biliyor musun?"

"Şef değilim ama levrek kızartmayı bilirim. Ve hush puppies yapabilirim."

"Birayla mı sütle mi?"

"Bira."

"Ve hamurun içinde kırmızı biber?"

"Tabii ki."

"Bu mutfakta fazla yiyecek yok ama misafirhanede soğan ve mısır unu var."

Alix onun kendisini yemeğe davet ettiğini fark etti. "Neden sen gidip onları getirmiyorsun, ben de..." Omuz silkti.

"Kulağa hoş geliyor."

O kapıdan çıkar çıkmaz Alix merdivenlerden yatak odasına koştu.

Bavulları gelmişti ama onları henüz açmamıştı. Izzy'nin onun için aldığı giysi torbaları da yerdeydi. Ama kıyafetlerini değiştirmek çok fazla olurdu. Çok açık, çok hevesli.

Biraz rimel ve ruj sürmek için banyoya koştu. Yüzü neden bu kadar parlaktı?! Annesinin ona verdiği güzel pudrayı kullandı ve cildini tonladı.

Adam kapıyı açtığı anda mutfağa geri döndü. Gözleri buluştu ama Alix arkasını döndü, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Çok erken, dedi kendi kendine. Eric'ten sonra çok erken, bu ünlü adamla tanıştıktan sonra çok erken, her şey için çok erken.

Babasının ona öğrettiği şekilde hush puppies yapmak için tam da ihtiyacı olan şeylerle dolu bir kese kağıdı vardı. Malzemelerin mutfağında olması ilginçti. Kendi kendine kabaran mısır unu ve kendi kendine kabaran un genellikle bir bekârın mutfağında bulunmazdı.

Ne yaptığını düşünmeden uzandı ve dolaptan büyük bir porselen kâse çıkardı, ardından çekmecedен tahta bir kaşık aldı.

"Dört yaşını hatırlamayan birine göre, her şeyin nerede olduğunu biliyor gibisin."

"Biliyorum," dedi. "Izzy bunun ürkütücü olduğunu söyledi, ben de sessiz kaldım."

"Kolay kolay ürkmem," dedi ona bir yumurta uzatırken. "Emin misin? Peki ya korku filmleri? Ya da hayalet hikayeleri?"

"Korku filmleri, özellikle de zincir testereli olanlar, beni sızlanan bir denizanasına dönüştürür ama hayalet hikayeleri beni güldürür."

Alix derin bir tencereye yağ döküyordu. "Gülmek mi? Hayaletlere inanmıyor musun?"

"Ben gerçek olanlara inanırım, zincirleme olanlara değil. O yüzden bana ne hatırladığını söyle. Yerler? Eşyalar? İnsanlar?" Hamuru karıştırırken dikkatle onu izliyordu.

"Sanırım hepsinin bir kısmı. Bu mutfağı çok iyi hatırlıyorum. Sanırım oturdum-" Kaseyi yere bıraktı ve gömme oturaklı masaya gitti. Altında bir çekmece vardı ve onu açtı. İçinde kalın bir tablet çizim kağıdı ve eski bir puro kutusu vardı.

boya kalemleriyle doluydu. Kız defterin kapağını kaldırırken omzunun üzerinden baktı.

Alix'in çocukken yaptığı çizimler hâlâ oradaydı ve her biri bir binaya aitti. Evler, ahırlar, yel değirmenleri, bir gül çardağı, bir saksı kulübesi.

"Görünüşe göre hiç değişmemişim," dedi ve ona bakmak için döndü. Ama adam uzaklaşmıştı ve sırtı ona dönüktü. Bir kez daha, alçakgönüllü bir mimarlık öğrencisi olarak onunla hiçbir şey yapmak istemediğini bildiğinden emin oluyordu.

Bir yanı onun kim olduğunu bildiğini söylemek istiyordu ama daha büyük bir yanı da ona bildiğini bilmenin tatminini yaşatmak istemiyordu. Anonim olduğunu düşünmek istiyorsa, öyle olsun. Ocağa geri döndü.

"Herhangi bir insan hatırlıyor musun?" sordu, sıcak tavaya balık koyarken ona bakmadan. Birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı, dokunmuyorlardı ama onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Esas olarak Bayan Kingsley olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kadın," dedi Alix. "Ve burada ne kadar uzun süre kalırsam, onun hakkında o kadar çok şey hatırlıyor gibiyim. Onunla sahilde yürümüştük ve ben deniz kabukları toplamıştım. Ona Addy Teyze demiş olmam mümkün mü?"

"Muhtemelen. Bütün genç akrabaları ona böyle seslenirdi. Ben de öyle diyordum. Yanınızda başka kimse var mıydı? Sahilde değil ama burada, evde."

Alix elini yağ tenceresinin üzerinde tutarak yeterince ısınıp ısınmadığını kontrol ettikten sonra hamuru damlatmaya başladı. "Bazen ben..."

"Bazen ne yapıyorsun?"

"Bir adamın kahkahasını duyduğumu hatırlıyorum. Çok derin bir kahkahaydı ve hoşuma gitmişti."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Üzgünüm Bay Kingsley, ama tek hatırladığım bu." Ona baktı, gözleri onu ilk adını kullanmaya davet etmesini istiyordu ama cevap vermedi. "Peki ya siz?"

"Hayır," dedi, sonra kendinden geçer gibi oldu. "Benim gülüşüm tizdir, camı kırar, hiç de derin değildir."

Onun kendini küçümsemesine gülümsedi. "Demek istediğim, kimi hatırlıyorsun? Nantucket'ta mı büyüdün?"

"Evet, ama bu evde değil." "Bir yılım dolduktan sonra kim alacak?"

"Ben," dedi. "Neredeyse her zaman en büyük Kingsley oğluna gider."

"O zaman ben de senin mirasını elinden alıyorum."

"Erteliyorum. Bunlar bitti mi?"

"Evet," dedi Alix hush puppies'i çıkarıp kâğıt havluların üzerine boşaltırken.

"Hangi porseleni kullanmak istiyorsunuz?"

"Kır çiçekleri," dedi düşünmeden, sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Buraya gelmeden önce Izzy'ye burayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığımı söylemiştim. Ama görünüşe göre porselen desenlerini bile hatırlıyorum."

Üst dolaplardan birine uzanıyor ve Alix'in her zaman sevdiğini bildiğı tabakları indiriyordu.

"Belki daha sonra sana unutturacak kötü bir şey olmuştur."

"Muhtemelen. O zamanlar annemle babamın ayrıldığını biliyorum, yani bu beni çocukken travmatize etmiş olabilir. Babam ve ben her zaman yakın olduk. O ve ben en görkemli binaları görmek için dünyanın dört bir yanına seyahat ettik. Sen hiç gördün mü-?"

"İstersen çantada salata var."

Alix yüzünde belirttiğini bildiğı öfke kızarıklığını gizlemek için arkasını dönmek zorunda kaldı. Şöyle demek istedi: "Tamam, anladım. Sen ünlü bir mimarsın ve ben de önemsiz bir öğrenciyim. Bunu yüzüme vurmana gerek yok." İçki dolabına gitti ve kapının arkasına bantlanmış rom tariflerinden birinden bir içki yapmakla meşgul oldu. Ona ne sevdiğini sorma zahmetine girmedii.

Jared bulaşıkları ve hush puppies'i masaya koydu, salatayı bir kaseye boşalttı ve bir şişe sos koydu. Sonra oturdu ve Alix'in içki dolabında meyveli bir içki hazırlamasını izledi. Ondaa hoşlanmıştı. Balıkları temizlemesine yardım etmesi hoşuna gitmişti. Ekmek için hamuru hazırlarken gösterdiği kolaylık hoşuna gitmişti. Romu içişini sevmişti. Kıkırdama yok, flört yok. Sadece açık sözlü ve iyi bir arkadaşı.

Hepsinden önemlisi, ondan bu kadar etkilenmesi hoşuna gitmişti. Bunu beklemiyordu. Onu küçük, gergin bir kız olarak hatırlıyordu.

Aile odasındaki halının üzerine atalarının dünyanın dört bir yanına yaptıkları yolculuklardan getirdikleri eşyaları yığıyordu.

O zamanlar bu nesnelerin ne kadar değeri olduğunu farkında değildi. Ona göre bunlar sadece hayatı boyunca gördüğü şeylerdi. Jared yıllar önce Nantucket Tarih Kurumu NHS'nin başına getirilen genç adam Dr. Huntley'nin Addy Teyze'yi ilk ziyaretinde küçük Alix'i yerde otururken gördüğünde neredeyse bayılacak gibi olduğunu h    hatırlıyordu.

"  u  ocuk ... ile oynuyor." Nefes almak için oturmak zorunda . "Bu  amdan on dokuzuncu yüzyılın başlarına ait."

"Belki daha önce," demişti Addy Teyze sakince. "Kingsley ailesi bu ev inşa edilmeden çok önce Nantucket'ta yaşıyordu ve eminim mum kullanıyorlardı."

Müdürün rengi h    soluktu. "O şeylerle oynamasına izin verilmemeli. O-"

Addy Teyze ona sadece g l msemi ti.

"Nerede yaşıyordun?" Alix masaya iki içki koyarken sordu.

"Ne? Oh.  zg n m, kilometrelerce uzaktaydım. Annem ve ben Madaket'te, deniz kıyısında yaşıyorduk."

"Meraklı olmak istemem ama neden Kingsley House'da b y mediniz?"

Jared küçük bir kahkaha attı. "Addy Teyze genç bir kızken evleneceğ  adamı uygunsuz bir durumda bulmuş, külotunu indirmiş, dizlerini yukarı kaldırmış, bu tür şeyler. Babamın anlattığına göre, babasının sempatisini kullanarak vasiyetini değ ştirmesini ve evi oğlu yerine kendisine bırakmasını sağlamış. Herkes sonunda aklının başına geleceğ ni ve vasiyeti geri alacağını d   nm   ama bir kaza olmuş ve genç yaşta  lm  , böylece Addy Teyze kardeşinin yerine evi almış."

"Aile bu konuda kızgın mıydı?"

"Hayır. Rahatlamı lardı. Karde i muhtemelen evi satacaktı. Parayla arası iyi değildi ve evi umursamıyordu. Çatının çökmesine izin verirdi." Jared'in ona s ylemediğ  şey, Caleb'ın Addy'yle birlikte çalışarak her şeyi halletmi  olduğuydu.

oldu. Kingsley House'un bunca yıl ailede kalmasının nedeni bu ikisiydi.

"Ama şimdi ev, çatılarla arası çok iyi olan bir oğluma geri dönecek."

Jared gülümseyerek, "Ben de öyle düşünmek istiyorum," dedi.

Alix onun gözlerindeki gururu görebiliyordu ve mülkiyetinin bir yıl erteleneceği söylendiğinde neler hissetmiş olabileceğini düşündü. "Büyüdüğün yer bir kasaba mı?"

"Kastettiğiniz gibi değil. Madaket gerçek bir kasabadan çok bir yer. Ama orada bir restoran ve tabii ki alışveriş merkezi var."

"Alışveriş merkezi mi? Hangi mağazalar var?"

Gülümsedi. "Genelde çöplük olarak anılır ama bizim büyük bir al ya da bırak alanımız var ve ..." Omuz silkti. "Burası Nantucket."

Bir süre sessizce yemek yediler ve Alix hiç kimseyi tanımadığı bir yerde yalnız olmanın gerçekliğini düşünmeye başladı. "Adadaki düğün tesisleri nasıl?"

Ağzına götürdüğü çatalla durakladı. "Evleniyor musun?"

"Hayır. Arkadaşım ve ..." Sözlerini yarıda kesti, yüzü utançtan kıpkırmızıydı.

"Sorun nedir?"

"Ona düğünü buradaki bahçede yapabileceğini söyledim. Bunu yapmamalıydım. Bu evin sahibi ben değilim, sizsiniz. Bu benim küstahlığımdı."

Jared bir sus köpeği daha ısırdı. "Bunlar güzel." Kızın kendisine soru sorarcasına bakıp cevabını beklemesinden oldukça hoşlandığını fark etti. "Düğünü burada yapmak için iznimi aldınız. Bu evin biraz müzik ve kahkahaya ihtiyacı var."

Alix ona o kadar sıcak gülümsedi ki, sanki teşekkür için bir öpücük bekliyormuş gibi başını ona doğru eğdi. Ama kadın yüzünü çevirdi.

Jared geri çekildi. "Jose ve adamlarına burayı senin için temizlemelerini söyleyeceğim."

"Bahçıvanlar onlar mı? Biçmek, tırmıklamak ve diğer her şeyi yapmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum. Yapamayacağımdan değil ama işte iyi olacağımı sanmıyorum. Bu yazı çalışarak geçirmek istiyorum." Bekledi

Kibarlık edip ne üzerinde çalıştığını sormasını bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Birdenbire Alix'in canına tak etmişti. İkisinin arazi ve bina sevgisini paylaştıklarını düşünmediği açıktı. Ona göre Alix, mesleği hakkında gerçeği söylemeye bile layık değildi.

Adamın onu fiziksel olarak çekici bulduğunu biliyordu - bir kadın bunu her zaman bilirdi - ama ne kadar seksi olursa olsun, onunla ilgilenmiyordu. Büyük Jared Montgomery'nin fetihlerinden biri olmak istemiyordu. Alt dudağı olsun ya da olmasın, bir erkeği bütün olarak severdi. Sadece bir parçasını değil.

Ayağa kalktı. "Sizi temizlik detaylarıyla baş başa bıraktığım için üzgünüm ama çok yorgunum ve yatmak istiyorum. Sizi bir daha görmezsem, yemek için teşekkür Bay Kingsley." Adını dikkatle söyledi.

kalktı, elini sıkacak ya da yanağından öpecekmiş gibi görünüyordu ama Alix arkasını dönüp odadan çıktı.

Jared bir an için öylece durup ona baktı. Haklı olamayacağını biliyordu ama sanki onu kızdırmış gibiydi. Nasıl kızdırmıştı? Ona teyzesini sorarak mı? Bu hiç mantıklı değildi.

Tekrar oturdu ve kadının yaptığı ananaslı ve romlu içkiyi aldı. Kendi zevkine göre değildi ama ona büyük teyzesini hatırlatıyordu. Yudumlamak için kendine çok eski bir rom doldururken, büyükbabasının odada belirip onu azarlamasını bekledi ama sadece sessizlik vardı. Yaşlı adam onu Alix Madsen'in evde olduğu, erken geldiği ve "çalıştığı" konusunda uyarmadı. Bir insanın inşa edebilmek için sihirli bir değneğe ihtiyaç duyacağı hayali bir yapı mı tasarlıyordu?

İçkiyle birlikte sandalyede arkasına yaslanırken, hush puppies'igeri kalanını yedi. Şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi.

Addy teyzesinin sevgili Alix'ine ilgi duymasının tamamen aptalca olduğunu biliyordu. Buraya ilk geldiğinde o dört, Addy ise on dört yaşındaydı. Aile odasının zemininde oturup bir şeyler inşa etmeyi seven sevimli bir kızdı. NHS başkanı, çocuğun değerli scrimshaw'ları, Çin'den antika çay kadehlerini ve Japonya'dan netsuke'leri yığdığını görünce neredeyse çözülüyordu, Jared eve gitti ve eski Lego kutusunu bulana kadar tavan arasını karıştırdı. Annesi, legoları makineden geçirmesi için ısrar etmişti.

bulaşık makinesi. Küçük bir kız için böyle nazik bir şey yapmasından ne kadar memnun olduğunu hatırlıyordu. Ama o zamanlar Jared pek de örnek bir evlat sayılmazdı. Babası, altıncı Jared, sadece iki yıl önce ölmüştü ve bu konuda hâlâ çok kızgındı. Annesi Legoları Alix'e bizzat götürmesini istemişti.

Küçük kız yapı taşlarını hiç görmemişti ve ne oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden Jared halının üzerine çöktü ve ona nasıl kullanılacaklarını gösterdi. O kadar memnun olmuştu ki, Jared giderken kollarını onun boynuna dolamıştı. Kanepede oturmuş sevgili Alix'ini izleyen Addy Teyze, "Jared, bir gün mükemmel bir baba olacaksın," dedi.

Arka planda duran büyükbabası Caleb , "Ama kötü bir koca olacak," dedi. O zamanlar büyükbabası Jared'in hayatını hapiste geçirmekten başka bir şey yapacağına pek inanmıyordu. Jared yapmayı öğrendiği gibi, teyzesi yanındaiken büyükbabasının yorumlarına tepki vermedi.

Ama her şeyi duymuş olan Alix ciddi gözlerle Jared'a baktı ve "Seninle evlenirim," dedi. Bu Jared'i yerinden sıçratmış, yüzü kıpkırmızı olmuş ve Caleb o büyük kahkahasını atmıştı.

Daha sonra Jared, Alix'in yaptığı karmaşık Lego yapısını gördü ve çok etkilendi. Caleb, Jared'in dört yaşındayken hiç bu kadar iyi bir şey yapmadığını söyledi. Alix hediyesi için teşekkür etmek amacıyla ona Addy Teyze'nin bahçesinden bir demet çiçek verdi. O gece Jared arkadaşlarıyla dışarı çıktı, sarhoş oldu ve geceyi hapiste geçirdi - ki bu o zamanlar onun için alışılmadık bir şey değildi. Küçük Alix'i bir daha hiç görmedi, çünkü kısa bir süre sonra annesinin ilk romanı yayınlanmak üzere kabul edildi. Victoria kızını hemen alıp götürmüş ve bir daha da Nantucket'a geri getirmemişti.

Jared'in düşünceleri günümüze döndü. Adadan ayrılmasının kesinlikle daha iyi olacağını düşündü. Dilys'e Alix'ten bahsedecek, o da onu kuzeni Lexie ve oda arkadaşı Toby ile tanıştıracak ve Alix bir hafta içinde Nantucket'ın sosyal yaşamının derinliklerine dalacaktı. Jared ise New York'a dönüp ne yapacağını bilmiyordu. Ve şu anda kız arkadaşları arasındaydı, bu yüzden ... Kahretsin! Alix'in gözlerini, ağzını, vücudunu hayal edip duruyordu.

Bu hiç iyi değildi. Alix Madsen genç ve masum bir kızdı ve ona dokunamazdı. Evet, bir an önce gitse iyi olacaktı.

Beşinci Bölüm

Alix yatağında, masanın çekmecesinde bulduğu bir cinayet gizemini aklından çıkarmamaya çalışıyordu ama kelimeler bulanıklaşıyordu. Tek düşünebildiği Jared Montgomery'ydi - yoksa adı Kingsley miydi? Onunla ilgili her şey yalan gibi görünüyordu, adı da dahil.

Neden böyle yalan söylemek zorundaydı? Konuşmalarının her kelimesini gözden geçirirken, onun birçok ipucunu nasıl atlattığını gördü. Sorularına cevap vermek istemiyorsa, hayır diyebilirdi. Yapabilirdi-

Cep telefonu çaldı ve düşüncelerini yarıda kesti. Arayan babasıydı. Neden, ah neden, ona Montgomery'nin konukevinde kaldığını söylemişti?

Nefes aldı ve gülümsemeye çalıştı. "Baba!" dedi neşeyle. "Nasılsın?"

"Sorun nedir?"

"Yanlış mı? Hiçbir şey yanlış değil. Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü seni hayatın boyunca tanıdığım için sahte neşeni biliyorum. Ne oldu?"

"Kötü bir şey yok. Sadece Izzy ve düğünü. Hem annesi hem de kayınvalidesi onu perişan ediyor, ben de ona düğünü burada yapacağımı söyledim. Ama bunu nasıl yapabilirim? Düğünler hakkında ne bilirim ki?"

"Meydan okumayı seviyorsun ve bir yolunu bulacaksın. Seni gerçekten rahatsız eden ne?"

"Bu kadar," dedi. "Başkası için düğün yapmanın imkânsız olduğunu düşünüyorum ve Nantucket'ı terk edip eve dönmeyi düşünüyorum. Izzy'nin baş nedimesiyim, bu yüzden pasta, çiçek ve diğer her şeyi seçmesine yardım etmem gerekiyor. Ya da belki bir süre seninle kalırım. Sorun olur mu?"

Ken cevap vermeden önce bir an durdu. "Montgomery, değil mi? mi?"

Alix gözlerinin hızla yaşardığını hissetti ama babasının bunu bilmesine izin vermeyecekti. "Geldi," dedi, "ve birlikte yemek yedik. Tıpkı senin yaptığın gibi bas temizliyor."

"Onun hayranı olduğunuzu söylediğinizde ne dedi?" "Hiçbir şey."

"Alix, bir şey söylemiş olmalı, peki?"

"Hiçbir şey söylemedi çünkü ben ona söylemedim. Olduğu kişi değilmiş gibi davrandı."

"Bunun her kelimesini duymak istiyorum. Hiçbir şeyi atlamayın."

Alix ona olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattı. "Belki onun için bir baş belası olurum ya da öyle olduğumu düşündüğü her neyse - eğer bana kim olduğunu söylememesinin nedeni buysa - ama orada öylece oturup birbiri ardına yalanlar söylemek"

"Aşağılık," dedi Ken ve sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. "Sorun değil baba. O büyük bir adam ve neden bunu yapmayacağını anlayabiliyorum. bir öğrenciye Jared Montgomery olduğunu duyurmak istemez. Muhtemelen yüzüğünü öpeceğimden ya da grup seks yapacağımdan endişelenmiştir. Ve adil olmak gerekirse, . Neyse, önemli değil. Sabah gidiyor ve ben buradayken geri gelmeyecek."

"Bütün bir yıl boyunca o büyük evde yalnız kalacağını mı söylüyorsun?" Ken sordu. "O adada kimseyi ve arkadaşın için bir düğün düzenlemeye söz verdin. Bunu nasıl yapacaksın?"

"Baba, senin beni neşelendirmen gerekiyor, daha kötü hissettirmen değil." "Gerçekçi davranıyorum."

"Ben de," dedi Alix, "işte bu yüzden anakaraya dönmem gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, bu ev Bay Kingsley'e ait ve o da

Büyük lavabodan başka bir sebep olmasa bile, onu geri alacağım." "Bay Kingsley kim?"

"Jared Montgomery."

"Sana ona Bay Kingsley demeni mi söyledi?" Ken dehşete kapılmıştı.

"Hayır, baba. Avukat ona öyle dedi. Ama ben ona öyle dedim ve o da beni düzeltmedi."

"O sonradan görme!" Ken dişlerini sıkarak konuştu. "Bak tatlım, yapmam gereken bir şey var. Ben seninle bir daha konuşmadan adadan ayrılmayacağına söz ver."

"Pekala," dedi, "ama ne yapmayı planlıyorsun? Onun ce'sini aramayı düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Onun ce'si değil, hayır."

"Baba, lütfen, sana söylediğime pişman edeceksin beni. Jared Montgomery çok önemli bir insan. Konu mimarlık olduğunda, o stratosferde. Bir hiçle, hiç kimseyle uğraşmak istememesi anlaşılabilir bir durum. O-"

"Alixandra, bunu söylemek klişe olabilir ama küçük parmağında o adamın tüm vücudunda olduğundan daha fazla yetenek var."

"Çok tatlısın ama bu doğru değil. O benim yaşımdayken, o-"

"Senin yaşına kadar *yaşaması* bir mucize. Pekala, Alix, şuna ne dersin? Aklını başına toplaması için ona yirmi dört saat vereceğim. Eğer yarın yine aynı şekilde davranırsa ve senin duyguların hâlâ inciniyorsa, o zaman gelip seni alırım. Ve dahası, sana ve Izzy'ye düğün için yardım edeceğim. Anlaştık mı?"

Alix babasına yetişkin bir kadın olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini söylemeyi düşündü ama bunun bir yaramayacağını biliyordu. Neşeli görünmeye çalışarak, "Kaybetmek istemeyeceğin bir bahse benziyor," dedi. Jared Montgomery'nin kendisiyle ilgili hiçbir şeyi değiştireceğine dair umudu yoktu.

"Güzel! Seni yarın bu saatte ararım. seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Alix ve telefonu kapattı. Izzy'yi arayıp düğün mekanında bir değişiklik olacağını söylemek istedi ama yapmadı.

Jared çizim tahtasına eğilmiş, Kaliforniya'daki ev için yaptığı ellinci taslak üzerinde çalışıyordu ki cep telefonu çaldı. Özel numarasını çok az kişi bildiği için her zaman cevap verirdi.

Kenneth Madsen'in *çok* kızgın sesini hemen tanıdı.

"Seninle tanıştığımda on dört yaşında bir çocuk suçluydun. Yerel hapishaneye o kadar çok girip çıkmıştın ki kahvaltı düzenini ezber biliyorlardı. Zavallı annen altı ilaç kullanıyordu çünkü sen onu delirtiyordun. Haksız mıyım? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Jared, "Hayır, haklısın," dedi.

"Peki seni kim yola getirdi? Sabahları seni yatağından kim kaldırdı ve bir kamyonu bindirip çalıştırdı?"

Jared uysalca, "Sen ," dedi.

"Kim senin kötü çocuk rolünün altını araştırdı ve bir tasarımcı olarak yeteneğini buldu?"

"Sen yaptın."

"Senin lanet olası okul masraflarını kim ödedi?" "Sen ve Victoria ödedi."

"Doğru! Alix'in babası ve annesi," dedi Ken. "Yine de kızımızı ağlattın mı?! Bize borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Jared dürüstçe, "Onu ağlatacak ne yaptım bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyor musun?" Ken nefes aldı. "Kızımın aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır efendim, hiç öyle düşünmemiştim."

"Sizin kim olduğunuzu biliyor. Geldiği gün seni gördü ve hemen tanıdı. Tanrı yardımcım olsun ama sen onun için bir çeşit kahramansın."

"Tanrım," dedi Jared. "Bilmiyordum. Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?!" Ken yarı bağırdı, sonra biraz sakinleşti. "Bak Jared, onun sadece bir öğrenci olduğunu ve senin gibi birinin onu bir baş belası olarak görebileceğini anlıyorum, ama ona öyle davranacaksan lanetleneceğim."

"Öyle demek istemedim," dedi Jared.

Ken birkaç nefes aldı. "Kızım Nantucket'a gitmeyi kabul etti çünkü orada geçireceği zamanı bir portföy oluşturarak

tasarımlar. Şu anda bu fikri hazmetmek benim için zor ama şirketinize iş başvurusunda bulunmak istiyor. Ama bu gece sen-" Bir an duraklamak zorunda kaldı. "Bana yardım et, lanet olası Yedinci Jared Montgomery Kingsley, eğer bir daha kızımı ağlatırsan seni pişman ederim. Beni anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Ve eğer kızım ile zaman geçirirsen, kadınlarla yaptığın her zamanki saçmalıkları istemiyorum. O benim kızım ve ona saygılı davranılmasını istiyorum. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet, efendim, biliyorum."

"Bir kıza *iyi davranıp* kıyafetlerini üzerinde bırakabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu seninle mümkün mü?"

Jared, "Deneyeceğim," dedi.

"Denemekten fazlasını , *yap!*" Ken telefonu kapattı.

Jared orada öylece durmuş, gençken Ken'in, ona ikinci bir baba gibi davranan adamın, onu azarladığı zamanki gibi hissediyordu. Tekrar. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Jared aşağı indi, rom içmek için uzanmaya başladı ama bunun onu sakinleştirmeyeceğini biliyordu. Bir şişe tekila buldu ve bu gece olanları düşünmesine izin vermeden önce iki shot içti.

Oturma odasına gidip oturdu ve akıllı Ken'in de söylediği gibi on dört yaşında bir çocuk suçlu olduğu günlere gitti.

Addy Teyze ve Ken'in daha sonra Jared'e anlattıklarına göre Kenneth Madsen adaya, yoksulluk içinde yaşadığını ve bu yüzden kendisini gördüğüne sevindiğini düşündüğü karısını bulup onu geri almayı düşündüğünü için gelmişti. Hatta iş ortağıyla yaşadığı bir gecelik ilişki ve ardından küçük kızları Alix'le birlikte Nantucket'a kaçması nedeniyle onu affedebilirdi. Sonunda.

Gerçek şu ki, onu ve kızını o kadar çok özlüyordu ki, işlevlerini yerine getirmekte zorlanıyordu.

Ama Nantucket'ta bulduğu şey beklediği gibi değildi. Karısı bir roman yazmış, yayımlanmak üzere kabul edilmişti ve ondan boşanmayı planlıyordu.

Kadın inanılmaz derecede mutluydu; adam ise inanılmaz derecede depresyondaydı.

Victoria küçük Alix'i alıp adadan ayrıldıktan sonra Addy, Ken'in melankoliden kurtulana kadar konukevinde kalmasını önerdi. Birkaç ay orada kaldıktan ve mimarlık işine geri dönme ya da hatta hayata dönme belirtisi göstermedikten sonra, Kingsley ailesine ait eski bir evi yenileyebileceğini söyledi.

"Ama *sana* para ödeyecek gücüm yok," dedi. "Sadece malzemeleri karşılayabilirim."

"değil," dedi Ken, "eski iş ortağım faturalarımı ödüyor. Bana çok borcu var."

Addy onun devam etmesini bekledi ama Ken ortağının ona neden borçlu olduğu konusunda başka bir şey söylemedi. "Adada işçi tutabilirsin ama onlara ödeme yapman gerekecek. Öte yandan, yeğenim Jared genç ve deneyimsizdir ama bedavaya çalışır. Ama o zaman da fark etmez çünkü onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum." Ken'e, çocukla başa çıkabilecek kadar erkek olmadığını söyleyen bir tavırla yukarıdan aşağıya baktı.

Ken'in bir erkekten daha az muamele görmekten canına tak etmişti. Çocuğu alacağını söyledi.

İlk tanışmalarından itibaren Ken ve Jared birbirlerine uyuyorlardı. Ken'in hayatı darmadağındı ama Jared'inki de öyleydi. İri yarı, öfkeli bir genç ve zarif, öfkeli genç bir mimar mükemmel bir çiftti. Ken'in tavrı, Jared uslu durmazsa işinden olacağı yönündeydi. İş, annesiyle birlikte yaşadıkları yıkık dökük eski evin ücretsiz tadilatı olduğu için Jared bu işte kalmak zorunda olduğunu hissetti. Ayrıca Ken, Jared'in evin nasıl değiştirilmesi gerektiği konusunda söylediklerini dinledi.

Jared inşaat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ilk başlarda her gün akşamdan kalma bir halde çalışıyordu. On dört yaşındayken alkolik olma yolundaydı. O zamanlar ona göre içki içmek sorun değildi çünkü birlikte koştuğu çocukların çoğu uyuşturucu kullanıyordu. Jared'in genç zihni, uyuşturucudan uzak durursa istediği kadar içebileceğini düşünüyordu.

Ama bir şantiyede akşamdan kalma olmak kötüydü. Sonunda arkadaşlarıyla gece dışarı çıkmamayı öğrenene kadar başparmakları ezilmiş ve birbiri ardına kazalar geçirmişti. Bu

onun hakkında ne düşündüklerini söylemek hiç de kolay olmamıştı. "Diğer tarafa satmak" demişlerdi.

Ken yardım etmişti, her ne kadar "yardımı" nazik olmasa da. Hiçbir saçmalığa tahammül etmemiş, Jared'in durumuna asla üzülmemiş ve ne olursa olsun onu çalıştırmıştı.

Bir gün çocuklar arabalarına atlayıp gittikten sonra, Jared'in pısırik olduğu yönündeki çılgınlıkları hâlâ havada asılı dururken Ken, "Her şeye rağmen bir adam olabilirsin. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Jared yavaş yavaş kendini kanıtlamak istemeye başladı. Ken yaklaşık üç yıl boyunca tam zamanlı olarak adada kaldı ve ikisi sürekli inşaat işlerinde çalıştı. Bir keresinde Jared Ken'i ağlarken görmüş ve onu utandırmak istemediği için uzaklaşmıştı. Sonradan göre boşanma evrakları o gün gelmişti. "Hepsi benim hatamdı," dedi Ken altıncı birasını içerken. "Her şeyi mahveden bendim. Küçük güzel Victoria Winetky'den daha yüksek bir sınıfta olduğumu sanıyordum ve o da bunu biliyordu."

O gece Jared sarhoş Ken'i omzundan atıp kamyonetine bindirmek, misafirhaneye geri götürmek ve yatağına yatırmak zorunda kaldı. Ertesi gün ikisi de olanları kabul etmedi ve bu konu hakkında hiç konuşmadılar.

Sonunda Ken mimarlığa geri dönmek isteyecek kadar iyileşti ve o zamana kadar öğretmenliği sevdiğini keşfetti. Ama o zamana kadar Jared ile baba-oğul gibiydiler ve ayrılık düşüncesi canını yakıyordu. "Burada kalamam," dedi Ken. "Victoria Alix'in Nantucket'a dönmesine izin vermez. O kitabı milyonlar sattı ve koruması gereken bir imajı olduğunu söylüyor. Aramızda kalsın ama bence Victoria Addy'nin Alix'in yerini almasını istemiyor." Jared'e baktı. "Kızımın geleceğinin bir parçası olmak istiyorsam, anakaraya dönüp orada bir hayat kurmalıyım. Yapabildiğim zaman geri döneceğim."

Jared acısını gizlemeye çalıştı. Ken'le tanışmadan birkaç yıl önce babası bir gün teknesiyle açılmış ve bir daha geri dönmemişti. Onu bulmaları günler sürmüştü. Uykusunda kalp krizi geçirmişti. Jared babasını taparcasına seviyordu ve onu kaybetmek çocuğun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı. Her zaman iri bir çocuk olmuştu, babası öldüğünde neredeyse 1.80 boyundaydı ve Jared

sadece aylar sonra içmeye başladı. Kavgalar, araba yarışları, vandalizm, aklınıza ne gelirse, hepsini yapmıştı. Kendi kederiyle baş etmeye çalışan annesinin onun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Sonra dünyaya kızgın olan Ken devreye girdi ve yönetimi devraldı.

Jared Ken'e veda ettiğinde bunun bir son olacağını düşündü. Nantucketliler yaz ziyaretçilerine alışkındı. Gelip giderlerdi ve onları bir daha görmezsiniz.

Ama Ken sık sık geri dönüyordu. Jared'i önce üniversiteye, sonra da mimarlık okuluna sokan oydu. Ve Jared son projesini inşa ederek iz bıraktığında, okulunu ve sınıfını bırakıp alet kemerini takan ve Jared'in inşa etmesine yardım eden Ken olmuştu.

Evet, Jared Ken'e borçluydu ve Victoria'ya da borçluydu çünkü o da hayatının bir parçasıydı. Ve şimdi de kızlarına borçluydu.

Bir süre orada durdu ve emin olduğu tek şey büyükbabasıyla konuşmak istediğiydi.

Jared, Kingsley House'un aile odasında oturuyordu. Işıkları açmamıştı ama açmasına da gerek yoktu. Orada yeterince uzun süre oturursa büyükbabasının ortaya çıkacağını biliyordu.

Bunu yaptığında Jared başını kaldırıp bakmadı bile. "Her şeyi berbat ettim. Gerçekten büyük. Ken bana kızgın ve Victoria olanları duyduğunda beni parça parça edecek. Bunu atlatabileceğimden şüpheliyim. Arkadaşlığımızın da bunu atlatamayacağı kesin." Pencereden büyükbabasına doğru baktı. "Bana onun burada olduğunu söyleseydin, kaçabilirdim."

Caleb, "Genç Alix her zaman düşünceli bir insan olmuştur," dedi.

Caleb daha fazlasını söylemeye başladığında Jared onun sözünü kesti. "Eğer bana şu reenkarnasyon saçmalıklarından birini anlatacaksan, bunu yapma. Duymak istemiyorum."

"Senin o katı kafana asla bilgi sokmaya çalışmıyorum. Sen sadece görebildiğine ve dokunabildiğine inanırsın. Işığı aç ve şu uzaktaki dolabın içine bak."

Jared tereddüt , neredeyse göreceklerinden korkuyordu. İsteksizce ayağa kalktı, ışığı açtı ve dolabı açtı. Gördüğü şey beklediği gibi değildi. İçinde çan kulesiyle birlikte küçük bir şapele benzeyen bir model vardı.

Tasarım üzerinde kendi çalışmalarının etkisini hemen görebiliyordu, ama Ken Madsen'in de etkisini gördü. Ama en önemlisi, bu yeni ve taze bir tasarımdı, Alix'in kendi sesiydi, ona özgü bir tasarımdı.

"Dilini mi yuttun?" Caleb sordu.

"Hemen hemen."

"Bunu sana göstermek için yaptı. Ama sen-"

"Bunu yüzüne vurmana gerek yok. Üzerinde çalışmak için bunu seçmesine ne sebep oldu?"

"Eski bir fotoğrafı gördüğünden emin oldum."

Jared başıyla onayladı. "Addy Teyze ve Büyükanne Bethina'nın birlikte güldükleri resim mi?"

"Evet, şu."

Küçük modeli aldı ve elinin düz tutarak incelemek için çevirdi. "Bu benim yapabileceğimden daha iyi." Maketi dolaba geri koydu, ardından serbest çizimlerini çıkardı ve sayfaları karıştırdı. "Çok iyi. Bunlardan üçü inşa edilebilir."

"O ve arkadaşı evinize girmişler."

"Onlar ne?" Jared hâlâ çizimlere bakıyordu.

"Kahramanlar ve Babamız hakkında söylediğiniz o sapkın şey nedir?"

Jared bunu anlamak için bir an düşünmek zorunda kaldı. Büyükbabası sık sık eski ve yeni argoyu karıştırırdı. "Kahramana tapma."

"İşte bu kadar. Alix eskiden senin için böyle hissediyordu ama bu gecedен sonra hissettiğini sanmıyorum."

"Tam da olmasını istemediğim şey buydu," dedi Jared. "Bir çocuğun bana kocaman köpek yavrusu gözleriyle bakması ve aya düşünmesi. Bunu yaşamak imkânsız."

"Ve sen , Ken'in kızını arzuluyordun."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Jared öfkeyle söyledi ama sonra sırtıttı. "Belki de yapmışımdır. O çok güzel ve yapılı. Ben sadece insanım."

"Babasının ona balıklar hakkında gösterdiklerinizi öğretmesi hoşunuza gidiyor."

"Bunu bana babam öğretti."

"Ve hepinize *ben* öğrettim," dedi Caleb ve iki adam gülümsediler.

"Peki şimdi ne yapacağım?" Jared sordu.

"Ondan özür dile."

"Ve beni affedecek mi? Sadece üzgün olduğumu söyleyeceğim ve bu mu?" Jared tereddüt etti. "Biliyorum. Ona New York'taki bir iş verebilirim. O da-"

"Düğün için ona yardım edebilirsin."

"Oh, hayır! Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Eğer burada kalmak istiyorsa, ona bazı işler göndermelerini sağlarım ve ben de... Ona bir çizim masası alırım. Ya da bir CAD sistemi. Belki misafirhaneyi bir olarak kullanabilir. New York'a geri döneceğim ve..." Büyükbabasının yüzündeki ifadeyi görünce sözünü kesti ve içini çekti. "Bana karşı ne planlıyorsun?"

"O burada yalnız. Bu adada kimseyi tanımıyor."

"Dilys'i getireceğimi söyledim-"

Caleb, "Genç Alix bir daha dönmek üzere ayrılmayı planlıyor," dedi.

"Ken ve Victoria onu burada istiyor." Jared nefes aldı. Kızın gitmesine o sebep olduysa, herkes ona kızacaktı. "Ne zaman gitmeyi planlıyor?"

"Babasının, seni sen yapan adamın, bir şeyleri değiştirmesi için ona yirmi dört saat vermesini istediğini duydum. Size bu süreden bahsetti mi?"

"Hayır, yapmadı. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum ama sonra çok bağırdı. Her kelimeye yetişmek zordu."

"İyi bir adam. Çocuğuna karşı korumacı. Görünüşe göre Kenneth onun burada kalması için bir şeyler yapma işini sana bırakıyor. Eğer onun kızı olmasaydı, onu burada tutmak için ne yapardın?"

"Yukarı çık ve onunla yatağa gir."

Caleb yüzünü buruşturdu. "Bu durumda, bu bir seçenek değil."

"Söz konusu kadınlar olduğunda, yatakta dışarıda olduğumdan daha iyiyim," dedi Jared gerçekçi bir şekilde.

"Kadınlara yatak dışında vermeyi bildiğiniz bir şey olmalı."

"Eski moda kur yapma fikirlerinden bahsediyorsun, değil mi? Bunun için ne zaman *vaktim* oldu ki? Gençliğimden beri haftanın yedi günü çalışıyorum. Sadece Addy Teyze'yle olmak için ara verdim. Hediyelere gelince, asistanım genellikle Tiffany's'den aldığı hediyelerle ilgilenirdi. Belki-"

"Mücevher yok."

Jared orada sessizce durup düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi.

"Benim soyumdan gelen biri nasıl hem bu kadar zeki hem de bu kadar aptal olabilir?" Caleb inanamayarak sordu.

"Belki de Kingsley'in adamlarının aptalca davranışları hakkında konuşmasak daha iyi olur."

Bana geminize bu dünyadan ayrılmanıza izin verilmeyecek kadar korkunç ne olduğunu tekrar anlatır mısınız?"

Caleb ters ters baktı, sonra başını salladı ve gülümsedi. "Pekâlâ, konu kadınlar olduğunda ikimiz de aynı derecede şaşkınız. Ancak ben hayatım boyunca öğrendiklerimi size öğretmeye çalışıyorum."

"Bu da birkaç yılı kapsıyor."

"Birkaç fazla. Çiçeklere ne dersin?" Caleb sordu.

"Tamam, yarın sabah gidip ona bir demet çiçek alacağım. Bu çok kolay."

"Tecrübelerime göre, 'kolay' bir kadını kazanmaz. Erkeklerin onlar için dağlara tırmanmasını isterler."

"Doğru. Ve tepedeki tek, nadir çiçeği al. Elbette bugünlerde bunu yapmanın bütün bir türü yok edeceğini biliyoruz."

Caleb yüzünü buruşturdu. "Bir de kadınların neden seninle takılmadığını merak ediyorsun."

" için bilgileriniz-"

"Biliyorum," dedi Caleb, "sen onları bırakırsın, onlar seni bırakmaz. Bence uyandığında çiçekleri bulmalı."

"Onları nereden bulabilirim ki? Bahçeden toplamak için mevsim çok erken. Bir çiçekçi dükkânına mı girsem?" Her şeye biraz mizah katmaya çalışıyordu ama Caleb gülümsemedi.

Caleb, "bir şeyi ilk kez yapmıyorsun," dedi.

"Hayır, ama zaman oldu."

"Keşke dışarıda hava soğukken bile çiçek yetiştiren birini tanısaydık."

Jared, Caleb'e gözlerini kırıştırtarak baktı. "Hayır," dedi ve sonra ayağa kalktı. "Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayacağım."

"Ama-"

"Yapmayacağım. Lexie bana cehennemi yaşatacak ve ben bunu duymak istemiyorum. Bugün yeterince azar işittim." Jared odadan çıktı ve mutfağın arka kapısına gitti.

Caleb kendini kapının önüne koydu.

Jared tekrar "Hayır," dedi ve uzun zaman önce ölmüş olan büyükbabasına doğru uzanarak kapının tokmağını çevirdi, sonra da dışarı çıktı.

Jared durmadan önce konukevine kadar gitmişti. Mırıldandı lanet kelimeler olarak o durdu Orada, Bilmek o Büyükbabası onu izliyordu ve daha da kötüsü *haklı* olduğunu biliyordu. Jared kapıya doğru giderken elini çok eski bir hareketle kaldırdı.

Caleb kıkırdadı. Torununun doğru şeyi yapacağını biliyordu. Sadece biraz zorlanması gerekiyordu - Caleb'in yapmakta iyi olduğu bir şey.

Jared'in kuzeni Lexie birkaç ev ötede oturuyordu ve bu saatte uyuyor olmasını umuyordu, böylece onu rahatsız etmemek için bunu bir bahane olarak kullanabilirdi. Geçen yaz arazideki eski bir serayı restore etmişti. Sera yıllardır birkaç metre uzunluğundaki sarmaşıkların, çalılarının ve zehirli sarmaşıkların altında gömülü kalmıştı. Bir dozer getirip her şeyi düzleştirmesine izin vermesi için ikna etmeye çalışmıştı. "O zaman sana yepyeni bir Lord and Burnham serası alırım," demişti.

Ama ne Lexie ne de oda arkadaşı Toby buna izin verdi.

Lexie, "Nantucket'tan çok uzun zamandır uzaktasınız," dedi. "Moda olmadan önce biz geri dönüştürüyor ve yeniden kullanıyorduk."

"Bütün evim yeniden kullanıldı ve geri dönüştürüldü," tersledi, ada dışı eğilimleri olmakla suçlanmaktan hoşlanmıyordu.

Sonunda iki kadın kazandı çünkü Jared Toby'ye ne yapmak istediğini sormak gibi bir hata yapmıştı. Toby uzun boylu, zayıf, sarışındı ve mavi gözlerinde hülyalı bir bakış vardı. Ethereal, kırılgan. İşte

Yetişkin erkekleri pelteye çevirebilecek uhrevi bir havası vardı.

Jared'e gülümserken, "Daha yaşlı bir sera fikri hoşuma gidiyor," dedi.

"O zaman ben ," dedi.

Lexie ellerini havaya kaldırdı. "Ben soruyorum ve sen tartışıyorsun. Toby soruyor ve sen anında pes ediyorsun."

"Ne diyebilirim ki, küçük kuzen?" Jared söyledi. "Toby sihirlidir."

"Her neyse," dedi Lexie. "İşi yapmanı ve parasını ödemeni sağlayacaksa önemli olan tek şey bu."

Toby adanın en iyi çiçekçi dükkânında çalışırken, Lexie "çaresiz bir aptal" olarak tanımladığı bir adamın asistanlığını yapıyordu. Toby Nantucket'ta olmadığı ve onun ilgisini talep etmediği zamanlarda Lexie, Toby'ye şehirdeki dükkânlara satabilecekleri çiçekleri yetiştirmesinde yardım etmeyi planlıyordu.

Jared, Clean Cut Landscaping'in sahibi Jose Partida'bir mesaj göndermişti ve Jose Partida zehirli karmaşayı temizlemek gibi ürkütücü bir iş karşısında gözünü bile kırpmamıştı.

Enkaz temizlendiğinde eski seradan geriye pek bir şey kalmadığını gördüler ama Lexie kuzeninin parçaları tekrar bir araya getirmesini bekliyordu.

"Bu şey çürümüş," dedi Jared. "Yeni bir tane-"

"Bunu yapmanı istiyorum," dedi Lexie. "Bir Kingsley olmanı istiyorum - tabii nasıl olduğunu hatırlayabilirsen - ve onu kendin bir araya getirmeni istiyorum. Yoksa bir alet kemeri takamayacak kadar ada dışı mı oldun?"

Jared bir an için kuzenini boğmayı düşündü ve onun meydan okumasını görmezden gelmeyi düşündü ama yapmadı. Bunun yerine New York'u aradı ve zengin bir müşterisi için yapacağı işi erteledi. Misafirhanedeki çizim tahtasının başına geçti ve üç gün boyunca çiçekler ve meyveler için bir bahçe tasarladı.

Lexie'nin talep ettiği gibi Jared bir alet kemeri taktı ve eski serayı tekrar çalışır hale getirmek için müteahhit Twig Perkins'in adamlarıyla birlikte çalıştı. Ayrıca yükseltilmiş yataklar kurdular, bir kompost alanı yaptılar ve müşteriler için bir oturma yeri eklediler.

Her şey bittiğinde Toby parmak uçlarında durdu ve onun yanağını öptü. "Teşekkür ederim," dedi.

Toby gittikten sonra Lexie, "Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, neden ona çıkma teklif etmiyorsun?" dedi.

"Toby mi? Bu bir melek ile çıkmak gibi olurdu." "Anlıyorum. Ve sen de çok fazla şeytansın."

"Sonunda biri beni gerçekten anlıyor. Senden hiç teşekkür aldım mı?" Parmağını yanağına vurdu.

"Toby'nin öptüğü taraf orası değil," dedi Lexie ona bir öpücük kondururken.

"Onun dokunduğu yanağı bir daha asla yıkamayacağım." Lexie inledi. "Gel de saksıları toprakla doldurmamıza yardım et."

Jared ellerini kaldırdı. "Bunlar uzun bira bardaklarını tutmak için yapıldı. Siz kızlar bundan sonra tek başınasınız."

Bu bir yıldan fazla bir süre önceydi ve o zamandan beri iki ev arkadaşı yetiştirdikleri çiçeklerle gelirlerini destekleyebiliyorlardı.

Jared ön kapılarına hafifçe vurdu. Bütün ışıklar sönüktü, bu yüzden onu duyacaklarından şüpheliydi. Çiçekleri almak için sabaha kadar beklemesi gerekecekti; bu da Lexie'azar işitmeyeceği anlamına geliyordu. Büyükbabasının onu istemediği şeyleri yapmaya itmesine neden izin verdiğini bilmiyordu. Çocukluğundan beri-

Kapı açıldı ve karşısında Toby durdu, uzun sarı saçları sırtında kalın bir örgü halindeydi, üzerinde küçük pembe çiçekler olan beyaz bir bornoz vardı. Gelenin inatçı kuzeni olmadığı için rahatlamıştı. "Ken'in kızıyla işleri berbat ettim ve çiçeklere ihtiyacım var."

Toby sadece başını salladı ve dışarı çıktı. "Lexie'yi uyandırmamak için evin etrafından dolaşalım."

"Plymouth adada mı?" Jared sordu. Roger Plymouth Lexie'nin patronuydu ve o adadayken Lexie neredeyse ölesiye çalışıyordu. Ona göre adam ayakkabı bağcıklarını bile kendi başına bağlayamıyordu. Polpis Yolu'nda bir malikânede yaşıyor, adaya kendi uçağıyla gelip gidiyordu ve Lexie'nin arkadaşları ya da ailesinden hiç kimse onu görmemişti. Onun aslında var olmadığıyla dalga geçiyorlardı.

"Evet, o burada," dedi Toby, "ve o çok yorgun. Gece gündüz onu arıyor. Misafirhanesine taşınmasını istiyor ama o bunu yapmıyor. Ken'in kızıyla aranızı bozmak için ne yaptın?"

"Ona yalan söyledim," dedi Jared. "Ona müteahhit olduğumu söyledim ama meğer ne yaptığımı biliyormuş. O bir mimarlık öğrencisi ve çok iyi."

"Ken'in kızı olduğu için bu sürpriz değil. Ama yine de senin hakkında bir şeyler öğrenmiş olamaz mı?"

"Evet ama o gelene kadar gitmiş olmayı planlıyordum. Erken geldi ve mutfağa girdi ve beni hazırlıksız yakaladı. Güzel vakit geçirdiğimizi düşünmüştüm. Birlikte yemek yedik. Eğer mesleğimi itiraf etseydim, bu bir işe dönüşebilirdi. Ya da en azından benim bahanem bu."

"Kötü bir şey değil. Daha kötülerini de duymuştum." Seranın arka kapısına gelmişlerdi ve Jared kapıyı açık tutarken o içeri girdi. Cam duvarın tepesinde gizlenmiş bazı yumuşak ışıkları yaktı. Önlerinde çiçek ve yeşilliklerle dolu uzun bir alan ve hepsi mükemmel durumda olan fidelerle dolu daireler vardı.

"İyi görünüyor," dedi Jared.

"Evet, öyle, ama sonra bunu bizim için üstün bir mimara tasarlattık."

"Alix'in şu anda benim için bu kelimeyi kullanacağını sanmıyorum. Babası onun adadan ayrılmak istemesine neden olduğumu söyledi."

"Sana *çok* mu kızdı?" Toby bir testi aldı ve bir alkol kavanozundan kesiciler çıkardı ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Öfkeli. Orada olsaydım beni vuracaktı. Üzerimden kamyonla geçtikten sonra. Sanırım onu ağlattım."

"Oh, Jared, çok üzgünüm. İkiniz için de. Ona biraz gül götürmelisin ve tabii ki biraz da nergis keseceğiz." Arka duvara dayalı büyük bir ahşap kapıyı açtı ve kesme çiçeklerle dolu bir buzdolabı ortaya çıktı.

"Buzdolabını ne zaman aldın?"

"Doğum günüm için. Babam ne istediğimi sordu ve istediğim buydu." "Annen adada kaldığın için sana hâlâ kızgın mı?"

Toby küçük bir gülümseme verdi. "Ah, evet. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

Bunun üzerine o ve Jared bakışlarını değiştirdiler. Toby'nin annesi cadalozun tekiydi ve onun konuşmaması bir ceza değildi.

"Alix'in beni affetmesi için bir tavsiyen var mı?"

Toby, "Birlikte biraz zaman geçirin ve sizi tanımasına izin verin," dedi.

"Yarın Dilys'i görmeye gideceğim."

"Harika. Alix'i de yanına al."

"Ve seninle ve Lexie'yle tanışmasını istiyorum."

"Onur duyarım," dedi Toby ve elleri küçük pembe güllerle dolu olarak ona baktı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Onu dışarıda takip etti ve nergis çiçeklerini kesmek için seradan gelen ışığı kullanmasını izledi. "O sadece bir çocuk. O daha dört yaşındayken ben içip araba kullanıyordum."

"Biz kızların gibi bir huyu vardır."

Jared ona gülümseyerek, "Ve bunu çok iyi yapıyorsun," dedi.

Ona çiçek sepetini uzattı. "Kapısının önüne biraz koy. Krep yapmayı biliyor musun?"

"Downyflake'e nasıl gidileceğini biliyorum."

"Yeterince iyi." Toby seraya geri döndü, termometreyi kontrol etti ve ışıkları söndürdü.

"Aşk hayatın nasıl?" Jared sordu. "Sen çıkmıyor muydun... Kimdi o?"

"En büyük Jenkins erkek ve 'erkek' anahtar kelime."

"Onun bir kuzeniyle çıkıyordum. O-" Düşüncesini bitirmedi.

"Ailenizle tanışması için eve götüreceğiniz biri değil mi?"

"Toby, sen doğuştan diplomatsın. Lexie sana birini ayarlayamaz mı?"

"Ben iyiyim," dedi Toby. "Gerçekten iyiyim." "Beyaz atlı prensi mi bekliyorsun?"

"Bütün kadınlar öyle değil mi? Ve sen de Sindirella'yı bekliyorsun."

"Aslında," dedi Jared yavaşça, "Şeytan'ı bulmayı umuyorum.

Kraliçe. Bence o çok daha eğlenceli olurdu." Birlikte güldüler.

Altıncı Bölüm

Alix uyandığında aklına gelen ilk şey Montgomery-Kingsley'nin adadan ayrılıp ayrılmadığını merak etmek oldu. Acaba pikabına ve bir dergideki plandan yola çıkarak inşa ettiği projesine geri mi döndü? diye düşündü. Yalanlarına duyduğu öfkenin yeniden canlanmasına engel olamadı.

Yataktan kalktı ve Kaptan Caleb'in uzun portresine baktı, ama onu gerçekten görmedi. Bu sabah tüylü öpücükler yoktu.

Duş almak ve saçlarını yıkamak için banyoya girdi. Şimdi ne yapacağım? diye düşündü köpürürken. HRH Montgomery tarafından yalan söylenmiş olmak Nantucket'ta olmak için bir fark yaratmamalıydı. Gelmeden önce onun adada olduğunu bile bilmiyordu. Ve hayatında hiç bu adamla yüz yüze tanışacağını düşünmemişti. Elbette onun şirketine iş başvurusunda bulunmayı planlamıştı ama diğer öğrencilerin çoğu da öyle yapmıştı.

Duştan çıktı, saçlarına fön çekti, arkaya topladı, biraz makyaj yaptı, sonra giyinmek için yatak odasına döndü. Izzy'nin kendisi için aldığı giysiler hâlâ odanın bir köşesindeki çantalarında idi. Zero Main'den bir tanesini yatağın ucuna boşalttı, kâğıt mendili açtı ve gülümsemekten kendini alamadı. Giysiler sade ve o güne kadar gördüğü en zarif kumaşlardan yapılmıştı. Ne kadar da Nantucket, diye düşündü. Tıpkı evler gibi. Orada

iki gömlek, bir örgü üst, bir atkı, siyah keten pantolon ve içinde turkuaz küpeler olan bir kutu vardı.

"Dışarı çıkıp şu adayı bir görelim bari," dedi yüksek sesle ve büyük portreye baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz, Kaptan? Mavi gömlek mi, şeftali rengi olan mı?"

Mavi gömleğin yakası hareket ettiğinde Alix şaşırmadı. Katlanmıştı, bu yüzden tekrar yerine oturması mantıklıydı. Ama Alix bunu Kaptan'ın yaptığını düşünmeyi tercih etti. "Teşekkürler," dedi. Büyük evde yalnız olmadığını düşünmek bile ona kendini daha iyi hissettiriyordu. Ev arkadaşının iki yüz yıl önce ölmüş olması düşüneneceği bir şey değildi.

Tamamen giyindikten sonra nefes aldı ve kapıyı açtı. Gördüğü ilk şey yerde bir nergis çiçeği oldu. Altında büyük beyaz bir zarf vardı.

İlk düşüncesi babasının ona gönderdiğiydi. İkinci düşüncesi ise Eric'in onu bulmuş olabileceğiydi.

Açtığında, yıllar ve yıllar süren taslak çalışmasından gelen kendine özgü harfleri gördü.

Lütfen yanlış anlaşılma için özrümü kabul edin.

Jared Montgomery Kingsley VII

Alix nota baktı. Yedinci! Kimin adı yedinciydi ?

Ama tabii ki mesele adı değildi. Dün gece ona ne iş yaptığı konusunda düpedüz yalan söylemişti. Onun geleceğini ve bir mimarlık öğrencisi olduğunu biliyordu, bu yüzden onunla ikisinin de sevdiği şey hakkında konuşmamak için her şeyi yapmıştı.

Merdivenlerde daha fazla çiçek vardı ve onları teker teker ve aşağıya indiğinde gülümsüyordu. Onları mutfığa götürdü, vazoların nerede olduğunu biliyordu ve birini suyla doldurdu. Neşeli nergisler mutfak masasının üzerinde çok güzel .

Arka pencereden konukevine baktı ama tüm ışıklar kapalıydı. Hâlâ uyuyor, diye düşündü ve aile odasına gitti.

Büyük sandalyelerden birine oturmuş, uzun bacaklarını uzatmış, önünde bir gazete açmıştı. Bir an için onun profiline baktı ve kalbinde oluşan küçük çarpıntıya engel olamadı. Kariyerinde çok başarılı olduğunu unutun; bir erkek olarak muhteşem bir numuneydi.

Dönüp onu gördüğünde gözlerinde bir ışık parladı, sanki onu bir kadın olarak görüyordu. Ama sonra değişti ve ona babası gibi bakmaya başladı.

Keşke şeftali rengi gömleği giyseymdim, diye düşündü. "Günaydın," dedi adam. "İyi uyudun mu?"

"," diye cevap verdi.

Gazeteyi katladı, masanın üzerine koydu ve küçük pembe güllerden oluşan bir demet aldı. "Bunlar senin için."

Onları almak için öne doğru bir adım attı ama eli onunkine değmek üzereyken geri çekildi. Kaşlarını çatmak için arkasını döndü. "Bir vazoyu getireyim ve bunları içine koyayım." Tamam, diye düşündü. Dün gece mimarlık hakkında konuşulmayacağını açıkça belirtmişti ve şimdi de dokunulmayacak gibi görünüyordu.

"İşim hakkında sana yalan söylediğim için özür dilerim," dedi arkasından. Onu mutfağa kadar takip etmişti. "Sadece düşündüm ki..."

"Seni öğretmenim yapmaya çalışacağımı mı?" Adamın yaptığı işe "iş" demesine neredeyse gülümseyecekti.

"Aslında, evet." Küçük bir yarım gülümseme verdi.

Alix onun alt dudağına ve dişlerinin arasından kıvrılışına bakmamak için elinden geleni yaptı. Gözlerinin içinde olduğundan emin olduğu şeyi görmemesi için ona sırtını döndü.

"Seni kahvaltı için Downyflake'e götürmeme ne dersin?"

Bunu söyleme biçiminde onu rahatsız eden bir şey vardı. Sanki özür dilemesi gerektiğini, onu dışarı çıkarması gerektiğini düşünüyordu. *Onun* evinde yaşadığı için, istemese bile birlikte zaman geçirmeleri gerektiğini mi düşünüyordu?

Ona baktı ve kocaman bir gülümseme verdi. Gülümsemesinin gözlerine ulaşmaması onun suçu değildi. "Aslında yapmam gereken bazı okul ödevlerim var, o yüzden sanırım burada kalacağım. Buzdolabında biraz simit var."

"Onları ben yedim," dedi ve ses tonunda kızgınlık vardı.

Bahse girerim kadınların ondan gelen hiçbir şeyi reddetmesine alışık değildir, diye düşündü Alix. "Dışarı çıkıp biraz daha alacağım."

"Simitle yaşayamazsın." Yüzünde kaşlarını çatmaya başlayan bir ifade vardı.

Alix gülümsemesinin gerçek olmaya başlamasına engel olamadı. "Eminim Nantucket'ta simitten başka yiyecekler de satılıyor. Muhtemelen şehir merkezinde bir restoran bile bulabilirim."

"Downyflake'in çörekleri var. Her sabah taze yapılıyor."

"Oh," dedi Alix, kulağa hoş geliyordu.

"Adanın ne kadarını gördün?" diye sordu. "Feribottan buraya kadar mı? Bu sadece küçük bir kısmı."

Alix orada öylece durup ona baktı. Söylediklerinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Onu ne değiştirmişti? Dün gece kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmayı reddetmiş ve adadan ayrılacağını söylemişti. Bugün ise ona çiçekler ve özürler veriyordu. Neden? "Bir araba kiralayacağım ve-"

Jared gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Tamam mı? Nantucket benim evim. İnsanların bana fikirlerimi nasıl bulduğumu ya da gelecek için ne planladığımı sormalarından kaçtığım yer. Ve öğrenciler en kötüler! Bir tanesi bana, ona söyleyecek bilgece bir sözüm olup olmadığını sordu. Bilgelik mi? Neyim ben? Eski Ahit peygamberi falan mı? Ve kız öğrenciler-" Sözüünü kesti ve bir nefes aldı. "Özür dilerim. Dün gece beni hazırlıksız yakaladınız. Sorulara cevap vermek zorunda olduğuma dair korkunç bir hayal gördüm ve... ve başka şeyler."

Alix gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Diğer şeyler" de dahil olmak üzere yapmayı planladığı her şeyi söylemişti. Şapelin maketini yaparken onun kendisine nasıl harika olduğunu söyleyeceğini hayal etmişti, sonra da ... Sonunda onun alt dudağının tadına bakabilecekti.

Tabii ki bunların hiçbirini ona söyleyemezdi. "Benim de işten uzak kalmaya ihtiyacım var," dedi ve şimdi yalan söylediğini biliyordu. Nantucket'tayken iş yükünü iki katına çıkarmayı planlamıştı.

"Kahvaltıya gidip burada kalacağın süre için plan yapmaya ne dersin? Sana marketin yerini gösteririm, Marine Home ve

diğer bazı önemli yerler."

"Tamam," dedi. "Ve sana mimarlık hakkında soru sormayacağıma söz veriyorum."

"Bana ne sor," dedi.

Sözleri ses tonuna uymuyordu. Sanki istediğı zaman ona beyzbol sopasıyla vurabileceğini söylüyor gibiydi. "Pekâlâ," dedi ciddiyetle, "bir öğrenciye bir parça bilgelik aktarabilecek olsaydınız, bu ne olurdu?"

"Ben..." dedi cevap vermekte zorlanarak.

"Şaka yapıyordum," dedi Alix. "Sadece bir şakaydı."

Sanki onu tanıyamıyormuş gibi ona bakıyordu. Arka kapıyı açtı. "Benim kamyonetimle gidebilir miyiz?"

"Hayatımın yarısını bir tanesinin içinde geçirdim," dedi Alix ama cevap vermedi.

Kamyoneti eski ve kırmızıydı, arkasında bir soğutucu ve büyük bir alet kutusu vardı. Kabinin içinde kum ve kir vardı ama çöp yoktu. Koltuklar yıpranmıştı ama iyi durumdaydı.

Kingsley Lane'e geri döndü ve Izzy ile birlikte yürüdükleri yoldan aşağı indi. Dar sokak sessizdi.

Yolun sonunda, Main'e dönmeden hemen önce, sağdaki bir eve doğru başıyla işaret etti. "Kuzenim Lexie, ev arkadaşı Toby ile birlikte orada yaşıyor ve satmak için çiçek yetiştiriyorlar."

"Nergisleri ve gülleri oradan mı aldınız?" "Evet," dedi gülümseyerek. "Toby onları benim için kesti." "Onları neden istediğini sordu mu?"

"O. Toby'nin gerçek adı... Ne olduğunu hatırlamıyorum ama ona hep Toby derlerdi. Henüz yirmi iki yaşında ve yazları hep burada ailesiyle geçirirdi ama birkaç yaz önce onlar gidince o kaldı."

Arabayı sürerken ona bakıyordu, dağınık sakalı ve saçları onu bildiğı otuz altı yaşından daha yaşlı gösteriyordu. "Ona aşık mışsın gibi konuşuyorsun."

Jared gülümsedi. "Herkes Toby'ye aşık. Çok tatlı bir kız."

Alix pencereden Main'deki güzel evlerin geçit törenine baktı. Kaldırım taşları arabayı o kadar sarsıyordu ki kapı koluna tutunmak zorunda kaldı. Etrafındaki güzelliğe rağmen, kendini sönük hissetmekten alıkoyamıyordu. Jared'i ilk gördüğü andan beri

Montgomery onun teknesinde durmuş, çok kısa şortlu bir kıza gülümserken, kafası çok iyiydi. Ondan bir şeyler öğreneceğini, onunla birlikte çalışacağını düşünmüştü. Ve o gece şiirini tekrar okurken, onunla bir ilişki yaşamayı bile düşünmüştü. Torunlarına anlatabileceği bir şey olurdu. Bu düşünceler onu öyle etkilemişti ki, erkek arkadaşının onu terk edişini ve kimseyi tanımadığı bir yerde yalnız bir yıl geçirme korkusunu unutmuştu.

Ancak, yavaş yavaş, hayal ettiği her şey çatlaklardan aşağı düştü. Bu ünlü adamla mimarlık hakkında konuşmak yok. Ve kesinlikle onunla hanky-panky de yoktu. Ondan etkilenmiş gibi görünüyordu ama eli neredeyse onunkine değhemen uzaklaştı. Muhtemelen öğrencilere karşı çiğnenemez bir kuralı vardı, ama şimdi herkesin sevdiği Toby adında çok genç bir kıزدan söz edildiğinde koltuğa gömülüyordu.

"Her zaman bu kadar sessiz misin?" diye sordu. Önlerinde görkemli Nantucket kasabası, birbiri ardına sıralanmış muhteşem binalar vardı. Bir dur işaretinde durdu ve sağa döndü. Küçük, şirin bir kitapçının önünden geçtiler, sonra da muhteşem bir kilisenin. Her biri büyüleyici evlerle dolu bir sokaktı.

"Geçmişe gitmek gibi bir şey," dedi. "Buraya neden kaçmak için geldiğini anlayabiliyorum. Sanırım annem de burayı ziyaret etmiş olabilir, hem de sık sık."

Jared hemen ona baktı. Victoria çocukluğundan beri her Ağustos ayında Nantucket'a gelirdi. Güzel ve eğlenceliydi ve onunla geçirdiği her dakikayı seviyordu. Ama kızının onun adaya geldiğini bilmediğinin de farkındaydı. Victoria sık sık, "Burası benim özel yerim," derdi. Caleb, "Burası onun arsalarını çaldığı yer," dedi. Her Ağustos ayının ilk günü Addy Teyze Victoria'ya Kingsley kadınlarının yüzyıllar boyunca yazdıkları günlüklerden birini verirdi. Ayın geri kalanında Victoria sabahları eski el yazılarını okuyarak ve bir sonraki romanı için bir taslak hazırlayarak geçirirdi. Kadınların kaç litre turşu kurduklarıyla ilgili sıkıcı kısımları atlayıp doğrudan drama ve heyecana geçiyordu.

Victoria, Caleb'in dediği gibi, arsalarını "çaldığını" kimsenin bilmesini istememişti, bu yüzden Nantucket'a yaptığı ziyaretleri bir sır olarak sakladı

Arkadaşlarından, yayınevinden ve özellikle de kızından. Ancak sır göreceliydi, çünkü adadaki herkes bunu biliyordu. Kingsley House yılın on bir ayı boyunca Addy'nin komite toplantılarına ve iyi işlerine ev sahipliği yaptı, ancak Ağustos ayında - Alix babasıyla kalırken - ev müzik, dans ve kahkahalarla çınladı.

Jared şimdiki zamana geri döndü. Bir sonraki durakta Alix'e, "Burada bir fırın var," dedi, "düğün pastası yapıyorlar."

"Toby de çiçek yapar," dedi Alix. "Arkadaşım Izzy ile konuşacağım ama kalacağımı sanmıyorum. Sadece..."

Bitirmesini bekledi ama bitirmedi. Harika! diye düşündü. Kalmazsa herkes *bana* kızacak. Büyükbabası, uzun zamandır kayıp olan değerli Valentina'sına ne olduğunu bulmanın anahtarının Alix'te olduğuna inanıyordu. Ken kızının bir çalışma portföyü oluşturmamasını istiyordu. Victoria ise en kötüsüydü. Sık sık arıyordu hiçbir zaman çıkıp söylemese de, Addy Teyze'nin evin bir yerlerinde saklı olan kişisel günlüklerini görmek istediğini biliyordu.

Onların yanı sıra Lexie, Alix'i korkutup kaçırdığı için Jared'ın canını sıkacaktı ve Toby bile muhtemelen üzülecekti. Ve hiç şüphe yok ki adadaki her akraba Jared'ın evini geri istediği için onu kaçırdığını söyleyecekti.

Neresinden bakarsa baksın, Alix'in bir yıl dolmadan ayrılması kötü olmuştu.

Caddelerde ilerlerken ve biri döner kavşak olarak adlandırılan iki İngiliz tarzı kavşaktan geçerken Alix ön camdan dışarı bakıyordu. Nereye giderlerse , sürücülerin nezaketi onu şaşırtıyordu. Jared ara sokaklarda sıkışmış olan araçlara önünden işaret ediyor, tüm sürücüler de el sallayarak teşekkür ediyordu. Tüm yayalar için durdu ve onlar da minnettarlıkla ellerini kaldırdı. Arabalar, insanlar, bisikletler, yoldan geçen yaratıkların hepsine yer verildi ve tüm hareketler nezaket ve teşekkürle karşılandı.

Kapısının üzerinde büyük bir çörek olan küçük, şirin bir binanın otoparkına girdiler. Üzerinde DOWNYFLAKE yazıyordu.

"Neden öyle deniyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jared. "Sue'ya sorabilirsin."

Ona kapıyı açtı ve Alix'in hemen hoşuna giden ev görünümüne bir restorana girdiler. Ve bir adada büyümüş olmanın ne anlama geldiğini ilk kez görmüştü. Jared *herkesi* tanıyordu. Çalışanlara ve neredeyse her masadaki insanlara merhaba diyordu.

Elinde menü olan güzel bir kadın, "İstediğiniz oturun," dedi.

Jared, "Teşekkürler Sue," diye cevap verdi ve sola, pencerelerin yanındaki bir kabine gitti. Büyük yuvarlak bir masada oturan bir grup adamla selamlaşıp geyikler, tekneler ve balıklar hakkında konuştuktan sonra Alix'in karşısındaki yerini aldı.

"Bunun için üzgünüm. Günlerdir uzaktaydım ve arayış kapatmam gerekiyordu. Merhaba Sharon," dedi sevimli, uzun boylu, ince garson kıza.

"Dün gece mi döndün?" diye sordu.

Hoş bir İrlanda aksanı vardı ve Alix'e kahve doldururken ona bir menü uzattı. Alix kahve için evet anlamında başını salladı. Kadın gittiğinde Alix menüye baktı. "İyi ne var?"

"Her şeyi."

"I düşünmek Ben yaparım. var ve
Yabanmırsini Krepve a çift çörekler."

Dönüp Sharon'a başıyla işaret etti ve Sharon döndüğünde Alix emrini verdi. Jared hiçbir şey söylemedi.

"Sipariş vermeyecek misiniz?" Alix garson gittiğinde sordu. "Ben hep aynı şeyi alıyorum ve onlar da getiriyorlar."

"Bir restoranın siparişinizi bildiği bir yerde yaşadığımı hayal bile edemiyorum."

Bir an için pencereden dışarı baktı. "New York'tayken bazen evimi o kadar özleyorum ki buharlaşıp uçacağımı düşünüyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Mümkünse bir uçağa atlayıp eve geliyorum. Addy Teyze hep buradaydı ve hep bir şeylerin peşindeydi ve benim-" Konuşmayı kesti. Tam büyükbabasından bahsedecekti ki bu alışılmadık bir şeydi, çünkü bu hayatı boyunca kırılmamış bir tabuydu.

Ama Alix sanki onun aklını okumuş gibiydi. "Izzy, Nantucket'in dünyadaki en perili yerlerden biri olduğunu söylemişti. Hiç hayalet gördün mü?"

Hayaletler mi? Ya da belki Kingsley House perilidir." "Neden sordunuz?"

Alix onun sorularına cevap vermekten kaçındığının farkındaydı. "Tuhaf şeyler olmaya devam ediyor. Resimler masalardan düşüyor, şömine isi topak topak aşağı iniyor, bu tür şeyler. Bu sabah mavi bir gömlekle şeftali rengi bir gömlek arasında karar vermeye çalışıyordum ve mavi olanın yakası hareket etti."

Jared büyükbabasının en çok maviyi sevdiğini biliyordu. "Burası cereyan yapan eski bir ev. Yerlerin gıcırdadığını duydun mu?"

Hâlâ onun sorularından kaçıyordu. "Hayır, ama sanırım bir adam beni yanağımdan öptü."

Jared gülümsemedi. "Korktun mu?"

"Hiç de değil. Oldukça güzeldi." Daha fazlasını söylemeye başladı ama yaşlı bir çift gelip merhaba demek istedi ve Addy'nin ölümüne çok üzüldüklerini söylediler. Alix kahvesini içti ve gülümseyip konuşurken onu izledi. Dağınık, kırılmış sakalı ve uzun saçlarıyla yorgun görünüyordu. Onun çok çalışkan olduğunu bilecek kadar kariyerini takip etmişti. Bazen ABD'de parası olan herkes Jared Montgomery tarafından tasarlanmış bir ev istiyor gibi görünüyordu. Çalışmaları hakkında en az dört kitap ve fotoğraflarını içeren birçok başka kitap vardı. Standlardaki dergilerin yarısında onun çalışmaları yer alıyor gibiydi. Sık sık onun hiç uyuyup uyumadığını merak ederdi.

Onu bir hayatı, arkadaşları ve ailesi olan bir insan olarak düşünmek tuhaftı. Sıra dışı bir yeteneğe sahip olması sadece olan bir şeydi. Adada kalması gerekiyordu ama ayrılacağını söylemişti ve kız bunun kendisinden ve ona sormayı planladığı her şeyden uzaklaşmak için olduğuna dair bir fikre sahipti.

İnsanlar gittikten sonra tekrar kahvesine döndü.

"Çiçekler için teşekkür ederim," dedi. "Çok düşüncelisiniz."

"Yalan söylememeliydim."

"Hayır, yapmalıydın. Eğer yapmasaydın, seni soru bombardımanına tutardım. Nantucket'tan ayrılmak zorunda değilsin. Söz veriyorum seni rahatsız etmeyeceğim." Bunu daha önce de söylemişti ama bu kez sesinde kızgınlık. "Tasarımla ilgili sorular sormayacağım ya da

fikirlerinizi nereden aldığınız hakkında. Klondike binasını nasıl bulduğunu sormayacağım bile. Nantucket'tayken olmaz. Burada benim için Kingsley olacaksın, büyük ve ünlü Jared Montgomery değil. Ama.." Ona gülümsedi. "Ada dışında, tüm bahisler kapandı. Anlaştık mı?"

Jared ona zayıf bir gülümseme verdi ve ne cevap vereceğinden emin değildi. Bu sabah erkenden eve gitmiş ve kadının yaptığı şapel maketine bir kez daha bakmıştı. İş ortağı Tim ona bir e-posta daha göndermiş ve Kaliforniya'daki evin tasarımına *hemen* ihtiyacı olduğunu söylemişti! Film çifti bir Jared Montgomery tasarımı istiyordu - firmadan başka birinin değil, bizzat Jared'in tasarımı.

Bu sabah Jared'in aklına film yıldızlarını Alixandra Madsen tarafından tasarlanmış bir şey inşa etmeye ikna etme fikri geldi. Onlara, Jared'e bildiği her şeyi öğreten babasından bahsedecekti. Alixandra Madsen'in nasıl yükselişte olduğunu ve onun tasarımlarından birine ilk sahip olanların onlar olacağını anlatacaktı. Ve büyük mülklerinde gizlenmiş özel bir şapel tam da aradıkları şey olacaktı.

Ve Alix'e komisyon vermek Ken'e Jared için yaptıklarının karşılığını kısmen ödeyecekti. "Bunu ilet."

"Ne dedin sen?"

Yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. "Ne kadar cömert bir teklifte bulunduğunuzu düşünüyordum. Öğrenciyken bilgiye doymak bilmezdim." Ayyaşlık arasında, diye düşündü. Evden uzakta, tüm o uzun bacaklı üniversiteli kızlar... Tasarımlarının yarısı, onları sunması gerekmeden üç saat önce tamamlanmıştı.

Ona gülümsedi. Şimdi yapması gereken Alix'in ona maketini göstermesini sağlamaktı, böylece maketi gördüğünde şaşırılmış gibi davranabilirdi. Gizlice gözetlediğini ya da var olmayan birinin ona planını gösterdiğini düşünmesini istemiyordu.

Kahvaltı siparişleri önlerine kondu, ıspanaklı, pastırmalı ve peynirli çırpılmış yumurta, yanında kızarmış kızılıcık mu onun için. Alix yaban mersiniyle zenginleştirilmiş krep ve çikolata kaplı birkaç çörek yedi.

Jared yemek yemeye başladığında, onu ayrılma düşüncelerinden uzaklaştırması gerektiğini düşündü. Burada kalmak için bir nedene ihtiyacı vardı.

Ada. "Nantucket'ta düğünlerin büyük bir iş olduğunu biliyor muydunuz? Milyonlarca dolar. Bu konuda fazla bilgim yok ama eminim arkadaşınız için burada bir düğün yapmak çok kült olmaz."

"Peki kız arkadaşın Toby yardım edebilir mi?"

Jared o kadar geniş gülümsedi ki Alix'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. O dudağı! Gözlerini kaçırdı.

"Toby benim kız arkadaşım değil. O benim ligimin dışında. Ben çok fazla ..." Doğru kelimeyi ararken elini sakalının üzerinde gezdirdi. Topraksı? Tuzlu mu? Fazla erkek mi?

"Çok mu yaşlı?" Alix sordu.

Jared ona baktı. "Yaşlı mı?"

"Onun bir çocuk olduğunu söylemiştin. Yirmi , değil mi?"

"22 yaşına yeni girdi. Babası doğum gününde ona bir buzdolabı hediye etti."

"Oh!" Alix dedi ki. "mi?"

Jared bu kez onun şaka yaptığını anladı. "Babasını tanıyorsam, büyük ihtimalle yüz dolarlık banknotlarla doldurmuştur -hepsini de Toby iade etmiştir. Kendini geçindirmeye kararlı."

"Çiçek yetiştirerek mi?"

"Bir de çiçekçi dükkanında çalışıyor. Düğün çiçekleri konusunda size tavsiyelerde bulunabilir."

Alix bu genç kadına büyük bir hayranlık mı duyuyordu yoksa insanları kendisine aşık ettiği için ondan nefret mi ediyordu emin değildi.

"Ve tabii ki, her zaman Valentina vardır. Onun hakkında bilgi edinebilirsiniz."

"Düğünler için ne yapıyor? Pasta? Fotoğrafçılık mı?" Alix onun adada kaç kız arkadaşı olduğunu merak etti.

Ona o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, kendini mikroskop altına alınmış gibi hissetti. "Sana Valentina'dan bahsedilmedi mi?"

"Görünüşe göre bana pek çok şeyden bahsedilmemiş. Annem Nantucket'ı ziyaret ediyor ve yeşil yatak odasındaki dolaptaki malzemelerin miktarına bakılırsa buraya pek çok kez gelmiş. Bir de *sen varsın*. Bir mimarlık öğrencisi olan benim, yaşayan bir Amerikan efsanesine ait bir eve yerleştirilmemin tesadüf olduğuna inanmak benim için çok zor."

"Bir ne?" Dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bir Amerikalı-"

"Seni duydum ama bu çok saçma."

Ona bakarken bir yandan da çiğnemeye devam etti. "Sana ne zaman doğrudan bir soru sorsam, örneğin annem, hayaletler ya da neden burada olduğum gibi, konuyu değiştirmen bana mı öyle geliyor?"

Jared kahkahalarını tutarken neredeyse boğuluyordu. Eğer kimse ona Victoria'nın kızı olduğunu söylemeseydi, o anda bunu anlayacaktı. "Annen şu ünlü yazar değil mi?"

"Eğer Nantucket'ta büyüdüyseniz ve daha sonra her fırsatta eve ve annem evinizin bir odasını Zümrüt Şehre dönüştürecek kadar sık burada kaldıysa, o zaman onunla tanışmış *olmalısınız*."

Jared gülümsemesini gizlemek için kahve fincanını eline aldı.

Avının peşine düşmüş bir kerkenez şahininin yoğunluğuyla ona bakma sırası Alix'teydi. "Annemin bu yıl Kingsley House'u ayarladığını biliyorum, peki o neyin peşinde?"

"Çöreklerinizden bir tane alabilir miyim?"

"Kendine yardım et. Asıl soru, adadan ayrılmamam için bana neden bu kadar çok iş vermeye çalıştığınız."

"Hey, Jared, yaşlı adam," diye seslendi bir erkek sesi. "Kurtarıldım!" Jared nefesinin altında şöyle dedi.

"Ha! Hiçbir şekilde güvende değilsin."

Belli belirsiz tanıdık gelen genç bir adam masaya geldi. "Görüyorum ki onu bulmuşsun," dedi Alix'e. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Wes, güneşin battığı yer, diye hatırladı ama "Kuzeybatıdan kuzeye, senin adın bu değil mi?" dedi.

Güldü. "Güzel bir kadın tarafından hatırlanmak ne kadar harika. Sen ve bu yaşlı adam bir çift değilsiniz, değil mi?"

Alix hâlâ gülümsüyordu ve göz ucuyla Jared'in kaşlarını çatıldığını görebiliyordu. "Bay Kingsley ve ben mi? Hayatta olmaz."

"Harika," dedi Wes. "Bu hafta sonu benimle Nergis Festivali'ne gelmeye ne dersin? Geçit töreni için babamın eski arabasına bineriz, sonra da 'Sconset'e pikniğe gideriz."

"Ne getireyim?"

"Sadece senin güzel halin. Yemekleri annem ve kız kardeşim yapacak."

Wes'in Kingsley ailesinin kuzeni olduğunu söylediğini hatırlayarak, "Aile içinde kalsın, sanırım," dedi.

"Bunu yapmak adanın yarısını kapsar. Bugün tekneyle açılacağım. Benimle gelmek ister misin?"

"Ben-"

"O ve ben Dilys'i görmeye gidiyoruz," dedi Jared, sesi sertti. "Ve şehirde yapmamız gereken bazı şeyler var."

Alix gözlerini Wes'ten ayırmadı. "Ve Bay Kingsley ile konuşacak çok şeyimiz var."

"Bir daha düşündüm de," dedi Jared. "Belki o da seninle gelebilir."

Alix döndü ve Jared'e sıcak bir gülümseme verdi. "Sen benim ev sahibimsin ve birbirimizi tanımamız gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Buraya kahvaltı için geldim, belki ikinize katılabilirim," dedi Wes. "Dilys'i de haftalardır görmedim."

"İşimiz bitti." Jared ayağa kalktı ve parayı masanın üzerine koydu. Downyflake kredi kartı kabul etmiyormuş.

Alix ayrılırken Wes'e "Cumartesi görüşürüz," dedi, Jared hemen arkasındaydı.

Kamyonetine bindiler ve yakın park alanından çıkmak için manevra yapma görevi ona düştü, o da bunu kolaylıkla yaptı.

"Peki annem *beni* neden burada istiyor?" Alix yola çıkar sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi.

Onun sesindeki dürüstlüğü duydu.

"Bakın, bütün bunlar benim için bir şok oldu," dedi. "Teyzem Addy öldü ve bana ailemizin evini -ki bana kalması gerekiyordu- bir yıllığına Victoria'nın kızına bıraktığı söylendi. Bunu öğrendiğimde oldukça sinirlendiğimi itiraf etmeliyim." Bunu nasıl karşılayacağını görmek için ona baktı.

"Sizi suçlamıyorum. Ben de olsam suçlardım. Annem neden buraya geldi?"

"İlham almak için mi?" diye sordu, masum görünmeye çalışarak. "Kitapları bir sahil kasabasında geçmiyor mu?"

"Onları okumadın mı?"

"Hayır." Yapmadığını söylemedi çünkü onların atalarına dayandığını . Kim büyük büyük atalarının

büyükannesinin ilişkileri olduğunu mu? Ya da uzak bir kuzenin muhtemelen kayınbiraderini öldürdüğünü?

"Buraya geldiğini bana neden söylemedi? Her Ağustos'ta beni babamla kalmaya gönderirdi. Annem düşünmek ve romanlarını planlamak için Colorado dağlarındaki kulübesine gittiğini söylerdi."

O ayı ailemin günlüklerini teker teker okuyarak geçirdi, diye düşündü Jared ama söylemedi.

"Colorado'ya gitmek yerine ne sıklıkla buraya gelirdi?" "On dört yaşından beri her Ağustos'ta buraya gelir."

Alix konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Bu, Colorado'daki kulübenin tamamının bir efsane olduğu anlamına mı geliyordu? "Neden bunca yıl bana yalan söyledi?"

Jared bunların hiçbirinin başlamamış olmasını diledi; hiçbirini anlatmak onun işi değildi. "Belki de teyzeme çok yakındın," dedi usulca. Hem büyükbabası hem de annesi ona Addy Teyze'nin Alix'in ondan alındığı o ilk yazdan sonra haftalarca nasıl yattığını anlatmıştı. Ailesinin çoğunun ölümünü yaşamıştı ama her zaman güçlü olmuştu. Yas tutanlara teselli veren o olmuştu.

Ama o yaz farklı olmuştu. Ken karısını ve iş ortağını uygunsuz bir durumda bulduktan sonra, düzenli ve kolay hayatı altüst olmuştu. Ardından gelen kargaşada Victoria dört yaşındaki Alix'i alıp kaçmış ve ona sakinleşmesi için zaman tanımıştı. Sonunda beş parasız ve hiçbir becerisi olmadan Nantucket adasına geldi. Bayan Adelaide Kingsley için temizlikçi-aşçı olarak işe girdi. Victoria eski ocağı yakmayı bile beceremese ve hiçbir şeyi temizlemeyi reddetse de, Addy ona katlandı çünkü o ve küçük Alix birbirlerinden ayrılamaz hale geldiler. Victoria günlükleri bulduktan ve ilk hikâyeyi yeniden yazmaya başladıktan sonra Addy, Victoria ve Alix'in kalacağını ummaya başladı.

Victoria'nın gizlilik konusundaki ısrarı olmasaydı bu gerçekleşebilirdi. Dört yaşındaki küçük Alix'i adadan götürdüğünde, Addy neredeyse ölüyordu. Ve bunun büyükbabasını nasıl etkilediğini sadece Jared görebiliyordu. Kingsley olmayan annesi Caleb'i göremiyordu ama Jared görebiliyordu. Jared'in babasının ölümü bile büyükbabasını bu kadar üzmemişti.

"Onu neden ki?" Caleb Jared'a fısıldadı. "Alix buraya ait. O her zaman buraya aitti."

Jared büyükbabasına başka bir şey söyletemedi ama o sırada Alix'in babası oradaydı ve Jared'in hayatı dramatik bir şekilde değişti.

"Sanırım bu doğru olabilir," dedi Alix onun yorumuna cevap olarak. "Annemin kıskançlıkla ilgili biraz sorunu var."

"Peki ya sen?"

"Evet, bana yaklaşan herkesi hep kıskanmıştır. Lisedeyken yanıma bir erkek bile alamazdım, yoksa o-"

"Hayır, demek istediğim, kıskançlıkla ilgili bir sorunun mu var?"

"Bir ay önce hayır derdim ama kısa süre önce erkek arkadaşım Eric beni terk etti ve başka biriyle birlikte oldu. Onu vurmak istedim."

"O değil mi?"

"Neler olup bittiğini anlayamayacak kadar aptaldı." Jared güldü ve Alix de gülümsemekten kendini alamadı.

"Gülmek için çok erken!" dedi. "Feribotla buraya gelirken ağlıyordum ve bol bol çikolata yiyordum."

"Öyle miydin?" Jared sordu. "Bu, atılmak için kullanılan olağan bir kadın ilacı mı?" Sesine toplayabildiği kadar masumiyet kattı.

"Benim durumumda öyleydi."

"Bu sadece birkaç gün önceydi. Seni bundan ne kurtardı?"

"Gördüm-" Sözüünü kesti. "Alt dudağını gördüm" demeye çok yaklaşmıştı. Onun yerine kamyonetin penceresinden dışarı baktı. Artık kırsal bir bölgedeydiler, evler birbirinden daha uzaktı ama yine de insana buranın Nantucket olduğunu hissettiren o bitmemiş gri sedirlerle kaplıydı.

"Belki de sorunlarını aklından bir iş yapmışsındır diye düşündüm," dedi.

Aklına alt kattaki dolapta saklı duran şapel maketi geldi. Adamın eve istediği gibi girip çıktığı düşünülürse, maketin ve kâğıtların yerini değiştirmesi gerektiğini biliyordu, böylece onları yanlışlıkla görmeyecekti. "Önemli bir şey değil," dedi. "Öyleyse Dilys'in kim olduğunu söyle."

Yedinci Bölüm

Suya yakın küçük bir yoldan döndüler ve Alix'in Jared Montgomery tarafından tasarlandığını seçebileceği bir evin yanındaki araba yoluna girdiler. Uzun pencereler çatıdan dışarı bakıyordu, kapılar girintiliydi ve kimsenin beklemediği açılar vardı. Tasarımlarının tüm alametifarikaları oradaydı.

Kamyonda oturmuş, sanki bir şey söylemesini bekliyormuş gibi onu izliyordu ama söylemedi. Anlaşmasına sadık kalmaya kararlıydı. Burada, Nantucket'ta o Kingsley'di, Montgomery değil.

Altmış yaşlarında, kısa boylu, kır saçlı bir kadın evin etrafına geldi. Güneşe ve tuzlu suya uzun süre maruz kalmış bir cildi vardı ama gözleri tıpkı Jared'inkiler gibiydi. Alix, Kaptan Caleb'in gözleri gibi, diye düşündü.

Jared neredeyse kamyondan atlayıp kuzeninin yanına koştu, onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü.

"Tanrım, Jared, ne güzel bir karşılama. Seni daha birkaç gün önce gördüm."

"Ken'den bahsetme," dedi. "Onunla hiç tanışmadın. Victoria iyi, ama Ken hayır."

Dilys etrafına, hakkında çok şey duyduğu Alix'e baktı. Lexie, Jared'in gece gelip çiçek istemesiyle ilgili sıra dışı bir hikâyeye anlatmak için aramıştı. "Öz babasından bahsetmeyeyim mi?" Jared onu yere bırakırken Dilys sordu.

"hiç duymadın. Nedenini sonra söyleyeceğim."

Dilys, Alix'in yanına gitmek için uzaklaşırken başıyla onayladı. "Nantucket'a hoş geldiniz. İçeri girmez misiniz? Çay yaptım."

Jared kamyonun arkasından soğutucuyu çıkarıyordu. "Rom içmeyi tercih eder."

"Yapmam!" Alix, Dilys'in içki sorunu olduğunu düşünmesinden korkarak, "Yapmam," dedi.

"Masum görünüşü sizi yanıltmasın. Bir Kingsley denizcisi gibi romu paketliyor."

Soğutucuyu evin içine götürürken, Alix kıpkırmızı bir yüzle orada duruyordu. "Gerçekten çok fazla içmem. I-"

Dilys güldü. "Sana iltifat etti. İçeri gel ve etrafa bak. Mimarlık öğrencisi olduğunu duydum."

"Evet," dedi ve içeri girdi - sonra nefesini içine çekti. Evin içi muhteşemdi. Denize bakan devasa pencereler, yüksek bir katedral tavan, görkemli bir şekilde donatılmış mutfak, gömme bir ziyafet vardı. Eski yeniyle buluşmuştu. Kısmen sahil evi, kısmen modern bir rahatlıktı ve hepsi de saf Jared Montgomery'ydi. Ama Alix bu evin hiç fotoğrafının çekilmediğini ve bir kitaba konulmadığını biliyordu.

Her şeye bakmak için kendi etrafında dönerken, soğutucunun paketini açmakta olan Jared'in yüzünü gördü. Kendini beğenmiş, diye düşündü. Ne düşündüğünü biliyordu ve onun övgüsünü bekliyordu.

"Bunu mimar Jared Montgomery'nin yaptığını görebiliyorum," dedi Alix yüksek sesle. "Daha çok erken ama ona ait. Pencereler, bu odanın diğerine akma şekli - bunlar onu ele veriyor. Bu onun eseri; nerede olsa tanırım." Kadın ona baktı. "Bay Kingsley, siz ve Dilys evin geri kalanına bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Lütfen yap," dedi ve Alix koridorda yürümeye başladı.

Dilys'in gözleri kocaman açılmıştı. "*Senin* Montgomery olduğunu bilmiyor mu?"

"Öyle," dedi Jared gülümseyerek.

"Oh." Dilys anlamadı. "Neden size Mr. Kingsley?"

"Sanırım avukat bana böyle sesleniyordu, o yüzden bunu yapmaya devam ediyor." "Ona sana Jared demesini söyledin mi?"

"Hayır." Gülümsedi. "Hoşuma gidiyor. Bu bir saygı göstergesi." "Ya da yaşın," dedi Dilys.

"Bugün herkesin üzerinde durduğu yaşla ilgili sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Sence ZZ Top sakalın ve saçın yüzünden olabilir mi?"

Jared elinde balık paketi olduğu halde durakladı ve ona göz kırptı.

"Trish'i arayıp size bir randevu ayarlayayım mı?" Dilys sordu.

"Bugün üç, tamam mı?"

Jared başını salladı.

Alix, "Buraya o kadar iyi uyum sağlamışsın ki, başka bir yerde yaşadığını hayal etmek bile zor," dedi. "Adadan ayrılmak mı istiyordun?"

Jared sırt üstü çimlere uzanmıştı, Alix ise oturuyordu ve ikisi de suya bakıyordu. onun evi vardı. Ona çocukluk evini gezdirmiş, çocukken nasıl olduğunu anlatmıştı, karanlık ve rutubetli, bir balıkçı kulübesinden biraz daha fazlası. "Ama ben onardım," dedi ona bakarak. "Üzerinde çalıştığım ilk evdi."

Evin tadilatının mükemmelliği hakkında yorum yapmak istemişti ama ağzının açık kalacağından korktuğu için sesini çıkarmadı. Ona evin on dört yaşındayken yenilendiğini söylemişti ve bunun önemli olduğunu düşünüyor gibiydi ama Alix nedenini bilmiyordu.

Turdan sonra Dilys öğle yemeği hazırlaması gerektiğini ve Jared'in Alix'e eski mahallesini göstermesi gerektiğini söyleyerek onları dışarı itti.

Bir saatten fazla yürümüşlerdi ve tıpkı restoranda olduğu gibi Jared herkesi tanıyordu. Alix karşılaştıkları herkese ilk ismiyle tanıtılmış, tekne gezilerine, deniz tarağı yemeye ve bahçeleri ziyaret etmeye davet edilmişti.

İki yaşlı çift Jared'den evlerinde çalışmayan bir şeye bakmasını istedi ve o da söz verdi. Hiç kimse ona yolun aşağısında yaşayan bir çocuğun yetişkin versiyonundan başka bir şeymiş gibi davranmaya yaklaşmadı bile.

Şimdi geri dönmüşlerdi ve Dilys onları yine dışarı göndermişti. Jared onun sorusuna yanıt vermekte acele etmedi. "Babam öldükten sonra kızgındım, öfkeliydim," dedi, "ve içimde bastırılmış çok fazla enerji vardı. Dünyayı kendi oyununda yenmek istedim. Bunu yapmak adadan ayrılmak zorunda kaldım, önce okuyup diplomamı aldım, sonra da işe gittim."

"Okulda çok çalıştınız ve enerjinizi bu şekilde mi attınız? Bekle. Özür dilerim. Bunu sormamam gerekiyordu."

Son kısmı görmezden geldi. "Aslında, gerçekten yapmadım. Okul benim için oldukça kolaydı."

Alix inledi. "Az önce senden nefret ettiğime karar verdim."

"Hadi ama, okul senin için çok da kült olamaz. Sen Victoria'nın kızıydın."

"Annemden çok babamın azmi bana miras kaldı... Buna ne demeliyim?"

"Karizma mı?" Jared sordu. "Cazibe mi? Joie de vivre?"

"Hepsi bu. İşi onun için çok kolay. Her yıl bir aylığına uzaklara gidiyor ve-" Ona baktı. "Ama sanırım sen bunu benden daha iyi biliyorsun. Her neyse, uzaklara gider ve romanlarını planlar, sonra eve döner ve onları yazar. Günlük bir sayfa kotası var ve orijinal planından asla şaşmıyor. Ben ne yapmak istediğime karar vermeden önce elli kez fikrimi değiştiriyorum."

"Fikrinizi değiştirir misiniz yoksa çizdiğiniz şeye bakar, neyin yanlış olduğunu görür ve sonra onu düzeltir misiniz?"

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum!" dedi gülümseyerek.

"Kendi işinizdeki kusurları görebilmek bir hediyedir."

"Sanırım öyle. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Eric'in yaptığı her tasarımın mükemmel olduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Nişanlısı, Eric?"

"Onu yüceltmeyin. O sadece bir erkek arkadaşı. Şimdi ise eski sevgilim." Bir an için birbirlerine baktılar ve Alix ona tüm kız arkadaşlarının eski sevgilisi olup olmadığını sormak istedi ama gözlerini kaçırды ve o an kayboldu.

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu.

Küçük şapelini düşündü ama onun tasarladığı muhteşem yapıların yanında önemsiz kalıyordu. "Önemli bir şey değil. I

önümüzdeki sınavlar için çalışmam ve final projemi planlamam gerekiyor." "Onu inşa edecek misin?" diye sordu, gözleri parlayarak.

Güldü. "Bu numarayı başka biri yapmıştı."

"Tekrarlanmaya değer, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum. I-" Dilys onları öğle yemeğine çağırdığı için sözünü kesti.

Dakikalar sonra güzel evdeki masada oturmuş kızarmış balık, lahana salatası ve ev yapımı plaj eriği turşusu yiyorlardı. Dilys ve Jared bir tarafta, Alix de karşılarındaydı.

Jared, "Alix harika hush puppies yapıyor," dedi.

"Nasıl yapılacağını annen mi öğretti?" Dilys sordu.

"Annem-" Alix söze başladı, sonra Dilys'in gözlerindeki kahrı gördü. "Onu iyi tanıdığınızı görebiliyorum. Altı yaşına geldiğimde bölgemizdeki tüm restoranları arayabilirdim."

Dilys, "Victoria'nın hataları olabilir ama o nerede olursa olsun her yer partidir," dedi. "Bizim sevdiğimiz şey, annenin Addy'nin evden çıkmasını sağlayabilmesiydi."

"Onun münzevi olduğunu bilmiyordum," dedi Alix. "Çay partilerini ve bir sürü misafiri hatırlıyorum."

"Evet, Addy insanları evine davet ederdi ama çok sık dışarı çıkmazdı."

"Agorafobik miydi?" Alix sordu.

Dilys sanki komplo kuruyormuş gibi öne doğru eğildi. "Büyükannem Addy'nin hayalet bir sevgilisi olduğunu söylerdi."

"Biraz daha salata isteyen var mı?" Jared sordu. "Bir sürü kaldı." İki kadın da onu görmezden geldi.

"Kaptan Caleb olmalıydı," dedi Alix. "Hatırladığım kadarıyla Addy Teyze -ona öyle seslenmemi söylerdi- yatağına uzanıp portresine bakardım ve o da bana denizkızı hikâyeleri anlatırdı. Tüm bunların çılgınca romantik olduğunu düşünürdüm."

"Bunu hatırlıyor musun?" Dilys sordu. "Ama sen sadece dört yaşındaydın." "Evdeki her şeyin nerede olduğunu biliyor," dedi Jared.

Dilys gülümsedi. "Çünkü binalarında kullanacağı şeyleri bulmak için çekmeceleri ve dolapları karıştırırdı. Eğer ona o legoları vermemiş olsaydın, duvarlardan tuğlaları sökmeye başlayabilirdi."

Alix soruyla Jared'e baktı, sonra anısı yüzünü aydınlattı. "Sen deniz gibi kokan uzun boylu çocuksun."

Dilys güldü. "Bu Jared. Her zaman balık ve talaş gibi kokardı. On altı yaşına gelip kızlardan hoşlanmaya başlayana kadar banyo yaptığını sanmıyorum."

Alix hâlâ ona bakıyordu. "Bana blokları nasıl kullanacağımı gösterdin ve yere oturup... Neydi o?"

"Bu evin kaba bir kopyasıydı. Annem sürekli tadilat gerektiğini söylüyordu ve ben de nasıl bir oda eklenebileceğini düşünüyordum." Daha sonra fikirlerinin taslağını çizmiş; Ken bunları görmüş ve tadilat için Jared'in çizimlerini kullanmıştı. Jared'in şimdi Alix'e, dört yaşında bir inşaatçı olarak kariyerinin başında kendisine ilham verdiğini söyleyememesi onu çok kızdırıyordu.

Alix her şeyi anlamaya çalışıyordu. Büyüyünce dünyanın en büyük mimarlarından biri olacak bir çocuktan Lego yapım dersleri almıştı. Yüzü ne düşündüğünü anlatmış olmalıydı çünkü Jared başka tarafa baktı. Kız onun kaşlarını çatıldığını görebiliyordu. Kesinlikle ünlü biri olarak görülmek istemiyordu!

Alix kaşlarını çatmasını derinleştirecek bir şey söylemek istemiyordu. Tekrar Dilys'e baktı. "Yani Yüzbaşı Caleb, Addy Teyze'nin hayalet sevgilisi miydi?"

Dilys başını salladı. "Büyükannem de öyle demişti. Annem ona saçmaladığını söyledi ama gerçek ya da değil, hikâyeleri çok severdim. Lexie de öyle."

"Lexie mi? Adını duymuştum ama tanışmamıştım."

"Lex'in babası öldükten sonra Lexie ve annesi benim yanıma taşındı. Jared üniversiteye gitmek için ayrıldığında, çok nazık bir şekilde bu eve taşınmamıza izin verdi." Bir an Jared'e öyle bir sevgi ve minnetle baktı ki neredeyse utanacaktı.

İfadesini görmemeleri için yüzünü gizleyen Jared ayağa kalktı ve kirli bulaşıkları toplamaya başladı. Alix yardım etmek için hamle yaptı ama Dilys'in bakışı Jared'in bunu yapacağını söylüyordu.

"Bir hayaletle nasıl ilişki yaşayabilirsin ki?" Alix sordu. "Yani, bazı fiziksel sınırlamalar olmaz mı?"

"Bunu ben de hep merak etmişimdir," dedi Dilys. "Aslında..." Sırtını onlara dönmüş olan Jared'e bir bakış attıktan sonra eğildi

Alix'e doğru. "Ben de büyükanneme aynı şeyi sordum."

"Peki o ne dedi?"

"Addy bir keresinde adamı o kadar çok sevdiğini ve onu tutsak ettiğini söylemişti."

Alix sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne tuhaf bir şey söyledin. Bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum."

"Aslında bunu ona bir kez sordum ve hücre kapısının kilidini açacak anahtarı aramadığını söyledi."

"Kulağa şifreli geliyor. Sence ne demek istedi-" Alix söze başladı ama Jared onun sözünü kesti.

"Siz ikiniz bir süreliğine dedikodu yapmayı bırakabilir misiniz?" sordu. "Saat üçte bir randevum var."

"Kingsley erkekleri hayaletlere inanmaz," dedi Dilys. "Aklı ve mantıklı olmakla övünürler ve hayaletler bu imaja uymaz. O yüzden hayatım," dedi Dilys, "Kingsley House'da bir hayalet görürsen bana bunu anlatacak kişi *sen olmalısın*."

"Dilys," dedi Alix yavaşça, "hayalet olsun olmasın Kaptan Caleb'i görürsem onu kendime saklayacağım."

İki kadın o kadar çok güldüler ki Jared mutfığa geri döndü.

Öğle yemeğinden sonra Jared tamir için bazı aletler almak üzere kamyonetine gitti. Yalnız kaldıklarında Dilys, Alix'e bir teknesi olduğunu ve Jared'in bir hafta içinde tekneyi depodan çıkarıp onun için suya söyledi.

Alix, "Adadaki insanlar için çok şey yapıyor gibi görünüyor," dedi.

"Sorumlulukları var. O eski bir Nantucket ailesinin en büyük oğlu. Bu isim beraberinde görevler de getiriyor."

"Modern bir kavram değil," dedi Alix.

"Biz Nantucketliler hakkında modern olmayan çok var."

"Bunu görmeye başlıyorum," dedi Alix. Jared ve Dilys'i baş başa bırakmak istiyordu, yüzden dışarı çıkıp denize doğru uzanan rıhtım boyunca yürüdü.

Jared eve geri döndüğünde, Dilys onun Alix'i nasıl aradığını fark etti, sonra onu dışarıda uzun iskelede görünce rahatlamış görünüyordu. Dakikalar sonra sırt üstü yatıyordu.

Dilys'in su sızdıran musluğunu tamir ederken üst yarısı bir dolabın içindeydi.

"Seni daha önce hiçbir kadının yanında bu kadar rahat görmemiştim," dedi Dilys.

"Ken'e borçluyum. Şu anahtarı bana ver." . "Ne yazık ki ailesi Nantucket'ı ondan saklamış."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkisi de ona burayı ziyaret ettiklerini söylemedi."

"Ama Victoria her yıl geliyor."

"Alix bunu artık biliyor ama Victoria kızına Colorado'da bir kulübeye gittiğini söylemiş."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedi Jared. "Şimdi suyu dene." Dilys musluğu açtı ve mükemmel bir şekilde çalıştı.

Jared dolabın içinden çıktı. "Ken bana Victoria'nın kitaplarının aslında Nantucket'ta geçtiğini ve Kingsley ailesine dayandığını kimsenin bilmesini istemediğini söyledi."

"Adadaki herkes bunu biliyor."

"Ve bize ait olanı kendimize saklarız. Dış dünyanın bilmesini istemiyor."

"Peki Ken'in Alix'e sık sık ziyarete geldiğini söylememesinin bahanesi ne?" Dilys sordu.

"Victoria tarafından yasaklanmıştı. Eğer Alix ailesinin Nantucket'ı ziyaret ettiğini öğrenirse onun da buraya gelmek isteyeceğini söyledi."

Dilys bu fikri anlamakta güçlük çekti ama sonra başını salladı. "Addy ile ilgili, değil mi?"

"Olabilir. Victoria'nın kızının Addy Teyze'yi ziyaret etmesini istemediğini biliyorum. Alix buradayken çok yakınlaştılar ve Victoria bundan hoşlanmadı."

Dilys hatırlayarak başını salladı. "Victoria Alix'i götürdükten sonra Addy'nin ne kadar depresyona girdiğini hatırlıyorum. Gerçekten Addy'yi kaybedeceğimizi düşünmüştüm. Aslında tüm bu olanların Victoria'nın acımasızlığı olduğunu düşünmüştüm. Ve bu Alix'i de incitti. O çocuk nasıl da ağlamıştı!"

"Alix'in durumu iyi görünüyor. Bilinçli olarak çok şey hatırladığını sanmıyorum, ama düşündüğünden daha fazlasını biliyor."

Yapıyor. Sanki hayatını mutfakta geçirmiş gibi hareket ediyor."

"Sakın bana o korkunç eski yeşil sobayı çalıştırabileceğini söyleme."

"Bu soba harika! Ve Alix hiç düşünmeden o düğmeleri çeviriyor."

Dilys ona bakmak için geri çekildi. "Sesinde duyduğum o garip ses de ne?"

"Bu saygıdır ve Ken ile Victoria'nın kızına duyduğum saygıdır."

"Bana bunu söyleme, Jared Kingsley. Seni hayatın boyunca tanıdım. Onda farklı bir şeyler görüyorsunuz."

Jared bir an tereddüt etti. "Bir şapel tasarladı," dedi usulca.

"Ve?"

"Ve bu iyi."

"'İyi' mi? Bir ile on arasında bir ölçekte mi?" "On bir."

"Vay, vay, vay," dedi Dilys. "Zeka, güzellik ve yetenek. Tam bir paket gibi görünüyor."

"Bunu söylemek için çok erken."

"Jared, tatlım, sana tavsiyem kararını vermekte fazla gecikmemen. Zekâ, güzellik ve yetenek Nantucket'ta kapışılır. Biz akıllı insanlarız."

Jared lavaboda ellerini yıkadı. "Wes, Cumartesi günü onunla Daffy Festivali'ne gitmesini istedi."

"Kuzeniniz Wes Drayton? Tekne tamirinde başarılı bir işi olan yakışıklı, bekar genç adam mı? *O* Wes mi?"

"İşte o." Jared onun tarifine gülümsemedi. "Ken ve Victoria'nın kızıyla . Ciddi bir ilişkimiz olsaydı ve yürümeseydi... Bunu nasıl unutabilirdim ki? Tüm hayatımı onun ailesine borçluyum. Ken'in beni azarladığını duymalıydın çünkü..." Elini salladı. "Artık bir önemi yok. İşte geliyor. Sadece hafif tut, olur mu? O iyi bir çocuk."

"Sen de öyle," dedi Dilys ama Jared çoktan kapıya varmış ve Alix'e gülümsüyordu.

Sekizinci Bölüm

"Dilys'i seviyorum," dedi Alix. Eski kırmızı kamyonetine binmişler, bataklık ve göletlerden oluşan güzel manzaraların yanından geçerek kasabaya doğru dönüyorlardı. Henüz mevsimin başındaydılar, bu yüzden bazı çalılar hâlâ yapraksızdı. "Bu beyaz çiçekler de ne?"

"Gölgebalığı. Gölgebalığı, göl balıkları koşarken çiçek açar" diye alıntı yaptı.

"Sanırım bu yakında teknenizle yola çıkacağınız anlamına geliyor."

"Burada, adada yapmam gereken bazı şeyler var." Ne olduğunu söylemedi çünkü Alix'i, ortadan kaybolduğu anda bir feribota atlamayacak kadar sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu. Kendisine, onu Lexie ve Toby ile tanıştırmaması gerektiğini hatırlattı.

Alix pencereden dışarı baktı. "Bazı şeyler" muhteşem bir binanın tasarımı üzerinde çalıştığı anlamına mı ?

"Dilys iyi biri," dedi Jared. "Bilgisayar malzemelerine ihtiyacın yoktur, değil mi?"

"Annemin dolabında bana yetecek kadar var. Neden?"

"Çünkü seni bırakmak için eve gidersem randevuma geç kalacağım. Trish'i arayıp saati değiştirebilirim sanırım."

"Oh," dedi Alix. "Siz ikiniz dışarı mı çıkıyorsunuz?"

"Hayır, Tricia bir kuaför ve Dilys bana bunu yüzümden çıkarmam gerektiğini söyledi." Elini sakalında gezdirdi.

"Tıraş mı olacaksın? Ve saçını mı kestireceksin?"

Arabayı sürerken ona bakıyordu. "Sence yapmamalı mıyım?"

Onu sakallı haliyle seviyordu ama bunu söylemek fazla kişisel görünüyordu. "Sadece seni Montgomery ile karıştırmak istemiyorum, hepsi bu. Saç, denizle uğraşan ve bir adada yaşayan bir Kingsley'e yakışıyor gibi görünüyor."

"Pekâlâ," dedi gülümseyerek. "Sakalımı kestireceğim, tıraş olmayacağım ve saçımı da kısa kest. Bu daha mı iyi?"

Ses tonu kaşlarını çatmasına neden oldu. Neden onu memnun etmek için bu kadar uğraşıyordu? "Senin... işini bildiğimi kim söyledi sana?"

"Bana kızgındın," dedi. "Ve işimle ilgili ağır imalarda bulunmaya devam ettin. Daha sonra fark ettiğim için özür dilerim."

"Ama sen bana çiçek almaya gittin," dedi Alix yumuşayarak. "Çok nazıksın."

Geniş yoldan sola döndü ve birkaç küçük dükkânın park alanına girdi. Biri Hair Concern, diğeri de bir bilgisayar mağazasıydı. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Eve gitmek istersen koşup Trish'e şu anda gelemeyeceğimi söylerim. Ya da diğer mağazaları ziyaret edebilirsin."

Alix kamyonundan indi. "Seninle içeri gireceğim ve beni tanıştırebilirsin. Buradayken bir kuaföre ihtiyacım olacak."

Kamyonun etrafında dolaşırken, "Yarın gideceğini sanıyordum," dedi.

"Sen de öyleydin. Fikrini mi değiştirdin?"

"Artık benden bilgeliğimi istemeyeceğinizi bildiğime göre, belki kalırım."

"Jared Montgomery ile tanışırsam ona soracağım ilk şey bu olacak ama Bay Kingsley sadece balık tutmaya gidiyor gibi görünüyor ve..." Ona doğru baktı. "Başka ne iş yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. İzin almayalı yıllar oldu. Bütün kış New York'a gidip geldim ve şu anda bile ortağımın yapmamı istediği bir proje var." Küçük bir verandaya çıkmışlardı ve Jared kapıyı onun için açık tutuyordu.

Alix hangi proje üzerinde çalışması gerektiğini sormamak için dişlerini dilinin kenarlarına bastırmak zorunda kaldı. Ama anlaşma anlaşmaydı ve bunu bozmayacaktı.

Salon geniş ve iyi aydınlatılmıştı. Jared, Alix'i ufak tefek, zayıf ve oldukça güzel olan Tricia ile tanıştırdı.

"Tıraş edilmesini istemiyorum," dedi Alix, sonra kıpkırmızı oldu. "Bu kadar otoriter olduğum için özür dilerim."

"Zaten buna iznim yok," dedi Trish ve berber ehliyetinin olmadığını, dolayısıyla Jared'i tıraş edemeyeceğini açıkladı. İki kadın birkaç dakika boyunca Jared sandalyede sessizce otururken onun saç ve sakal dağınıklığıyla ne yapacaklarını tartıştılar. Karara vardıklarında, Alix yan kabindeki boş sandalyeye oturdu.

Trish'in son on yılda yayımlanan tüm romanları okumuş olduğu ortaya çıktı. Trish, Jared'in saçlarını keserken, yıkarken ve düzeltirken o ve Alix sürekli sohbet ediyorlardı. Jared tek kelime etse bile iki kadın da fark etmiyordu.

Trish işini bitirdiğinde, iki kadın yan yana durarak Trish'in çalışmasını inceledi.

Jared en az on yaş daha genç görünüyordu ve sakalı ve uzun saçları ona çok yakışıyordu. Bıyıkları güçlü çene hattının etrafında mükemmel bir şekilde kesilmişti ve saçları ensesine kadar uzanıyordu. Sakalında ve saçında gri lekeler vardı ama ona çok yakışıyorlardı.

Alix bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama şu anda birkaç yıl önce Izzy'yle birlikte onu konuşurken dinlediklerinden bile daha iyi görünüyordu. Alix aynada başının üzerinden alt dudağına bakmaktan kendini alamadı.

"Her şey yolunda mı?" Jared aynada Alix'e bakarak sordu.

"Evet," dedi ve arkasını döndü.

Kasada Jared ödemeyi yaptı, vedalaştılar ve gittiler.

"Bakkal mı?" Jared sordu.

Kamyonetin kapısını açtı. "Zamanınızı aldığım için kendimi suçlu hissetmeye başladım. Belki beni bir araba kiralama acentesine götürebilirsin ve ben de bir araç alabilirim."

"Eğer bir yıl boyunca burada kalacaksan belki de sana ikinci el bir araba almalıyız. Satılık bir VW'si olan bir arkadaşım var."

"Sanırım araba almak için bekleyeceğim. Annem buraya geldiğinde muhtemelen bir şeyler yapacaktır. Buradayken ne kullanıyor?"

"Hiçbir şey," dedi Jared. "Yemek için kasabaya kadar yürüyor. Birkaç blok ötede bir bakkal var ve oradan meyve alıyor. Addy Teyze'sık sık öğle yemeğine çıkarlardı ama annen burada olduğu zamanların çoğunda çalışırdı."

"Ah, evet. Romanlarını planlıyor," dedi Alix.

Jared, ailemin günlüklerini okuyup notlar alıyorum, diye düşündü. Bir yıl Victoria gizlice taşınabilir bir fotokopi makinesi getirmişti. Onu sadece yatak odasının mahremiyetinde kullanmıştı ama büyükbabası Caleb, Addy Teyze'ye bundan bahsetmiş ve büyük bir kavga çıkmıştı. Victoria, Addy'yi kendisini gözetlemekle suçlamıştı.

Jared bunu öğrendiğinde, casusluk yaptığı için büyükbabasına çıkıştı. "Etrafta gizlice dolaşıp onun giyinip soyunmasını mı izliyorsun?!" Jared sözleriyle onu aşağılamak istemişti ama Caleb sırtarak, "Evet. Ama sadece Victoria için" dedikten sonra ortadan kaybolmuştu.

Addy'nin nereden bildiği önemli değildi, Victoria'ya fotokopi makinesinden kurtulması ya da gitmesi söylenmişti. İsteksizce Addy'ye teslim etti. Jared son baktığında, hâlâ ikinci salondaki bir dolapta duruyordu.

Jared sonunda, "Evet, komplo," dedi. "Markete gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Birkaç şey kullanabilirim."

Kızın tanıdığı bir otoparka girdi. Yolun karşısında, önünde kocaman bir çörek olan Downyflake vardı. İlk kez kaybolduğunu hissetmemişti.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

diye sordu. "Hayal meyal."

Koltuğun arkasına uzandı, büyük bir pazen gömlek çıkardı ve ona uzattı.

"Bu ne için?"

"Göreceksin."

Stop and Shop marketi o güne kadar girdiği en soğuk marketti ve hızla onu saran gömleği giydi.

"Bir Nantucketer gibi görünmeye başlıyorsun," dedi sırtarak.

"Neden az önce bana büyük bir iltifat edilmiş gibi hissediyorum? Rom için Kingsley denizcisi olarak adlandırıldıktan hemen sonra."

Jared güldü. "Lafı açılmışken, yan tarafta bir içki dükkânı var. Sence ziyaret etmeli miyiz? Belki senin için bir kasa koyu rom alırız?"

"Yanlış hatırlamıyorsam sen de benim kadar içmiştin."

"Ama ne yazık ki ikimiz de sarhoş olmadık." Birkaç torba marul almak için önden yürüdü.

Alix arabaya tutunmuş, onu izliyordu. Az önce ona ilk kez neredeyse flörtöz bir şey söylemişti. Birkaç dakika önce onu aynada gördüğünde salyalarının akmasını engellemek zorunda kalmıştı ama adam ona babasının baktığı gibi bakmaya devam etmişti.

"Bana Cumartesi günkü randevumdan bahset," dedi Alix. Kahve ve çay raflarındaydılar ve o paketleri okuyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok. Adada milyonlarca nergis var. Bir çim biçme makinesinin onları neredeyse yok ettiğine dair bir hikaye var ama hala buradalar. Sconset'te antika arabaların geçit töreni ve piknik var." Arabaya iki paket kahve koydu.

"Sanırım katılmıyorsunuz."

"Çocukken gitmiştim. Ailem beni her yıl oraya götürürdü. Annem beni nergislerle kaplar, sonra kuzenlerimle birlikte eski bir pikabın arkasına bindirirdi. Ama büyüdüğümde bunların hiçbiri için fazla havalıydım."

Arabanın koluna yaslanmış, Alix'in bir şeyler koymasını izliyordu. Et ve salata çeşitlerinin bulunduğu büyük cam tezgâhın önünde durdular. Jared tezgâhın arkasında çalışan herkesi ismiyle selamladı.

"Ne almak istiyorsun?" diye sordu düşünmeden, sonra da "Üzgünüm. Çok fazla yemek paylaşacak değiliz ya."

"Tavuk salatası," dedi, "ve sandviç için bana biraz jambon getir. Domatesleri unuttuk. Geri dönüp getireyim. Oh! Ve bana biraz da hindi füme getirin." Dönerek ürün reyonuna geri gitti.

Alix gülümsemekten kendini alamadı. Görünüşe göre artık her yemeği yalnız yemeyecekti.

Market alışverişinin geri kalanı eğlenceliydi ama dondurulmuş gıdalara geldiklerinde Alix'in dişleri takırdıyordu. Jared ellerini

kollarının üst kısmını hızlıca ovuşturdu. "Burada yaşayacaksan biraz sertleşmen gerek."

Kasaya yöneldiler ama Alix dergilere bakarken durdu. Bir *Nantucket Today* aldı ve bir tadilat dergisinin bir sayısı üzerinde tereddüt etti. Jared onu aldı ve arabaya koydu.

"Daha sonra bana yanlış yaptıkları her şeyi anlatabilirsin," dedi gülümseyerek.

"Okulda hiçbir şey öğrenmedin mi? Sen söyle." El kasaya boşaltıyorlardı.

"Doğru. American Living'e anlatacağım-" Bakışları onun sözünü kesti. "Bir Kingsley denizcisi yeniden modelleme hakkında ne bilir ki?"

Ona öyle tatlı bir gülümseme verdi ki Alix'in dizlerinin bağı çözölmeye başladı.

"Çabuk , değil mi?"

"Kendi çıkarım söz konusu olduğunda yaparım. Hiç yumurta aldın mı?" diye sordu.

"Hayır, şu koridorun hemen aşağısındalar ve kırık olup olmadığını görmek için kartonu açtığınızdan emin olun" dedi.

Alix arabadan kalktı ve ona baktı.

İç çekerek yumurtaları almak için koridorda aceleyle ilerledi.

Alix yükünü boşaltmayı bitirdiğinde, kasadaki genç kadın "Jared'le çift misiniz?" diye sordu.

Bir an için Alix'in nutku tutuldu. Bu adadaki herkes birbirini tanıyor muydu? "Hayır," dedi sonunda. "Daha dün tanıştık."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz evliymişsiniz gibi tartışıyorsunuz."

Alix bir şeyler söylemeye başladı ama Jared elinde yumurtalarla döndü. "Yunan yoğurdu aldın mı?" diye sordu. "Onlara dayanamıyorum

küçük kartonların dibinde şeker var."

Alix, kadının kendisini izlediğinin farkında olarak Yunan yoğurdunu havaya kaldırdı.

"Güzel," dedi gülümseyerek. "Tam benim sevdiğim türden." Onu Ken tanıştırmıştı.

Kasadaki kıza baktı, kız yine kaşlarını kaldırdı. Jared üzerinde Stop and Shop kartı olan anahtarlığını uzattı, sonra da ödemeyi yaptı.

Dışarısı içeriden daha sıcaktı ve aceleyle kamyonu gittiler. Alix ona çantaları uzattı ve o da onları arkaya koydu. Kamyonun içine girdiklerinde ona şöyle bir baktı ve ısıtıcıyı açtı. "Bu cereyanlı eski evde kışı nasıl atlatacaksın?"

"Şişman bir erkek arkadaş edineceğim," dedi.

Jared cevap vermeyince ona baktı. Park yerinden çıkıyordu ve hiçbir şey söylemiyordu. Görünüşe göre erkek arkadaşlar da bahsetmemesi gereken bir konuydu. Ama gerçek şuydu ki, eğer dikkatini dağıtacak bir erkek bulamazsa, Jared Montgomery ve Kingsley yüzünden kendini aptal durumuna düşürecekti.

"Eve gidip yiyecekleri yerleştirdikten sonra biraz şehirde dolaşmaya ne dersin?" diye sordu.

"Ve belki tanıdığınız birini görürsünüz."

Hemen ona baktı ve şaka yaptığını gördü. "Artık hepimiz birbirimizi tanıyoruz ama bu uzun sürmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geliyorlar."

Gülmekten kendini alamadı. Sesi korku filmi fragmanlarındaki spikerlere benziyordu. "Kim geliyor?"

Tek yön bile olamayacak kadar dar görünen bir caddeden aşağı döndü, ama başka bir kamyon tam geliyordu. Ne Jared ne de diğer sürücü bu kadar dar bir alanda birbirlerini geçmek konusunda bir şey düşünmüyor gibiydiler ve tabii ki selamlamak için ellerini kaldırdılar.

," dedi, ki bu aslında bir cevap değildi.

Eve döndüklerinde yiyecekleri içeri taşıdılar ve hızla yerleştirdiler. Alix alt dolaplarda her şeyin yerini biliyordu ve bu onları güldürüyordu. İki kez buzdolabına ulaşmak için onun kolunun altına girdi. Sonuçta birlikte iyi çalışıyorlardı.

Yirmi dakika sonra tekrar dışarı çıkmışlar ve Nantucket sokaklarında yürüyorlardı. Birbiri ardına muhteşem sokaklardan geçerken Jared'i takip etti, arada bir durup bir kapı ya da evin başka bir olağanüstü özelliği hakkında yorum yaptı.

Bir süre sonra küçük bir evin önünde durdu ve Alix bir an için neden durduğunu . Ama sonra baktı

ve gözleri büyüdü. "Bunu sen yaptın, değil mi? Yani, Jared Montgomery o evi yeniden düzenledi."

Jared gözleri parlayarak, "O yaptı," dedi. "Ve bunu tasarladığında henüz on beş yaşında olduğumu biliyorum. Tabii ki bu onun daha sonraki çalışmalarıyla kıyaslanamaz ama yine de ona ait."

"Şaka mı yapıyorsun?" Alix dedi ki. "Onun olduğumu biliyordum. Şu kapının duvara nasıl yerleştirildiğine baksana. Bu saf Montgomery."

Jared gülümsemesini kaybetti. "Tüm kariyeri boyunca hiç değişmediğini mi söylüyorsun?"

"Bence çok akıllıca bir şekilde işe yarayan şeylere bağlı kaldı."

Bir anlık tereddütten sonra Jared güldü. "Çok diplomatiksin."

"Sormamam gerektiğini biliyorum ama daha on beş yaşındayken bir binayı nasıl tasarlayabildi?"

"Ona izin veren usta bir çalıştı... *benim* tasarlamama izin verdi." O zamanı hatırladıkça sesi yumuşadı ve yeniden yürümeye başladılar. "Fikirlerimi toprakta bir çubukla çizdim, bu yüzden bana ilkel taslak hazırlamayı öğretti. Bana üçgen ve T-kare kullanmayı öğretti ve ilk çizim masam da testereleler üzerinde duran eski bir kapıydı."

Alix, "Üçgen kontrplak parçalarıyla eğimli bir şekilde yerleştirdik," dedi. "Gördüğünüz gibi."

"Babam da bana böyle bir şey yapmıştı. Ama bir Hollanda kapısının alt yarısını kullandı."

"Kaç ?" Jared sordu. "Sekiz."

Küçük bir kahkaha attı.

"Komik olan ne?"

"Ben de tam Legoları düşünüyordum. Sanırım bana verdiklerini geride bıraktım, çünkü daha sonra babamla bir mağazadaydım ve onlardan kutular gördüm. Nasıl çıldırdığımı ve ağlamaya başladığımı hala hatırlıyorum. Hiçbir zaman öfke nöbeti geçiren bir çocuk olmadım ama daha önce ya da o zamandan beri hiçbir şeyi onları istediğim kadar istediğimi sanmıyorum. Babam beni anlıyor gibiydi çünkü bir onlarla doldurdu."

Jared sırtıyordu. "Onları kullandın mı?"

"Sürekli! Ama annem onlardan nefret ederdi çünkü küçük parçalar evin her yerindeydi. 'Kenneth, benim çocuğum büyüüp yazar olacak. O sinir bozucu küçük bloklara ihtiyacı yok. "

"Baban buna ne dedi?"

Sesini alçalttı. "Dedi ki, 'O zaten bir mimar. Onun ikimiz gibi olabileceğini sanmıyorum'. "

"Görünüşe göre haklıymış," dedi Jared.

"Öyleydi. Ben büyürken annem hikâyeler uydurmamı sağlamaya çalıştı ama o hikâyeler yoktu. Eğer bir hikaye duyarsam onu yazabilirdim, bu benim için kolaydı, ama annemin yaptığını yapamazdım ve fantastik olay örgüleriyle gelemezdim."

"Yazabiliyorsun ama olay örgüsü kuramıyor musun?" Alix'in büyürken başına bela olan bir şeyle eğleniyor gibiydi.

"Hepsi bu kadar, ama sonra gerçek hayatta annemin kitaplarında olanlar gibi şeyleri kim duydu? Cinayet, suçluların saklandığı gizli odalar, yasak aşk, eski bir evi ele geçirmek için entrikalar ve komplolar ve-" Ona baktığında, şok içinde kendisine baktığını gördü. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"İnsanların okudukları beni dehşete düşürüyor. Şimdi garip görünen sensin."

"Annemin her Ağustos ayını Colorado'da değil de burada geçirdiği gerçeğine hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Aklındaki her şeyi ona anlattığını düşünmüyordu, bu yüzden devam etmesini bekledi.

"Aklıma bir şey geldi," dedi. "Ailen yaşlı ve evin de eski."

"Lütfen bana ailemin bir grup katil için prototip olduğunu düşünmediğinizi söyleyin."

Onu zar zor duyuyordu. Annesinin tüm kitaplarını Kingsley ailesine dayandığı fikri gittikçe güçleniyordu. Annesinin uçuk romanlarının *gerçek* olması mümkün müydü?

Jared, Alix'in ne düşündüğü hakkında bir fikre sahipti ve bundan hoşlanmamıştı. Bir insanın aile geçmişinin saklanması gerektiğine gerçekten inanıyordu.

özel. Ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu bir eve bakması için çevirdi. "Burası Montgomery, on altı yaşında."

Alix orada öylece durup gözlerini kırıştırdı. Annesinin kitaplarından biri, tüm ailenin zenginliğinin temeli haline gelen bir sabun tarifiyle ilgiliydi. "Kingsley Sabunu," diye fısıldadı Alix, gözleri kocaman açılmıştı. Bu gerçek bir üründü ve ambalajında yüzyıllardır kullanıldığı yazıyordu. Bugün çok satılmıyordu ama ülkedeki her bakkalda hâlâ kalıpları bulunuyordu. Babasının annesi buna yemin ederdi.

"Haklısın," dedi Jared yüksek sesle. "Bu bir Montgomery tasarımı olamaz. Pencereler doğru değil ve o asla bu canavarlıklar gibi çatı katları yapmazdı." Sokakta yürümeye başladı.

Alix aklını sabundan uzaklaştırmaya çalışırken, "Onları aynen böyle yapardı," dedi.

Jared yürümeyi bıraktı ve dönüp ona baktı.

"Danwell evi," dedi. "Tıpkı bunun gibi çatı pencereleri var." Jared gülümseyerek tekrar yürümeye başladı.

Alix ona yetişmek için koştu, bir keresinde engebeli kaldırıma takıldı. Bir motorlu scooterın inebileceği kadar geniş görünmeyen bir ara sokağa saptı, ama iki yanında park etmiş arabalar vardı. Hızlı yürüyordu, uzun bacakları mesafeyi tüketiyordu.

Alix ona yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

Aniden yola yakın bir evin önünde durdu, elini cebine atıp anahtarlarını çıkardı ve kapıyı açtı. Alix onu içeri kadar takip etti.

"Sanırım elektrikler geldi," dedi duvar boyunca ilerleyip bir düğmeyi çevirirken.

Alt kattaki mutfaktaydılar, sağ tarafta eski bir tuğla duvar vardı. Kapı aralığından, muhtemelen uzak duvarında büyük bir şömine olan yemek odasını görebiliyordu.

Jared sonunda Alix'in gözlerindeki o uzak bakışın gittiğini görmekten memnundu. Ev, onun ailesi, annesinin romanları ve bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğu hakkındaki düşüncelerinin önüne geçmiş gibiydi.

"Bu ev oldukça eski," dedi Alix, sesi alçak ve böyle bir evin hak ettiği saygıyla doluydu. Uzak odaya baktı, büyük şömineyi gördü, sonra eski mutfığa geri döndü. Eski bir Tappan ocak, yaralı ve yontulmuş bir lavabo vardı. Dolaplar

zıvana ve zıvana birleşimini hiç duymamış biri tarafından yapılmış.

"Akçağağaç dolaplar ve granit mi?" Jared sordu.

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum ama-" Kiminle konuştuğunu hatırlayınca sözünü kesti. "Kimin evi burası?"

"Kuzenimin. Tadilat için bir tasarım yapmamı istiyor, işi yapacak ve sonra evi satacak. Üst katı görmek ister misin?"

Başını salladı ve dik, dar merdivenlerden yukarı çıkıp tavşanlarla dolu odaları gördüler. Eve çok gelişigüzel bir şekilde eklemeler yapılmıştı. Bazı odalar çok güzeldi ama diğerleri çirkin alçıpan bölmelerle birbirinden ayrılmıştı.

Jared arkada telefon defterleriyle desteklenmiş eski bir kanepeye oturdu ve Alix odadan dolaşırken bekledi. Onun duvarların tepesine baktığını gördü ve neyin eski ve orijinal olduğunu, neyin mümkün olduğunca çok yatak odası yapmak için altmışlı yıllarda atıldığını anladığını biliyordu.

Ona yaklaşık yirmi dakika izin verdi, sonra midesinden gelen gurultu onu ayağa kaldırdı. "Gitmeye hazır mısın yoksa eve gidip sana bir mezura getireyim mi?"

Alix, "Sanki tüm kat planını zaten kâğıt üzerinde bilmiyorsun," dedi.

Jared tek taraflı bir sırtıma yaptı. "Belki de öyle. Açlıktan ölüyorum. Hadi bir şeyler yiyelim."

"Bir sürü bakkaliyemiz var ve biz-"

"Çok uzun sürer. Hadi Kardeşlik'e gidelim." Onu başka bir kapıdan dışarı çıkardı ve korkunç derecede büyümüş bir bahçeye benzeyen bir yere götürdü.

"Peyzajı sen mi yapacaksın?"

"Ben değil," dedi yürümeye başlarken, Alix arkasından yaklaşıyordu. "Toby'yi tatlı dille ikna etmeye çalışırım diye düşünmüştüm. Aile içinde kalsın."

"Öyle mi? Seninle akraba olduğunu fark etmemiştim." Alix, herkesin sevdiği Toby'nin kendisine yasak olduğunu duyunca küçük de olsa bir sevinç hissetmekten kendini . Duygularının sesine yansımamasından memnundu.

Ama Jared bunu duydu. Elini göğsüne koyup derin bir iç çekerken, "Kan bağıyla değil, kalp bağıyla bağlı," dedi. "Seni salak!" Sonra ne söylediğini ve kime söylediğini fark etti.

söyledi.

Jared güldü. "Sadece Toby hakkında." Ona restoranın kapısını açtı.

Alix başını sallayarak ondan önce içeri girdi ve eski moda bir bar gibi bir yere girdi, sadece duvarların ve şöminenin gerçek olduğunu biliyordu. "Güzelmiş," dedi.

Arka taraftaki bir kabine kadar onlara eşlik edildi ve Jared restoranda yürürken insanlara merhaba dedi.

"Bu adada gizlice dolaşp bir ilişki yaşayamazsın, değil mi?"

"Birkaç kişi yolunu buldu," dedi menüye bakarken, "ama genellikle ortaya çıkarıldılar."

Garson geldi ve siparişlerini verdiler ve Alix onun söylediklerini düşündü. "Eminim Addy Teyze bütün dedikoduları duymuştur. Evden nadiren çıksa bile, sık sık misafirleri gelirdi ve onlar da ona neler olup bittiğini anlatırlardı. Belki annem de duymuştur."

Jared, Alix'in önüne bir kâğıt peçete ve bir kalem koydu. "Peki bu evi ne yapacaksın?"

"dağıtmaya , değil mi?"

"Sadece kendi geleceğinin annenin geçmişinden çok ilginin çekeceğini düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım." Peçeteyi almak için uzandı.

Alix elini üzerine koydu ve evin planını çizmeye başladı. "Ben çocukken babam beni evleri gezmeye götürürdü, sonra eve döndüğümüzde bana kat planını çizdirirdi."

Jared babasının da kendisine aynı şeyi yaptığını söylemek istedi ama yapmadı. Alix gerçeği öğrendiğinde, babasının da Nantucket'ta çok zaman geçirdiğini söylemediği için ona kızmayacağını umuyordu.

Restoran karanlıktı ve Alix çizim yaparken onun başının tepesine baktı. Dilys onun Alix'in yanında "rahat" olduğunu söylemişti ve bu doğrudu. Belki de ikisinin de babası tarafından eğitilmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Belki de aynı şekilde ilgilendikleri içindi. Her neyse, onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

Ama ona duyduğu fiziksel arzuyu bastırmak kolay değildi. Onun hareketlerini, konuşurken dudaklarını izlemeyi seviyordu. Ona dokunma fantezileri kurmaya devam ediyordu ve ellerini ondan uzak tutmak kolay değildi. Bakkalda çok üşüdüğünde kollarını ona dolamak . Ama tek yaptığı ellerini onun kollarına koyup ovma olmuştı. Sokakta onu eve doğru çevirmişti. Bunlar küçük dokunuşlardı ve onu daha çok arzulamasına neden oldukları için bunları yapmamalıydı.

"Bu doğru mu?" diye sordu peçeteyi ona doğru iterken.

Çizime zar zor baktı ama bunu gençliğinden beri yapıyordu. "Bu duvar doğru değil. Burada olmalı."

"Hayır, yanılıyorsun," dedi. "Şömine orada." Çizdi. "Ölçeğin yanlış. Duvar burada, şömine orada." Çizmedi, sadece parmak ucunu çizgilerin olması gereken yerde gezdirdi.

"Kesinlikle hayır. Sen-" Yine onun kim olduğunu düşünerek sözünü kesti. "Özür dilerim. Eminim benden daha iyi ."

"Bana söylediğin o iğrenç şey de ne?"

Onun ne demek istediğini düşünmek zorundaydı. "Yaşayan bir Amerikan Efsanesi mi?"

"İşte bu kadar. Bu beni Devrim öncesi bir obje gibi gösteriyor." Elini uzattı. "Ben sıcağım. Etten ve kandanım. Hata yapabilirim."

Alix elini onun elinin üzerine koydu ve parmakları elinin üzerinde kapandı. Bir an için gözleri onunkilerle kilitlendi ve vücudunda kıvılcımlar uçuşur gibi oldu.

Garson sandviçlerini getirdiğinde teması kestiler. "Peki burayı nasıl yeniden düzenlerdiniz?" Jared, sandviçlerini yer yemez sordu. Yine yalnız.

Alix krokiye baktı ve aklını tekrar toparlamak için kendini zorladı. "Sahibinin ne istediğine bağlı."

"Bana bıraktı," dedi Jared. "Yeniden satış için."

"Carte blanche. Ne ilginç bir fikir. Babam mimar olmanın en zor yanının müşterilerle uğraşmak olduğunu söylerdi. Sence Montgomery bu konuda sorun yaşamış mıdır?"

"Sanırım onlara bir Montgomery tasarımı istiyorlarsa bunu kendi yöntemiyle yapmaları ya da çekip gitmeleri gerektiğini söyledi."

"Bu açılığa giden bir yoldur."

"O zamanlar daha iyi bir ekonomi vardı ve bunu başarmak için içinde yeterince öfke vardı."

Alix masanın karşısından ona baktı. Restoran karanlıktı, çok atmosferikti ve adamın gözlerinde okuyamadığı bir bakış vardı. Öfkesi, yeteneği ve bakışlarının ölümcül bir kombinasyon olduğunu hayal edebiliyordu.

Alix ona böyle baktığında Jared kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu. Başka bir kadın olsaydı, "Hadi gidelim buradan," der, sonra da onu evine ve yatağına götürürdü. Ama bu Ken'in kızıydı.

"Tadilat için bir fikrin yok mu?" Sesi sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi çıkıyordu.

Alix çizime baktı ve kaşlarını çatmasını kontrol etmeye çalıştı. Sanki az önce bir adam ona hayır demiş, ona asılmış ve o da onu geri çevirmiş gibi hissediyordu. Kendine sakin olmasını söyledi. Tek bildiği adamın ciddi bir kız arkadaşı, hatta belki de nişanlısı olduğuydu.

Ama yine de... ilgileniyormuş *gibi* davranabilirdi.

"Montgomery'nin yerinde olsaydım," dedi kararlı bir şekilde, "bu kapıyı değiştirir ve bu çatı pencerelerini genişletirdim. İçeride bu duvarı ve bunu kaldırırdım, mutfakta da lavaboyu şuraya koyardım." Konuştuğu kadar hızlı bir şekilde işaretler yaptı ve bitirdiğinde ona baktı.

Jared kocaman gözlerle ona bakıyordu. Tadilat *tam da* planladığı gibiydi, hatta lavabonun konumuna kadar.

Kendine gelmesi bir anını aldı. "*Sen olsan* nasıl yapardın?" "Daha yumuşak," dedi kadın. "Daha az istilacı. Mutfağı yalnız bırak. buraya bir ada koymak için. Alt kattaki duvarı kaldırın ve üst katta, buradaki ve buradaki çerçeve duvarları kaldırın."

"Peki ya dışarısı?"

"Burayı olduğu gibi bırakın ama buraya bir oda ekleyin. Üst pencereleri kapatmayacak şekilde kazın, sonra güney tarafı boyunca pencereler koyun. Kapı ve merdivenler buradan bahçeye çıksın."

Durdu. Çizim, üzerindeki tüm işaretlerle birlikte zar zor okunabiliyordu. "Ben de öyle yapardım."

Jared sadece ona bakabili. Eğer bir öğrencinin ne yapacağını tahmin edebileceği kadar derin bir rutinin içine düşmüşse, bu kötü bir şeydi. Ama o zaman bu öğrenci bir zamanlar neyse oydu ve onun tasarımı onunkinden daha iyiydi.

Aklından hemen adayı terk etmesi, ünlü Jared Montgomery'den daha iyi olduğunu düşünen bu sonradan görme kızdan uzaklaşması gerektiği geçti.

Bir saniye sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi.

Alix onun yüzünden geçen duyguları görmüş ve bir an için restorandan çıkıp gideceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

"Bu senin," dedi, hâlâ ona gülümseyerek. "Neymiş o?"

"Ev. Yeniden tasarlamak sana ait." Kuzenine işi bedavaya yapacağını söylemişti ama bunu ona söylemeyecekti. "Bunun için kredi almanı sağlayacağım ve bunu özgeçmişine ekleyebilirsin." Ona doğru eğildi, yüzü ciddiydi. "Gerçekten ve içtenlikle umuyorum ki bir iş başvurusunda bulunduğunda şirketime göndereceksin. Üzerinde benim kişisel onayım olacak ve buranın sahibi ben olduğum için, benim tarafımdan işe alınacağından oldukça eminim."

Alix orada öylece oturup gözlerini kırpıştırarak ona baktı, az önce ne dediğini tam olarak anlayamamıştı.

"Eğer ağlamaya başlar ve beni utandırırsan teklifimi geri alırım."

"Geri almayacağım," dedi gözlerini daha hızlı kırpıştırırken.

Jared garsona gelmesini işaret etti ve iki çikolatalı tatlı ile iki rom ve kola sipariş etti. "Duble limonlu," diye ekledi.

"Sarhoş ve şişman," diye mırıldandı Alix ve gözlerini silmek için peçeteyi eline almaya başladı.

"Buna daha sonra ihtiyacın olabilir," dedi ve boş bir masadan aldığı temiz bir peçeteyi ona uzattı. Üzerinde karmakarışık bir çizim olan peçeteyi gömleğinin cebine koydu.

Kabinde arkasına yaslanarak Alix'in çikolatalı tatlının tamamını ve kendisinin yarısını yemesini izledi. Onun teşvikiyle

Çocukluğu ve olağanüstü yetenekli iki ebeveynin etrafında büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında sohbet etti.

O konuşurken, belki de tasarımlarının tahmin edilebilir hale geldiğini, bir tür ticari marka haline geldiğini düşündü. Mimarlık dünyasında yeni olan Alix, uzun zamandır hissetmediği bir enerjiyi de beraberinde getirmişti.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu. "Kış boyunca yaptığım bazı ev planlarına bakmak için çok büyük bir istek duyuyorum. Sanırım onları değiştirmem gerekiyor. Daha önce yaptıklarına çok benziyorlar. Burada bir CAD sistemim yok, ama belki birlikte-"

"Evet," dedi Alix.

"Bitirmeme izin vermedin."

"CAD'e ya da bilgisayara ihtiyacım yok. Beni 'birlikte' kelimesiyle kandırdın. " Ayağa kalktı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Sanırım önce hesabı ödemeliyim, tamam mı?"

Gülümsüyordu. Kadın isteksizce başını salladı.

Dokuzuncu Bölüm

Jared onu neyin uyandırdığından emin değildi ama gördüğü ilk şey büyükbabasının tepesinde asılı . Güneş ışığı odaya doluyor ve büyükbabasının vücudundan geçiyordu. Jared küçükken ve teyzesi odanın dışındayken büyükbabasının içinden geçer, sonra da histerik bir şekilde gülerdi. Caleb'i göremeyen annesi, Addy Teyze'yi ziyaret ettiklerinde oğlunun odanın içinde bir ileri bir geri koşup hayali bir şeye kahkahalarla gülmesinin komik olduğunu düşünüyordu.

Caleb'i görebilen Jared'in babası hoşgörüyüyle gülümsedi. Çocukken o da aynı şeyi yapmıştı.

Caleb ortadan kaybolduğunda Jared, Alix'in diğer kanepeye yayılmış ve mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Halının üzerinde boş bir tabak ve bardak vardı; kâğıt yığınları ve büyük plan ruloları her yere saçılmıştı. Çalışırken yine uyuyakalmış gibi görünüyorlardı. Ama dört gün dört gece boyunca çalışmışlar ve sadece iki kez uyumuşlardı.

Jared koltukta doğrulup ellerini yüzünde gezdirdi ve ona baktı. Kızın çok uyuduğunu deneyimlerinden biliyordu. İlk kez kanepede uyuyakaldığında beyefendiyi oynamış ve onu üst kata çıkarmaya çalışmıştı.

Olmadı. Onu dürtmeyi denedi ama o sadece mırıldandı ve uyumaya devam etti. Ellerini omuzlarına koyduğunda bile

onu ayağa kaldırdı ama uyanmadı. Onu kucağına alırsa bir çocuk gibi ona sarılacağını düşündü. Kendisi de en az onun kadar yorgun olduğu için, onu yatağa taşırsa onunla birlikte yatacağından korkuyordu.

Sonunda onu alnından öpmüş ve kanepede uyumasına izin vermişti. Misafirhaneye gidip duş almayı, sonra da kendi yatağında uyumayı düşündü. Bunun yerine yerdeki planlardan birine baktı ve üzerinde bir hata olduğunu fark etti. Düzeltmek için tekrar kanepeye oturdu ama bir de baktı ki Alix başında dikilmiş, planı tutuyor ve şöyle diyor: "Bu duvar yanlış. Beş santim güneyde olmalı."

Uyanması biraz zaman almıştı ama uyandığında, "Katılıyorum," dedi.

Bu iki gün önceydi ve o zamandan beri hiç uyumamışlardı. Sadece çalışmışlardı.

Jared tekrar Alix'e baktı, onun uyumasına gülümsüyordu. Dün gece - daha doğrusu bu sabah erkenden- Alix uykuya daldığında, bu kez onu dudaklarından öpmüştü. Tatlı bir öpücüktü bu, tutkudan çok dostluğa dair bir öpücük. O da onu biraz öptükten sonra uykusunda gülümsemişti.

Jared başını kaldırıp büyükbabasının "Zavallısın" der gibi bir bakış attığını görmüş, sonra da ortadan kaybolmuştu.

İkinci seferinde Jared, Alix'e bakan kanepeden başka bir yerde uyumayı aklından bile geçirmedi.

Gözüne bir hareket ilişti ve başını kaldırdığında büyükbabasının kapının önünde yeniden belirmediğini gördü. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bir saniye sonra Lexie adamın arasından geçti.

"Jared!" dedi yüksek sesle. "Nerelerdeydin? Dilys'i görmeye gittiğinden beri kimse senden haber almadı. Toby o kadar endişelendi ki beni buraya gönderdi- Oh! O-?" Kanepede uyuyan Alix'e bakıyordu.

Jared yeri iki adımda geçti, kuzeninin koluna girdi ve onu odadan çıkarıp mutfığa götürdü.

"Diğer kanepedeki Alix miydi? Siz ikiniz artık bir çift misiniz? Şimdiden mi?"

"Hayır," dedi Jared. "En azından senin kastettiğin şekilde değil. Ve sesini alçalt. Uykuya ihtiyacı var."

"Siz ikiniz rom içmekten başka ne yapıyordunuz?" Tezgâhın boş bir şişe, yanında da yarısı dolu bir şişe vardı. Lexie elini kaldırdı. "Sakın söyleme. Çalışıyordunuz."

"Doğru," dedi Jared. "O benden daha kötü ."

"Olamaz," dedi Lexie, sonra yorgun görüldüğü için ona acıdı. "En azından o ve Dilys saçlarını kestirmeni sağladılar. Otur da sana kahvaltı hazırlayayım. Toby kendi yaptığı reçelden gönderdi. Alix yakında kalkacak mı?" Kahve makinesini doldurdu.

Jared bankete oturdu uykusunu almak için gözlerini ovuşturdu. "Uyandığında uyanacaktır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hazır olmadan önce ayağına düşen bir çapa onu uyandırmayacaktır."

Lexie buzdolabından bir şeyler çıkarırken sırtı ona dönüktü, böylece gülümsemesini göremedi. Tüm Kingsley'lere özgü koyu renk saçları ve gözleriyle çok güzel bir genç kadındı ve çene çizgisi kusursuzdu. Babası sarı saçlı ve mavi gözlü bir adalıydı ve onun rengi Kingsley karanlığını yumuşatmıştı, böylece güneşte Lexie'nin saçlarında daha açık çizgiler görülebiliyordu. Ve Dilys her zaman Lexie'nin gözlerinin Kingsley mavisinden daha açık olduğunu söylerdi, o kadar koyu ki neredeyse siyahtı.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Lexie tezgâha bir kutu yumurta koyarken sordu.

Jared bu soruya cevap vermeyecekti. "Dilys nasıl?"

"Siz ve Alix hakkında bir sürü konuşma. Onun size Bay Kingsley diye hitap etmesini sağladığınız doğru mu?"

Jared güldü. "Öyle başladı ama o zamanlar bana hayranlık duyuyordu. Şimdi sadece Kingsley, 'Kingsley, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun' gibi. "

"Mimarlık öğrencilerinin sizin tapınılacak bir tanrı olduğunuzu düşündüklerini sanıyordum." Lexie'nin ses tonu bunun ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

"Bu değil." Jared gülümsüyordu. "En azından artık değil, her ne kadar kuzenimin evindeki duvar konusunda haklı olsam da."

Lexie ona bakmak için yumurta kırmaya ara verdi. "Onu dinledin mi? Gördüğüm kadarıyla binalar söz konusu olduğunda, ya kendi yolundan gidersin ya da çıkarsın."

"Ken hariç," dedi Jared.

"Ve bu kızına kadar uzanıyor mu? Dilys bir erkeğin mucizeler yaratabileceğini düşünüyor. Ken ortaya çıkmadan önce nasıl biri olduğunu anlatırdı. Ben sadece bir çocuktum ama-"

"Alix'le aynı yaştasın. Dilys seni buraya, Addy Teyze'nin yanına getirirdi, onunla oynaman için."

"Bunu bilmiyordum. Bana söylemedi."

"Bir keresinde ikinizi birlikte görmüştüm. Arkada hatırlıyorum ve ..." O sahneyi hatırlayınca konuşmayı kesti. Ken ortaya çıkmadan önceki yaz olmuştu. Jared'in babasız geçirdiği ikinci yazdı. İnsanlar ona zamanın her şeyi daha iyi yapacağını söylemiş olsa da, zamanın her şeyi daha da kötüleştirdiğini fark etmişti. Tüm okul sporlarını bırakmış, o yıl boyunca tek bir ders kitabı bile açmamış ve yaşı tutmadığı için eline geçen her alkollü içkiyi . Okul sonrası birkaç iş bulmuş, ancak nadiren işe gittiği için hepsinden kovulmuştu. gerekirken kalkmadı.

Ailesi onunla konuşmaktan, onu tehdit etmekten, davranışlarını değiştirmesi için ona teşvikler sunmaktan yorulmuştu. Hayalet büyükbabası bile ona erkek olması ve dul annesine yardım etmesi, hayatını daha da kötüleştirmemesi gerektiği konusunda durmadan nasihat etmişti. Ama Jared'in öfkesi mantık yürütme yeteneğine sahip değildi.

Sadece büyük teyzesi Addy onun başının etini yemiordu. Uzun yaşamı boyunca pek çok ölüm görmüştü ve kederin ne olduğunu biliyordu. Tek yorumu, "Sen iyi bir çocuksun ve zamanı geldiğinde bu iyilik yine ortaya çıkacaktır" olmuştu. Onun anlayışının bir sonucu olarak Jared'in adada huzur bulduğu tek yer Kingsley House'da teyzesinin yanındaydı.

Jared'in küçük Lexie ve Alix'i oynarken gördüğü gün, başka bir işten daha yeni kovulmuştu. Teyzesinin buzdolabından bir bira almış - teyzesi onun çocuk olduğunu hiç belirtmemişti- ve bir gölge ağacının altındaki sandalyeye oturmuştu.

"Alix buraya çok iyi uyum sağladı," dedi Addy.

"Victoria'nın onu alıp götüreceğini biliyorsun. Bütün yıl burada yaşayacak tipte biri değil," dedi Jared. "Çocuğa aşık olmasan daha iyi edersin." Sesi çok yaşlı geliyordu.

"Biliyorum," dedi Addy, "ama ondan olabildiğince uzun süre keyif almayı planlıyorum." "Victoria bütün gün ne yapıyor? evinin bir iyi bir ihtiyacı var. temizlik."

"Biliyorum. Her yer toz içinde." Addy sesini alçalttı. "Sanırım eski Kingsley günlüklerini okuyor."

"Onları nasıl buldu?" Jared Addy'nin yüzüne baktı. "Özür dilerim. Onları nasıl bulmuş?"

"Bir turistle dans ederken bir dolabı devirdi." Adelaide, Victoria'nın düşman bir uzaylıyla arkadaşlık ettiğini söylemişti.

Jared birasını içerken gülümsedi. Bu Victoria'ya benziyordu. Güzel ve canlıydı ve-

"Dünyadan Jared'e!" Lexie söylüyordu.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sadece seni ve Alix'i birlikte hatırlıyordum."

"Ne oynadık?"

"Hatırlamıyorum. Hayır. Bekle. Ben hatırlıyorum. Sen küçük bebekler getirmiştin ve o da onlar için evler yapmıştı."

"Binanın yapımında ona yardım etmemiş olman şaşırtıcı."

"Bu Ken gelmeden önceydi, bu yüzden onu balık yemlerinden inşa ederdim."

"Ve Ken'e geri döndük. Alix'e babasının seni eğittiğini söylememek de neyin nesi?"

"Arada kaldım," dedi ve ona Alix ile ilk karşılaşmasını anlattı. "Beni tanıdığına dair hiçbir fikrim yoktu, sonra Ken aradı ve ona yalan söylediğim için beni ifşa etti."

Lexie jambonlu ve peynirli omleti tabağa kaydırды. "Yani bu yüzden mi bütün bir haftayı onunla birlikte geçiriyorsun? Ona söylediğin yalanı telafi etmek için mi?" İki fincan kahve doldurdu.

"Adadan ayrılmasını istemedim çünkü onu kaçırdığım için suçlanacağımı biliyordum."

Lexie ekmek kızartma makinesinden ekmeği çıkardı ve Toby'nin yaptığı reçelden sürdü. "Bu mı? Bütün, bütün ve tek sebep

Günlerdir bu evden çıkmadınız mı?"

Jared omletini kesti ve cevap vermek için acele etmedi. "Bu şekilde başladı."

"Peki ya şimdi?" Lexie onun karşısındaki koltuğa oturdu.

Ona alevler saçan gözlerle baktı. "İşte Ken bu yüzden ellerimi ondan uzak tutuyorum."

"Aman Tanrım," dedi Lexie sandalyesinde geriye yaslanarak. "Ona aşık olmadın değil mi... bilirsin işte, ona... değil mi?"

Jared kaşlarını çatarak, "Onu bir haftadan daha az bir süredir tanıyorum," dedi.

Lexie kahvesini yudumladı ve kuzenini izledi, sorusuna cevap vermediğinin tamamen farkındaydı. Dilys, Jared'in babasının erken ölümünü asla atlatamadığını söylemişti. Lexie'ye, Altı öldüğünde Jared ve annesinin nasıl neredeyse akıllarını kaybettikleri anlatılmıştı. Jared dünyaya öfke duyarken, annesi de hiçbir danışmanlık hizmetinin ya da hapin onu kurtaramayacağı bir depresyona girmişti.

Sonra Ken Madsen ortaya çıktı ve çocuğa öfkesi için bir çıkış yolu verdi. Ama hiçbir şey ve hiç kimse Jared'in annesini hayata döndürememişti. Oğlu liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra ölmüştü.

O zamandan beri Jared ailenin yalnız adamı olmuş, iki ayrı dünyada yaşamış, hatta ada dışında farklı bir isim kullanmıştı.

"Ve tüm bunları Ken'e duyduğun saygıdan dolayı mı yapıyorsun?" Lexie sordu. "Ona borçluyum, sence de öyle değil mi?"

Lexie kuzenine gülümseyerek, "Hepimizin var," dedi. Jared'in yardım ettiği tek insanlar o ve Toby değildi. Arkadaşlarına ve akrabalarına İşler, vardı Sübvansiyonlu ve İPOTEKLER . iki Yoksul kuzenleri ve hayatının son döneminde

Addy Teyze'yle birlikte kalmıştı. "Peki Alix'e babasıyla aranızdaki gerçeği ne zaman söyleyeceksin?" ", " dedi. "Bunu ona söylemek bana düşmez. Ayrıca, o sadece

Victoria'nın her yıl buraya geldiğini öğrendim."

"Bunu bile bilmiyor muydu?"

Jared başını salladı.

Lexie var yukarı için olsun ve kahve fincanı.

"Yaptı mı sen söyle onu Victoria hakkında?"

"Hayır." Jared sırtıttı. "Yatak odasını gördü, ona Zümrüt Şehir dedi ve annesine ait olduğunu biliyordu."

Lexie fincanlarını yeniden doldurup yerine otururken güldü. "Bence burada kendini korumalısın. Alix babası ve senin hakkındaki gerçeği öğrendiğinde -öğrenirse değil- ondan böylesine büyük bir sır sakladığın için mutlu olmayacaktır."

"Bu iyi bir fikir," dedi Jared. "Ken'i arayacağım ve kızına burayı ziyaret ettiğini söylemek için izin istediğimi söyleyeceğim çünkü onun için o kadar ateşliyim ki parmak uçlarım ağrıyor. Bir resme bakmak için üzerime eğildiğinde nefesi o kadar güzel kokuyor ki onu bütün olarak yutmak istiyorum. Vücudunun kıyafetlerinin içindeki hareketleri beni terletiyor." Masanın karşısındaki kuzenine baktı. "Sence Ken'e bu gerçeği söylersem beni onaylar mı?"

Lexie ona sadece göz kırpabildi.

"Başka tost var mı?" Jared sordu. "Toby'nin reçeli harika. Alix'in hoşuna gidecektir."

Lexie kendini toparlamak için birkaç nefes aldıktan sonra ekmeği almak için ayağa kalktı. "Sanırım..."

"Önerilere açığım" dedi.

"Ken'e ellerini ondan uzak tutacağına dair gerçekten söz vermedin, değil mi?"

"Ben yaptım."

"Aman Tanrım. Alix'e gerçeği söyleyebilmesi için onu buraya getirmelisin. O zaman verdiğin sözden kurtulmuş olacaksın."

"Bu iyi gider," dedi Jared. "Ken gelir ve ben de hemen kızını yatağına götürürüm."

Lexie bir an için düşündü. "Asıl soru şu: Alix *senin* hakkında ne hissediyor?"

Jared yüzünü buruşturdu. "Ben onun öğretmeniyim. Gerçi beni pek dinlemiyor. Ne yaptığını duymak ister misin?"

"Elbette." Lexie onun şaşkınlığını görmesine izin vermedi. Kuzeninin çıktığı kadınlardan bahsettiğini hiç duymamıştı ama kuzeni onlarla isimlerini bile hatırlayacak kadar uzun süre kalmamıştı. Hiçbirini Nantucket'a getirmemiş, hiçbirini ailesiyle tanıştırmamıştı.

"Ben tekнемdeyken, o Izzy evime girdiler." "Kimsenin girmesine izin vermediğin mi?"

"İşte o." Büyükbabası Lexie'nin arkasında belirince başını kaldırdı. Arkasını döndü ama kimseyi göremedi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi ama büyükbabasının onu çok fazla şey anlatmaması için uyardığını biliyordu. "Sanırım Alix küçük yapılar için yaptığım çizimlerden bazılarını görmüş olmalı çünkü bir şapel tasarladı. Hatta biraz karton bulup bir model bile yaptı. Bir dolapta saklı olduğunu gördüm ve harikaydı. Orijinaldi. Mükemmeldi. Müşterilerimden bazılarının bunu inşa etmesini sağlamaya çalışacağım ve Alix'e bunun için tam kredi vereceğim. Kariyeri için harika bir başlangıç, değil mi?"

"Kulağa harika geliyor. Ona söylediğinizde ne dedi?" "Bana modeli göstermedi," dedi.

Lexie başını salladı. "Sizin ofisinize gizlice girdiğini pek itiraf edemez. Belki de sadece büyük binalar yapmadığınızı ima edebilirsiniz."

"Söyledim, ama ondan hiçbir tepki alamadım. Belki yarın yapabilirim."

"Zamanınız olmayacak," dedi Lexie. "Buradayım çünkü bu hafta sonu hakkında konuşmamız gerekiyor. Ama devam et ve bana şapelden bahset."

"Söyleyecek başka bir şey yok. Tasarımından bahsetmedi ve model de artık dolapta değil."

"Neden ona gördüğünü ve harika olduğunu söylemiyorsun?" Lexie söyledi. "Burnumu sokuyormuşum gibi görünür. Bence bunu yapmasının bir nedeni var.

bana göstermiyor, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben olsaydım," dedi Lexie, "berbat olduğunu düşünmenden korkardım. Seni etkilemek istiyor gibi görünüyor, ama ya onun yaptığı bir şeyi görürsen ve bundan nefret edersen? Bu gerçekten canını yakar."

"Ona kendi bir iş vereceğimi söyledim."

Lexie, "Muhtemelen bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordur," dedi.

Jared tostunu bitirdi, boş tabağını aldı ve lavaboya koydu. Lexie'nin söylediklerini düşündükçe kaşları çatılıyordu. "Bana bu hafta sonu hakkında ne anlatacaktın?"

"Daffy Günü konusunda ne yapacaksın?" "Her zaman yaptığım şeyi, sanırım," dedi.

"Evde oturup çizim tahtasının üzerine mi eğileceksin?"

" yukarı."

"Bunca zamanı Alix'le geçirdin, çalıştın, rom içtin ama ona hiç asılmadın mı?" Lexie sordu.

"Hiç dokunmadım."

"Uzun uzun bakmak yok mu?"

Jared gülümsedi. "Onun gördüğü bir şey değil." "Ondan çok etkilendiğin halde mi?"

"Sen ve Dilys! Siz ikiniz beni kötü hissettirmeye mi çalışıyorsunuz? Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Ben sadece bunu Alix'in bakış açısından görmeye çalışıyorum. Bu genç ve güzel kadın neredeyse bütün bir haftasını ... ne diyebilirim ki? ... hayatında çok sayıda kadın olmasıyla. Ama adam onu bir sürü romla besledi ama ona doğru bir hamle bile yapmadı. Ve yarın Wes'le çıkıyor."

"Wes?"

"Kuzenin mi? Kuzenim mi? Hatırladın mı onu? Cisco'da iki dönümlük bir arazi miras kalan ve yuva kurup çocuk sahibi olmaya hazır olduğu için bir ev inşa etmeyi planlayan genç, yakışıklı Wes Drayton? O Wes mi?"

"Wes ve Alix'in bir araya gelebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Wes onunla tanıştığından beri Alix hakkında susmadı. Dün Toby'yle birlikte bir saatini festival için babasının eski arabasının nergis süslemelerini planlayarak geçirdi. Ailesi Alix'i adada karşılamak için bir piknik düzenliyor. Öğleden sonra da onu teknesiyle gezdirmeyi planlıyor."

Jared sandalyesinde arkasına yaslandı ve Lexie'ye baktı. "Alix yapmaz... Bak, daha yeni bir adamdan ayrıldı, bu yüzden yeni tanıştığı başka biriyle kaçıp evlenmeyecek ve bir adada yaşamayacak. O hırslı biri. Mimarlık alanında kariyer yapmak istiyor. Bir yerlere saklanmadan önce kendine bir isim yapmalı."

"Tamam," dedi Lexie, gözleri Jared'ın gözlerinde, "o zaman kuzenin Wes'le bir sürü muhteşem ribaund seksi yapacak. Ona bir erkeğin onu ev planı çizmekten başka bir şey için istediğini hissettirecek ve gelecek yıl Nantucket'tan harika hissederek ayrılacak. Senin büyük, havalı şirketinde işe girecek, sonra senin için çalışan bir adamla evlenecek."

Sen ve onların çocukları olacak. Son." Kuzenine tatlı tatlı gülümsedi.

Jared bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş bir halde Lexie'ye baktı.

"Belki Ken sana bazı sınırlamalar getirmiş olabilir ama bazı şeyleri nasıl değiştireceğini bulmalısın yoksa onu elde edemeden kaybedeceksin." Lexie çantasını aldı ve kapıya doğru gitti. "Toby ve ben yarın bütün gün evde olacağız, o yüzden öğle yemeğine gel. Piknik için yemek yapacağız. Alix'in Wes'in ailesiyle yemek yiyecek olması çok kötü. Güle güle," dedi kapıyı arkasından kapatırken.

Jared olduğu yerde oturmuş, Lexie'nin söylediklerini düşünüyordu. Gerçek şu ki, Alix ve Wes'in birlikte olması iyi olurdu. Böylece Jared ona her yerde eşlik etmek zorunda kalmazdı. Ve adada bir erkek arkadaşı olması onun kalmasını sağlardı. Kimse Jared'a onu gönderdiği için kızmazdı. Onun yerine, iyi bir iş yaptığını söylerlerdi. Ayrıca, Alix'e Valentina'yla ilgili bilgi kutularını verebilir ve Wes'le birlikte bunun üzerinde çalışabilirlerdi.

Jared bir an için Alix ve kuzeninin arka salonun zemininde oturduklarını, etraflarında kâğıtlar olduğunu hayal etti. Kendisi ve Alix'in son birkaç gündür olduğu gibi olacaklardı. Sadece Wes'in etrafında Jared gibi zincirler olmayacaktı. Kimse Wes'e ellerini ondan uzak tutmasını söyleyemeyecekti.

Peki Jared ne yapacaktı? New York'a dönüp on iki ve on dört saatlik iş günlerine geri mi dönecekti? Ve adada geçireceği gelecek yıl boyunca kendi evine girip çıkması yasaklanacak mıydı? Alix' ona Wes'le mahremiyete ihtiyaçları olduğunu söylediğini hayal edebiliyordu. Jared yanlışlıkla onların yanına girecek miydi...?

Bu vizyonu daha fazla ileri götürmek istemedi.

Mutfığa baktı ve Alix geldiğinden beri geçen günleri düşündü. O kadar sıradan şeyler yapmışlardı ki: market alışverişi, birlikte yemek hazırlamak, yan yana çalışmak. İş yaparken ileriye bakma, bir özelliğin nasıl ve neden işe yaramayacağını görme yeteneği vardı. Bu Jared'in de sahip olduğu bir yetenektir, ama deneyimlerinden çok az insanın böyle olduğunu biliyordu.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Sonuç olarak, Alix ve Wes'in yarını birlikte geçirmeleri ve ne olacaksa olsun demeleri mantıklıydı. Aslında, ikisinin bir araya gelmesi herkes için iyi olacaktı.

"Cehennem gibi!" Jared evden çıkarken mırıldandı. Duş alması ve bazı telefon görüşmeleri yapması gerekiyordu. Daffy Günü antika arabaların geçit töreniyle başlıyordu ve bir tanesini nereden bulabileceğini biliyordu.

Onuncu Bölüm

Alix uyandığında sesler duydu. Biri kesinlikle Jared'in derin gürültüsüydü, diğeri ise bir kadına aitti. Bir an için kanepeye uzandı ve uzun zaman önce duyduğunu hatırladığı sesin onun sesi olup olmadığını merak etti. Jared'in güldüğünü duymuştu ama hafifçe, insanın derinliklerinden gelen ve hastalıkları iyileştirecek kadar her şeyi kuşatan türden bir kahkaha değildi bu. Hatırladığı kahkaha buydu.

Başını çevirip yerdeki kitap ve kâğıt yığınınına baktı ve gülümsemekten kendini alamadı. Onunla çalışmak muhteşemdi! Kendini beğenmiş, bilgili, deneyimli ve... ve seksiydi, diye düşündü. Ama bu düşünceyi bastırmaya çalışmıştı. Ona çok yaklaştığında uzaklaşıyordu. Görünüşe göre onun kendisiyle bir kadın olarak ilgilendiğine dair ilk izlenimi yanlıştı.

Ona bir kız arkadaşı olup olmadığını sormaya cesaret edemedi. Bu onu ilgilendirmezdi.

Arka kapının açılıp kapandığını duyunca koltuktan sıçradı ve merdivenlere koştu. Etrafın dağılmış olması gerektiğini biliyordu ve temizlenmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca, Izzy'yi arayıp olan biten her şeyi anlatmak için can atıyordu.

Alix üst kata çıktığında Izzy'yi aradı ama telesekretere düşmüştü, bu da kaşlarını çatmasına neden oldu. Arkadaşıyla konuşmamıştı ya da

e-postalarına ve mesajlarına cevap vermiyor.

Kingsley'le yemeğe çıktıktan sonraki ilk gece -bir yerlerde "Bay "ı atmıştı- babasıyla konuşmuş ve ona çiçeklerle aldığı cömert özrü anlatmıştı.

"Sadece bir özür mü?" diye sordu babası. "Başka bir şey yok mu? Uygunsuz imalar ya da dokunuşlar yok mu?" Son cümleyi en büyük korkusu gibi söylemişti.

"Hayır baba," dedi ciddiyetle, "hâlâ Koca Kötü Kingsley'le tanışmadan önceki bakireyim."

"Alixandra," dedi babası uyararak.

"Özür dilerim," dedi. "Jared Kingsley bana mutlak ve bir saygıyla davranıyor. Bu daha mı iyi?"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Ken.

Alix "" demek istedi ama .

O zamandan beri babasından haber almamıştı ama finalleri olduğunu ve not vermesi gerektiğini, dolayısıyla meşgul olduğunu biliyordu.

Onun endişesi Izzy'ydi. Alix bir e-posta daha gönderdi, uzun bir sesli mesaj daha bıraktı ve sonra duşa girdi.

Zahmet edip etmeyeceğini merak etse de giyinmek, saç ve makyajını yapmak için zaman ayırdı. Onu bugün görecekti miydi? Bu son dört günün ilkinde kuzeninin evinin planını bitirmişlerdi. Sonunda onun fikirleriyle fikirleri arasında uzlaşmaya varmışlardı: onun çatı katları; onun pencereleli eklentisi. Alix'in çok az şey bildiği peyzaj tasarımında iyi olması onu şaşırtmıştı.

"Çok sayıda bahçe görmekten ve çok sayıda peyzajcıyla çok sayıda bira içmekten geliyor," demişti.

Alix "Birayı severim" demek istemişti ama böyle bir sözün onu korkutacağından korkuyordu.

Sonunda kuzeninin evini nasıl yeniden düzenleyeceklerine karar verdikten sonra, işlerinin *bitmesiyle* karşı karşıya kaldılar. Artık birlikte çalışmak için bir neden kalmamıştı. Aynı odada, yan yana kalmak için bir neden yoktu.

Alix'in yukarı koşup okul çizimlerinden oluşan kalın portföyünü almaya karar vermesi otuz saniye kadar sürdü. Jared Montgomery'yle tanışacağını ilk fark ettiğinde, aslında ona yakın bir yerde yaşayacaktı.

Ona işi hakkında anlatacağı harika şeylerin hayalini kuruyordu - tıpkı öğretmenlerinin yaptığı gibi.

Ancak Jared bunları hızlıca gözden geçirdi ve "Orişinal bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Alix bir an için kendini küçük bir kız gibi hissetti. Ağlayabilmek için kaçıp saklanmak istemişti. Ve en iyi arkadaşını arayıp Montgomery'nin ne kadar pislik biri olduğunu söylemek istedi.

Ancak bir sonraki anda bir profesyonel oldu ve işini savunmaya başladı. Adamda küçük bir gülümseme gördüğünde, onu bunu yapmaya zorladığını anladı.

Teker teker çizimlerinin üzerinden geçtiler ve onları parçalara ayırdılar. Sadece bir tasarım özelliğı için iyi bir argüman sunabildiğinde, bunun mümkün olduğunu istemeye istemeye kabul etti. Asıl sinir bozucu olan, Alix'in onun neredeyse her zaman haklı olduğunu görmesiydi. Orantı konusundaki gözü ve tasarım konusundaki sezgileri mükemmeldi. Babasının sık sık söylediğı gibi, "Yeteneğı öğretemezsin" ve yetenek Jared Montgomery Kingsley'de bolca bulunan bir şeydi.

Onun rehberliğinde, çizdiği neredeyse her şeyi değıştirdi - ve hepsi de gelişti.

Son gün -Alix'in şaşkınlığı içinde- New Hampshire'daki bir müşterisi için tasarladığı evin planlarını getirdi.

O zamana kadar iş, ortak yemekler ve hatta aynı odada uyuyarak birbirlerine oldukça aşına olmuşlardı. Yine de onun tasarımları hakkında eleştirel bir şey söylemekte tereddüt ediyordu, ama gerçek şu ki bu olağanüstü bir şeydi. Adamın - ve tüm isim değışikliklerine rağmen o Jared Montgomery'ydi - ona fikrini sorması bir an için suskun kalmasına neden oldu.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

"Mükemmel," diye fısıldadı ve dış cephe de öyleydi. Ama sonra kat planını gördü. Bir nefes aldı ve ilerledi. "Oturma odası yanlış yerde," dedi ve oradan devam ettiler.

Artık planları gerçekten bitirdiklerine göre, onun konukevine çekilip kendi başına çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu. Birkaç kez Kaliforniya'da yapması gereken bir evden bahsetmişti ve Alix

kendi tasarımı hakkında bir şey söylememek için çabalaması gerekiyordu. Ama çizdiği şapelde o kadar kişisel bir şey vardı ki, eleştirilmesini istemiyordu.

İçinden gelen bir dürtüyle yatağın altından bavulunu çıkardı, fermuarını açtı ve küçük maketi çıkardı. Hâlâ o kadar memnundu ki, birinin ona çatı açısının yanlış olduğunu ya da çan kulesinin çok uzun veya çok kısa olduğunu söylemesine dayanamıyordu. Onu olduğu gibi seviyordu.

Ayağa kalktı, avucunun içindeki modeli Kaptan Caleb'in portresine doğru tuttu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Beğendin mi beğenmedin mi?"

Tabii ki sessizlik oldu ve Alix bir cevap alacağı düşüncesiyle gülümsedi. Modeli bavula geri koymak için döndü ama portreye tekrar baktı. "Bu halini beğendiysen, bir şeylerin yerini değiştir."

Bir anda, iki kadının çerçeveli fotoğrafı yine masadan düştü ve kalın halıya çarptı.

Alix bir an için olanlardan dolayı başının döndüğünü hissetti. Kendi kendine, tam da soruyu sorduğu sırada resmin düşmesinin bir tesadüf olduğunu söyledi ama buna inanmadı.

Hâlâ modeli tutarak yatağın kenarına oturdu. "Sanırım hoşuna gitti," dedi. Sözlerine gelmeyince memnun oldu. "Ve perili bir evde yaşıyormuşum gibi görünüyor."

Bunu çok fazla düşünmek istemiyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kalktı, maketi saklandığı yere geri koydu ve kapıya gitti.

Kapının altından, nergisle birlikte gelen zarf gibi beyaz bir zarf itilmişti. "Bunun burada olduğunu bana neden söylemedin?" dedi yüksek sesle, sonra kendini tuttu. "Sakın cevap vermeye kalkma. Günde bir hayalet cevabına ancak katlanabilirim."

Zarfı açtı ve kendine özgü yazıyı gördü.

Eski bir kamyonu kurtarmak için benimle gelmek ister misin?

Alix gülmekten ve odanın içinde küçük bir dans yapmaktan kendini alamadı. "Ah, evet, gitmeyi çok isterim," dedi dans ederken yüksek sesle

Kaptan Caleb'in portresinin yanına gitti. "Bundan memnun musunuz?" diye sordu ona bakarak, sonra da "Hiçbir şeyi düşürmeyin," dedi.

Odadaki her şey sabit kaldığında memnun oldu. Kendini toparlamak için biraz zaman ayırdıktan sonra aşağıya indi. Jared daha önce olduğu gibi oturma odasında gazete okuyordu. Tüm kâğıtları ve büyük baskıları yerden kaldırılmış ve raflara düzgünce istiflenmişti.

"Aç mısın?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Açlıktan ölüyorum. Mısır gevreği aldık mı?"

Kâğıdı bırakıp ona bakarken "Hayır," dedi.

Adamın gözlerinde bir kıvılcım gördüğünü sandı ama hemen .

"Sen yumurta çırpabiliyorsan, ben de tost yapabilirim. Toby kendi yaptığı reçelden gönderdi."

"Herkesin sevdiği Toby kendi konservesini mi yapıyor?"

"Ve fırıncılık. Seni ağlatacak bir yaban mersinli turta yapar. Sanırım içine tarçın koyuyor."

"Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?"

"Toby benim gibi biri için çok ama çok iyi. Kendimi her zaman uslu durmak zorunda hissederdim."

"Eski kamyonları kaçırmak yok mu?"

Jared ona gülümseyerek, "Kesinlikle hayır," dedi.

Mutfağa doğru giderlerken Alix'in telefonu çaldı ve Izzy'nin aramasını umarak baktı ama arayan ona kullanılmış araba satmaya çalışan bir reklamdı. Telefonu sildi.

"Bir sorun mu var?" Jared sordu.

Ona arkadaşından haber almayalı günler olduğunu ve bunun normal olmadığını söyledi.

"Onun için endişeleniyor musun?" diye sordu buzdolabına giderken.

"Pek sayılmaz ama keşke ne yaptığını bana haber verse.

Yemek yedin

mi?" "Yedim."

Her zamanki gibi, mükemmel bir şekilde hizalanmış bir makine gibi birlikte çalıştılar, yiyecekleri çıkardılar ve ihtiyaç duyulan yere koydular. Alix tavayı eline aldığı anda Jared ona tereyağını uzattı. Alix'in gördüğünü hatırladığı mavi bir kâseye iki yumurta kırmıştı bile.

yumurta için kullanılıyordu. Ekmek kızartma makinesine kondu ve Jared masayı hazırladı.

Birkaç dakika içinde oturdular ve adam fincanlarını sıcak kahve ile doldurdu.

"Bu sabah sesler mi duydum?" Alix sordu, sonra da "Yalan bile olsa, lütfen duyduğumu söyle" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona tüm gerçeği anlatırsa şapel modelinden bahsetmek zorunda kalacaktı ve bunu yapmak istemiyordu. "Sadece başka bir resim masadan düştü ve sakın bunun cereyanlı eski bir ev olduğunu söylemeye cüret etme."

Jared sırtıttı çünkü tam da söylemek üzere olduğu şey buydu. "Eski evlerde her zaman tuhaf şeyler olur ama evet, bu sabah Lexie uğradı."

"Lütfen beni kanepede sızarken görmediğini söyle." "Gördü ve senin hakkında her şeyi bilmek istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Beni neredeyse ölümüne çalıştırdığını."

"Sen-!" Durdu ve ona doğru başını salladı. "Mükemmel Toby'nin mükemmel reçeli nerede?"

"Nasıl unutabiliyordum ki?" dedi, buzdolabına gidip kavanozu alırken gözlerinin içi gülüyordu.

Üzerinde papatyalar olan bir etiket vardı ve mükemmel bir yazıyla BEACH PLUM JAM-CLW yazıyordu.

"CLW?"

Jared omuz silkti. "Sanırım bunlar Toby'nin gerçek baş harfleri."

"Onun hakkında her şeyi bildiğinizi sanıyordum." "Ölümlüler bu kadar yükseğe ulaşmayı arzulayamazlar."

Alix aynı zamanda kahkaha olan bir inilti çıkardı. "Bu yaratıkla tanışmaktan korkuyorum. Hareket ettiğinde kanatları engel oluyor mu?"

"Onlara alışkın, bu yüzden onları kollarının altına sıkıştırıyor. Gitmeye hazır mısın?"

"Bu reçel harika. Bu sahil erikleri de ne?"

"Burada yabani olarak yetişirler ve nerede oldukları bir nesilden diğerine sır olarak saklanır."

"Sanırım bu bildiğin anlamına geliyor."

"Hayır, ama bu eve dadanan adam biliyor."

Alix tabağını lavaboya götürüp durularken güldü. "Çalmak istediğin bu kamyon nerede ve onu neden almayı planlıyorsun?"

"Nergis Festivali için, geçit töreni için."

"Lexie ve melek Toby'nin kullanması için mi? Wes mi kullanacak?" "Hayır, ben kullanacağım."

"Katılmadığınızı sanıyordum."

"Lexie fikrimi değiştirdi. Bunlardan sağlam ayakkabıların var mı? Eski kamyonu almadan önce sana sahip olduğum araziye göstereyim dedim. Bir Jared'den diğerine geçti."

"Kim o?" Alix vakit kaybetmeden sordu.

Bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra yarım bir sırıtış attı. "Jared, Bay ile Kingsley arasında kalan isim."

"Numaradan önce mi sonra mı?"

"Önceden," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Aslında çoğu insan beni böyle çağırır. Şey, o ce'mdeki piyonlar hariç, benden bilgelik öğrenmek için orada olanlar."

"Ooooooh, *şu* Jared. Bilge olan. O benim ligimin üstünde. Onu düşünmek bile beni geriyor."

"Peki ya Jared Kingsley?"

Alix onun gözlerinin içine bakarak, "Ondan hoşlanıyorum," dedi.

Bir an için birbirlerine baktılar. Elini kapı tokmağına koyarken ilk ayrılan o oldu. "Git ayakkabılarını değiştir ve beş dakika içinde benimle dışarıda buluş. Beni bekletme."

"Tamam... Jared," dedi ve merdivenlerden yatak odasına koşmak odadan çıktı.

Kapıyı kapattı ve kısa bir süreliğine kapıya yaslandı. Yatağın etrafından portreye bakarak, "Pekâlâ Yüzbaşı," dedi, "torununuz ve benim hakkımda ne düşünüyorsunuz? Buna cevap verme," dedi hızla.

Sandaletlerini çıkardı, spor ayakkabılarını çıkarmak için büyük gardırobu açtı ve onları bağladı. Ayağa kalktığında portreye ve birden bir şey fark etti. Eğer evde bir hayalet varsa, annesiyle tanışmıştı.

"Ben Victoria'nın kızıyım," dedi. "Ona , sadece ağzım benziyor ve saçlarım biraz kızıl. "Victoria'ya .

onun yeteneği, ama o benim annem. O-"

Çakıl taşları pencereye çarptı ve o da pencereyi itmeye gitti, sonra da dışarı eğildi.

Jared aşağıdaydı ve yukarı bakıyordu. "Kitap mı yazıyorsun? Hadi gidelim!"

"Kuzeninizin evinde yaptığınız hataları düzeltiyorum. Biraz zaman alıyor." Pencereyi kapattı. "Pek sabırlı sayılmaz, değil mi?" Kapıyı açtı, sonra tekrar Yüzbaşı Caleb'e baktı ve ona bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz." Aceleyle merdivenlerden indi, koridordaki masadan çantasını aldı ve koşmaya devam etti.

Alix kamyonete Jared'in yanında bindi ve kapıyı sert bir çekişle kapattı. Birkaç gün önce bu kadar ünlü ve muhtemelen bu kadar zengin bir adamın neden kendine yeni bir kamyonet almadığını merak ederdi. Ama Nantucket'ta kaldığı süre uzadıkça, eski ona daha uygun gelmeye başlamıştı.

Arabayı bir sokaktan diğerine sürdü, bazıları o kadar dardı ki nefesi kesildi. Ama Jared fark etmemiş gibiydi.

"Oh, !" diye mırıldandı.

Alix onu neyin üzdüğünü görmek için baktı ama olağandışı bir şey yok gibiydi. Çok dar bir sokaktaydılar ve onlara doğru büyük siyah bir cip geliyordu ama bu normaldi. "Ne oldu?"

"Ada dışı," dedi nefesinin altından ve ses tonu bu terimin kulağa aşağılık, hatta şeytani gelmesine neden oldu.

Büyük araba diğerlerine benziyordu, öyleyse Nantucket'ta yaşayan biri olmadığını düşündüren neydi? "Nereden biliyorsun?"

Cevabı "Nasıl bilmezsin?" diyen bir bakış oldu. Kolunu koltuğun arkasına geçirdi, geri geri gitti ve kamyonu kaldırıma karşı küçük bir boşluğa soktu.

Araç geçerken Alix ilgiyle baktı. İçinde bir sürü parlak saç, kolunda yarım düzine altın bileziği, tasarım keten gömleği ve kulağına yapıştırılmış cep telefonu olan bir kadın vardı. Onların yanından geçerken, geçebilmesi için kenara çekilen Jared'e el sallayarak teşekkür bile etmedi. Aslında onlara bakmadı bile.

"Soruna cevap vereyim mi?" Jared sordu.

Alix adada geçirdiği birkaç gün içinde ada sakinleri arasındaki samimiyete ve nezakete o kadar alışmıştı ki kadının kabalığı şok ediciydi. Sanki eski püskü pikap onun için yokmuş gibiydi. "Ada dışından gelenler," dedi Alix merakla. "Burada onlardan çok var mı?"

"Korkunç!" Jared geçici park yerinden çıkarken, "Korkunç!" dedi. "Ve hiçbirisi nasıl araba kullanılacağını bilmiyor. Dört yol ağzında durunca diğer sürücülerin yavaşlamadan geçmelerine izin vereceklerini sanıyorlar."

Alix onun şaka yaptığını umdu. Yolun geri kalanında pencereden dışarı baktı. Nantucket'taki evlerin güzelliğine alışıp alışamayacağından şüpheliydi.

Sonunda asfalt yoldan saptı ve toprak bir patikaya girdi. Etraflarında çalılıklar ve steroidli bonsai bitkilerine benzeyen uzun, eğilmiş çamlar vardı. "Bunu rüzgâr mı yaptı?" diye sordu.

"Evet. Kuzey Kıyısı'nda, ilk İngilizlerin yerleştiği yerin yakınındayız."

"Atalarınızın yaşadığı yer?"

Başını salladı. "Buraya yakın evler inşa ettiler ama büyük bir fırtınada liman kapanınca taşındılar."

"Ve liman her şeydir."

"Hayır, deniz her şeydir," sonra şöyle devam etti: "*Bu yerkürenin üçte ikisi Nantucketer'ındır. Çünkü deniz onun; İmparatorlar nasıl imparatorluklara sahipse, o da denize sahip.* Melville de bizim için böyle demişti."

"Ah, evet. *Moby Dick*. Balinaları öldürmeyi yücelttikleri zaman."

Jared durup motoru kapatırken "Benim ailem değil," dedi ve kamyonundan indiler.

"Bu doğru. Kaptan Caleb Çin ticaretindeydi. Bu neden devam etmedi? Yoksa devam etti mi?"

"Afyon Savaşları," dedi. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek. Ne kadar-?" Cep telefonu çaldığı için konuşmasını yarıda kesti. Cebinden çıkardı ve kimliğine baktı. "Üzgünüm ama bu telefona cevap vermem gerekiyor. Deniz şu tarafta."

"Elbette," dedi. Önünde küçük bir patika vardı ve o patikadan aşağı doğru yürüdü. Etrafındaki bitkiler vahşi ve sert görünüyordu. Nantucketerlar gibi, diye düşündü ve ne olduğunu hayal etmeye çalıştı

ilk yerleşimcilerin gördükleri. Gerçekten de biraz Nantucket tarihi okuması gerekiyordu.

Yolun sonunda, adayı çevreleyen ve fotoğraflarını gördüğü birçok güzel, kumlu plajdan biri vardı. Hiçbir zaman kavurucu güneşin altında oturup hiçbir şey yapmamayı arzulayan bir "plaj insanı" olmamıştı ama bu plajda insan *düşünebilirdi*.

"Beğendin mi?"

Başını kaldırıp Jared'in yanında durduğunu ve okyanusa baktığını gördü. "Evet, biliyorum. Burada bir ev var mıydı?"

"," dedi, "sana göstereyim."

Vahşi küçük çalılarının arasında açılmış dar bir patikada onu takip etti ve yerdeki kumu fark etti. Adanın herhangi bir yerini kazdığınızda kuma rastlayacağınıza dair bir fikri vardı.

Bir zamanlar orada bir bina olduğunu gösteren sadece bir girinti olan geniş, temiz bir alanda durdu.

"Ev taşındı mı?" "Yandı," dedi

Jared. "Yakın zamanda mı?"

"1800'lerin başı."

Kadın ona bakarken, adam uzun bir çam ağacına doğru yürüdü ve iğneleri yumuşamış bir alana oturdu.

Alix onun yanına oturdu ama fazla yaklaşmadı. Adamın son derece ciddi görüldüğünü düşündü. "Benimle bir şey mi konuşmak istiyorsun?"

"Evet," dedi, "ama önce, az önce aldığım telefon var ya? New York'taki asistanım aradı."

"Geri dönmek zorundasın," dedi düşünmeden önce.

"Hayır." Ona gülümsedi. Sesi gitmesini istemiyormuş gibi çıkmıştı.

"Ne dedi?" Alix bunu söyleme şeklinden dolayı biraz utanmıştı.

"O. Asistanım Stanley adında bir adam. Papyon takar ve çok . Ondan arkadaşınız Izzy hakkında bilgi almasını istedim."

"Öyle mi?" diye sordu şaşırarak.

"Yaptım ve Izzy ABD Virgin Adaları'nda."

"Şaka yapıyorsun."

"Stanley asla çocuk yapmaz. Ya da bir hata yapar. Izzy'nin annesini aradı ve o da Gary'nin annesinin-"

"Glenn'in annesi."

"Glenn'in annesi Izzy'yi o kadar çıldırtıyor ki onu bir süreliğine uzaklaştırdı."

"Tek suçlu o değil. Izzy'nin annesiyle yaşamak pek de kolay değil."

"Stanley bana öyle söyledi. Görünüşe göre Glenn hem kendi ailesine hem de Izzy'nin ailesine Izzy'nin peşini bırakmazlarsa düğüne davet edilmeyeceklerini söyledikten sonra her iki aile de seyahatin parasını ödemiş. Ancak, Izzy'nin cep telefonu adada çalışmıyor ve otel telefonunu kullanarak arama yapmak çok pahalı."

"O ve Glenn hiçbir şekilde zengin değiller ve Izzy ailelerinin ödemek zorunda kalacağı bir fatura çıkarmak istemez."

"Bunu tahmin ettim, Stanley yakındaki bir dükkândan arkadaşınızın oteline ön ödemeli bir uluslararası telefon göndertiyor. Yakında sizinle temasa geçecektir."

Alix orada oturmuş ona bakıyordu. Başını çevirmişti, böylece profilini görebiliyordu. "Senden bir iyilik daha," dedi usulca. "Ve telefonun parasını sana geri ödeyeceğim."

"Bu bir düğün hediyesi olacak ve ayrıca Stanley'e yapacak bir şey vermiş olacak."

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok, çok teşekkür ederim." Yanağından öpecekmiş gibi öne doğru eğildi ama adam başını çevirdi ve kadın tekrar yerine oturdu. Tamam, diye düşündü. Arkadaşlık. Adamın istediği şeyin bu olduğunu hatırlamaya çalışması .

"Benim için güzel şeyler yapmaya devam ediyorsun," dedi. "Çiçekler ve şimdi de bir telefon. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum."

Bir an için konuşmadı. "Teyzemin vasiyetini okudun mu?"

"Hayır. Annem aradı ve bana bir avukatın numarasını verdi. Bana muhteşem bir haber vereceğini ve bunun beni çok mutlu edeceğini söyledi."

Jared gülümseyerek ona baktı. "Tam Victoria'ya göre bir söz."

Sesinde o kadar çok şefkat vardı ki, Alix'in içinden kıskançlığa çok benzeyen bir dalga geçti. Bunu bastırmaya çalıştı ama Jared Kingsley'nin ondan uzaklaşmasının nedeninin annesi olabileceği aklına geldi. Victoria'nın odasını ilk gördüğünde Izzy de böyle söylemişti. Ama Alix bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Sanırım avukat size Valentina'dan bahsetmedi," dedi.

"Daha önce adından söz etmiştiniz ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Büyükbabam-" Jared kendini tuttu. "Portreyi biliyorsun

Addy Teyze'nin yatak odasında mı? Yani, senin yatak odanda?"

"Yüzbaşı Caleb'in mi? Sanırım o senin büyükbaban olabilir, ama biraz daha eskiye dayanıyor."

Jared, "Beş büyüklerdendir," dedi. "Hikâyesini dinlemek ister misiniz?" "Hem de çok."

Bulundukları yer sessizdi, eğilmiş ağacın altında oturuyorlardı, güneş eski evin bulunduğu yerde parlıyordu.

"Valentina Montgomery ada dışından biriydi," dedi Jared. "1800'lerin başında buraya Nantucket'lı bir deniz kaptanı ile evlenmiş olan yaşlı bir teyzesini ziyarete gelmiş. Teyzesi dul ve yatalakmış, Valentina da ona bakmış."

Jared, Valentina geldiğinde genç ve yakışıklı Kaptan Caleb Kingsley'in uzakta olduğunu anlatmaya devam etti. Çin'e yaptığı dört seferden birindeymiş ve oradan getirdiği nefis malları Doğu Yakası'ndaki mağazalara yüksek fiyatlara satarak ün kazanmış.

"Zevk sahibiydi," dedi Jared. "Onu diğerlerinden ayıran ve zengin yapan da buydu." Çin'e giden diğerlerinin en çok kârı elde edebilmek için bulabildikleri en ucuz şeyleri getirdiklerini anlattı. Ama Caleb güzellik için gitmişti ve sonuç olarak otuz üç yaşına geldiğinde zengindi. Pek çok dul kadının olduğu bir adada ödül avıydı.

"O ve Valentina birbirlerine aşık oldular ve evleneceklerdi," dedi Jared, "ama Caleb son bir yolculuğa çıkmak istedi."

"Bu yolculuklar yıllarca sürmedi mi?" Alix sordu.

"Üç ila yedi yıl arasında bir süre."

"Yani o dönene kadar beklemeyi kabul ettiler?"

"Evet." Jared gülümsedi. "Ama her şey için beklemediler. Caleb gittiğinde o bilmiyordu ama Valentina çocuklarını bekliyordu."

"Aman Tanrım," dedi Alix. "O ne yaptı?"

Jared, Alix'e hikâyeyi hayatı boyunca dinlediğini ve büyükbabası kaç kez anlatırsa anlatsın, her seferinde tutkuyla ve öfkeyle anlattığını söyleyemedi.

"Valentina, Caleb'in kuzeni Obed Kingsley ile evlendi. Kimse nedenini tam olarak bilmiyor ama çocuğuna Kingsley adını vermek için yaptığı düşünülüyor. Ya da belki de adada kalıp çocuğunu burada büyütebilmek içindi. Ya da ..."

"Yoksa ne olur?"

"Belki de bir şekilde şantaja uğradı ya da tehdit edildi. Valentina'da Kingsley Sabunu'nun tarifi vardı. Hafif, şeffaf bir sabun yapmak için gliserin kullanmanın bir yolunu bulmuştu ve bu, baz olarak kül suyunun kullanıldığı bir zamandı."

"Bunu düşünmek bile cildimi acıtıyor," dedi Alix. "Valentina sabunu birkaç yıldır yapıyordu ve Obed'in dükkanında sattı. Evlendikten sonra Obed sabunu büyük ölçekte yapmaya ve satmak için ada dışına göndermeye başladı. Başka ne olursa olsun, mükemmel bir iş adamıydı."

Alix Jared'in sesindeki alaycılığı fark etti; sanki son olaylardan bahsediyordu. "Sadece satacak bir ürüne ihtiyacı vardı," diyerek Jared'i devam etmesi için cesaretlendirdi. Alix onun ses tonundan hikâyenin trajediye doğru gittiğini anlayabiliyordu. Ama çocuğuna bir isim vermek için sevmediğin bir adamla evlenmek zorunda kalmak zaten trajikti.

"Sabun...?" diye başladı ama sonra duraksadı. Yine annesinin bir sabun imparatorluğu hakkındaki romanını . Aileyi büyük bir servete kavuşturan, yabani yasemin kokulu, berrak bir sabundu. Ama o roman ikinci bir eşin bakış açısından anlatılmamış mıydı? "Valentina'ya ne oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Jared. "Bir oğul doğurdu, adını Jared Montgomery Kingsley koydu ve-"

"İlk o muydu?"

"Öyleydi," dedi Jared.

"Yüzbaşı Caleb döndüğünde kız arkadaşını kuzeniyle evli bulunca ne oldu?"

"Caleb geri dönmedi. Kardeşi başka bir gemiyle ortaya çıktığında, tamiratı aylar sürecektir hasarlı gemiyle Güney Amerika'da bir limandaydı."

"Nantucketers okyanusların sahibiydi."

"Yaptılar." Jared'in yüzü ciddiydi. "Caleb'in erkek kardeşi Thomas eve dönüyordu ve kardeşini görmek için limana yanaştı. Haber alışverişinde bulundular ve Caleb'a Valentina'nın evlendikten altı ay sonra bir erkek çocuk doğurduğu söylendi. Caleb çocuğun kendisinden olduğunu biliyordu ve Valentina'nın Obed'le neden evlendiğine dair bir fikri vardı. Hemen eve dönmek istiyordu, bu yüzden küçük kardeşini gemileri değiştirmeye ikna etti. Thomas'ın gemisi Caleb'inkinden çok daha hızlıydı ve o anda yola çıkmaya hazırdı. Caleb sahip olduğu her şeyi Valentina'ya ve oğullarına bırakan bir vasiyetname yazdı ve sonra kardeşinin gemisiyle eve doğru yola çıktı. Ama gemi bir fırtınaya yakalandı ve içindeki tüm mürettebatla birlikte battı. Thomas, Caleb'in Çin'den getirdiği ve hepsi Valentina ile oğullarına ait olan değerli mallarla dolu gemiyle eve döndüğünde neredeyse bir yıl geçmişti. Buradan Kingsley Lane'deki yeni evlerine taşındılar ve bir yıl sonra Valentina gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Obed, onu ve oğlunu bırakıp kaçtığını söyledi. Ama Valentina'nın adadan ayrıldığını kimse görmemişti. Bazı insanların şüpheleri vardı ama kimsenin Obed'e inanmamak için bir nedeni yoktu. Herkes onun için üzüldü ve birkaç yıl sonra yeniden evlendi."

"Yani çocuk her miras aldı."

"Her şeyi. Obed ve ikinci karısının çocukları olmadığı için Kingsley Soap da çocuğa kaldı. Çok zengin bir genç adamdı."

"Ama anne babası yok," dedi Alix. "Sonuçta o kadar da varlıklı değil."

Jared tatlı bir gülümsemeyle ona döndü. "Haklısın," dedi. "Dünyadaki hiçbir şey bu kaybı telafi edemez."

Bir an için birbirlerine baktılar, üzerlerinde yumuşak Nantucket deniz meltemi vardı, ama sonra Jared ayağa kalktı ve o an kayboldu.

"Valentina'ya ne olduğunu bulman gerekiyor," dedi.

"Ben neyim?" Alix ayağa kalkarken sordu.

"Valentina'ya ne olduğunu bulacaksın. Bu Büyük Kingsley Gizemi."

"Bu kadın iki yüz yıl önce ortadan kayboldu. Bunu nasıl araştırabilirim?"

Jared patikadan aşağı inip kamyonu doğru yürümeye başladı, Alix de arkasından. "Aklım almıyor," dedi. "Addy Teyze çeşitli akrabalar tarafından toplanan kutular dolusu kâğıt bıraktı ama kimse öğrenemedi. Her zaman sırrın Obed'le birlikte öldüğünü söylerdi."

Kamyonu ulaşmışlardı. "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Alix. "Ataların bunu çözmek için yıllarını harcadı ama çözemedi ve şimdi de benden -bunu söylemeye cesaret edemiyorum- ada dışından biri olarak ona ne olduğunu çözmemi mi istiyorlar? Bu doğru mu?"

"Aynen . Çabuk kavırıyorsun. Ama sonra gördüm ki zekisin, bazen biraz sabırsızsın, bu yüzden bazı şeyleri yanlış anlıyorsun ama zekisin."

"Ben mi sabırsızım? Bu sabah pencereme taş atıyordun ve ayakkabılarımı değiştirmem için beni acele ettiriyordun."

"Çok sevdiğin Kaptan'la uzun bir konuşma yapmandan korkuyordum."

"Ona sessiz olmasını söyledim."

Jared'in gözleri büyüdü. "Onunla mı konuşuyordun?"

"Sadece ona öpücükler gönderiyorum. İlişkimiz tamamen fiziksel."

"Eminim bundan hoşlanıyordur," diye mırıldandı Jared kamyonu binerken.

Alix.

Sessizce oturmuş, adam kamyonu geri çevirip asfalt yola doğru sürerken söylediklerini düşünüyordu. Adamın söyledikleri hakkında o kadar çok düşünüyordu ki, nereye gittiğine pek dikkat .

Tek düşünebildiği az önce dinlediği hikâyeydi. Birbirine derinden aşık iki insan, ama yıllarca beklemeyi kabul etmişlerdi. Alix modern çağda bunun olabileceğini hayal bile edemiyordu. En azından Caleb ve Valentina biraz yalnız kalabilmişlerdi. Gitmeden önceki gece miydi? Vahşi, tutkulu bir gece mi? Belki de Caleb yolculuktan dönene kadar beklemeye karar vermişlerdi, ama o son gece Valentina onun odasına girip korsesinin iplerini çözmüş ve-

"Buradayız," dedi Jared. "Milyonlarca kilometre uzakta görünüyorsunuz."

Alix trans halinden çıktı ve dışarı baktığında yeni, oldukça modern ve kesinlikle Montgomery tarafından tasarlanmamış bir ev gördü. Arkasında deniz uzanıyordu. "Bana anlattığın hikâyeyi düşünüyordum. Annem sabun imparatorluğu kuran bir adam hakkında yazmıştı."

"Öyle mi yaptı?" Jared sordu. "Tarifi nereden aldığı hakkında ne söyledi?"

"Hatırlamıyorum. Okuyalı çok uzun zaman oldu ama ikinci bir eş olduğunu hatırlıyor gibiyim. Sally mi?"

"Susan," dedi Jared, sonra ona sert bir bakış attı. "Annenin *benim* ailem hakkında yazdığından değil."

Alix, annesinin Nantucket'ta bu kadar çok zaman geçirmesine rağmen Jared'in onun burası hakkında yazdığına inanmak istememesiyle ilgili alaycı bir yorum yapmak üzereydi. Ama birden Jared'in ailesinin geçmişteki tutkularının ve patavatsızlıklarının tüm dünyanın görmesi için yayınlanması fikrinden hoşlanmadığını anlayarak kendini durdurdu.

"Sabunla ilgili kitabın adı neydi?" diye sordu.

"*Sonsuza kadar* ..." Ona baktı.

"Ne? Baloncuk yapmaya mı?" Komik olmaya çalışmıyordu. Aslında, iyice iğrenmiş görünüyoru.

"Deniz," dedi usulca. "*Sonsuza dek denizde*."

"Harika," diye mırıldandı. "Ve benim çeyrek tahtam..."

"SONSUZA KADAR DENİZE," dedi Alix, "Anne, ne yaptın sen?" diye düşünürken sesinde sempati vardı. "Bu bir tesadüf olabilir. Kingsley Soap eskiden çok büyük bir olaydı, belki de annem-"

Jared kapüşonlu gözlerle ona baktı. "Bunun gerçekten bir Tesadüf mü?"

Alix olabilir demeye başladı ama fikrini değiştirdi. "Sanırım annem yılın bir ayını burada Addy Teyze'yle geçiriyor, ondan tüm Kingsley aile tarihini dinliyordu. Sonra annem sonraki on bir ayını hikâyeleri en çok satan kitaplar haline getirmek için harcadı. Gerçekten böyle düşünüyorum."

Jared buna cevap gibi görünüyoru ama sonra kamyonetin kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Alix, bu konuda söylediğinden çok daha fazlasını biliyor, diye düşündü.

"," dedi Jared. "Eski kamyoneti almamız gerek."

Alix'in ona soracak bir sürü sorusu vardı ama şu anda bunları yanıtlamayacağına dair bir fikri vardı. "Senin kamyonetinden daha eski olamaz."

Küçük bir gülümseme verdi. "Benden bile yaşlı."

"Gerçek bir antika," dedi Alix onun yanında yürümek için aceleyle ilerlerken.

Jared'in şakasına güleceğini düşünmüştü ama yerine ona kaç yaşında olduğunu göstermek istediğini belirten bir bakış attı. Doğrusu, bakışı biraz korkutucuydu ama içki dükkânındaki kadının Jared'in kendisine zorbalık etmesine izin vermemesi gerektiğini söylediğini hatırladı. Alix kendini daha dik tuttu ve onun bakışına "Hodri meydan. Bununla başa çıkabilirim."

Başını çevirmeden önce onun biraz gülümsediğini görmekten büyük memnuniyet duydu. Onun uzun adımlarını takip ederek garaja doğru yürüdü.

Oraya vardıklarında, bir alarm kutusunun kapağını kaldırıp numaraları tuşladı ve kapı açılmaya başladı.

Alix eve bakıyordu. "O senin arkadaşın olabilir ama bu evi sen tasarlamadın."

"Onun için Arizona'da bir tane yaptım."

"Harwood'ların evi mi?" Nefesi boğazında düğümlendi.

"İşte orası."

"Oh," dedi Alix, gözlerini kırpıştırarak. "Bu benim favorilerimden biri."

Bu ev çölün içinden yükseliyor, onun bir parçası gibi görünüyor."

"Öyle olmalı. Sırtımda hala bir kaktüse çarptığım yerde yara izleri var. Lanet olası şeyler! Bir ton balığı teçhizatıyla vurulmaktan daha kötü."

Onu garaja kadar takip etti. "Yani orada araziyi inceleyerek zaman geçirdiniz? Ne kadar kaldınız? Sahibinin eğimli çatıyı kabul etmesini sağlamakta zorlandın mı? Genelde oradaki çatılar düzdür ama seninki-" Durdu çünkü Jared ona ters ters bakıyordu.

"Adadayız," dedi.

"Ama günlerimizi birlikte ev tasarlayarak geçirdik ve-" Adam ona bakmaya devam edince Alix gülmekten kendini alamadı. "Tamam, sen kazandın. Artık çalışmak yok. Valentina'yı ve odamda bir şeyler fırlatıp duran hayaleti düşünmem gerekiyor -beni öpmediği zamanlarda yani- ve bir de Izzy'nin düğününü ayarlamam gerekiyor. Profesyonel bir araştırmacı olmamam ve kesinlikle bir düğün planlayıcısı olmamam kimse için bir fark yaratmıyor gibi görünüyor."

"Herkes sana çok güveniyor. Kamyon hakkında ne düşünüyorsun? Eğer şikayet etmeyi bırakıp ona bakabilirsen tabii."

Arabaya bakmadığı konusunda haklıydı. Büyük yuvarlak çamurlukları, beyaz lastikleri ve geniş ön ızgarasıyla eski bir arabaydı. Muhtemelen otuzlu yıllardan kalmaydı ve ıslak gibi görünen parlak mavi boyasıyla bozulmamış durumdaydı. "Güzelmiş." Elini çamurluğun üzerinde gezdirdi. "Ve onu geçit töreninde mi kullanacaksın?" Onunla birlikte kimin kullanacağını sormak istedi.

Kamyonetin camlarından ona bakarken, "Evet, ben kullanacağım," dedi. "Toby ve Lexie düğün planlarında sana yardımcı olacaklar. Ben de sana büyükbabanın evrakları konusunda yardım edebilirim. Eğer onlar üzerinde çalışmak istersen tabii. Addy Teyze'nin vasiyetine göre bunu yapmak zorunda değilsin." Birlikte çalışmaya devam etme düşüncesinin içinde yarattığı küçük heyecana engel olamadı. Aklına bir fikir geldi. "Kaptan Caleb ve Valentina'nın başına gelenlerin büyük bir trajedi olduğunu biliyorum ama bu çok uzun zaman önceydi. Ne fark eder ki?"

Şimdi ne yapacaksın?"

Jared gözlerini kaçırdı ve bir cevap bulmakta zorlanıyor gibiydi.

"Sabun yüzünden mi?" diye

sordu. "Sabun mu?"

"Tarifin size ait olduğunu kanıtlayabilseydiniz, bu hâlâ şirketin sahibi olduğunuz anlamına gelir miydi?" Gözleri büyüdü. "Yoksa hâlâ Kingsley Sabun'un sahibi misiniz?"

Jared gülümsedi. "Addy Teyze'nin kardeşi Five şirketi sattı, tarifi ve her şeyiyle, sonra da her kuruşunu harcadı." Kamyonun kaldırdı ve altına baktı.

Alix onun yanında duruyordu. Motor aracın dışı kadar temizdi ama ona bakmıyordu. Annesinin kitaplarından biri, aile servetini çarçur eden sevimli bir alçağı anlatmıyor muydu? Aklını şimdiki zamana geri getirdi. "Peki neden herkes Valentina'ya ne olduğunu bilmek istiyor?"

"Belki Addy Teyze Caleb'e için söz vermiştir. Kim bilir?"

"*O kadar* yaşlı değildi." Alix onu kamyonun arkasına kadar takip etti. "Dur bir dakika. Dilys'in Addy Teyze'nin bir hayaletle konuştuğuna dair söylediklerine inanmıyorsun, değil mi?"

Kamyondan başını kaldırıp baktı. "Evin içini görmek ister misiniz?"

"Ailen hakkında soru sormamı engellemeye mi çalışıyorsun? *Bir sürü* sır var mı?"

"Walt Harwood bana torunu için bu evde bir yatak odası tasarlattı. Eski bir balina avlama gemisinin içi gibi. Ya da en azından film versiyonu. Ve odanın fotoğrafları hiçbir kitaba konulmadı."

Alix Valentina, Caleb ve hatta Obed hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok istiyordu. Ve annesinin Kingsley'ler hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğinden emin olmak istiyordu. Addy Teyze aile hakkında bu kadar çok şey biliyor olabilir miydi? Ta 1700'lere kadar? Bu pek mümkün görünmüyordu. Ve neden Alix'ten bu araştırmayı yapması istenmişti? Neden annesi değil? Ama o zaman annesi Smithsonian'dan birini tutmuş olurdu.

Ama Alix her ne kadar soru sormak istese de, bunun Jared Montgomery'nin tasarladığı bir odayı -iç mekânı- görmek için tek şansı olabileceğini biliyordu. Onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu ama yine de...

"Kamyonumun torpido gözünde on altı megapiksellik bir Nikon var," dedi. "İstedğin kadar fotoğraf çekebilirsin."

Alix ona baktı.

"Sence arkadaşın Izzy onları görmek ister mi?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Tamam, sen kazandın," dedi Alix. "Beni odaya götür. Çok iç mekan yaptınız mı?"

"Adada," dedi. "Soru sormak yok."

"Sen bir faresin, değil mi?"

"Uzun, güçlü bir kuyruğu var," dedi ve onun önünde yürüdü.
Alix, o uzaklaşırken arkasından baktı ve kabul etti.
Oldukça güçlü görünüyor.

Alix evin içinin çok sıradan olduğunu düşündü. Denize bakan büyük pencereler vardı ve bu güzeldi, ama evde kesinlikle benzersiz ya da hatta çok ilginç hiçbir şey yoktu. Taç pervazlar yavandı ve ahşap işçiliği de bir doğrama kataloğundan alınmıştı.

Ancak, mutfak dolaplarının Almanya'da üretilen çok pahalı türden olduğunu, granitin içinde fosiller bulunduğunu ve tüm fayansların el yapımı olduğunu fark etti. Ona göre duvarların alçıpan ama mermerlerin Carrara olması garipti.

Tekrar Jared'e baktı. "Arkadaşının bu ev için ne kadar ödediğini sormamın sakıncası var mı?"

"Yirmi milyon."

Alix'in ağzını kapatması biraz zaman aldı. "Yirmi *milyon* dolar mı? Amerikan doları mı? Yirmi tane mi?"

"Bu doğru."

"Neden bu kadar pahalı?" "Çünkü Nantucket'ta."

"Bunu biliyorum. Ama eğer Indiana'da olsaydı ..."

"Indiana'da olsaydı bir milyona bile mal olmazdı," dedi. "Ama burası Nantucket'ta."

"Evet, ve Bu üzerinde ve Su, ama değil yirmi milyon a biraz aşırı mı?"

"Ev Nantuckettaysa olmaz," dedi kararlı bir şekilde.

"Peki," dedi, "bu ev mesela Martha's Vineyard'da olsaydı ne kadara mal olurdu?"

"O kim?"

"Martha'nın kim olduğunu bilmiyorum. Buranın yaklaşık otuz mil batısındaki adadan bahsediyorum."

"Burayı hiç duymadım." Arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı.

Alix bir an hareketsiz durup başını salladı, sonra da onun peşinden yukarı çıkıp gemi kaptanının kamarası gibi tasarladığı odayı gördü.

On Birinci Bölüm

Evden çıkarken Alix'in ayağı verandaya takıldı ve Jared'in kollarına düştü. Jared'in tasarladığı odanın elliden fazla fotoğrafını çekmişti - büyüleyiciydi- ve fotoğraf makinesinin vizöründen onlara bakıyordu. Fotoğraflara o kadar dalmıştı ki nereye yürüdüğüne dikkat etmiyordu ve verandanın kenarına geldiğini fark etmedi.

Jared olacakları görmüş olmalıydı ya da bir kobranın reflekslerine . Kollarını uzattı ve kız yüzüstü yere düşmeden önce onu yakaladı.

Bir an orada öylece durdular, Jared ayakları yerden kesilmiş bir şekilde tutuyordu, iki kolu da onun etrafındaydı. Alix'in bir elinde kamera vardı, diğer eli de sırtındaydı.

Hayatında kesin olan tek şey onun kendisini öpmesini istediğiydi. Gözleri onun alt dudağına gitti ve şiirindeki "etli", "dilimin ucu" ve "içine çek" gibi kelimeler aklına geldi. Sözcükler ve beklenen hisler zihninden süzülüp vücudunda dolaşıyor gibiydi.

Adamın nefesini dudaklarında hissetti. Birbirine karışan nefesler, diye düşündü. Dudakları arasında çeyrek santimden fazla mesafe kalmayana kadar yüzünü onunkine yaklaştırmaktan kendini alamadı. Adamın gözlerine baktı ve gözleri mavi bir ateş gibiydi, sanki patlamak üzereydi.

Başka biri olsaydı dudakları arasındaki küçük boşluğu kapatırdı ama bu adamla ilgili şüpheleri vardı.

Yakınlarda bir martı çığlık attı ve trans bozuldu.

Jared onu öyle bir gümbürtüyle yere bıraktı ki Alix'in dişleri birbirine çarptı. Birbirlerinden ayrılır ayrılmaz döndü ve hızla denize doğru yürüdü.

Alix bir adım geri çekildi ve verandanın kenarına oturdu. Eğer ona tokat atmış olsaydı, canını daha fazla yakamazdı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve çılgınca çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Birkaç yıl önce babası ve bir arkadaşı arasında kulak misafiri olduğu bir konuşma aklına geldi. Babasının arkadaşı, "Gençliğin asıl keyfi, herkes tarafından arzulanıyor olmaktır," demişti. "Bizim yaşımıza geldiğinde her yıl bu sayıyı yarıya indiriyor."

"Peki şimdi ne durumdayız? Nüfusun yüzde on beşine mi düştük?"

"Sen her zaman iyimserdin." Her iki adam da birlikte gülmüştü.

Alix bunu duyduğunda yirmi yaşlarındaydı, bu da babasını ellisine yaklaştırıyordu. Şimdi, yirmi altı yaşında, yaşlı olduğunu düşünmüyordu ama her erkek için cazip olmadığını fark ediyordu. Ve kesinlikle Yedinci Jared Montgomery Kingsley için değil.

Ayağa kalkarken biraz nefes aldı. Onu istemeyen biri için bir meşale taşımaya devam edemezdi. Bu ünlü adamla arasında bir şeyler olduğunu hayal etme çılgınlığından ne kadar çabuk vazgeçerse o kadar iyiydi.

Suya doğru baktı ve onun bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi omuzlarını kaldırmış bir şekilde durduğunu gördü. Onun kendini koruyan duruşu kendini kötü hissetmesine neden oldu. Kendisine bu adanın onun evi olduğunu, üzerine atlayan hevesli öğrencilerden kaçabileceği bir yer olduğunu hatırlattı.

Cesaretini toplayarak birkaç adım yürüdü ve adamın hemen arkasında durdu. Adam arkasını dönmedi. "Bunun için özür dilerim," dedi usulca. "Bir daha olmayacak."

Yüzünü ondan çevirmeye devam etti ama sanki rahatlamış gibi bir iç çekti.

Alix onun için biraz üzölmekten kendini alamadı. de ondan bir şeyler isteyen öğrencilerle dolu bir salonda olmak onun için ne kadar korkunç olmalıydı. "Arkadaşlar?" dedi ve tokalaşmak için elini uzattı.

Ona bakmak için döndüğünde Alix nefesini tuttu. Adamın gözlerinde hüüzün bekliyordu ama onun yerine yine o mavi ateşini gördü. Şiddetli bir ateş. O kadar ateşliydi ki ondan geri adım atmamak için çabalaması gerekiyordu.

Geldiği gibi hızla gitti. Bir sonraki saniyede, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu.

"Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," dedi. Öğle yemeği için Lexie'nin evine gitmek ister misin?" Antika kamyonu doğru yürümeye başladı.

"Bu melek Toby ile tanışacağım anlamına mı geliyor?" Alix onun peşinden aceleyle sordu. Son birkaç gündür tadını çıkardıkları o kolay dostluğa geri dönebileceklerini umuyordu.

Elini eski kamyonetin kapı koluna koyarak durdu. "Bir şartla."

Alix nefes almayı bıraktı. Ondan ellerini kendisinden uzak tutacağına dair söz mi isteyecekti? "O da ne?"

"Los Angeles'ta geciktirdiğim ev için bana yardım etmeni. Tim bana yine e-posta gönderdi. Dün bir plan istiyorlar."

"Oh," dedi Alix kamyonu binerken. "Oh."

"Bu iyi bir oh mu yoksa kötü bir oh mu?" diye sordu direksiyona geçerken.

"Ben bir öğrenciyim ve sen de ... o'sun. Sence bu ne anlama geliyor?" "Kendi işimi kendim mi yapmalıyım?"

Adamın yeniden onunla dalga geçmeye başlamasına ve aralarındaki gerginliğin ortadan kalkmasına sevinmişti. "Arazinin hiç fotoğrafı var mı?"

"Elimde mevcut ağaçlar ve büyük bir kaya oluşumu da dahil olmak üzere on iki dönümlük arazinin 3 boyutlu bir görüntüsü var. Düşünüyordum da-"

"Bir duvarı taşın bir parçası yapmaktan mı?" diye sordu.

Kamyonu geri geri sürerken kolunu koltuğun arkasına atmıştı ama durup ona baktı ve ona attığı bakış, tıpkı babasının onu memnun eden bir şey yaptığında attığı bakış gibiydi.

"Sen de aynı şeyi mi düşündün?" diye sordu.

"Aynen öyle. Ama giriş konusunda karar veremiyorum. Taş duvara uyması için ne yapmalıyım? Belki-" Alix'in cep telefonu çaldığında sözünü kesti.

Telefonu çantasından çıkardı ve kimliğine baktı. "'Bilinmeyen Arayan' yazıyor," dedi. Bu tür aramalara her zaman temkinli yaklaşırdı.

"Arkadaşın olabilir."

Alix düğmeye bastı. "Alo?"

"Çok özür dilerim!" Izzy öyle dedi. "Ortadan kaybolduğum için çok özür dilerim ama Glenn küplere bindi. Harikaydı! Hayatımda ona hiç bu kadar aşık olmamıştım. Babasıyla birbirlerine gireceklerini sanmıştım ama Glenn sözünü sakınmadı ve annesi de düğünümde kimin olması gerektiği konusunda beni rahatsız etmeyi bıraktı."

Alix koltuğun karşısındaki Jared'e baktı ve Izzy olduğunu söyleyerek başını salladı.

Onun mutluluk dolu bakışları karşısında gülümsedi. "Peki ya annen?"

"Babam onunla ilgilenirdi," dedi Izzy. "Çok komikti. Genç şövalyemin onu ölümüne korkuttuğunu ve annemin de onu korkutmasına rağmen Glenn'in daha büyük olduğunu söyledi."

"Babana benziyor."

"Ve baban da. Babamı aradığını ve ... dediğini biliyor muydun? Ne dediğini bilmiyorum ama her şeyi o başlattı ve- Alix, az önce *kendimden* bahsettim. *Sen* nasılsın?"

"Harikayım," dedi, "ama korkarım düğününüzle ilgili pek bir şey yapamadım."

"Sorun değil. Yaptım ve sana e-posta ile göndereceğim. Glenn ve benim şu anda Virgin Adaları'nda olduğumuzu biliyor muydun?"

"Evet, yaptım."

"Bu babanın fikriydi, ama ikimizin ailesi de bunun için para ödedi."

"Babam yardım mı etti?" Alix kaşlarını kaldıran Jared'e baktı.

"Evet, öyle yaptı. Telefonum burada çalışmayınca bunu otele gönderdiler."

"Aslında, o-"

"Hamileyim." "Ne?"

Alix söyledi.

"Nantucket'ta bu yüzden çok ağlıyordum. Hormonlar, sanırım. Ve şimdi tek yaptığım kusmak. I-" Durdu çünkü Alix bir mutluluk ılığı attı.

"Emin misin?"

Jared soru sorarcasına Alix'e baktı ve o da karnının üzerinde büyük bir kavis çizdi.

"Evet, ," dedi Izzy. "Ama sadece sen ve Glenn biliyorsunuz."

"Önce ona mı söyledin?! *Benden* önce mi?" Alix söyledi. "Sen nasıl bir kankasın?"

Izzy güldü. "Seni şimdiden özledim. *Onunla* henüz tanışmadın mı?"

"Jared burada. Onunla konuşmak ister misin?" Alix telefonu Jared'in kulağına doğru tuttu.

"Tebrikler Izzy," dedi Jared. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim ama birlikte bir kamyondayız, duymadan edemedim." Sessizce bekledi ama yanıt gelmedi. Alix'e baktı ve omuz silkti.

Telefonu geri aldı. "Izzy?" Cevap

yok.

"Izzy? Orada mısın?"

Sessizlik.

Alix telefona baktı. "Sanırım kesildi." "Ben buradayım."

Alix telefonu tekrar kulağına götürdü. "Orada mısın? Jared'in ne dediğini duydun mu?"

"J .." Izzy J sesini fısıldamayı başardı ama hepsi bu kadar.

"Jared," dedi Alix. "Evde Jared Kingsley. Jared Montgomery ada dışındakiler için, ama onlar sayılmaz."

Ona onaylayan bir gülümseme verdi.

"Şimdi de onunla kamyonda mısın? Şu anda mı?" Izzy'nin sesi o kadar kısıktı ki Alix zar zor duyabiliyordu.

"Evet. Eski bir tane. Otuzlu yıllar mı?" Jared'e soru sorarcasına baktı.

"Bin dokuz yüz otuz altı model Ford," dedi.

"Şimdi de o mu konuşuyor?" Izzy fısıldadı.

"Seni duyamıyorum."

"Siz ikiniz bir çift misiniz?" Izzy sordu.

"Arkadaşlar," dedi Alix. "Meslektaşlar. Birkaç dakika önce Jared benden bir ev tasarlamasına yardım istedi. O ve ben arazide bulunan bir kayayı yapının bir parçası olarak kullanmaya çalışacağız."

"Sen ve ... ve ..?"

"Jared," dedi Alix. "Ya da sadece Kingsley. Ama sanırım ona bazen Seven da deniyor." Kız soru sorarcasına ona baktı ve o da başını salladı.

"Sanırım biraz uzanmam gerekecek," dedi Izzy. "Bu benim için çok fazla. Alix?"

"Evet?"

"O eski evin su tesisatı nasıl?"

Izzy'nin boruların patladığı ve Alix ile Jared'in su içinde kaldığı fantezisini hatırladı. "Tesisatta sorun yok ve boruların patlaması gibi bir tehlike kesinlikle söz konusu değil." Bunu söylerken Jared'in vücuduna bakmaktan kendini alamadı. Köşeyi dönüyordu, yüzü ondan uzaktaydı. Kesinlikle formunu koruyordu! Düz bir karın, kalın kalçalar. Direksiyonu düzeltti ve Alix gözlerini kaçırdı.

"Alix," dedi Izzy, "bazen eski borular üzerlerine basınç uygulandığında patlayabilirler."

"Evet, ama basınç onların patlamasına ve tüm evi havaya uçurmasına da neden olabilir. Izzy?"

"Evet?"

"Jared'e senin için endişelendiğimi söyledim, o da asistanına anneni aratarak senin hakkında bilgi aldı. Telefonu otelinize gönderen de Jared'di ve parasını da o ödedi."

Izzy bir an için sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi bir komutaninkine benziyordu. "Alixandra!" Izzy sertçe konuştu. "Bu adam bir bekçi. O boruların üzerine balyozla vurman gerekiyorsa, *vur!* Benim gitmem gerek. Kusacağım."

Alix telefonunu kapattı, sonra ön camdan dışarı bakıp Izzy'nin ona söylediklerini düşünürken sessiz kaldı.

"Arkadaşın için mutlu musun?" Jared sordu.

"Hem de çok. Izzy birinin annesi olmak için doğmuş. Ne zaman moraim bozulsa çikolata ve beni dinleyen bir kulakla hep yanımda oluyor. Bundan daha iyi bir arkadaş olamazsın."

"Düğünü hala burada yapmayı mı planlıyor?"

"Sanırım öyle, ama çok yakında olacak - tabii eğer aldığımız elbiseye hâlâ sığmayı planlıyorsa."

"Öğleden sonrayı Toby ile neye ihtiyacın konuşarak geçirebilirsin." Ona şöyle bir baktı. "İyi misin?"

"Elbette. İyi." Bu yeni gelişmeye alışması gerektiğini biliyordu. Arkadaşı sadece evlenmekle kalmıyor, aynı zamanda bir bebek sahibi oluyordu, Alix ise... "Sadece hâlâ bir ayrılığı atlatmaya çalışıyorum. Sen hiç böyle bir şey yaşadın mı?" Nefesini tutarak onun cevabını bekledi. Bu ona sorduğu ilk gerçekten kişisel soruydu.

"Oh, evet," dedi. "Her biri sonunda 'İşini beni sevebileceğinden daha *çok* seviyorsun' dedi. Ondan sonra sonun yaklaştığını hep biliyordum."

"Eric de bana böyle söylemişti," dedi Alix. "Aşkla ilgili değil ama işime ondan daha fazla önem verdiğimi söyledi. Binaların her zaman hayatımın büyük bir parçası olduğunu anlamasını sağlayamadım."

"Buna kefil olabilirim," dedi Jared. "Daha çocukken üç ayak yüksekliğinde kuleler inşa ederdin. Sen ve büyükbabam-" Durdu. Büyükbabası küçük Alix'in eşyaları yerleştirmesine nezaret ederdi. Ve ona evdeki eşyaların yerlerini söylerdi. Caleb'in yönlendirmesiyle, bir yüzyıl ya da daha uzun süredir saklandıkları yerlerden kazıma parçaları, küçük emaye kutular ve hatta madeni paralar çıkarmıştı.

"Büyükbaban ve ben ne yaptık?" Alix sordu.

En son büyükbabasını kastettiğini biliyordu ama o da Jared'in doğumundan kısa bir süre sonra ölmüştü. Annesinin babası ondan önce ölmüştü. Jared daha küçük bir çocukken, arkadaşlarından birinin herkesin görebileceği bir büyükbabası olmasına şaşırdığında babasını güldürmüştü.

"Özür dilerim. Karıştırdım. Sen ve Addy Teyze saatlerce bir şeyler inşa ederdiniz."

Alix onun doğruyu söylemediğini düşünerek bir an için gözlerini kaçırdı. Addy Teyze'nin yerde bir şeyler istiflediğini hatırlamıyordu. Ama Alix onu zorlamayacaktı. Israr ederse öğrenmek istediği her şeyi öğrenebileceğini öğreniyordu.

ondan. Ama doğrudan sorarsa konuyu değiştiriyordu. "Lexie'nin evi nasıl bir yer?"

Jared, kadının soru yağmuruna karşı kendini korumak için bilinçsizce kaldırdığı omuzlarını indirdi. Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Yeni satın aldım, yaklaşık yetmiş beş yıldır ailemdeydi."

"Düpedüz modern," dedi ve birbirlerine gülümsediler. Eski kamyonu park ettiği Kingsley House'a dönene kadar evin tarihinden bahsetti. Ana Cadde'ye, Lexie'nin yerine doğru yürüdüler.

Alix gergin hissetmekten kendini alamıyordu. Ya üç kadın birbirlerinden hoşlanmazlarsa?

Yanında yürüyen Jared onun düşüncelerini anlamış olmalıydı. "Sana sorun çıkaran olursa bana haber ver."

Minnettarlıkla ona gülümsedi.

On İkinci Bölüm

Lexie yemek odasının penceresinden dışarı bakarken, "Şimdi yukarı geliyorlar," dedi.

Toby misafirleri için sandviç hazırlıyordu. O ve Lexie yarınki piknik için yemek pişirmeye başlamak üzere erkenden kalkmışlardı, bu yüzden yemeklerini çoktan yemişlerdi. Jared, Alix'le birlikte yolda olduklarını bildiren mesajı gönderdiğinde, iki kadın her şeyi bırakıp hazırlıklara girişmişti.

"Birlikte iyi görünüyorlar," dedi Lexie. "Kız onun için yeterince uzun ve Ken her zaman kızıl saçtan hoşlanmıştır. Yüzünde Victoria'yı görebiliyorum ama Ken gibi yapılı."

"Unutma!" Toby söyledi.

"Biliyorum. Ken'den bahsetme. Sanırım onu arayıp bu sırrı saklamanın ne kadar can sıkıcı olduğunu söyleyeceğim. Daha da iyisi, *senin* onu aramana izin vereceğim."

Toby gülümsedi. Lexie bazen oldukça ani davranabiliyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Jared sanki birinin koşup onu kaçıracağından korkuyormuş gibi kızın üzerinde geziniyor. Şimdi de evi gösterip konuşuyor. Umarım 'kirişler' ve 'açılar' gibi kelimelerle onu sıkıyordu ve ... ve başka ne hakkında konuşup duruyorsa."

Toby ev yapımı dilimlenmiş turşuları sandviçlerin üzerine koyarken, "Alix mimarlık öğrencisi, belki bundan hoşlanır," dedi. Kadın

ikisinin de ne yemekten hoşlandığını bilmiyordu, bu yüzden ekmeğin üzerine hepsinden koydu.

"Ona gözlerinden bahsetseydi kendimi daha iyi hissederdim," dedi Lexie. "Ay ışığının sıvı havuzları gibi olduklarını mı?" Toby bunu önerdi. "Mükemmel!" dedi Lexie. "Uh-oh. Kaşlarını çatıyor. Lütfen, umarım

Ona odunları yiyen o küçük böceklerden bahsetmemek. Bu romantizm için bir ölüm çanıdır."

Toby tabaktaki sandviçleri yemek masasına koydu. "Jared'i bu genç kadınla eşleştirmeye neden bu kadar kararlısın?"

"Birine ihtiyacı var," dedi Lexie. "Jared'in çevresinde çok fazla ölüm oldu. Addy Teyze sahip olduğu tek sabit kişiydi ve şimdi o da yok."

Toby, "Sen ve diğer tüm akrabaları var ve adanın çoğuyla arkadaş," dedi.

Lexie perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Ama ikiye bölünmüş durumda. Bir parçası Amerika'da yaşıyor, bir parçası da burada. Kız arkadaşlarından biriyle New York'ta tanıştığımı söylemiş miydin?"

"Hayır," dedi Toby. "biriydi?" "Uzun boylu, zayıf, güzel, zeki." "Kulağa harika geliyor."

"Onu bir Nantucket balıkçı teknesinde göremezdim ve kesinlikle yeşil sobalı eski bir evde hayal edemezdim. Jared Kingsley yirmi tane çizgili levrek temizlemesini söylese ne yapardı?"

Toby iç çekti. "Zarif bir Montgomery'ye aşık ol ve kendini deniz tuzu gibi bir Kingsley ile evli bul. Bu ikisi için de adil olmaz."

"Bir de Jared'in çalışma alışkanlıkları var. Ken'in ya da Addy Teyze'nin onu uyandırmanın için beni kaç kez yukarı gönderdiğini ve onu yatağında bir düzine rulo haline getirilmiş çizimle çevrili bulunduğumu size anlatamam."

"Kanepedeki Alix gibi mi?" Toby sordu.

"Aynen öyle." İki kadın birbirlerine gülümsediler. Lexie ön kapıya doğru yürürken, "Bilmek istediğim şey," dedi, "Alix'in onun hakkında ne hissettiği."

"Bakalım öğrenebilecek miyiz," dedi Toby.

Lexie ön kapıyı açtı.

Alix, Lexie'nin işaret ettiği güzel ve eski yemek masasındaki koltuğa oturdu. Jared onun yanında, iki genç kadın da karşılarında oturuyordu.

Lexie ve Jared, Alix'in daha önce hiç duymadığı şeyler hakkında konuşmaya başladıklarında, Alix sandviçine baktı. Üzerinde hiç sevmediği İsviçre peyniri vardı. Kuru, eski bir şey. Ve biraz hindinin tadına baktığında tutsülenmiş olduğunu gördü, bu da sevmediği bir başka şeydi.

Lexie, Toby ve Jared konuşurken, Alix onun tabağını kendi tabağının yanına çekti ve iki sandviç hazırladı. Peyniri ve sevdiğini bildiği hindi fümeyi ona verdi, turşularını ve çedar peynirini aldı. Tabağındaki zeytinleri aldı ve ona kendi cipslerini verdi.

Sandviç dolguları ve çeşniler düzgün bir şekilde dağıtıldığında, her birini çapraz olarak kesti ve tabağını ona geri verdi. İçecekleri değiştirdi, böylece o limonata, o da buzlu çay içti.

Alix başını kaldırdığında hem Toby hem de Lexie sessizce ona bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ne söylediğinizi kaçırdım."

Jared, Toby'ye bakarken, "İlginç bir şey yok," dedi. "Acı hardalın var mı? Alix sever onu."

"Var." Toby onu mutfaktan almak için ayağa kalktı.

Lexie büyük bir dikkatle Alix'e bakıyordu. Jared ile kuzeni arasındaki benzerlik çok açıktı: güçlü çene çizgisi, insanın içini gören gözler. Alix, Lexie'nin öfkesine maruz kalmak istemeyeceğine karar verdi -kadının sahip olduğundan emin olduğu bir şeydi .

Toby'ye gelince, o hiç de Alix'in hayal ettiği gibi biri değildi. Jared'in söylediklerine bakılırsa, Alix onu el dokuması pamuklu giysiler ve eski lastiklerden yapılmış sandaletler giyen hippy bir toprak ana olarak hayal etmişti. Ama Toby son derece zarıftı, çok güzeldi ama eski moda bir şekilde, ortaçağdan kalma bir Madonna tablosunu andırıyordu. Çok güzel bir elbise giymişti.

Izzy'nin alışveriş yaptığı dükkândan gelmiş olabileceğini düşündü.

"Zero Main?" Alix dükkânın adını söyleyerek sordu.

"Evet," dedi Toby gülümseyerek. "Babam birkaç ayda bir beni ziyarete gelir, oraya götürür ve sahibi Noël beni giydirebilir. Üzerinizdeki onun üstlerinden biri değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Alix.

Jared, "Eğer siz hanımlar Petticoat Row hakkında konuşacaksanız, sanırım benim gitme vaktim geldi," dedi.

Alix bu terimi açıklaması için ona baktı ama Lexie cevap verdi. "Erkekler denizdeyken adayı kadınlar yönetirdi ve onların dükkanlarının olduğu yere Petticoat Row denirdi."

Jared ayağa kalkarken, "Hâlâ öyle," dedi.

"Çünkü kadınlar her şeyi harika bir şekilde idare ettiler ve hâlâ da ediyorlar." Lexie başını kaldırıp ona baktı. "Seradaki ısıtıcıyı kontrol etmeni istiyorum ve birkaç çiçek tarhının altında fareler yuvalanmış."

"Sıçanlar mı?" Alix sordu.

Jared ona baktı. "Ünlü atalarımızın dünya seyahatleri sayesinde adada olağanüstü çeşitlilikte farelerimiz var."

Hepsi bunu nasıl karşılayacağını görmek için Alix'e bakıyordu. İğrenip ciyaklayacak mıydı?

"Kemirgen bir Galapagos," dedi.

"Doğru." Jared ona o kadar sıcak gülümsedi ki Alix kızardı. "Tamam," dedi, "sizi yalnız bırakayım kızlar. Burası çok güzel kokuyor. Alix harika bir aşçı ve planlaması gereken bir düğünü var ve..."

Lexie ve Toby merak içinde ona bakıyorlardı.

Alix'e baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Alix ayağa kalktı. "Söylerim. Dışarıda mı olacaksın?"

"Evet, ama ısıtıcıyı tamir ettikten ve farelerin kablolarını çıkardıktan sonra eve gideceğim." "Büyük ev mi, küçük ev mi?"

"Seçim sizin," dedi.

"Büyük. Son iki balığı biberiyeye saracağım. Arkada biraz yetiştğini gördüm. Belki fırına birkaç patates koyabilirsin. İki elli. Yavaş pişsin."

"Tamam."

Orada durmuş birbirlerine bakıyorlardı, ikisi de hareket etmek istemiyor gibiydi.

Lexie ve Toby karşılarında oturmuş, Jared ve Alix'in öylece durup birbirlerinin gözlerinin içine bakmalarını ve hiçbir şey söylememelerini izliyorlardı. Nasıl ayrılacaklarını bilmiyor gibiydiler.

İnançsızlıkla başını sallayan Lexie ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım hasta olacağım. Jared! Git ısıtıcıyı tamir et. Alix! Mutfığa git ve Toby'ye mantar falan doldurmasında yardım et."

Jared gözlerini Alix'ten ayırarak kuzenine yarım bir sırıtış attı. "Peki siz ne yapacaksınız Bayan Diktatör?"

"Hâlâ aklım *başında olduğu* için şükretmek için kiliseye uğrayın." "Bu ne anlama geliyor?" Jared sordu.

Lexie hâlâ ona başını sallayarak masanın etrafından dolaştı, ellerini onun omuzlarına koydu ve onu mutfaktan arka kapıya doğru itti. "Dışarı çık. Nefes al. Söz veriyorum Toby ve ben ona zarar vermeyeceğiz."

"Gerçekten mi, Lexie!" Jared söyledi. "Bu-" Kapıyı yüzüne kapattığı için sözünü kesti.

Lexie küçük, şirin oturma odasından geçerek Toby'nin tezgâhın başında olduğu mutfığa girdi. Alix kapının girişinde durmuş, kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Lexie," dedi Toby usulca, "neden Grand Union'a gidip bize biraz limon almıyorsun?"

Lexie sırttı. "Benden kurtulmak mı istiyorsun?" "Evet," dedi Toby.

Lexie gülerek odadan çıktı ve ön kapının arkasından kapandığını duydular.

"Bunun için üzgünüm," dedi Toby. "Oturmak ister misiniz?" Mutfak uzun bir mutfaktı ama tezgahın bir duvarında birkaç tabure vardı.

"Eğer Jared ve ben..." Alix ne diyeceğini bilemedi. "Nantucket'ta tanıdığım tek kişi o ve burada bulunduğum sürenin çoğunu birlikte geçirdik. Birlikte değil ama..."

"Turuncgilleri nasıl rendeleyeceğini biliyor musun?" Toby sordu.

"Jared'in söylediği kadar iyi bir aşçı ama bunu yapabilirim."

Toby limon, misket limonu ve portakal dolu bir kâseyi başıyla işaret etti. "Her çeyrek fincan lazım." Küçük, çok delikli kabuk soyucuyu uzattı.

Alix kendisi ve Jared konusundan uzaklaştığı için memnundu. "Nantucket hakkında ne düşünüyorsun?" Toby sordu.

"Şimdiye kadar harika." Alix izlenimlerini anlatmaya başladı. "Güzellik" kelimesi "Jared" kelimesinden sonra ikinci sıradaydı. Alix'in gördüğü şey çok güzeldi. Diğer tüm duyuları Jared tarafından kapsanmıştı. Söyledikleri, yaptıkları, düşündükleri, hepsi Alix'in konuşmasının bir parçasıydı.

"Yarın hâlâ Wes'le çıkacak mısın?" Toby sordu. "Neden çıkmayayım ki?" Alix sordu.

"Belki de Jared'le ikiniz bir araya geliyorsunuzdur diye düşündüm..." Toby'nin sözleri kesildi. Ken'in Jared'e verdiği emirden haberdardı ama bu kısıtlamanın üstesinden gelip gelmediklerini bilmek istiyordu.

"Oh," dedi Alix. "Jared ve benim bir çift olma yolunda olduğumuzu düşünüyorsun. Ama değiliz. Umarım arkadaşsızdır, ama kesinlikle arkadaş olmaya başlayan iş arkadaşlarıyız."

Toby inanamayarak Alix'e baktı.

"Hayır, gerçekten," dedi Alix. "Sanırım o ve ben yanlış bir izlenim bıraktık."

"Ama birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Bütün ada neler olduğunu soruyor."

"Bu hiç iyi değil," dedi Alix. "Jared ve ben sadece birlikte çalışıyoruz. Hepsi bu kadar."

"Peki ya sandviçler?"

"Ne demek istiyorsun?" Alix sordu. "Her birinizin sevdiği yiyecekleri değiştirmek."

"Planlar üzerinde çalışıyorduk, bu yüzden birlikte yemek yedik ve birbirimiz hakkında bilgi edindik."

"Ama...?" Toby'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Tamam, dürüst olacağım. İlk başta onunla bu şekilde ilgileniyordum." Aklına onun şiiri geldi. "Ama o bana böyle bir şeyin olmayacağını açıkça söyledi. Başta acı verdiğini kabul ediyorum ama şimdi iyiyim. Ve aramızda kalsın, Wes'le çıkmak için sabırsızlanıyorum. Biraz dokunmaya dayanabilirim. Bir kız olduğumu hatırlamak istiyorum." Alix nefes aldı, yalanının doğru çıkmasını umuyordu.

ikna ediciydi. Başka bir erkekle randevuya çıkmak istemiyordu. "Benden başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Toby. "Burnumu sokmak istememiştim. Sadece Jared'in daha önce hiç kimseyle bu kadar ilgilendiğini görmemiştik."

Alix buna ne cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden konuyu değiştirdi. "Arkadaşım Izzy'ye Nantucket'taki düğününü ayarlamasına yardım edeceğimi söyledim ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Jared senin ne yapılacağını bildiğini söyledi."

Toby, Alix'in ondan kibarca geri çekilmesini istediğini anlamıştı. "Düğün için bir tarih belirlediniz mi?"

"Yaptım, ama eminim değişecek." Alix nedenini açıklamadı.

Şimdilik Izzy'nin hamileliğini gizli tutmak istiyordu. Biraz sarsılarak "özel" kelimesinin artık Jared'i de kapsadığını fark etti.

Toby şöyle devam etti. "Randevuyu aldıktan sonra yapmanız gereken ilk şey gelininizin istediği renkleri elde etmektir. Her şey onun renkleri etrafında dönüyor. Eğer özel bir çiçek istiyorsa bunu çok önceden bilmem gerekiyor ki uçakla getirtebilelim."

"Uçakla mı geldin?" Alix öyle dedi. "Izzy'nin istediği türden bir düğün değil bu."

"Adadaki neredeyse her şey uçakla getiriliyor ya da bir kamyonu yüklenerek feribota bindiriliyor. Arkadaşınızın ne istediğinden emin olmanız ve gelinlerin sık sık fikir değiştirdiğinin farkında olmanız gerekir. Basit bir şey isteyerek gelip, daha sonra otuz bin dolarlık mor orkideye sahip olmaları gerektiğine karar veren kızlar gördüm."

"Otuz ...?" Alix bir limon aldı; portakalları bitirmişti. "Sanırım bu tür şeyler yirmi milyon dolarlık evlerde yaşayan insanlar için."

"Ya da daha fazlası. Şu anda Polpis'te elli dokuz milyon isteyen bir ev var."

Alix ona sadece göz kırpabildi.

"Peki ya sen?" Toby sordu.

"Benim hakkımda, ne?"

"Ne tür bir düğün istiyorsun?" "Damatlı bir düğün."

Toby güldü. "Ama gerçekten, bunu hiç düşünmedin mi?"

"Düğünün kendisi değil, hayır, ama Izzy'nin nişanlısıyla mutluluğu beni bazı şeyler hakkında düşünmeye sevk etti. Peki ya sen? Senin hayatında bir erkek var mı?"

"Kalıcı kimse yok."

Alix konuşmadan önce tereddüt etti. "Jared ile aranızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm... bilirsin işte."

"Jared ve benim bir ilişkimiz olduğunu mu?"

Alix gözlerini elindeki ıhlamurdan ayırmadı. "Belki geçmişte?"

"Oh, Tanrım hayır! Jared benim için bir ağabey gibidir. Seni kıskandırmak için beni mi kullanıyor?"

"Tabii ki hayır! Biz hiç öyle değiliz." Ama düşününce, onun melek gibi Toby'den övgüyle bahsetmesini kıskandığını hissetti. "Belki de öyleydi." Alix gülümsemekten kendini alamadı. "Adada çok eski kız arkadaşı var mı?"

"Hiç de değil. Lexie lisede bir olduğunu ama onun kuzeniyle evlendiğini söyledi."

"Adadaki herhangi biri olabilir."

"Hemen hemen. Ama anladığım kadarıyla bu kuzen ve Jared bugün bile birbirleriyle pek görüşmüyorlar. Surfside'da yaşıyorlar."

"Sanırım bu Nantucket'ta?"

"Görünüşe göre sadece Nantucket'ın var olduğunu öğrenmişsin." Alix güldü. "Jared'e göre bu kesinlikle doğru."

O öğleden sonra, Alix gittikten sonra Lexie geri döndü ve iki kadın gördüklerini ve duyduklarını tartıştılar.

"Bunu o mu söyledi?" Lexie sordu. "Alix, testosteron yüklü kuzenim Wes ile biraz 'dokunaklı' zaman geçirmeyi umduğunu mu söyledi?"

Toby, "Testosteron söz konusu olduğunda, bence Jared muhtemelen kendi başının çaresine bakabilir," dedi.

Lexie, "Alix'in babasına bağlı olmasaydı, bunu yapabilirdi," dedi. "Bu iş hiç iyi gitmiyor."

"Korkarım aynı fikirdeyim," dedi Toby. "Kimi arıyorsun?"

"Wes. Birayı çıkar. Onu ay içmeye ve konuşmaya davet ediyorum."

"Ne planlıyorsun?" Toby sordu. "Sanırım Jared hoşuna gidecek-"

Lexie, "Kuzenlerimle ilgilenmeme izin verin," dedikten sonra dikkatini telefona verdi. "Wes? Ben Lexie. Toby ve ben buraya gelmeni istiyoruz." Durakladı. "Tabii ki şimdi. Bir dahaki sefere basılı bir davetiye isteyeceksin. Ve evet, bunun Alix'le randevunuzla ilgisi var." Lexie telefonu kapattı. "On dakika içinde burada olacak."

Toby, Nantucket'in gayri resmi ortamına asla alışamayacağını düşünüyordu. İnsanlar bütün gün birbirlerinin evlerine girip çıkıyordu. Bir gün evin içinde bir kapı açıldığında neredeyse yere yığılıyordu. Bodrumdan gelen tesisatçıydı. Hiç kimsenin bilmediği dış kapıdan girmiş, damlayan boruyu tamir etmiş, sonra da tuvaletin artık su sızdırmadığından emin olmak için merdivenlerden evin içine çıkmıştı. Evde olduğunu kimsenin bilmemesi Toby dışında kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi.

"Bak Wes," dedi Lexie. Aradan yirmi dakika geçmişti ve Toby'yle birlikte Wes'in karşısındaki kanepeye oturmuşlardı. Toby genç adama bira ve çubuk kraker ikram etmişti ve o da neden çağrıldığının söylenmesini bekliyordu.

"Bütün ada senin hâlâ Daris Brubaker'a aşık olduğunu biliyor," dedi Lexie. Daris, Wes'in evlenmek istediği kadındı ama altı ay önce büyük bir kavga etmişlerdi ve kimse nedenini bilmiyordu.

-Daris de Wes'e kaybolmasını söylemişti. O zamandan beri adadaki neredeyse tüm bekâr kadınlarla çıkmıştı.

Lexie, Wes'in bir şey söylemesini, özellikle de Daris'le aralarında ne geçtiğini anlatmasını bekledi ama o birasını içti ve hiçbir şey söylemedi. "Ama o seni terk etti, muhtemelen gözün açık gittiği için. Alix'e sadece onu geri kazanmak için çıkma teklif ettin ve tabii ki Jared'i ortaya çıkarmaya çalıştın."

Wes onun eleştirilerinden rahatsız olmamıştı ve herhangi bir bilgi vermeye de gönüllü değildi. "Peki ne demek istiyorsun?"

"Lafı dolandırmak istemiyorum," dedi Lexie. "Alix'i araman ve bu randevudan çıkman için ne yapman gerekiyor?"

"Böyle bir şey olmayacak. Babam geçit töreninde eski Chevy'sini kullanacak ve-"

Toby konuştu. "Jared sahip olduğunuz arazi için bir ev tasarlayacak ve bunu ücretsiz yapacak."

Lexie ona kocaman gözlerle baktı. Hepsi de Jared'in tasarımları için altı haneli rakamlar talep ettiğini biliyordu.

Wes bunun üzerine yaşadığı şoku gizleyemedi. Kuzeninin bir garaj çizmesi bir şeydi, ama bütün bir ev? "Açık hava duşu ve teknelerim için bir yeri olan?"

"Sen nasıl istersen," dedi Toby.

"Montgomery'nin bulacağı hiçbir şeyi inşa etmeye gücüm yetmezdi."

Lexie, Wes'in kuzenine Kingsley değil de Montgomery demesinin kasıtlı bir hakaret olduğunu biliyordu. Kanepede arkasına yaslandı ve Wes'e ters ters baktı. Bu onun için bir oyundu ama onlar ciddiye.

Adada büyümemiş olan Toby'nin geçmişteki ilişkileri ya da isim kullanımının ince anlamları onu engellemiyordu. "Jared bir banka gibi davranacak ve size borç para verecek."

"Sanmıyorum-" diye başladı Lexie ama Wes ve Toby birbirlerine bakıyorlardı. Lexie orada olmayabilirdi de.

"Faizsiz mi?" diye sordu.

Toby hızlıca, "Kapanış anındaki mevcut orandan yüzde yarım daha düşük," dedi.

"Bir buçuk," dedi Wes. "Üç

çeyrek," dedi Toby. "Bitti," diye yanıtladı Wes.

"Vay anasını Toby," dedi Lexie. "Bir anlaşmayı bu şekilde müzakere edebileceğini bilmiyordum."

"Babamdan öğrendim."

Wes gittikten sonra Lexie, Jared'e onun adına yapılanları anlatmaktan korktu. Öte yandan, kendi başına devralacak gibi görünmediğine göre, birinin bunu yapması gerekiyordu. Onu aradı ve hemen görmesi gerektiğini söyledi.

Lexie onu Wes'in bir saat önce oturduğu sandalyeye oturttu ama Jared her türlü ikramı reddetti.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Alix akşam yemeğini hazırlıyor ve bizim de yapacak işlerimiz var."

"Ne gibi?" Toby sordu.

Jared ona gülümsedi. "Belli ki ikinizin umduğu gibi değil. Şimdi, yarın sizi görene kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Bütün mesele yarın," dedi Lexie. "Alix'in yarın Wes'le randevusu olduğu gerçeğinden habersiz görünüyorsun. Tüm gün sürecektir bir randevu."

Jared cevap vermedi.

"Umurunda değil mi?" Lexie talep etti.

"Bu seni ilgilendirmez küçük kuzen, ama bunun icabına bakmayı planlıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Lexie sordu.

"Bence bekleyip görmelisin," dedi ve sandalyeden kalkmaya başladı. "Şimdi, özel hayatıma burnunu sokmayı bitirdiysen, ben eve gidiyorum."

Toby gülümseyerek, "Alix'e," dedi.

Jared ona gülümsedi. "Evet, Alix'e."

"Biz ," dedi Lexie. "Her şeyi Wes'le birlikte ayarladık. Size biraz pahalıya patlayacak ama buna değecek."

Jared onlara baktı. Gülümsüyorlardı ve çok masum görünüyorlardı. Ne güzel kızlar, diye düşündü. Ve çok iyi niyetliydi. Ama dinamit zarar vermek için icat edilmemişti. Tekrar sandalyeye oturdu. "Bana ne yaptığınızı söyleyin." Sesi sakindi.

"Senin için bir anlaşma yaptık," dedi Lexie. "Fikri ben buldum ama faiz oranını Toby ayarladı. Harikaydı." Lexie oda arkadaşına gururla .

Jared, "Belki de siz ikiniz en baştan başlamalısınız," dedi.

Alix'le randevusunu iptal etmesi karşılığında Wes'e ne söz verdiklerini açıklarken konuşmanın çoğunu Lexie yaptı.

Jared'in yüzünde herhangi bir duygu ifadesi yoktu; mükemmel bir poker oyuncusuydu. "Onun için bedavaya bir ev tasarlayacağım ve ona gülünç derecede düşük bir faiz oranıyla borç mu vereceğim?"

"Böyle söyleyince kulağa çok fazla gibi geliyor," dedi Lexie. "Ama Jared, Alix'in günü Wes'le geçirmesine izin veremezsin. O zamandan beri

Daris ona kaybolmasını söyledi, o sinsi bir kurttu. Ve seninle onun arasında her zaman bir rekabet vardı. Zavallı Alix'e saldıracağından endişe ediyoruz."

"Bence," dedi Toby usulca, "Jared'in başka bir planı var."

"Senin var mı?" Lexie kuzenine sordu.

Bu iki iyi niyetli işgüzara söylememişti ama bunu bu gece Alix'ten ayrıldıktan sonra ve özel olarak yapmak niyetindeydi. Cebinden telefonunu çıkarıp Lexie ve Toby'nin duyabilmesi için hoparlöre almak üzere bir düğmeye bastı, sonra da numarayı aradı.

"Jared?" dedi bir kadın sesi. "Sen misin?"

"Selam Daris, baban nasıl?"

"O şimdi iyi. Teşekkür notlarımızı aldın mı?"

"Dördünü de."

"Bize yardım ettiğiniz için size çok borçluyuz."

Jared, "Sizden bir iyilik isteyebilir acaba?" dedi.

"Her şeyi yaparım!" Daris söyledi. "Seninle kaçıp evlenmek de dahil olmak üzere."

Kanepede onun karşısında oturan Toby ve Lexie, iri gözlerle birbirlerine baktılar.

Gülümseyen Jared'in sesi alçaldı ve yavaşladı. "Böyle bir fedakârlığa gerek kalmayacak Daris, her ne kadar kulağa hoş gelse de. Bunu düşünmekten bu gece uyuyamayacağım."

"Yapabilirim-" diye başladı Daris.

Lexie onun sözünü kesti. "Merhaba Daris," dedi yüksek sesle. "Ben Lexie. Annen nasıl?"

Daris, Jared'in yalnız olmamasının şaşkınlığını çabuk atlattı. "Durumu çok iyi. Babam hastayken 22 kilo verdi. *Kocam Kalp Krizi Geçirdi Diyeti* adında bir kitap yazmayı düşünüyor. Jared, senin için ne yapabilirim?"

"Wes'in sana yaptıklarını geri almakla ilgileniyor musun?"

"Bu senin için mi yoksa benim için mi bir iyilik?" Jared gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla sen de ?"

"Yüzde yüz. Sonuna kadar. Silah getireyim mi?" "Çok küçük bir şort ve atlet tercih ederim."

Daris bir an sessiz kaldı. "Jared, tatlım, evlenmek istemediğine *emin* misin?"

"Hiç emin değilim," dedi yumuşak bir sesle ve Lexie ile Toby'nin gözleri daha da büyüdü.

Daris güldü. "Tamam, şimdi anlıyorum. Bunun teyzenin evine taşındığından beri neredeyse birlikte yaşadığın o güzel kızla bir ilgisi var mı?"

"Olabilir. Ayrıntıları konuşmak için seni sonra ararım ama yarın sabah dokuz kırk beşte buluşup geçit törenine katılabilir miyiz?"

"Bu gece şortumu kısaltacağım."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Jared telefonu kapattı ve Lexie ile Toby'ye baktı, kaşları soru sorarcasına kalkmıştı. "Eee?"

"Sence tekrar bir araya gelirler mi?" Toby sordu. Jared,

"Bu beni ilgilendirmez," diye yanıtladı.

Lexie ellerini bir terazi gibi havaya kaldırdı. "Daris'in bacakları mı yoksa bir milyon dolarlık kredi mi? Bu Wes'in seçimi olacak." Toby'den Jared'e ve geriye baktı.

"Bacakları seçecek," dedi Toby.

"Daris'in bacakları mı?" Jared söyledi. "Kesinlikle evet!"

On Üçüncü Bölüm

Jared Kingsley House'a güzel bir özel ceket, mavi bir gömlek ve haki bir pantolonla gelmişti. Alix ona şöyle bir baktı ve üstünü değiştirmek için üst kata koştu. Kaptan Caleb'in portresine, "Bunun üst sınıf bir etkinlik olduğunu bana neden söylemedin?" dedi. "Eğer tek bir hareket yaparsan, resmini duvara asarım."

Lexie ve Toby ile buluştular ve Main'den aşağıya, yolun genişlediği ve uzun, çift sıra araçların beklediği yere doğru yürüdüler. Jared arkadaşının kamyonetini beşinci sıraya almak için erkenden yola çıkmıştı.

Sokaklar insanlarla doluydu ve neredeyse hepsi nergis takıyordu. Bazı kadınlar sabah güneşinde güzel görünen çirkin şapkalar tasarlamıştı.

Kalabalığın yanına vardıklarında Jared, "Benimle kal," dedi.

"Ama Wes'le buluşmam gerekiyor," dedi dördüncü kez. Jared her seferinde sanki o hiç konuşmamış gibi davranmıştı.

Alix onun uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışırken, "Kıskançlık buraya kadarmış," diye mırıldandı. Dün gece tam yemek hazırlarken Lexie'yle ilgili acil bir durum olduğunu söyleyerek evden çıkmıştı. Kırk beş dakika sonra geri dönmüş ama Alix'e ne olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. En fazla, "Kan dökülmedi. Olmalıydı ama olmadı."

Birlikte bir film izlemişlerdi -Bay *Blandings* Hayalindeki Evi Yapıyor- ve Alix iki kez Wes'le geçit törenine gideceğinden söz etmişti. Jared hiçbir yorum yapmamıştı. Kuzeniyle çıkmayı kabul ettiğinde Jared'i neredeyse hiç tanııyordu. O zamanlar ona ne kadar hayran olduğunu hatırladı ve gülümsemekten kendini alamadı. Şimdi Jared'le birlikte eski Ford kamyonetine binmeyi tercih ederdi.

Ama ne kadar ima ederse etsin, Jared hiçbir şey söylemedi.

Dün gece misafirhaneye gitmek için ayrıldığında, Alix ona neredeyse kızgın hissetmekten kendini alamamıştı. Kingsley ailesinin bir parçası olduğunu hissetmeye başlamıştı ama Jared bunu aynı şekilde görmüyor gibiydi. Ya da belki de görüyordu. Wes kuzeniydi, o halde onunla ata binmesinin ne önemi vardı?

Bu sabah, dördü arabaların sıralandığı yere vardıklarında Alix sessizdi. Wes'in yanına tanıdığı insanlara el sallayacak mıydı?

Ama başka hiç kimse hiçbir şeyden rahatsız görünmüyordu. Lexie ve Toby, Alix'in hazırlanmasına yardım ettiği yiyecek dolu soğutucularla 'Sconset'e gideceklerdi ama önce yazlıkçılara merhaba diyeceklerdi.

"Ada dışındakilerle aynılar mı?" Alix sordu.

"Hem evet hem hayır." Jared, Nantucket'ta evleri olan ve her yaz gelen insanlar olduğunu anlattı. Bazıları yirmi ila otuz yıldır ya da daha uzun süredir geliyordu.

"Onları seviyor muyuz, sevmiyor muyuz?" Alix şaka yapmaya çalışarak sordu.

Ama Jared gülümsemedi. "Topluluğa katkıda mı bulunduklarına yoksa ondan bir şey mi aldıklarına bağlı."

Kalabalığın içine girdiklerinde Lexie ve Toby kendi başlarına gittiler ama Alix Jared'la kaldı. Yine herkesi tanıyor gibiydi.

"Benim için şu konukevini ne zaman tasarlayacaksın?" diye sordu bir adam. Kısa boylu ve şişman bir adamdı ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Uzaklaştıklarında Alix adamın kim olduğunu sordu.

Jared başka birine merhaba demeden önce "Forbes ilk on" diye cevap verdi.

Bunun "en zenginler listesi" anlamına geldiğini biliyordu.

Wes ortaya çıktığında her şey bir anda oldu. Alix isteksizce Jared'in yanından ayrılıp onun yanına gitti. Aklında çılgınca, kimseyi kırmadan bu randevudan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Ama öte yandan, Jared onu yanında *istediğini* söylemiş de değildi.

Alix Wes'e doğru bir adım attığında Jared onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ama sonra Wes aniden durdu ve Alix'in arkasındaki bir şeye baktı. Alix dönüp baktı.

Genç bir kadın Jared'in yanına gelmiş, koluna ve sahiplenici bir tavırla ona doğru eğilmişti. Kısa sarı saçları ve iri gözleriyle oldukça çekiciydi ama asıl dikkat çeken giysileriydi. Üzerinde kalçalarına kadar uzanan beyaz bir tunik vardı ve altında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Uzun, güzel bacakları - mükemmel bronzlaşmış, mükemmel ağdalanmış - küçük altın sandaletlerine kadar sonsuza kadar devam ediyor gibiydi.

Alix nutku tutulmuş bir halde kızıdan Jared'a, oradan Wes'e ve tekrar geriye baktı.

Jared Wes'e, "Bu benim randevum," dedi.

Alix'in ağzı açık kaldı. Başka biriyle çıkmasını umursamamasına şaşmamalı. Hiç şaşma-

"Ticaret mi?" Jared kuzenine sordu.

Wes başıyla onayladı ve kız Jared'ın kolunu bırakarak Wes'in yanına gitti.

Alix hareketsiz duruyordu, hareket edemiyordu ve az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gitmeye hazır mısın?" Jared sabırsızlıkla sordu.

Alix hâlâ gözlerini kırptırıyordu.

"Geçit töreni başlamak üzere ve kamyonu binmemiz gerekiyor."

Alix kaldırım taşlarını aşp mavi Ford'a yürüyecek ve Jared'in yanına binecek kadar kendine gelmişti. "Bunu sen mi planladın?"

Motoru çalıştırdı. "Ne planı? Oh. Daris'i mi kastediyorsun?"

"Şu pantolonsuz kız mı?"

Jared gülümsedi. "Adadaki en iyi bacaklar. O ve Wes altı ay öncesine kadar bir çiftti. Wes onun hoşuna gitmeyen bir şey yaptı ve o da ona kaybolmasını söyledi. Sanırım onu yeterince cezalandırdı. Al." Ona bir buket nergis uzattı.

Altmışlı yıllardan kalma martı kanatlı bir Mercedes'in arkasında dururken Alix onları aldı. "Demek her şeyi planladın."

Küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Gerçekten Wes'le çıkmaya izin vereceğimi mi sandın?"

"Evet," dedi basitçe. "Yaptım." Ona gülümsedi. "Yanıldığımı kanıtladığın için teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi.

O kadar kibirli bir şekilde konuşuyordu ki, kadın bunu onun yanına bırakamazdı. "Yanıldığım o kadar nadir oluyor ki, bunun mümkün olmadığını düşünmeye başlamıştım."

Güldü. "İnsanlara el sallama."

O yaptı. "Forbes'un en iyi on adamından birinin konukevi için ne gibi fikirleriniz var?"

"Hepsi cam," dedi. "Philip Johnson Nantucket'a geliyor."

"Bu bir şaka, değil mi?"

"Bugün çalışmaman gerekiyor. Manzaranın tadını çıkar."

Orange Caddesi'nden aşağı iniyorlardı ve her güzel eski ev ona bir misafirhane tasarımı düşündürüyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Jared, "Karısı bahçeyle uğraşmayı çok seviyor ve kendi saksı kulübesini istiyor," dedi. "Sadece küçük bir tane. Sadece iki bin metre kare."

"Gerçekten mi?" Alix ona kocaman gözlerle baktı. "Belki Toby'nin bu konuda bazı fikirleri vardır."

Jared sırtarak, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi ve 'Sconset'e kadar olan yol boyunca tasarım hakkında konuştular - sadece sekiz mil kadardı ama daha uzun gibi görünüyordu.

Jared'in eskiden balıkçı kulübeleriyle dolu olduğunu söylediği inanılmaz derecede şirin küçük kasabaya vardıklarında Lexie ve Toby onları bekliyordu. Yiyecek, mutfak eşyaları ve şık piknik malzemeleriyle dolu bir SUV'yi boşaltmışlardı.

Jared eski kamyoneti Lexie'nin işaret ettiği park alanına sürdü, sonra da erkeklerin kadın işi olarak gördükleri şeylerle karşılaştıklarında yaptıkları gibi ortadan kayboldu. Alix, Lexie'nin emirlerine uydu ve kurulumu yardım etti. Birkaç dakika içinde eski kamyonetin arkası ve bir masa yiyecek ve içeceklerle kaplanmıştı.

masa örtüleri. Her şey çok üst düzeydi, mükemmel bir kır pikniğine çok benziyordu.

Alix sokağa adımını attı. Her iki tarafta da kasabadaki geçit törenine katılmış olan güzel eski arabalar ve kamyonlar vardı.

Alix adaya geldiğinden beri Nantucket'taki zenginliğin yavaş yavaş farkına varmaya başlamıştı ama eski arabaların araya gelmesi bunu pekiştirmişti. Bunlar sadece jalopiler değil, müze kalitesinde araçlardı ve gülerек sohbet eden sahipleri Ralph Lauren reklamlarındaki modeller gibi giyinmişlerdi: Erkekler için blazer ceketler, fötr şapkalar, altın saatler. Kadınlar için mükemmel tasarım kıyafetler. Pikniklerin lüks düzenine baktı ve gülümsedi.

"Beğendin mi?" Jared iş bittikten sonra yeniden ortaya çıktığında sordu.

"Gerçekten çok güzel. Kendimi *Town and Country* dergisinin kapağına çıkmış gibi hissediyorum."

"Hadi," dedi. "Yolun yarısında buz oyma gösterisi yapıyorlar."

Etrafta dolaşan dansçılar, müzisyenler, sanatçılar ve akrobatlar vardı ve herkes birbirini tanıyor gibiydi. Kamyona geri Jared bir grup insanla konuşurken Alix de ikisi için tabak doldurdu. Kamyonun önünde sandalyeler vardı ve Jared'le birlikte yemek için oraya oturdular.

"Yıllardır buraya gelmemiştim," dedi. "Çok büyümüş."

"Neden özleyesin ki? Harika bir yer." "Randevu alamadım," dedi.

Alix onun kolundaki güzel Daris'in görüntüsünü çok iyi hatırlıyordu. "Ha! Buradaki kadınların yarısı-"

Sözünü kesti. "Birlikte gitmek istediğim birini bulamadığımı kastetmiştim."

Alix ona gülümsedi ve bir an için gözleri onunkileri tuttu. Ama her zamanki gibi arkasını döndü. Alix'in aklına gelen sözcükler "karışık sinyaller" oldu. Jared onun başka bir erkekle çıkmasını engellemek için ayrıntılı bir plan yapmıştı ama Alix ona gözlerinde işten başka bir şeyle baktığında, Jared yüzünü çevirmişti.

Kendine hafif tutmasını söyledi.

Otuz dakika sonra yolda durmuş insanlarla sohbet ediyorlardı ki Jared ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Alix?" dedi. "Bana herhangi bir şey için borçlu olduğunu hissediyor musun?"

"Elbette. Size yeterince teşekkür etmedim mi? Eğer etmediysem, özür dilerim-"

"Hayır, ondan değil," dedi. "Sadece kuzenim bu tarafa geliyor ve-"

"Wes?"

"Hayır."

"İçki dükkanındaki kadın mı?" Adamın bakışı tahmin yürütmeyi bırakmasına neden oldu. "Tamam, pardon. Kuzenlerinden biri bize doğru geliyor ve ...?"

"Karısı lisedeyken benim kız arkadaşımdı. O kazandı; ben kaybettim. Bu benim için çok saçma ama-"

Alix kalabalığın arasından baktı ve Kingsley çene hattına, koyu renk saçlara ve gözlere sahip olan Jared'in yaşlarında bir adam gördü. Ama bu özellikler Jared'birlikte çalışarak çok erkeksi bir yüz oluştururken, bu adamda kadınsı bir şeyler vardı. İyi giyinmişti, üzerinde mükemmel bir gömlek ve ceket vardı, hatta kot pantolon bile giymişti. Ama Jared'in her zaman giydiği, temizken bile Davy Jones'un dolabına gidip gelmiş gibi görünen kotlara benzemiyordu. Adamın yanında uzun boylu, ince yapılı, sarışın, soluk mavi gözlü bir kadın vardı. Alix onun oldukça güzel olduğunu düşünüyordu ama yorgun ve belki de olduğundan daha yaşlı görünüyordu.

Kadın Jared'i gördüğünde yüzü aydınlandı, yorgunluğu kayboldu ve güzelliği iki katına çıktı. Alix onun bir geçit törenine katıldığını ve balo kraliçesi olduğunu hayal edebiliyordu.

Yanındaki adam Jared'i gördüğünde, bir an için yüzü bulutlandı. Gözlerine kadar bir sırtış takınacak kadar toparlandı.

"Jared," dedi kadın ve sanki ona sarılmak istiyormuş gibi kollarını uzattı.

Alix içgüdüsel olarak tepki verdi. Ondan henüz bitirmemişti, ama kendisinden araya girmesini isteyeceğini düşündü.

onu ve eski sevgilisini. "Seni korumamı ister misin?" dedi nefesinin altında.

"Lütfen," dedi, yerinde durdu ve hücum eden kadının ona ulaşmasını bekledi.

Alix vücudunu Jared'inkinin önüne koyarak durdu. Kolları hâlâ uzanmıştı ve onlarla ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Alix uzandı ve onun elini sıktı. "Merhaba. Ben Alix. Sanırım Jared'i tanıyorsun." Göz ucuyla Lexie'nin Toby'nin kaburgalarına yumruk attığını gördü. Elbette her iki kadın da orada durmuş, yaşanan dramı merakla izliyordu.

"Ben Missy," dedi kadın. "Jared ve ben birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."

"Oh?" Alix dedi ki. "Ben de bütün arkadaşlarını duyduğumu sanıyordum ama Missy diye birinden hiç bahsetmedi." Jared'e bakmak için döndüğünde, başını eğdiğinde neredeyse burun buruna fark etti. Kız uzaklaşmaya başladığında, Jared kolunu kızın beline doladı ve onu boylu boyunca kendine doğru çekti.

Alix'in gözleri büyüdü ama sonra kendini kontrol altına aldı. Sayılır. "Ben, uh... Ben..."

Adam sarışın kadının arkasında dururken, "Seni görmek güzel Jared," dedi. Jared gibi o da kolunu sahiplenircesine kadının beline doladı. "Ada dışında yaşamak nasıl? Dış dünya hakkında yeni şeyler öğrendin mi?"

Alix bile bunun bir hakaret olduğunu biliyordu. Adama soğuk bir gülümseme verdi. "Jared hâlâ muhteşem tasarımlarıyla dünyayı fethediyor." Adam kendinden memnun küçük gülümsemesini kaybetmeyince Alix annesinin kitaplarını ve o ailenin yüzyıllar boyunca aile evi için nasıl savaştığını hatırladı. "Ve tabii bir de Kingsley Evi'nde yaptığı işler var. Sekizinci olacak oğlu için burayı sağlam tutmak, onun mirasının en değerli parçası."

Alix bir an için fazla abarttığını düşündü ama sonra onun kendini beğenmiş küçük gülümsemesini bıraktığını görmenin mutluluğunu yaşadı.

Arkasında, Jared yüzünü Alix'in boynuna gömdü ve vücudundaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Sen benim hayalimdeki kızsın," dedi ve kız onun kahkahalarını tuttuğunu hissedebiliyordu. Başını kaldıracak kadar kendini toparlamayı başardı. "Bu kuzenim Oliver Collins ve eşi Missy. Bu da Alix."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Alix ve Oliver'ın elini sıkamak için elini uzattı. "Adın Kingsley değil mi?"

Jared, "Ada dışından biriyle evlenen annesi aracılığıyla akrabayız," dedi. Sonra hâlâ Alix'in beline sıkıca tutunarak yiyecek yüklü kamyonu işaret etti. "Gelin ve bizimle öğle yemeği yiyin."

"Teşekkürler," dedi Oliver, "ama eve gitmeliyiz. Çocukların bize ihtiyacı var. Evlilik büyük sorumluluklar getirir. Alix, Jared," dedi sert bir sesle ve karısını uzaklaştırdı.

Missy kalmak istercesine arkasına baktı ama kocası demir pençesini bırakmadı.

Jared Alix'i yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Harikaydın!" dedi. "Gerçekten harikaydın. Oliver'a hiç bu kadar iyi haddini bildirmemiştin... sanırım hiç. Sen Victoria'nın kızıydın!" Hâlâ gülerken, bir anlık dürtüyle Alix'in gülümseyen ağzına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu.

En azından öyle olması gerekiyordu. Bunun yerine, hem o hem de Alix sanki içlerinden bir elektrik akımı geçmiş gibi sarsıldılar.

"I ..." Jared başladı, sonra bir adım daha yaklaştı.

Yine onun gözlerindeki ateşi gördü ve kollarını onun boynuna dolamak için kaldırdı.

Ama öyle olmadı. Jared kaşlarını çatarak uzaklaştı, gözlerindeki ateş sönmüştü.

Alix'in ilk dürtüsü kaçmak oldu. Bu daha kaç kez ? Yaklaşıyorlardı, adam onu yutacakmış gibi bakıyor, sonra da soğuk davranıp uzaklaşıyordu. Tekrar ve tekrar olmuştu.

Alix piknikten ayrılırsa nereye gideceğini bilmiyordu ama içinde kabaran öfkeden Kingsley Evi'ne yürüyerek dönebileceğini düşündü. Oraya vardığında da eşyalarını toplayıp adayı terk edebilirdi. Kendisine bir saniye şehvetle bakıp bir saniye sonra yüz çeviren bu adamdan alabileceği kadarını almıştı. Ondan uzaklaştı.

"Alix-" diye başladı Jared ama Alix kalabalığın arasından hızla ilerledi. Toby ona yetişti.

"Bahaneler duymak istemiyorum-" diye başladı Alix.

"Dükkâna doğru düz git, dön ve sahile giden bir köprü var. Yürüyün."

Alix başıyla onayladı ve aceleyle ilerledi. Uzun köprüyü bulmak, merdivenlerden aşağı inmek ve sonra sahile çıkmak çok da zor değildi. Havanın serin olması etrafta fazla insan olmadığı anlamına geliyordu ve bundan memnundu. Su ve kum onu sakinleştirmişti.

Orada ne kadar durduğundan emin değildi. Düşünceleri düzenli bir şekilde gelmiyor, karışık bir şekilde akıp gidiyordu. Jared'le birlikte güldükleri, yemek yedikleri ve birlikte yarattıkları görüntüler gözünün önünden geçiyordu. Ve tüm bunlar olurken Jared aralarında cinsel bir şey olmayacağını açıkça belirtmişti. Bunun nedeninin Jared'in kendisine karşı böyle hissetmemesi olduğunu düşünmüştü.

Ama o öpücük! Bir şimşek kadar elektrikliydi. Onun da bunu hissettiğini gördü, peki neden geri çekilmişti? Neden ona bu kadar soğuk bakmıştı? Hayatında başka biri varmış gibi görünmüyordu, o halde sorunu neydi?

İçini bir ürperti kaplayınca kollarını ovuşturdu ve arkasını döndü. Çok uzakta değildi, Jared gölgede kumun üzerinde oturuyordu. Orada öylece oturmuş bekliyordu. Sanki bir şey için endişeleniyormuş gibi görünüyordu.

Ama ona hiç sempati duymuyordu. Onun önünde durmak için yürüdü. "Gitmek istiyorum..." Kingsley House'a "evim" diyemezdi. "Geri," diye bitirdi.

Ayağa kalkmadı. "Seni gitmek istediğin yere götüreceğim, ama önce sana gerçeği söylemek istiyorum."

"Bu bir değişiklik olur," dedi.

Ceketini çıkarıp ona uzattı ama kadın ceketini almadı. "Lütfen," dedi. "Bana yirmi dakika ver, eğer hâlâ beni ya da Nantucket'ı terk etmek istiyorsan ya da her ne istiyorsan, bunu ayarlayacağım."

İsteksizce ondan birkaç adım ötedeki kuma oturdu ve adam ceketini ona giydirmeye başladığında irkildi. "Üşüyeceksin."

"Sen bana lazer ışınları fırlatırken , yapmam" dedi.

Gülümsemedi ama ceketini omuzlarına koymasına izin verdi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi. "Bana kalsa sana her şeyi anlatırdım ama yapamam."

Ona ters ters bakmak için döndü. "O zaman ben neden buradayım?"

"Bilmiyorum!" Jared bıkkınlık içinde konuştu. "Senden yüzde beş daha fazla şey biliyorum ve hiçbirini anlamıyorum. Ama insanların hayatın boyunca senden sır sakladığını biliyorum."

"Kim?"

"Bunu size söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim ama söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, hayatım boyunca insanlara borçlu olduğum. Bana yardım eden bazı insanlar olmasaydı, belki bir suçludan başka bir şey olamazdım."

Alix denize baktı ve ona ne söylediğini anlamaya çalıştı. "Buraya gelmemi istemediğini biliyorum."

"Hayır," dedi. "Söylemedim. Size teyzeme kızgın olduğumu söyledim. Onun vasiyetini bana ihanet olarak gördüm. Eğer erken gelmeseydin, ben gitmiş olacaktım ve asla tanışamayacaktık."

"Ama sen kaldın," dedi.

"Çünkü senden hoşlandım," dedi. "Geçmiş zaman mı?"

Cevap vermekte acele etmedi. "Daha önce her iki dünyama da uyan biriyle, hem balık temizleyebilen hem de alt döşeme hakkında tartışabilen bir kadınla tanışmamıştım."

"Biliyorum," dedi Alix usulca. "Çok iyi arkadaş olma yolundayız."

"Hayır," dedi. "Tim, iş ortağım ve ben arkadaşız. Balık tutmaktan nefret eder, tüm toprak yolların betonla kaplanması gerektiğini düşünür ve para konusunda durmadan sızlanır. Ama biz iyi arkadaşız."

"Peki sen ve ben değil miyiz?" Alix sordu. Kahretsin! Gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Tim'e ne kadar değer versem de, onun kıyafetlerini yırtmak gibi bir arzum yok. İçimdeki bu kemirici açlık doyana kadar ne kadar sürerse sürsün onunla sevişmek istemedim. Dudaklarını, kalçalarını ya da sahip olduğu başka bir şeyi düşünerek uyanık kalmadım."

Alix ona bakıyordu. "Yine de bana dokunmuyorsun."

"Borçlu olduğum birine bir söz verdim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve bu kişi senden ... ne istedi? Ellerini üzerimden çekmeni mi?"

"Evet."

Alix tekrar suya baktı. "Şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Birine -ya da birden fazla kişiye- çok şey borçlusun ve onlar ikimizi de tanıyor."

"Evet, ama size bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Sorun değil. Bir kısmını tahmin edebilirim. Kingsley House'da yakın zamanda çatı gibi pek çok onarım yapıldı ve bunlar pahalıya mal oldu. Ancak bazı onarımların çok derin olduğunu fark ettim, bu da evin bir noktada oldukça fazla bozulmasına izin verildiği anlamına geliyor. Haksız mıyım?"

Jared başını iki yana eğerek ona baktı ve hızlıca başını salladı.

"Bir evin bu duruma gelmesine izin vermek, ev sahibinin ya umursamadığı ya da onarımı karşılayamadığı anlamına gelir. Belli ki aileniz o eski evi çok önemsiyor."

"Var," dedi.

"Bir de diğer evler var. Ailenin Lexie'nin yaşadığı evin sahibi olduğunu söylemiştin, ayrıca Dilys'in yaşadığı ve senin büyüdüğü evin de sahibi. Bana o tadilat yapıldığında on dört yaşında olduğunu söylemiştin ve belli ki senin eserindi."

Büyülenmiş bir sessizlik içinde onu izliyordu.

"Annemle birlikte burada olduğum yıl, sen on dört yaşındaydın. Şimdi, dünyada kim genç bir çocuğun tadilat planlamasına izin verir? Ve bunun parasını kim öder?"

Jared ona gülümseyerek, "Addy Teyze," dedi.

"Madem bunu karşılayabiliyordu, neden kendi evini tamir etmedi?"

Jared daha geniş gülümsüyordu. "Pekala, Bayan Sleuth, teoriniz nedir?"

"Sanırım annem tüm kitaplarını sizin ailenize dayanarak yazdı ve tazminat olarak tadilat masraflarını karşıladı ve ..."

"Ve ne?"

"Sanırım eğitime yardımcı olmuştur."

Jared cevap vermedi ama gözlerinden onun haklı olduğunu anlayabiliyordu.

"Asıl soru řu," dedi Alix, "annem bana dokunmanı neden yasakladı?" Aklına gerçekten řok edici bir dűřűnce gelince gűzleri bűyűdű. "Bu doęru! Sen ve annem sevgiliydiniz." Sesi korku doluydu.

"Hayır, asla," dedi Jared ve gűlűmsedi. "Ama on yedi yařımdayken ve annen bahçede kırmızı bikiniyle dolařmaya devam ederken Addy Teyze'yi her zamankinden daha sık ziyaret ettim."

Alix gűzlerini ona dikti.

Gűlűmsemesini kaybetti. "Sizi temin ederim ki Victoria ve ben hiçbir zaman arkadařlıktan bařka bir řeyin yakınına bile yaklařmadık."

Gűzlerini ondan kaçırdı. "Annemin vasiyetle ne ilgisi var?"

Jared dűrűste, "Bildięim kadarıyla hiçbir řey yok," dedi. "O da en az benim kadar řok oldu."

Alix bir an için dűřűndű. "Hayatımın bűyűk bűlűműnde bana yalan sűylendięi konusunda haklı olduęunu dűřűndűęűm için bu konuda açık olmak istiyorum. Benden plan yapmana yardım etmem dıřında bir řey için hořlandıęın doęru mu?"

Buna itiraz etmeye bařladı ama sonra gűlűmsedi. "Sanırım bu iři tek bařıma halledebilirim."

Onun řaka tonunu duymazdan geldi. "Bűtűn bunları Wes ile yaptın űnkű...?"

"Onun gibi bir hűdűęűn gűnű kız arkadařımla geçirmesine izin vereceęimi mi sanıyorsun?"

"Senin...?" Derin bir nefes aldı. "Dűrűst olmak gerekirse, ben de kendi doęrularımı eklemek isterim. Babam da bir mimardır, ancak řu anda çoęunlukla űęretmenlik yapıyor ve seninle ilgili olarak benimle uęrařıyor."

"Nasıl yani?"

"Kadınlar arasındaki itibarın iyi değil." "Ya da űzel," diye mırıldandı Jared.

"űzel olamayacak kadar kamusal bir fięűrsűn. Mankenler, yıldız adayları ve-"

"Ne istiyorsun?" Jared sordu.

"Bir zamanlar Bűyűk Jared Montgomery ile bir iliřki yařamayı hayal etmiřtim, ama-"

"Ama ne?"

"Eric tarafından terk edildiğimde canım yandı ama güzel bir ağlama ve birkaç kilo çikolata beni iyileştirdi. Sonra seni görmek, Büyük-"

"Bir daha söyleme."

"Tamam. Gerçek şu ki seni artık o şekilde görmüyorum."

"Şimdi beni nasıl görüyorsun?" diye sordu usulca.

"Bir insan olarak. Yaşayan, nefes alan, sabırsız, konuşmaları ve bilgileri istediği gibi bir insan ve bazen vizyonlarında bocalayan bir tasarımcı olarak."

"Orada iyi bir şey var mı?"

"Sahip olduğu ve bildiği her şeyi cömertçe başkalarıyla paylaşan bir adam. Yemek, para, iş, senin olan her şeyi paylaşıyorsun. Sevdği insanları koruyan bir adam olduğunu gördüm, çok seviyorsun ve tüm kalbinle seviyorsun."

"Tam bir aziz." Sözleri hafifti ama ses tonu öyle değildi. "Pek sayılmaz," dedi Alix denize bakarken. "Eric ben Biraz çikolata ve bir şiirle kendinize gelebilirsiniz, ama siz..." Konuşmadan önce acele etmedi. "Seni sevebilirim. Eğer seninle... bir kaçamak yapsaydım ve sen beni bir kenara atsaydın, kendimi toparlayabileceğimden emin değilim." Bir nefes aldı. "İşte. Söyledim ve sanırım duymak istediğinizden çok daha fazlası. Bence-"

Konuşmayı bıraktı çünkü adam onu öptü. Nazik, tatlı, yumuşak ve ... ve umut verici bir dudak buluşması.

Elini yanağına koyarak ona bakmak için uzaklaştı ve gözlerini onun gözlerinde aradı. Kendi içindeki gerçeği bulması gerekiyordu. Bu adamı kim olduğu için mi çekici buluyordu? Yıllardır ona hayranlık duyuyordu.

Ama artık adamı tanıyordu, arkadaşları ve akrabalarıyla tanışmıştı, deyim yerindeyse onu kendi ülkesinde görmüştü. Başka hiçbir kadının görmediği bir şeyi gördüğüne dair bir fikri vardı: gerçek Yedinci Jared Montgomery Kingsley'i. Gerçekten ve tamamen, herhangi bir zırh olmadan, onun *her iki* yüzünü de görmüştü. Bir tarafta imzası istenen uluslararası üne sahip adam, diğer tarafta verandada oturan yaşlı bir çiftin kış gelmeden önce fırınlarına bakmasını istediği adam.

Jared sessizce bekliyordu, yüzü onunkine yakındı. Kızın bir soru sorduğunu ve o kelimeleri söylediğinde cevap vermeye hazır olacağını biliyor gibiydi.

Hangi adamı daha çok sevdiğini merak ediyordu. Zeki tasarımcıyı mı yoksa bazen bunaltıcı olabileceğine dair fikir sahibi olduğu bir topluluğun ve ailenin parçası olan adamı mı?

"İkinizden de hoşlanıyorum," dedi, eliyle onun yanağını okşadı, bıyıklarını hissetti. Günlerdir ona bakıyor ve gördüklerine dokunmayı ne kadar çok istediğini fark etmiyordu. Kingsley'in güçlü çenesi tenine iyi geliyordu, bıyıkları yumuşacıktı.

Avucunu öpmek için başını çevirdi ve mavi ateş gözlerine geri döndü.

Vücudundaki tüyler diken diken oldu. Daha önce hiçbir insana karşı böyle bir arzu hissetmemişti.

Bir yanı "Bu gerçek" diye haykırırken, "Bunu yavaştan almalıyız," dedi. Bu sonsuza kadar sürebilir.

Jared elini kızın yüzünden çekti. "Dokunmak yok. Anlıyorum." Sesi binlerce kilo ağırlığında gibiydi.

"Hayır!" Alix dedi ki. "Dokunmak iyidir. Harika bir şey. Aslında ben bundan yanayım. Ne kadar çok dokunuş, o kadar iyi. Sadece üzerinde düşünmemiz gereken vaatler var."

Jared gülümsedi. "Sen tam benim tarzımda bir kızsın. Eve gitmemizi öneririm.

Şimdi. Bizi geri götürmesi için birini bulacağım."

"Peki ya eski kamyon?" Hâlâ yiyeceklerle kaplı olduğunu biliyordu.

"Lexie iade edebilir."

Sadece parmak uçları birbirine değiyordu ama sanki Jared'dan ona doğru yüksek voltajlı bir elektrik akımı gidiyordu. Sadece dokunmakla kalmıyor, *birbirlerine bağlanıyorlardı*. Zihin, beden ve ruhlar birbirlerine akıyor gibiydi. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyor ve geleceği görebiliyordu. İkisi bir aradaydı. Tasarlıyor, tartışıyor, seyahat ediyorlardı. Birlikte geçen yıllar. Paylaşılan sevinç ve kahkahalar. Çok ama çok fazla kahkaha. Daha fazlası vardı ama neredeyse bakmaya korkuyordu.

"Seni tanıdığımı, bizi tanıdığımı hissediyorum," diye fısıldadı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Jared ayağa kalkıp onun elini tutarak kendisine doğru çekerken.

Kollarını onun boynuna dolamak istedi ama bunu yaparsa duramayacağını biliyordu. Sonunda kendilerini halka açık bir plajdaki çalılıklarda yuvarlanırken bulacaklardı. Sonsuzluk için iyi bir başlangıç değil, diye düşündü.

Jared anlamış gibiydi. Teması keserek uzaklaştı. "Hadi eve gidelim."

Alix kumsaldan merdivenlere giden yola doğru inmeye başladı, Jared de arkasındaydı. İki kez tökezledi ama sonra bacakları sabit kalmadı. Merdivenlere ulaştıklarında, "Sanırım geleceğimizi gördüm," demeyi başardı.

"Buna inanabilirim. İyi miydi?"

Başını salladı. "Çok iyiydi."

"Kingsley'lerle takılan insanların başına tuhaf şeyler gelir."

"Hayaletlerden mi bahsediyorsun?" Hafif görünmeye çalışıyordu ama bu kolay değildi.

"Bence daha ileri gitmeden önce konuşmalıyız."

Alix merdivenlerde durdu ve dönüp ona baktı. Yüzü onunkiyle aynı hizadaydı. "Eğer senin için de uygunsa, şu anda hiç konuşmamayı tercih ederim. Korkunç şeyleri bana sonra anlatırsın, bilirsin işte."

Jared güldü. "Tamam, hadi eve gidelim ve... sonra geleceğimiz hakkında konuşuruz. Bilirsiniz, hedefler ve bu tür şeyler."

"Bu tam da benim yapmak istediğim şeye benziyor." Gözleri gülüyordu.

Bölüm On Dört

Kalabalığın görüş alanına girdiklerinde ellerini bıraktılar. Dokunsunlar ya da dokunmasınlar, Alix her şeyin değiştiğini biliyordu. Jared Lexie'ye hemen gitmek istediklerini söylerken geride durdu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Lexie söyledi. "Toby ve benim yanımızda o büyük SUV var ve tüm bunları ona yüklememiz gerekiyor, peki o zaman o eski kamyonu ne yapacağız?"

"Biriniz SUV'u kullansın, biriniz de kamyonu Polpis'e geri götürsün." Jared'in sesinde abartılı bir sabır vardı.

"Harika bir fikir," dedi Lexie gülümseyerek. "Daha önce hiç manuel araba kullanmadığım otomatik olduğunu varsayıyorum ve Nantucket'in geniş yollarında kullanmak için sabırsızlanıyorum. Birkaç dakika önce Bayan Ferris'i gördüm. Sence bugün o mu kullanacak?"

"Lexie..." Jared başladı ama cümlesini bitirmedi. Yüzünde çaresiz bir ifadeyle Alix'e döndü.

"Bayan Ferris kim?" Alix sordu.

Lexie cevapladı. "O bizim komşumuz, Kingsley Lane'de oturuyor ve onun özellikle harika olan yanı, arabasını her yolun ortasından sürmesi. Turistler bile onun yolundan çekiliyor. Umarım o süslü eski kamyonetinle onu geçmem. Çizmek istemezdim ama o zaman da vites değiştirmeye çalıştığımda muhtemelen şanzımanı yırtacağım, çiziklerin ne önemi var ki?" Yemeğe doğru döndü,

Ama Jared'in yanından geçerken, "Öğleden sonranızı mahvetmek istemem ama beklenti hakkında ne derler bilirsiniz" dedi.

"Bunun işe yaramaz bir enerji israfı olduğunu mu?" Lexie gülerek yürümeye devam etti.

Jared Alix'in yanına gitti. "Üzgünüm, ama sanırım ben-"

"Biliyorum," dedi. "Sen ve ben kamyonu geri götürmeliyiz."

Adam ona gülümsedi, gözleri anlayışından dolayı teşekkür ediyordu.

Birbirlerine yakın duruyorlardı ve kız uzanıp onun parmak uçlarına dokundu. "Neden ben temizliğe yardım ederken sen de gidip arkadaşlarınla konuşmuyorsun?" Gerçek şu ki, kendini aptal durumuna düşürmeden onun yanında durabileceğini sanmıyordu. Zaten Lexie'nin sivri diline maruz kalmışlardı ve bir daha o noktaya gelmek istemiyordu.

"İyi fikir," dedi ve bir anda ortadan kayboldu.

Alix, Lexie ve Toby'nin eşyalarını topladıkları kamyonete gitti. Lexie neyin nereye gideceğini konuşurken arkasında bir adam durdu.

Lexie görmemişti ama karşısında duran Alix ve Toby kesinlikle görmüşlerdi. Adam muhteşemdi. Jared gibi sert görünümlü değil, reklam panolarından fırlamış gibi güzeldi. Koyu renk saçlar ve gözler, yüksek elmacık kemikleri, yontulmuş bir ağız. Uzun boylu, ince belli ama geniş omuzluydu.

Alix ve Toby oldukları yerde donmuş, öylece bakıyorlardı.

"Merhaba Lexie," dedi. Sesi de kadar güzeldi.

"Oh, lütfen, hayır. Bugün olmaz," dedi arkasını dönmeden. "Git başımdan."

"Kemerimin nerede olduğunu biliyor musun? Hani şu üzerinde balina olan?" diye sordu.

Dönerek ona ters ters baktı. "Sconset'e kadar onca yolu bana gümüş tokalı kemerinin nerede olduğunu sormak için mi geldin?"

"Aşağı yukarı." Herhangi bir kadının onu affetmesini sağlayacak, kendini küçümseyen küçük bir omuz silkme hareketi yaptı.

Ama Lexie değil. Yumruklarını sıkarak arkasını döndü ve derin, sakinleştirici nefesler aldı. Alix ve Toby'nin donmuş bir sessizlik içinde ona baktıklarını gördü. Oh, harika, diye düşündü Lexie. Daha fazla kadının ağzının suyu akıyor. Tam da ihtiyacı *olmayan* şey.

Lexie ona döndüğünde, tartışmanın biraz uzun süreceğini biliyordu. Amacı ondan kurtulmaktı. İşiyle özel hayatını birbirine karıştırmayacaktı!

Lexie adama ders vermeye başlar başlamaz Toby, "Sanırım bu onun patronu, Roger Plymouth," diye fısıldadı.

"Onunla hiç tanışmadın mı?" Alix fısıltıyla karşılık verdi. "Hayır," dedi Toby.

"O.."

"Güzel mi?" Toby onun yerine tamamladı.

"Bundan daha fazlası," dedi Alix. "Bilgisayarda üretilmiş gibi görünüyor. Sana onun böyle olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır. Lexie sadece ondan şikayet ediyor. Onun bir trol olduğu fikrine kapıldım."

Alix başını eğdi. "Lexie ona sırtını döndüğünde yüzünü gördün mü?"

"Ona bakış şeklini mi kastediyorsun? Sanki ona delicesine, tutkuyla, çılgınca aşık olmuş gibi mi?" Toby sordu.

"Ben de öyle gördüm ama sonra hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Sence o gerçekten ... biliyor musun?"

"Ona aşık mısın?" Toby sordu. "Eğer öyleyse, o da bundan hiç bahsetmedi."

Roger artık Lexie'nin ona kendi giysilerini bulabileceğini, kişisel eşyalarının izini sürmenin onun işi olmadığını vs. söylemesini dinlemiyordu. Bunların hepsini daha önce duymuştu. Onun başının üzerinden baktı, kendisine uzaylı bir varlıkmış gibi bakan iki güzel kadına hafifçe gülümsedi ve etrafına bakındı. "Burası neresi?"

"Sconset," dedi Lexie, sesi sinirliydi. "Eskiden eski bir balıkçı köyüydü. Yüzündeki o bakışı da sil. Burada hiçbir şey satın alamazsın."

Güzel sarışın öne doğru adım atarken başının üzerinden baktı. Benim tipim değil, diye düşündü Roger. Fazla saf ve dokunulmaz görünümlü. Diğeri, kızıl saçlı olanda hoşuna giden bir kıvılcım vardı ama gözlerinde onu ürküten bir yoğunluk vardı. Kızın ondan çarpım tablosunu ezbere okumasını isteyeceğini hissediyordu.

Toby, Roger'a bakarak, "Yolun aşağısında bir dükkân var," dedi.

Lexie, "Ekmek değil, ev satın alma eğiliminde," diye tersledi, sonra da Roger'a ters ters baktı. "Dinle, git etrafta dolaş ve bir şeylere bak ama hiçbir şey alma. Ben Jared'den kamyonetin anahtarlarını alacağım, sen de onun yerine Polpis'e geri götürürsün."

"Kuzenin mi? Jared Montgomery, mimar olan mı? Onunla tanışmak isterim."

"Onunla görüşemezsin ve sana daha büyük bir ev yapması için onu işe alamazsın. Git buradan!"

Roger kıpırdamadı ama sanki ondan daha fazlasını bekliyormuş gibi Lexieye bakmaya devam etti.

"Pekâlâ!" Lexie dedi ki. "Bana öyle bakmayı kes. Seninle kamyona bineceğim!" Sözleri, onun ne beklediğini tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Roger gülümseyerek döndü ve kalabalığın arasına daldı.

Lexie, Alix ve Toby'ye baktı. "Tek kelime etme," dedi Lexie. "Onun hakkında *hiçbir* şey duymak istemiyorum ve *hiçbir* soruya cevap vermeyeceğim. Anladın mı?"

Alix ve Toby başlarıyla onayladılar ama şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Birkaç dakika sonra Jared döndü ve Lexie ona Roger'ın geldiğini ve eski kamyonu geri götüreceğini söyledi.

"Lexie." Jared'in sesinde yine o sabırlı ton vardı. "Bu kamyon çok değerli. Onu hiç tanımadığım birine öylece teslim edemem."

"Dakikalar önce bana vermek istiyordun ama ben düz vites bile kullanamıyorum."

"Evet, ama iyi bir sürücü olduğumu biliyorum çünkü sana ben öğrettim.

Ama bu Roger denen adamı ada dışındaki herhangi birinden ayırt edemiyorum."

"Formula Ones kullanıyor. Onlarla yarışıyor," dedi Lexie. "Para kazanmak için değil. Bunun için hiçbir şey yapmıyor. Sadece bir şeyler sürmeyi seviyor. Ve yelken açmayı. Onlara tırmanmayı." Elini salladı. "Hareket eden her şey hoşuna gider."

"O bir yarış arabası sürücüsü ve sen bize hiç söylemedin mi?" Jared sordu.

Alix, "Görünüşe göre patronu hakkında kimseye pek çok şey anlatmamış," dedi.

"Bir insanın dış görünüşünden daha fazlası vardır," dedi Lexie, Alix ve Toby'ye bakarken gözleri kısılmıştı.

"Yarışır, tırmanır, yelken açar," dedi Alix. "Kulağa hoş geliyor."

"Hepsi de gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesi gibi paketlenmiş," dedi Toby. "Noel'i her zaman sevmişimdir," dedi Alix.

"Ben ," dedi Toby.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı Lexie, sonra Jared'a döndü. "Git! . Alix'i al ve eve git. Kamyonu, arabayı ve yemeği biz hallederiz."

"Roger hepsini senin için hava yoluyla götürecek mi?" Alix sordu, yüzü tamamen ciddiye.

Lexie öfkeli bir karşılık verecekmiş gibi kaşlarını çatı ama sonra güldü. "Sen ve Jared mükemmel bir eşleşmesiniz."

Jared Alix'e sırtıttı. "Bence bu oldukça mümkün," dedi. "Haydi, bizi götürecek bir araç buldum." Lexie ve Toby'ye el sallayarak veda ettiler ve bakkala doğru yürüdüler.

Yolculuk, arabadan çok otobüse benzeyen bir SUV'un en arka koltuğunda gerçekleşti. Ortası çocuklar ve gençlerle doluydu, ön tarafta ise yorgun görünümlü ebeveynler vardı.

Jared ve Alix arka taraftaki yerlerinde neredeyse baş başa kalmışlardı. "Peki bu Roger Plymouth meselesi nedir?" diye sordu, sesi çocukların gürültüsünden gizlenmişti.

"Pek bir şey yok," dedi Alix. "Sadece çok yakışıklı, şaşırtıcı derecede zengin görünüyor ve seninle -ya da en azından Montgomery ile- tanışmak istiyor. Ve evet, Lexie'ye deliler gibi aşık."

Jared şaşkınlıkla ona baktı. "Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim. Bu kadar şey nasıl oldu?"

"Ne diyebilirim ki? Roger hızlı çalışan biri."

"Kıskanmalı mıyım?"

"Kesinlikle evet!" Alix söyledi ve Jared güldü.

"Jared!" diye bağırdı şoför çocukların gürültüsü arasında. "New York'a ne zaman dönmen gerekiyor?"

Jared bir frizbiyi Alix'in kafasına çarpmadan önce yakalamak için uzandı, yere koydu ve atan çocuğa onu kesmesi için bir bakış attı. "Haftalardır değil," diye cevap verdi.

Alix çiftle tanıştırılmıştı ama adlarını hatırlayamıyordu. Kasabaya döndükleri beş mil boyunca çift Jared'a sorular sordu.

Alix'in elini tutarken her şeye cevap verdi ve en küçük iki çocuk koltukların arasından bakıp kıkırdadı.

Sonunda Ana Cadde'ye çıkmalarına izin verildi.

"Umarım sokağınızdan geçmememin bir sakıncası yoktur," dedi adam. "Benim zevkime göre biraz fazla dar."

Jared ve Alix arabadan indiler, hepsine bol bol teşekkür ettiler ve araba uzaklaştığında rahat bir nefes aldılar.

"Yaz insanları mı?" Alix sordu.

Jared onun elini tuttu. "Onu ne verdi?"

Güldü. "Kingsley Lane adada gördüklerime kıyasla oldukça geniş."

"Düpedüz geniş."

Köşeyi dönüp Lexie ve Toby'nin evini görür görmez Alix kendini evinde hissetti; birkaç saat önce hissettiklerinden çok farklıydı bu. Burası sessiz, ağaçlarla çevrili, zarif eski evlerin bulunduğu bir sokaktı ve en iyileri de onlarınkiydi. Hayır, diye düşündü, "onların" değil. Henüz değil. Ama Jared olmadan evde çok az zaman geçirmişti, bu yüzden ev ikisine de aitmiş gibi hissediyordu.

Başını kaldırıp ona baktığında, olacakların düşüncesi içinde küçük bir heyecan yarattı.

Jared de hissetmiş olmalı çünkü durdu. Ona döndüğünde gözleri alev alev yanıyordu. kollarına çekti ve öptü. Eskisi gibi tatlı değil ama ona olan özlemini ve arzusunu gösteriyordu.

Ona ulaşmak için parmak uçlarında durmak zorunda kaldı ve vücudu onunkine karşı iyi hissettirdi, ama ayrıldılar ve tekrar yürümeye başladılar. Eve doğru giderken Alix gerilmeye başladı. Jared'le arkadaş, iş arkadaşı olmuşlardı ama şimdi... Gerçek şu ki, eve vardıklarında neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Bugüne kadar dokunmak bir tabuydu. Bir de onun bir entelektüel olduğu gerçeği vardı. Çok yüce çevrelerde dolaşıyordu. Dünyanın en zengin insanlarından bazıları ondan evlerini tasarlamasını istiyordu.

Kingsley House'un genellikle kilitli olmayan arka kapısına gittiler ve içeri girdiler.

Alix dönüp ona baktı. "Sanırım üstümü değiştirsem iyi olacak-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü Jared onu kucağına aldı, ağzı onun ağzındaydı, bacakları onun belindeydi ve

duvara. Saniyeler içinde ikisi de belden aşağısı çıplak kaldı.

Tutku, diye düşündü. Bu adamdan istediği... ihtiyaç duyduğu şey buydu.

Adam kızın içine girdiğinde kız çığlık atmaya başladı ama adam ağzını kızın ağzının üzerine koydu.

Aralarındaki tüm çılgınca ihtiyaca rağmen, Alix'te hissin oluşmaya ve artmaya başlaması için acele etmedi. Yükseliyor.

Onu mutfak masasına yatırdı, tuzluk ve biberlik yere yuvarlandı ve yavaş, eşit vuruşlarının gücü arttıkça ona sarıldı.

Adam tekrar tekrar içine girerken kollarını uzattı, ellerini bankın arkasına dayadı. Gözleri kapalıydı ve kendini bu adamın ve bu anın hissine bıraktı.

Kadın daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, adam onu kucağına aldı ve kendine doğru çekerek vücuduna yasladı. Üzerlerinde tişörtler vardı ama tenlerinin sıcaklığı göz kamaştırıyordu.

Zirveye ulaştığını hissettiğinde Alix başını geriye attı ama Jared onu kendisine daha da yaklaştırdı, ta ki titremeler gelene kadar, ikisi de birbirine sarılmış, sessiz ve tatmin olmuş bir halde. İkisi de kıpırdamadan önce dakikalar geçti.

"Kingsley," dedi Alix.

"O benim." Jared ağzını kızın kulağına dayamıştı.

"Güzel, çünkü Montgomery konusunda biraz gergindim."

Ondan uzaklaşırken güldü, pantolonunu aldı ve üzerine geçirdi. Alix masada kaldı, gömleğinin kuyruğu bacaklarının arasına düştü.

"Daris'in unvanını çalmışsın," dedi gülümseyerek.

Önce ne demek istediğini anlamadı ama sonra Daris'in adadaki en iyi bacaklara sahip olduğunu söylediğini hatırladı.

"Çok fazla bacak presi" dedi. Adam ona doğru yürüdüğünde, elini gömleğinin altından geçirerek sert ve düz karnının üzerinde gezdirdi.

"Peki ya sen? Spor salonuna çok gider misin?"

Kıyafetlerini yerden alıp ona uzatırken, "İki yüz kiloluk ton balıklarını oltayla çekiyorum," dedi. Akrobalarının eve girip çıkma şekillerini düşününce, bunun daha iyi olduğunu biliyordu.

onları ortalıkta bırakmamak için. Pantolonunu giymeye başladı ama Jared onu durdurdu.

"Güzellik *görmek* hoşuma gidiyor." Kolunu kızın bacaklarının altına koydu ve onu kaldırdı. "Addy Teyze mi, annen mi?" diye sordu.

Ona hangi odaya çekilmeleri gerektiğini soruyordu ve o da birlikte geçirdikleri gecenin bitmediğine seviniyordu. "Annemin değil ve ..."

"Ve ne?"

Onu hiç çaba harcamadan merdivenlerden yukarı taşıyordu. Ama sonra, diye düşündü Alix, bir ton balığından daha hafıftı. "Kaptan bizi izlerken..."

"Orada olmayacak," dedi Jared ve Alix daha fazlasını söylemeye başlayınca onu susturmak için öptü. "Benim sözüme güvenmen bazı şeyler var."

Adam onu nazıkçe ana yatak odasındaki büyük yatağa yatırdı ve kadın nasıl olduğundan emin değildi ama birkaç saniye içinde çırılçıplak kalmıştı. Yanına uzandı, elleri vücudunun üst kısmında gezinmeye başlarken ağzını boynuna dayadı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Hâlâ tamamen giyinikti, sadece ceketini eksikti ve onun çıplak olması ama kendisinin örtülü olması garip hissettiriyordu. Odadaki perdeler kapalıydı ama içeriye altın sarısı ve gölgeli bir ışık süzülüyordu.

Alix yatağın ipeksi perdeleriyle çevrili, vücudu tamamen çıplak bir halde uzanırken Jared'a, onun kapüşonlu, boğucu, anlaşılmasız gözlerine baktı. Gömleğinin düğmelerini açmak için uzandı ama Jared onun parmak uçlarını öptü ve elini çekti.

Nedenini sormaya başladı ama sormadı. Seksle ilgili deneyimi bunun çabucak yapılan ve bitirilen bir şey olduğuydu. Okuldayken seks, derslerin ve ödevlerin arasına sıkıştırılmıştı.

Ama bu adamın -anahtar kelime erkek, çocuk değil- başka fikirleri var gibiydi.

Ona bakarken vücudunu okşamaya başladı. Dudakları kısa süre sonra ellerini göğüslerinin, kaburgalarının ve karnının üzerinde takip etti. Kalçalarını kaldırdı, merkezine dokunmasını istiyordu ama dokunmadı. Elleri bacaklarının üzerinden geçerek ayak bileklerine kadar indi.

Elleri üzerinde dolaşırken ağzını öptü ve Alix içinde bir aciliyet oluştuğunu hissetti. Yoğun bir şey vardı

O giyinikken çıplak olmak erotikti, elleri ona dokunup okşarken daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Adam kadının ortasına ulaştığında, kadın onu karşılamak için yukarı doğru kalktı. Kreşendoya ulaşması, adamın eline karşı boşalması uzun sürmedi.

Yüzünü onun omzuna gömdü. "*Bunu* nereden öğrendin?" diye sordu.

". Çok yaratıcıyımır."

Güldü ve bir an hareketsiz kaldılar, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Onu uzun kollu gömlek dışında bir şeyle hiç görmemişti. Güçlü, bronzlaşmış kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmışlardı ve onun geri kalanının neye benzediğini merak etmişti.

Gömleğini çıkarması sadece birkaç saniye sürdü ve onu görünce nefesi kesildi. Her tarafı bronzlaşmış, koyu, altın sarısı bir kahverengiye bürünmüştü ve üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Ağzını onun tenine dayadı ve görüldüğü kadar sıcaktı.

Bir saat sonra Alix, bitkin ve son derece mutlu bir halde, onun "Çok güzel dudakların var," dediğini duydu. Kadından bir kahkaha kaçtığına, adam geri çekilip ona baktı. "Bu neden komik?"

"Seni buna cevap verecek kadar iyi tanımıyorum."

"Az önce sonra bana dudaklarında gülmene neden olan şeyin ne olduğunu söyleyemez misin?"

"Benim değil. Seninkini. Özellikle de alt dudağın."

Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. "Bu ne anlama geliyor?" "Bir gün sana anlatacağım. Sanırım sana göstereceğim."

"Benden sır mı saklıyorsun?" diye sordu.

"Birkaç tane. Peki ya sen? Benimle bir şey konuşmayacak mıydın?"

"Şimdi değil. Daha sonra."

Adamın uykuya dalmakta olduğunu anlayabiliyordu ve bu da seksin Alix'in nefret ettiği kısmının gerçekleşmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Adam ya gitti ya da

arkasını döndü ve horlamaya başladı. "Misafirhaneye geri mi dönüyorsun?"

"İstersen gelirim ama burada kalmayı tercih ederim. Eğer senin için de uygunsa tabii."

Gülümseyerek ona sokuldu. "Neden bir kadının seni kapmadığını anlamıyorum."

Bunu bir şaka olarak söylemişti ama adam onun yorumunu ciddiye almış görünüyordu. "Buraya geldiğinden beri zamanımızın çoğunu ne yaparak geçirdik?"

"Çalışıyorum."

"İşte bu yüzden beni sevmiyorlar." "Aptal kadınlar."

"Katılıyorum," dedi.

Fazla uyumadılar. Gece yarısı uyandılar, ikisi de acıkmıştı, önce birbirleri için, sonra da yemek için. İlkinin hemen giderdiler, sonra Jared pantolonunu, Alix de gömleğini giydi ve aşağıya mutfığa indiler. Buzdolabı piknikten kalan yemeklerle doluydu. Soğuk yengeç salatası, tavuk dilimleri, ekmek, dört çeşit kurabiye. Ama yiyecek bulmak ne kadar güzelse, bu aynı zamanda onlar yukarıdayken eve birinin girdiği anlamına da geliyordu. Alix onların ne duymuş olabileceklerini düşünmek istemiyordu.

Jared ağzı dolu bir şekilde, "Şimdi neden mutfakta asla iç çamaşırı bırakmadığımı anlıyorsun," dedi.

"Bu, büyük teyzenin mutfağının zeminine iç çamaşırı bırakma konusunda çok pratik yaptığın anlamına mı geliyor?" diye sordu kibarca.

"Benim değil. Onun," dedi Jared. "Addy Teyze'nin. Onu sık sık almak zorunda kalırdım."

Alix onun şakasına güldü. "Peki çocukken nasıl biriydin? Nazik ve cömert olmak dışında mı?"

"Sana eski legoları verdiğim için mi böyle düşünüyorsun? Mirasımı koruyordum. Addy Teyze müzede olması gereken şeylerle oynamana izin verdi."

"Bu arada, belki yarın Valentina ile ilgili gazeteleri görebilirim."

Jared ağzına götürdüğü yemek dolu çatalla durdu. "Bu ismi tekrar söyle ve hayalet gelsin."

"Güzel Kaptan Caleb'den mi bahsediyoruz? O zaman ben de varım."

"Bugün sen ve sözde güzel erkekler arasında ne var?" "Sen ve başka kim var?"

"İyi yakaladın," dedi. "Önce Lexie'nin patronu, şimdi de büyükbabam."

Alix'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ondan daha önce de bahsetmiştin. Anne tarafından mı baba tarafından mı? Hâlâ hayatta mı?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, o referansı Addy Teyze olarak değiştirmiştin." "Demek ." Kadın adama baktı ve adamda bir şey olmadığını gördü.

başka bir şey söylemeyecekti. "Kağıtları görebilir miyim?"

"Tabii. Tavan arasındalar. Yerde durup seni o dik merdivenlerden çıkarken izleyebilir miyim?"

"İç çamaşır mı, iç çamaşırsız mı?"

Jared'in bakışı son lokmayı da ağzına atmasına neden oldu. Aralarında tek bir kelime bile konuşmadan, yiyeceklerin geri kalanını buzdolabına tıktırdılar ve merdivenlerden yatak odasına koştular.

Bir saat sonra Jared, Victoria'nın odasındaki büyük küveti denemelerini önerdi.

"Onun banyosuna baktığımı sanmıyorum. Lütfen bana yeşil olmadığını söyle."

"O zaman sessiz kalmam gerekecek," dedi Jared.

Alix inleyerek onu koridor boyunca annesinin fildişi ve yeşil banyosuna çekmesine izin verdi.

Koridorda Caleb gülümsüyordu.

On Beşinci Bölüm

"Alix? Burada mısın?"

Ses tanıdık ve rahatlatıcıydı ve çok uzaklardan geliyor gibiydi. Jared'e doğru sokuldu. Odaya ışık süzülüyordu, yani gündüzdü ama kalkmaya hiç niyeti yoktu. Böyle hisse derse sonsuza kadar yatakta kalabilirdi.

Onun başının üstünü öptüğünü ve daha da yaklaştığını hissetti. "Dün gece Yaşayan Amerikan Efsanesi unvanını hak ettin," mırıldandı tekrar uykuya dalarken.

"Alix? Yukarıda mısın?"

Sesi tekrar duydu, o kadar tanıdıktı ki. "Bir dakika daha," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Ama sonra aniden açıldılar. "Bu benim babam," diye fısıldadı.

"Demek öyle," dedi Jared, kollarıyla onu sıkıca tutarken.

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "O benim babam. Gitmek zorundasın. Seni ve beni... birlikte göremez. Pencereden çıkmalısın."

Jared yatağa uzandı ama gözlerini açmadı. "On altı yaşındayken bir şey yapmak için çok büyüktüm. Ve şimdi... Ayrıca, bir ara babana söylemeliyiz."

Bu düşünce onu bir panik duygusuna sürükledi. Eğer annesi onu bir erkekle yatakta bulursa, bunun bir önemi olmazdı. Ama babası değil. O şerefe ve dürüstlüğe inanırdı ve...

kızı evli olmadığı bir adamla yataktaydı. Endişesini Jared'den gizlemeye çalıştı. "Onunla tanışacağını biliyorum," dedi elinden geldiğince sabırla. "Ama henüz değil. Önce onu yumuşatmama izin ver. Lütfen?" Elini onun yüzüne koydu.

Gözlerini açtığı anda onun gözlerindeki korkuyu gördü. "Pekâlâ," dedi, "ama daha sonra birkaç şey hakkında konuşmamız gerek."

"Kadınlar genelde böyle demez mi?" diye fısıldadı.

"Öyle ve benim deneyimlerime göre, bu sözler onun ölümsüz bir aşk ilanı istediği anlamına geliyor."

"Öyle mi? Peki kaç kere verdin?"

Kapıda bir tıkırtı vardı. "Alix," dedi Ken, "annen gibi değilsen, içeri geliyorum."

"Hayır!" dedi yüksek sesle. "Yani, öyleyim." Sesini Jared'e doğru alçalttı. "Annemin uyuduğu gerçeğinden bahsediyor-"

Jared yataktan kalkarken "Çırılçıplak," dedi. "Bu adadaki her erkek bunu bilir ve bunun hayalini kurar." Kot pantolonunu çekti ve diğer giysilerini yerden aldı.

Alix bir tişört giydi ve pencereye gitti. Tam kilidi açacaktı ki, yatağın diğer tarafındaki Jared, Kaptan Caleb'in portresinin arkasına uzandı, klik sesi çıkaran bir şeyin mandalını açtı ve büyük çerçeveyi dışarı doğru salladı.

Alix dehşete düşmüştü, çünkü içindeki mimar portrenin menteşeli olduğunu ve bir çıkışı kapattığını görememişti. Yaşadığı şoku atlatması bir an sürdü, sonra ona ulaşmak için yatağın üzerinde yuvarlandı. Portrenin arkasında dar, kirli bir merdivenin indiği bir kapı vardı.

"Alix?" dedi babası, bu kez daha yüksek sesle.

"Bir dakika baba, giyiniyorum." Jared'e baktı ve fısıldadı: "Kaptan Valentina'nın odasına gizlice girip diye mi?"

"Hizmetçi lazımlığı boşaltabilirsin ve bunu yaparken kimse onu görmesin diye konmuştu." Hızlı bir öpüşmeden sonra Jared merdivenlerden inmeye başladı ve Alix kapıyı iterek kapattı ama Jared geri dönmek isterse diye kilitlemedi.

Yüzbaşı Caleb'in portresine baktı. "Sakladığınız sırlar!"

"Alix," dedi babası kapının diğer tarafından, "cevaplamam gereken bir telefon var. Giyinmek için acele etme ve benimle aşağıda buluş."

Alix ne kadar gergin olduğunu gösteren rahat bir nefes aldı. Babasına Jared'le olan ilişkisini nasıl anlatacaktı? Ve ona *ne* söyleyecekti? Sevgili olduklarını ve gelecekte ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını mı?

Bu düşünceyle babasının inleyişini hayal edebiliyor, incinmiş bakışını görebiliyor ve daha da kötüsü hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Demek kendini Büyük Jared Montgomery'nin maiyetine kattın," derdi muhtemelen.

Kapıyı dinledi ve babasının sessizce konuştuğunu duydu, sonra ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi. İyi, diye düşündü, düşünmek ve düş almak için zamana ihtiyacı vardı. Her ne kadar istemese de, dün geceye dair tüm kanıtları vücudundan temizlemesi gerekecekti. O geceyle ilgili anılarının tadını çıkarmak istiyordu ama şu anda kendini şımartamazdı.

Babasıyla uğraşmak her şeyden önce geliyordu.

Sıcak suyun altında uzun süre Jared'i babasına nasıl sunacağını . "Eğer onu şöhretiyle değil de bir erkek olarak tanırsanız," derdi. Ya da "Belki Amerika'da oldukça kibirli olabilir ama-" Hayır, bu doğru değildi. Bu sözü açıklamak zorunda kalacaktı. Sadece "ada dışı" derdi. "Ada dışında, müşterilerine tasarladıklarını almalarını ya da defolup gitmelerini söyleyecek kadar kibirli olabilir, ama burada, Nantucket'ta..." Hayır, bu da işe yaramaz. "Kibirli" çok ağır bir kelime oldu.

Saçını şampuanladı. Ya babasına yetişkin bir kadın olduğunu ve kendi kararlarını verebileceğini hatırlatırsa? Harika, diye düşündü. Herkes kızginken başlayalım. Alix birdenbire kavgacı ve talepkâr olursa babası Jared'den nefret ederdi.

Duştan çıktığında, bununla nasıl başa çıkacağını bulmaya daha önce olduğundan daha yakın değildi.

Fön makinesini eline alırken yüksek sesle "Belki birbirlerinden hoşlanırlar," dedi ama sonra küçük bir kahkaha attı. Nazik profesör babası ve orkinos balıkçısı Jared? Hayır, bu asla olmazdı. Ama belki Montgomery ve babası olabilirdi... Ama sonra hepsi vardı

Jared'in birlikte görüldüğü kadınlar. Hayır, bu da işe yaramaz.

Saçıyla uğraşırken ve giyinirken Jared'in ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu. Teknesiyle kaçmış mıydı? Bir kızın babasıyla yüzleşmekten kaçmak için her şeyi yapardı. Ama hiç korkmuyor gibi görünüyordu, belki de...

Alix aynaya gülümsedi. "Benim kızım." Jared ona böyle seslenmişti. Belki de babasını, Yedinci Jared Montgomery Kingsley ile aralarında daha fazlası olduğuna ya da olacağına inandırabilirse, bu onun için her şeyi daha kolay kabullenmesini sağlayabilirdi.

Nihayet temizlenip giyindiğinde yatak odasının kapısını açtı. Gerçekle yüzleşme vakti gelmişti.

Jared eski merdivenlerden aşağı indi ve birçok kez yaptığı gibi duvara bir elektrik kablosu çekip ışık takmaya yemin etti. Aşağıya doğru inen tünel zifiri karanlıktı ve her taraf örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Ken'i görmek için sabırsızlanıyordu. Birbirlerini en son gördükleri Addy Teyze'nin cenazesinden bu yana aylar geçmişti. Tabii bir de Ken'in Jared'i can evinden vurduğu o telefon görüşmesi vardı. Ama o buna alışkındı. İlk tanıştıklarında Ken dünyaya o kadar kızgındı ki sadece yüksek sesle konuşabiliyordu. Ama o zamanlar Jared normal bir tonda söylenen hiçbir şeyi dinlemezdi.

Jared'in en büyük endişesi Alix'ti. Babasının da Nantucket'ta bu kadar çok zaman geçirdiğini ve bunu kendisinden gizlediğini öğrenmeyi nasıl karşılayacaktı?

Merdivenler ön salonda, panel gibi görünen bir şeyin arkasında son buluyordu ve bir kez daha ailenin lazımlık hikâyesinden şüphe duydu. Hizmetçi çay partisinin ortasında ortaya çıkmış olabilirdi. Gerçeği büyükbabasına sorması gerekecekti, ki bunu yapabileceğine dair *hiç* umudu yoktu.

Jared, Ken'in odada kendisini beklediğini görünce şaşırmadı. Yıllar önce iki adam eski merdivenleri onarmışlardı. O zamanlar

Ken, "Addy'nin hayalet sevgilisinin kendine zarar vermesini istemeyiz, değil mi?" dedi.

O sırada Jared ne bildiğini merak ederek ona sertçe bakmıştı ama Ken sadece şaka yapıyordu.

Şimdi aralarında bir saniyelik bir tereddüt vardı çünkü Ken'in Jared'in nerede olduğunu bildiği çok açıktı. Kollarını açtığında ilk tepki veren Ken oldu ve Jared ona doğru gitti. Ken'in kızgın olmamasına o kadar minnettardı ki, bu kavuşma savaştan eve dönen bir oğul gibiydi. Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar.

", " dedi Ken, kolu hâlâ Jared'in omuzlarındaydı, ". Kahve yaptım ve Downyflake'ten çörek getirdim."

Jared hiçbir zaman kötü haberleri erteleyen biri olmamıştı, bu yüzden "Nerede olduğumu biliyor musun?" dedi. Kendisi ve Alix'le ilgili bu konuyu açıklığa kavuşturmak daha iyiydi.

"Senin ve kızımın birbirinizden hoşlanacağınıza hep inandım."

Jared'in gülümsemesi rahatladığını gösteriyordu. Ken'in, kıymetlisi Alix'in eskiden namuslu bir vatandaştan daha az namuslu olan bir adamla birlikte olması fikrinden hoşlanmaması kötü olurdu. O zamandan beri elde ettiği tüm başarıları unutun. Jared, Ken'in onun içini gördüğünü biliyordu.

Ön taraftaki küçük salonda, büyükbabasının kardeşiyle birlikte gemiyle geri gönderdiği birkaç parça da dahil olmak üzere güzel mobilyalar vardı. O zamandan sonra ailede başka hiçbir çocuğa onun adı verilmedi, çünkü birçok Nantucket'lı Caleb Kingsley'in eve dönmek için acele ederken tehlikeli sulara girip gemiyi batırmasına kızmıştı. Ailesi, arkadaşları ve mürettebat da onunla birlikte batmıştı.

Ken kanepeye, Jared de onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Jared'in büyük kızgınlığına rağmen büyükbabası büyük berjer koltuğa oturdu. Şekli ve cismi bu odada daha güçlüydü ve Ken'in onu görememesi Jared'i şaşırttı.

"Celeste nasıl?" Jared çikolata kaplı bir çörek alırken sordu.

"Gitti," dedi Ken. "Peki ya Avery?"

"Aylar önce çekip gitti," dedi Jared. "Bir yüzük istedi."

İki adam birbirlerine gülümsedi. Bu, hayatlarından geçen kadınlar hakkında uzun yıllar boyunca paylaştıkları sırlara dayanan bir mizah ve anlayıştı. İkisinin de hiçbir zaman biriyle evlenmemiş olması erkekler arasında bir bağ oluşturmuştu.

Nefis çöreklerden birini yerken Ken konuşmadan önce bir an durdu. "Caleb senin ve kızım hakkında ne diyor?"

"Her zaman-" diye söze başladı Jared ama sonra durdu, gözleri irileşmişti.

Ken, Jared'in şokuna gülümsedi. "Bunu örtbas etmeye çalışma. Neredeyse seninle birlikte yaşıyordum, hatırladın mı? Her zaman görünmeyen biriyle tartışırdın. Ya delirdiğini ya da bir hayaletle konuştuğunu düşünürdüm. Tabii ki sonuncusunu şaka olarak söyledim."

"Yani deli olduğuma mı karar verdin?" "Aşağı yukarı."

Jared, Ken'in Kingsley Aile Sırrı'ndan haberdar olduğunu bildiğine şüphe olmayan büyükbabasına ya da en azından onlardan birine bakmayı reddetti.

"Ayrıca," dedi Ken, "Addy yeterince rom içerse bana her şeyi anlatabileceğini öğrendim."

"Ama benim yapabileceğimi bilmiyordu..." Jared gerçeği yüksek sesle söylemeye edemiyordu. Kelimeleri anlayabildiğinden beri ailesindeki her erkek ona gizliliği öğütlemişti.

"Hayır, bana sizden bahsetmedi ama kızımdan ve hayalet atanızdan bahsetti. Sanırım Alix'in ... adamı görme yeteneği bu yılın konusunu oluşturuyor."

"Sanırım öyle," dedi Jared. Bu konudan bahsederken duyduğu rahatsızlığı tam olarak kontrol edemiyordu.

"O ...? Kızım ...?" "Onu gördü mü?"

Henüz değil," dedi Jared.

Ken kaşlarını çattı. "Bunun için endişeleniyorum. Aslında buraya gelmemin asıl nedeni de bu ve bu sona erene kadar kalmayı planlıyorum..." Jared'e baktı. "O ortaya çıkana kadar. Kızımın bir hayalet görmeye nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

Jared de bilmiyordu. Yalnız olsaydı büyükbabasından bir cevap isterdi ama Ken'in varlığı bunu imkânsız kılıyordu. "Ben

burada olacak," dedi Jared. "Alix yalnız olmayacak ve çok üzüleceğini sanmıyorum." Büyükbabasının Alix'in onu gerçekten görmesini kolaylaştırmak için yaptığı şeyden söz etmemenin daha iyi olacağını düşündü. Düşen resimler, yanaktan öpücükler. Caleb hiç durmamıştı.

Jared konuyu değiştirmek istedi. "Güzel Victoria nasıl?"

Ken, Jared'in Alix'in görebildiği söylenen hayalet hakkında daha fazla konuşmayacağını anlamıştı. Ya da çocukken görebiliyordu. "Victoria editörüne bir sonraki kitabının yarısının bittiğini söylüyor."

Jared inledi. "Buraya geldiğinde Addy Teyze'nin günlüklerini bulmak için bu evi darmadağın etmek isteyecektir."

"Huzur içinde arama yapabilmek için Alix'in adayı terk etmesini sağlamaya çalışacağına dair bahse var mısınız?"

Jared, "Victoria *hiçbir* koşulda *benim* evimde tek başına kalmayacak," dedi. "Tek bildiğim, Addy Teyze onları el oyması bir pervazın altına saklamış olabilir."

"Victoria o günlüklere ulaşmak için duvar kağıdını yırtıp atardı." Her ikisi de mimar olan ve eski evleri seven adamlar karşılıklı dehşet içinde birbirlerine baktılar. Duvar kağıdının bir kısmı Kingsley House için özel olarak yapılmış, on dokuzuncu yüzyılın başlarında Fransa'da elle boyanmıştı. Türünün tek örneği idi. Yeri doldurulamazdı.

"Bu da burada kalmayı planlamamın bir başka nedeni." Ken Jared'e baktı. "Günlüklerin nerede saklı olduğunu ... atana sorman mümkün mü?"

Jared'in Ken'in hemen solunda oturan büyükbabasına bakmamak için yine tüm gücünü kullanması gerekti. Genel anlamda bir hayaletten bahsetmek bir şeydi, ama sadece birkaç adım ötede oturduğunu söylemek bambaşka bir şeydi. Jared ve babası Caleb hakkında açıkça konuşmuşlardı ve Jared ergenlik çağındayken de Ken'e açılmak istediği pek çok zaman olmuştu. "Büyükbabam" -Jared bu ismi dikkatle söyledi- "biliyor ama söylememek onun mizah anlayışı. Muhtemelen günlükler bulunursa kimsenin Valentina'yı aramayacağına inanıyor."

Jared, Ken'in uzun zaman önce ölmüş bir adamdan açıkça bahsedilmesinden duyduğu rahatsızlığı belli etmemek için gösterdiği çabayı izledi. Belki de

Jared'in teması inkâr edeceğini düşünmüştü ve belki de etmeliydi. "Oh, doğru," dedi Ken , sonra boğazını temizledi . "Kayıp Valentina. Vasiyetnamede onun hakkında bir şeyler okudum."

"Victoria'nın çok dikkatli bir şekilde Alix'in görmesine izin vermediği mi?"

Ken gülümsedi. "Ve dönüp dolaşıp kızıma geliyoruz." Durakladı. "Sanırım aradığımda sana biraz sert davrandım."

"Daha kötüsünü hak etmiştim. O ..."

"Devam et," dedi Ken. "Onun hakkında ne söyleyecektin?"

"Düşündüğüm gibi değilmiş. O kadar çok şey duymuştum ki Yıllar boyunca senden ve Victoria'dan onun hakkında öyle şeyler duydum ki şımarık bir velet olduğunu düşündüm. Onun ilgisi için yarışan iki ebeveyni vardı. Benim gözümde her şeye sahipti. Gerçek bir prenses." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sanırım kıskandım."

"Buna gerek yok. Bunu yapmak istememiştik ama şimdi anlıyorum ki annesi ve ben Alix'i ikiye bölmeye çalışmışız. Victoria onun yazmasını istedi, ben de ..." Omuz silkti.

"Seni takip etmesini istedim," dedi Jared. "Alix bana annesinin yeteneğini miras almadığını, yazabildiğini ama çizemediğini söyledi. Ona Victoria'nın yeteneğini tam olarak miras aldığını söyleyemedim. Ve seninkini de."

"Alix benim olduğumdan çok daha iyi." Ken'in sesi gurur doluydu. "Annesinin hırsına sahip ve benim- Hayır, ondan hiçbir şey almayacağım. Alix'in kendine has bir yeteneği var. O eşsiz biri."

"Senden bahsederken kendinden geçiyor." Ken gülümsedi. "Bu garip bir kelime seçimi."

Jared konuşmadan önce acele etmedi. "O...? beni affedecek mi?"

"Yani ona benim hayatındaki yerimden bahsetmediğini öğrendiği zaman mı?" Ken sordu.

"Evet."

"Seni affetmesi önemli mi?"

Jared hemen cevap verdi ve ses tonunda tutku vardı. "Evet, öyle." Ken'in gözlerinin içine baktı. "Bu benim için *çok* önemli."

Ken bu sözler karşısında duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalışmadı. Alix ve Jared dünyada en çok sevdiği iki insandı ve şu anda

birlikte büyümedikleri *için çok mutluydu*. Victoria için bir şans diye düşündü. Her zaman, büyürken ikisinin birlikte çok fazla zaman geçirmesinin hata olacağını söylerdi.

Victoria, "Onu asla bir çocuktan başka bir şey olarak görmeyecek," .

O sırada Ken bunun Victoria'nın istediğini elde etmek için uydurduğu bahanelerden biri olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre .

Ken Jared'a gülümsedi. "Alix bana kızacak ama çok da endişelenmiyorum. Victoria'yı binlerce şey için affetti."

"Ama sen değil?"

"Beni hiçbir şey için affetmeye ihtiyacı olmadı." Ken'in gülümsemesi ve endişelenmemesi Jared'i rahatlattı. "Şimdiye kadar."

Jared güldü.

Alix aşağı indiğinde, arka taraftaki büyük salona girerken sarsılan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı, kendini yaklaşan tartışmaya hazırlamaya çalıştı. Bu çok saçma! diye düşündü. Yirmi altı yaşındayım ve bunu yapmaya hakkım var...

Oda boştu ve memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını bilmiyordu. Sorun bir erkek arkadaşının olması değil, onun *kim* olduğuydu. Jared Montgomery'nin tasarımları babası tarafından sınıfta gösterilmişti. Ve öğrencilerinin dörtte biri, özellikle de kızlar, Montgomery'nin çalışmaları hakkında ödevler hazırlamıştı. Alix birden fazla kez babasının yazdıklarından şikâyet ettiğini duymuştu. "Neden Montgomery'nin cinsel yaşamı hakkında koca sayfalar yazmak zorunda hissettiklerini anlamıyorum. Şunu dinleyin!" Sonra yüksek sesle, adamın geçen yıl yarım düzine kadınla görüldüğüne dair şeyler okudu.

Alix buna nasıl karşı koyacaktı? Babasını Jared'in değiştiğine nasıl inandıracaktı?

Peki Alix'i onun değiştiğinden bu kadar emin yapan neydi? Sırf onunla birlikte olmak istemediğine dair bir açıklama yaptı diye

incinmesi, ikisinin birlikte bir geleceği olduğu anlamına gelmiyordu.

Bir an için yukarı kaçıp saklanmayı düşündü.

Belki babasına bir e-posta gönderirdi.

"Korkak!" dedi ve tekrar yürümeye başladı.

Evin önüne geldiğinde iki erkek sesi duydu. Biri ziyarete gelmiş ve babası da onu eğlendiriyor muydu? Ama yaklaştıkça sesleri tanıdı - Jared ve babası.

Oh, hayır! diye düşündü. Bu bir felaket. Lütfen, lütfen Jared'in babama gerçeği söylemesine izin verme. Alix'in önce onunla konuşması gerekiyordu.

Kahkaha sesleri kapının hemen dışında durup dinlemesine neden oldu.

"Dilys'in iyi olduğunu duymak güzel," diyordu babası. "Sence beni yemeğe çıkarması için onu ikna edebilir miyim?"

"Bence gitmezsen çok üzölür. O çok sevdiğin deniz taraklarını yapacak," diye yanıtladı Jared. "Ve Lexie her zaman seni görmek istiyor."

"Oh, hayır," dedi Ken. "Lexie, Alix'e her şeyi anlatmadığım için beni azarlayacak."

"Sıraya girin!" Jared dedi ki. "Oraya sadece Toby'nin evde olduğundan emin olduğumda gitmeye çalışıyorum."

"Peki o güzel kız nasıl?"

"Aynısı. Babası ona çiçekleri için büyük bir buzdolabı aldı."

"Barrett! Onu bir yıldan fazladır görmedim. Üniversitedeyken çok yakın arkadaştık. Hâlâ tenis oynuyor mu?"

"Son duyduğumda öyleydi. Büyük Liman." Katılmak için üç yüz binden fazla para ödediği yatçılık kulübünden bahsediyordu.

"Wes nasıl? Daris'le evlendiler mi?" Jared, "Alix'i

dışarı çıkarmaya çalıştı," dedi.

Ken alaycı bir şekilde homurdandı. "Sanırım *bunun* icabına baktın."

"Kesinlikle öyle." Jared'in sesinde kahkaha vardı. "Daris'in yarı çıplak gelmesini sağladım. Wes ona karşı koyamadı ve ayrıca onu affetmeye hazırdı."

"Ona ne yaptığını hiç öğrendin mi?"

"Tek kelimesini bile."

"Zavallı adam. En başta neyi yanlış yaptığını bilmezse bir daha ne yapmaması gerektiğini nasıl bilebilir?"

"Bu onun için iyi olacak. Daris onu diken üstünde tutacak." Jared aniden Ken'in soluna baktı ve yüzünün rengi solmuş gibiydi. "Olamaz," diye fısıldadı, sonra elindeki fincanı yere bıraktı.

"Ne oldu?" Ken telaşla sordu.

"Büyükbabam Alix'in bizi duyduğunu söyledi. Yukarı geri döndü." Jared üç adımda odayı geçti ve çıktı.

Ken sandalyesinde arkasına yaslandı. Az önce kızının başına bir bomba düşmüş olmasından hoşlanmıyordu ama Jared'in bir hayaletle konuşmuş olmasından da *nefret* .

Alix'in merdivenlerden çıkarken düşünebildiği tek şey Jared ve babasının birbirlerini yıllardır tanıdıklarıydı; bu da babasının Nantucket'ta çok zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Ama ona hiç söylememişti. Alix babasının kendisinden böyle bir sır saklayabileceğine inanmazdı. Annesi, evet, ama babası değil. Aralarında özel bir bağ vardı. Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Yatak odasının kapısını kapattı, kapıya yaslandı ve düşündü: Şimdi ne yapacağım? Bu bilgi canımı acıtmıyormuş gibi mi davranayım?

Dönerek kapıyı kilitlemeye çalıştı ama eski kapı levhasının anahtarı yerinde yoktu. "Burası Nantucket!" dedi yüksek sesle, bir an için hiçbir şeyin kilitli görünmemesine sinirlenmişti.

Topuzun altına bir sandalye çekti, sonra öfkeyle yatağın çarşaflarını çıkarmaya başladı. Ondan başka ne saklanıyordu? diye merak etti. Annesi ve şimdi de babası. Görünüşe göre tüm hayatı boyunca herkes ona yalan söylemişti. Ama bunu Jared söylememiş miydi? Hayatı boyunca saklanan sırlar, demişti. Alix çarşafları yere fırlattı ve Yüzbaşı Caleb'in portresine baktı. "*Senin* de binlerce sırrın var mı? *Bütün* Kingsley'ler gibi mi? Sakın cevap verme, yoksa resmini tavan arasına sürükler ve odadaki merdivenlerin üzerine tahtalar çivilerim."

"Alix?" diye seslendi Jared kapıdan. "Konuşabilir miyiz? Lütfen?"

"buradan," dedi.

"Size hiç yalan söylemedim. Senden saklanan sırlar olduğunu söyledim. Lütfen kapıyı açın ve açıklamama izin verin. Senden hiçbir şey saklamak istemedim ama sözler vermiştim. Lütfen beni içeri alın ki konuşabilelim."

Ona gitmesini söylemeye başladı ama doğruyu söylediğini biliyordu. Sandalyeyi uzaklaştırdı ve adam kapıyı açıp kapattı ama daha fazla içeri girmedi. Adamın son derece endişeli görünmesi işe yaramıştı.

"Her şeyin annemle ilgili olduğunu tahmin etmeme izin verdin," dedi. "Ama sonra babamın bunu yapacağını düşünmedim... yapacağını..."

"Sana ihanet etmek mi?" Jared sordu. "Bütün bunların annenin işi olduğunu söylesem yardımı olur mu? Ken'e sana Nantucket hakkında hiçbir şey söylememesi için yemin ettirdi."

"Ama *neden*?"

"O-" Sözüünü kesti. Victoria'nın tüm romanlarının temelini oluşturan günlüklerden bahsetmeye hakkı yoktu.

"Bana ne kadar yalan söyleyeceğine mi karar vermeye çalışıyorsun?"

"Yalan söylemeyeceğim ama bazı sırları açıklamak bana düşmez." Ona bir adım daha yaklaştı. "Seninle oturup bildiğim her şeyi anlatamadığım için üzgünüm ama ben her şeyimi, sahip olduğum her şeyi aileme borçluyum. Eğer baban olmasaydı muhtemelen şimdi hapiste olurdum ya da ölmüş olurdum. Ve senin de çok zekice tahmin ettiğin gibi, çok pahalı olan okul masraflarımın büyük kısmını annen karşıladı. Baban da yardım etti ama ..."

"Annemin parası var," dedi Alix.

"Evet, öyle. Ama kariyerimi oluşturan her şeyi babandan öğrendim."

Alix'in gözleri büyüdü. "Usta inşaatçı. Daha çocukken bir 'usta inşaatçının' sana tadilat tasarlattığını söylemiştin. O benim babam mıydı?"

"Evet, öyleydi. Annen seni Nantucket'tan götürdükten hemen sonraydı. Ken çok depresyondaydı çünkü karısı

boşanacaktı ve çok sevdiği ve eklemeliyim ki sevimli kızıyla birlikte yaşayamayacaktı."

"Ve bundan kısa bir süre önce babanı kaybetmiştin," dedi usulca.

"Aradan iki yıl geçmişti ama ben hala babamın ölmediğine inanmıyordum.

kapıdan içeri girecek ve beni kötü huylarımdan vazgeçmeye zorlayacak." Jared belli belirsiz yarım bir gülümseme verdi. "*Hepsinden* vazgeçeceğimden değil."

"Buna sevindim." Durakladı, adamın söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu ve aslında adamın ettiği yeminlere sadık kalması hoşuna gitmişti. Ama onun yeminleri onunkiler değildi. Öğrenebileceği her şeyi öğrenecekti. "Sadece annemin neden Nantucket'ı bilmemi istemediğini anlamıyorum."

"Victoria'yı sana açıklamamı mı bekliyorsun?" "Sorumdan kaçıyor musun?"

"Tamamen. Sana bir sır vereyim. Baban yüzü morarana kadar bana bağırabilir ve bir saat sonra iyi olurum. Ama Victoria... Beni bir solucan gibi hissettirebilir."

"Gerçekten mi? Benim için tam tersi." Ona baktı. "Bütün bu olanlar çok garip. Annemi de babamı da bu kadar iyi tanıdığınızı düşünmek... Bunu anlamak benim için çok zor."

"Onlar benim için ikinci ebeveyn gibiydiler. Aslında baban benim için bir baba gibiydi ama Victoria kimsenin annesi gibi görünmüyor."

"Bana öyle geliyor," dedi Alix, sonra kafasını kaldırdı. "Bunun seni ve beni kardeş yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Alix'in şaka yapma yeteneği karşısında Jared çok rahatlamış görünüyordu ve onu kollarının arasına alarak yüzünü göğsüne gömdü. Alix zorlukla nefes alabiliyordu ama aldırmadı.

"Korkunç bir ağabey olurdum," dedi. "Ha! Legolarla harikaydın."

"Hadi," dedi Jared. "Aşağı inelim ve babanla konuşalım. Öğle yemeği için deniz ürünleri almaya gitmek isteyecektir."

"Ona balık temizlemeyi öğrettin mi?"

"Ben yaptım," dedi Jared. "Buraya ilk geldiğinde üstünü kuyruğundan ayırt edemiyordu." Sanki Alix'in kendisinden birkaç santim bile uzaklaşmasına izin vermekten korkuyormuş gibi kolunu sıkıca Alix'e dolamıştı.

Alix merdivenlerin başında durdu ve ona baktı. "Benden daha ne kadar büyük, muazzam sır saklıyorsun?"

"İki," dedi. "Ve onlar...?"

Jared acı dolu bir inilti çıkardı. "Izzy'nin düğünü için ne gerekiyorsa almaya seninle birlikte gideceğime söz verirsem, sana şimdi söylemediğim için beni affedecek misin?"

Alix bir an için bunu düşündü. "Benimle çiçek seçmeye geleceğini mi söylüyorsun?"

"Tabii. Toby yapabilir-"

"Hayır, sen ve ben birlikte bir çiçekçiye gideceğiz. Izzy'ye gönderebileceğim çiçek aranjmanlarının fotoğraflarına bakman gerekecek."

Jared yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

"Izzy'ye göstereceğim pastayı seçmeme yardım edecek misin?" diye sordu. "Şu uzun şeylerden mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Katmanları olacak."

"Gözyaşı mı?" Parmak ucunu gözünden aşağı doğru indirdi. Kadın ona bir bakış attı.

"Tamam, tamam. Bekle! Gaudi binasına benzeyen bir pasta yapmaya ne dersin? Ya da bir şeyler tasarlayabilirim-"

"Şekerin içinde bina yok," dedi Alix. "Izzy çok gelenekseldir. Muhtemelen pembe ve lavanta gülleri isteyecektir."

Dehşet dolu bir bakışla, destek için korkuluk direğine tutundu.

"Başka ne var?"

"Çadır, yemek, bir grup. Benim için bir elbise."

"Bir hayalet görüyorum," diye ağzından kaçırdı Jared baskının altında ezilirken. "Bu evde yaşarken kim istemez ki?" Alix, "Kim görmez ki?" dedi.

merdivenlerden aşağı indi, sonra tekrar ona baktı. "Hadi, o kadar da kötü olmayacak."

"Köpekbalıklarıyla dolu bir havuzda yüzmeyi tercih ederim," mırıldandı Jared onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken.

"İyi fikir," o dedi. "Hey! Belki de Biz olabilir olsun birkaç ışık gemisi sepeti üretin ve onları çiçeklerle doldurun."

"Üreme mi?" Jared fısıldadı, kelime sanki zehirmiş gibi boğazına takıldı. "Çok ileri gidiyorsun."

Alix gülerek kolunu onun koluna doladı. "Düğünde giymek için uygun ayakkabıları nereden bulabilirim? İnce topuklu sever misin?" Jared ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu.

On Altıncı Bölüm

Üç hafta, diye düşündü Ken. Tam üç haftadır Nantucket'taydı ve hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu düşünmemişti.

İlk başta büyük evin misafir yatak odasında kalmıştı. Victoria'nın Yeşil Sarayı'nda değil, Addy'nin, şimdi Alix'in yatak odasının karşısındaki odada. Yıllar geçtikçe sık sık orada kalmaya başladı. Gece ona ihtiyacı olursa diye Addy'nin yakınında olmak hoşuna gidiyordu. Gülümseyerek, Addy odasında yalnızken onun sesini birçok kez duyduğunu düşündü. Uykusunda konuştuğunu sanıyordu ama bir gece rom içerken -Ken'i masanın altında kolayca içebilirdi- Alix ve Caleb'den bahsetmişti. Kızından bahsettiğini biliyordu ama Caleb kimdi? Henüz tanışmadığı başka bir Kingsley akrabası mı?

Addy'nin ona tüm gerçeği anlatması için birkaç gece ve birkaç şişe rom içmesi .

Görünüşe göre sevgili kızı Alix, dört yaşındayken düzenli olarak bir hayaletle konuşuyordu. Ken o zamanlar neler olduğunu bilseydi, ... Gerçek şu ki, ne yapacağını bilmiyordu. O zamanlar o kadar öfkeli ve depresifti ki mantıklı düşünemiyordu. Eğer bunu yapmak için herhangi bir nedeni olsaydı, öfkesini Victoria'dan çıkaracağından korkuyordu ki bu da öfkenin küçük Alix'e de sirayet etmesi anlamına gelebilirdi.

Ken, Jared'e sadece hayatın ona yaptıklarına duyduğu öfkeyi göstermişti. Ah, ama ikisinin eskiden yaptığı bağırış çağırışlar! Ken ne daha önce ne de o zamandan beri hiç böyle bağırmamıştı. Böyle lanetlememişti. Ama sonra bir daha hiç bu kadar mutsuz olmamıştı. Jared da öyle.

Bir gece Ken, Jared'i ağlarken buldu. Bir metre boyunda, Benimle Uğraşmayın havasında bir gençti ama ailesinin sahip olduğu arazideki bir göletin kenarında oturmuş ağlıyordu. Ken doğal bir tepki verdi ve kollarını çocuğa doladı. Tek kelime etmediler ama Ken çocuğun devam eden kederini biliyordu. Jared'in annesi ona kocasının ne kadar iyi ve sevgi dolu bir adam olduğunu ve oğlunun üzerine nasıl titrediğini anlatmıştı.

"Ondan sonra başka çocuk sahibi olamadım," demişti Ken'e. "Six'e benden boşanması ve ona bir sürü bebek verebilecek sağlıklı bir kız bulması için yalvardım. Ama o tek ihtiyacının mükemmel bir oğul olduğunu söyledi."

Ken Jared'le -ya da annesinin ona verdiği isimle Seven'la-tanıştığında, çocuğu tanımlamak için kullanacağı son kelime "mükemmel "di.

Orada bir yerde Jared'le kavga etmeyi bırakmışlardı. Ken, çocuğun mimari tasarım konusundaki olağanüstü, göz kamaştırıcı yeteneğini gösterdiği zaman olduğundan emindi. Ken tesadüfen Jared'in toprağa bir şeyler çizdiğini gördü. Başka hiç kimse işaretlere dikkat etmemişti ama Ken bunların ilkel bir kat planı olduğunu fark etti.

Ken bu konuyu Jared'in annesiyle konuştu ve annesi ona oğlunun yaptığı eskizlerle dolu bir çekmeceyi gösterdi. "O ve babası bu eski eve büyük bir oda eklemeyi planlıyorlardı. Six ona bunu tasarlayabileceğini söyledi. Ama sonra... sonra, Seven hepsini bir kenara koydu."

Ken'in fikirlerini göstermesi için Jared'i zorlaması gerekti. Ken çizimlere baktıkça, sanki övgü topları patlatmaya hazır değil de sadece düşünüyormuş gibi davranıyordu. Ken yavaş yavaş çocuğa zihninde gördüklerini kağıda nasıl dökeceğini gösterdi. Jared inşaat hakkında hiçbir şey bilmediğinden, Ken yıllar içinde ona hayal ettiği şeyi nasıl inşa edeceğini öğretti.

Ama Ken Nantucket'ta kendine bir hayat kurmuş olsa da, Alix'i düzenli olarak görmek istiyorsa adadan ayrılması gerektiğini biliyordu. Kendini ikiye bölünmüş hissediyordu. Amerika'da bir kızı vardı ve

Nantucket'taki fahri oğlu ve eski karısı Ken'in ikisine de açıkça sahip olamayacağına karar veriyordu.

Ken'in gittiği gün, Jared'in gözlerinde Ken'in geri gelmeyeceğini düşündüğünü görmüştü. Ama dönmüştü. Alix'le birlikte olmadığı her tatilde Ken Nantucket'taydı. Tatilleri, birikmiş hastalık günlerini, oyun günlerini, bir araya getirebildiği her zamanı adada geçiriyordu.

Jared okul için ayrıldıktan sonra bile Ken mümkün olduğunca sık ziyarete gelmeye devam etti. O zamana kadar Addy ile iyi arkadaş olmuşlardı ve Nantucket'ta pek çok kişiyi tanıyordu. Kingsley ailesinin sahip olduğu evlerle ilgilenmeye başlaması doğaldı. Addy'ye neyin onarılması gerektiğini söylüyor, o da Victoria'ya söylüyor, Victoria da faturaları ödüyordu. Ken ilk başta bu düzenlemeden hoşlanmamıştı ama Addy, Victoria'nın tüm parasının Kingsley dergilerinden geldiğini, o yüzden neden ödememesi gerektiğini söyledi. Ken itiraz etmedi. Akmayan çatılar onun gururundan daha öncelikliydi.

Sonuç olarak Ken her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu - Alix'in dışarıda bırakılması dışında. Victoria kızının Nantucket'a gitmemesi, hatta haberinin bile olmaması kuralından asla vazgeçmemişti. Ken ilk başta onunla tartışmış, onu sorgulamıştı ama kararlılığında en ufak bir zayıflık göstermemişti.

Büyük, eski, cereyanlı evin dışarıdan daha soğuk olduğu ve Ken'in kükreyen bir ateş yaktığı karlı bir gecede Addy ona Alix ve hayaletten bahsetmişti.

"Victoria bu... bu kişiyi biliyor mu?" Ken inanıp inanmayacağından emin olamayarak sordu.

"Hayır," dedi Addy gülümseyerek. "Victoria benim sıkıcı yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyor. O benim ..." Ken'e doğru eğildi. "Victoria benim bakire olduğumu düşünüyor."

Gülerek Addy'ye onun erkeklerin uzak duramayacağı kadar seksi olduğunu söyledi. Addy zevkle güldü, ikisine de biraz daha rom doldurdu ve diğer kadınların hiçbirinin Caleb hakkında yazmadığını söyledi. "Onu görebiliyorlardı ama ondan hiç bahsetmediler." Bir içki aldı. "İlişkileri ve hatta cinayetler hakkında yazdılar ama bir hayaleti gördüklerini ve onunla konuştuklarını kimseye anlatmadılar."

"Ama sen ," dedi Ken, rom akarken gülümseyerek.

"Evet, öyle," dedi Addy. "Ve Victoria öğrendiğinde günlüklerimi çok arayacak."

"?" Ken sordu.

"Onları oldukça iyi sakladım," dedi Addy gülümseyerek. "Ve Caleb'le öyle bir plan yaptık ki onu görebilen birine pek çok şey anlatılacak. Ama bu ben gittikten sonra olacak."

O sırada Ken onu sorgulayamayacak kadar yumuşak başlıydı ve Addy'nin vasiyeti okunduğunda "birinin" kızı olduğunu öğrenmişti.

Bu konuşmadan sonra Ken kendisine söylenenleri düşündü. Yıllar önce Victoria, Alix'in görebildiği bir hayaletten haberi olmasa bile, *bir şeylerin* ters gittiğini biliyordu. Bundan sonra Ken, Alix'e Nantucket'tan bahsetmesi için onu sıkıştırmayı bıraktı. Bu konuda hiç konuşmadılar ama bir anlaşmaya varmış gibi görünüyorlardı.

Addy öldüğünde ve vasiyeti Alix'in bir yıl boyunca evde kalmasına karar verdiğinde, Ken bunun nedenini bildiğinden oldukça emindi ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Bir baba olarak kızını korumak istemişti.

Ama Victoria aynı şekilde hissetmiyordu ve Ken bunun Alix'ten çok Addy'nin günlüklerini bulma arayışıyla ilgili olduğunu düşünüyordu. Bunu ona söylediğinde, şiddetli kavgalarından birini etmişlerdi. Yıllar önce, genç ve güzel karısını ihmal etmesinin onu uzaklaştırdığı düşüncesiyle kendini hırpalamayı bırakmıştı. Boşandıktan sonra birkaç yıl geçmişti ama Victoria'nın güçlü kişiliğinin kaldırabileceğinden çok daha fazla olduğunu fark etmişti. Eğer birlikte kalsalardı, muhtemelen birbirlerini öldüreceklerdi. Ama sonra tartışmalarından birinde Victoria onunla sadece küçük kasabasından kaçmak için evlendiğini itiraf etmişti. Bu, Ken'in görmesine izin verdiğinden daha fazla acı vermişti.

Addy'nin vasiyeti okunduktan sonra Victoria, Ken'e adadan uzak durması ve Jared ile Alix'in biraz yalnız kalmasına izin vermesi için yalvarmıştı. Ve her şey yolunda gitmişti. Ken geldiğinde Jared ve Alix'i birlikte bulmuştu. Ve o kalmıştı...

Ken kalma nedeninin fedakârlık olduğunu düşünmek istiyordu. Öncelikle kızını bir hayaletten korumak istiyordu. Jared'in gözü dönüp Alix'e zarar verirse diye orada olması gerekiyordu. Ve o...

Ha! Ken kendi yalanlarına kanmamıştı. Kalıyordu çünkü yetişkin hayatında ilk kez aile hissine kapılmıştı. Gerçek, derinlerde, lezzetli *bir aile*.

İlk haftanın sonunda o misafirhaneye taşınmıştı ve Jared kendi evine dönmüş, büyük halası öldüğünde ona kalması gereken büyük yatak odasında Alix'le birlikte kalıyordu.

Üçü birlikte ne kadar da rahattı! Ken hem Jared'e hem de Alix'e mimari tasarım ve inşaat konusunda ders vermişti, bu yüzden her konuda hemfikir olma eğilimindeydiler. Jared, Ken'e deniz ve sakinleri hakkında bilgi vermişti. Ken de tüm bunları kızına aktarmıştı.

Alix'e gelince, o erkekleri birbirine bağladı. Onlara göz kulak oldu, hayatlarını kolaylaştırdı ve hepsinden önemlisi, onlara yeni bir hayat verdi.

Geçtiğimiz haftalarda üçü birkaç kez Jared'in teknesiyle açılmıştı. Aynı yiyecekleri seviyor, aynı şekilde olta atıyor ve aynı manzaranın tadını çıkarıyorlardı.

Evde oldukları zamanlarda Ken çifte yalnız zaman ayırmaya özen gösterirdi. Sık sık Dilys'i ziyarete giderdi. Uzun zaman önce güzel bir yaz, sevgili olmuşlardı. Dilys Ken'den daha yaşlıydı ve Ken onun sessiz arkadaşlığından ve yetmişli yıllarda öğrendiği seksten keyif almıştı. Ama Ken asla Nantucket'ta kalamayacağını ve onun da asla gitmeyeceğini biliyordu, bu yüzden ayrılmak için bunu bahane olarak kullanmışlardı. Sevgili olmayı bırakmışlardı -1992'deki fırtınalı bir gece hariç- ama arkadaş kalmışlardı.

Son haftalarda Ken, Dilys'le çok zaman ve Jared'in eski mahallesindeki tamir işlerini üstlenmişti. Ken ayrıca Lexie ve Toby için sera ısıtıcısını da düzgün bir şekilde tamir etmişti. Toby'nin kendisi için harika yemekler pişirmesine izin vermiş, Lexie'nin "korkunç" patronu hakkındaki şikâyetlerini dinlemiş ve daha sonra Toby ile Lexie ve işvereni meselesi hakkında kafa yormuştu.

Sonuç olarak Ken kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Birkaç yıl içinde emekli olacaktı ve bunu Nantucket'ta yapacağından artık emindi. Belki Jared'i Kingsley Lane'de sahip olduğu evlerden birini kendisine uzun süreli kiralaması için ikna edebilirdi.

Şu anda dışarıda yağmur yağıyordu ve eski ev serindi, bu yüzden Ken büyük salonun şöminesinde bir ateş yakmıştı ve üçü

ikisi birlikte oradaydı. Alix ve Jared film yıldızlarının evinin tasarımı üzerinde çalışıyorlardı. Bu, Madsen ve Montgomery arasındaki ilk özel işbirliği olacaktı. Ken'in bu isimlerin bir araya gelmesinden duyduğu gurur ölçülemezdi.

İki hafta sonu önce Izzy ve nişanlısı Glenn, düğün hakkında konuşmak için adaya gelmişlerdi. Izzy'nin Jared'e duyduğu hayranlığı üzerinden atması yirmi dört saat sürmüştü. Bütün bir gün boyunca sadece onu izlemiş, gözünü bile kırpmamıştı.

Glenn her şeyi iyi karşıladı ama Izzy'ye o kadar aşıktı ki gözleri zor görüyordu. İlk gece Jared Ken'e, "Büyükbabam Glenn'in başka bir hayatında yerel tekerlek tamircisi olduğunu ve o zamanlar da Izzy'ye aşık olduğunu söylüyor," dedi.

Hayaletten ne kadar bahsedilirse bahsedilsin, Ken hâlâ şoktaydı. Bunu saklamaya çalıştı ama reenkarnasyona yapılan gönderme de eklenince başarılı olamadı. Jared bunu görmüş olmalı çünkü bir daha büyükbabasından bahsetmedi.

Ve Alix kesinlikle hayalet gördüğüne dair bir şey söylememişti. Aklı tamamen Jared'in California'daki evi, kuzeninin tadilatı ve en iyi arkadaşının düğünü ile meşguldü.

Izzy çiçekler, pasta çeşitleri ve düğün için müzik konusunda karar vermekte çok zorlanmıştı. Ziyaret ettiği hafta sonunun büyük bölümünde herkes çadırlardan, portatif tuvaletlerden, oturma yerlerinden ve akıllarına gelen diğer her şeyden bahsetmişti. Jared telefonlara bakıyor, tanıdığı insanları arıyor ve rezervasyon yaptırıyordu. Izzy'nin hamileliğiyle birlikte düğünü Haziran'ın yirmi üçüne almışlardı. Çok, çok yakında.

"*Sen olsan ne yapardın?*" Izzy, Pazar gecesi hep birlikte yemek masasına oturduklarında, önlerinde kendi hazırladıkları bir ziyafet varken Alix'e sordu.

"Ne hakkında?" Alix sordu.

"Bu *sizin* düğününüz olsaydı, ne yapardınız?" Masadaki herkes durakladı ve gözlerini Alix'e dikti. Ken, Jared'in yüzünün de diğerleri gibi niyetli olduğunu görünce mutlu oldu.

"Çiçekler hakkında mı?" Alix sordu.

Ken kızının Jared'in gözlerinden kaçtığını görebiliyordu. Bir düğün düşünmek için henüz çok erkendi ama biliyorsan biliyordur.

Kızına yardım etmeye karar verdi. "Victoria bebekliğinden beri Alix'in düğününü planlıyor. Her şey ayarlandı. Alix'in tek bir karar bile vermesi gerekmiyor."

Alix inledi. "Hayır, hayır, lütfen bu hikayeyi anlatma." "Şimdi anlatmak zorundasın," dedi Izzy.

"Ben de duymak isterim," diye ekledi Jared.

"Bir elbise." Ken gülümsedi. "Annen dünyayı aydınlatan bir mum hakkında ne demişti?"

Alix başını salladı. "Tamam, bu annemden ve hepiniz onu tanıyorsunuz, değil mi?"

"," dedi Glenn.

"Yapacaksın," dedi Alix. "Annem bana üzerinde o kadar çok kristal ve faset boncuk olan bir gelinlik giyeceğimi söyledi ki, tek bir mum taşıyabilirmişim ve binlerce yansıması tüm kiliseyi aydınlatacaktı." Glenn'e baktı. "Ve şimdi annemi tanıyorsun."

Güldü. "Sanırım ondan hoşlanacağım." Jared

Alix'e bakıyordu. "Zevkine göre değil mi?"

Yüzü o kadar ciddiye ki Alix pembeleşti. "Ben daha çok pamuklu bir kızım."

Izzy konuştu. "Alix elbiseyi ya da çiçekleri umursamıyor. O sadece mimari önemi olan bir binada evlenmek istiyor."

Bu herkesi güldürdü.

"Şapelinizde," dedi Izzy onların üzerinden. "*Kendi* tasarladığınız şapelin içinde evlenmelisiniz."

"Sanmıyorum-" diye başladı Alix.

Ken onun sözünü kesti. "Bunu unutmuşum. Telefonda bana bir tane tasarladığını söylemiştin ama bir daha haber alamadım."

"Gerçekten bir şey değil.

Sadece-" "Bir maket yapmış,"

dedi Izzy. "Görebilir miyiz?"

Ken sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Alix. "Sadece eğlence içindi. Bir duvarında taş olan bir ev üzerinde çalışıyorduk. Bu-"

Jared elini onun elinin üzerine koydu. "Yaptığın modeli görmeyi gerçekten ama gerçekten çok isterim."

Ken kızını tasarımın eleştirilmesinden endişe duyduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu ama herkes ona beklenti içinde bakarken bunu söyleyemiyordu. Onu cesaretlendirmek için başını salladı ve Alix modeli almak için yukarı çıkmak üzere masadan ayrıldı.

Döndüğünde o kadar endişeli görünüyordu ki Ken, Jared'i eleştiri *yapmaması* için uyarmak istedi. Ama endişelenmesine gerek yoktu.

Jared ona baktı ve "Bu mükemmel" dedi.

Ken, Jared'in daha önce bu kelimeyi bırakın söylemeyi, aklından bile geçirdiğini sanmıyordu. Özellikle de bir binayla ilgili bir şey hakkında.

"Gerçekten beğendin mi?" Alix sordu ve masadaki herkes sustu. İlk kez sesi övgü isteyen bir öğrenci gibi çıkmıştı.

"Montgomery'ye soruyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Öyle olduğunu düşünmeseydim söylemezdim. Sana ne kadar sevdiğimi söyleyeyim: Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum."

"Çan kulesi çok uzun değil mi?" diye sordu. "Hayır."

Konuşmak için ağzını açtı.

"Ve çok kısa da değil," dedi Jared. Kadın ağzını kapattı.

Onun elini sıktı. "Sizce nerede inşa edilmeli?" "Onu tasarlarken Nantucket'ı düşünüyordum."

Özel bir sohbete dönüşen konuşmayı kesen Izzy oldu. "O şapelin şimdi burada olmaması çok kötü. Eğer orada , yüz kişiyi arka bahçeye tıktırmak zorunda kalmazdık."

"Portatif tuvaletlerin arasında," dedi Glenn.

Alix kahkahalara katılırken, dönüp Jared'e soru sorar gibi baktı ve o da anlamış görünüyordu. Şapeli Jared'in ona gösterdiği araziye inşa edebilirler miydi?

Jared başını salladı. "Bu mümkün değil. İzinler haftalar, hatta aylar sürer. Biz Nantucketlılar adamızda nelerin inşa edilmesine izin vereceğimiz konusunda çok titizizdir."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çok kötü oldu. Izzy için evlenmek güzel olurdu ..."

"Mimari önemi olan bir şey mi?" Jared sordu. "Tasarımlarıyla dünyayı ateşe vermek üzere olan en iyi arkadaşı tarafından yaratılan bir bina mı?"

"Ve dünyanın yaşayan en büyük mimarı tarafından inşa edildi," dedi ona hayran gözlerle gülümseyerek.

Izzy eğilip Glenn'in yanağına bir öpücük kondururken, "Hasta olacağım," dedi. "Sen ve ben böyle davranmadığımız için mutluyum."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Alix dedi ki. "Glenn'le üçüncü buluşmanızdan sonraki geceyi hatırlıyorum. Ona o kadar kızmıştın ki-" Konuşmaya devam etti, Izzy ve Glenn'in hikâyesini anlatmaktan zevk alıyor ve dikkatleri Jared ve kendisinden uzaklaştırıyordu. Geleceği tartışmayı düşünmeleri için bile çok erkendi.

Alix hikâyesine o kadar dalmıştı ki, Jared ve babasının başının üzerinden birbirlerine nasıl baktıklarını fark etmedi. Birlikte geçirdikleri uzun yıllara dayanarak, sessizce kolayca iletişim kurabiliyorlardı. Jared'in tek yapması gereken kaşlarını kaldırmaktı ve Ken de başını salladı. Nantucket'ta bir şey inşa edilmeden önce HDC'den, Tarihi Bölge Komisyonu'ndan geçmesi gerekiyordu ve Dilys de bu komitedeydi.

Alix, Izzy ve Glenn'in çıkma hikâyesini bitirdiğinde Jared ve Ken olağanüstü bir şekilde gülümsüyorlardı. Az önce bir plan yapmışlardı ve bunun gerçekleşmesi için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı.

Ken şimdi Jared ve Alix'e gülümsüyordu. Kanepenin iki ucunda oturuyorlardı, önlerindeki zemin kâğıtlarla doluydu. Son haftalarda misafirhanedeki odayı Jared'in kuzeninin şehirdeki evinin tadilat planlarını çizmek için kullanıyordu.

Yıllar önce, o ce Ken'e aitti. Nantucket' geldiğinde kurmuştu ve Jared'e üçgen ve T-kare kullanmayı burada öğretmişti. Jared ve Alix'in büyük çizim masasının üzerine eğildiklerini görmek ona kendini iyi hissettirmişti.

Her birinin eski moda o ce hakkında bir hikâyesi vardı. Ken, Addy'nin bir zamanlar gemi direği olan deniz kızını kendisine ödünç vermesi için neler çektiğini anlattı.

"İşte oradaydı, tavan arasında tüm o eski sandıkların arasında duruyordu, tozla kaplıydı ve sanki onu çıkarıp yakacak odun olarak kullanmak istiyormuşum gibi davrandı."

"Peki onu buraya taşımana izin vermesi için ne yapman gerekti?" Jared sordu.

"Mantık yürütmeye çalıştım ama bu onu ikna etmedi. Sonunda ona, on sekizinci yüzyılda onun yerine oturan kadının anısına aşık olduğumu söyledim. Bu işe yaradı."

Alix neredeyse kahkahadan boğulacaktı, sonra Izzy'yle birlikte mekâna nasıl girdiklerini ballandıra ballandıra anlattı. "Ama bu senin gerçek bir insan olduğunu öğrenmemizden önceydi," dedi Jared'e.

Ona ciddi bir bakış attı. "İtiraf etmeliyim ki bir yanımda o öğrenci hayranlığını özlüyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Ken, Jared'e sert bir bakış atarak.

Hep birlikte güldüler.

Jared'in hikâyesi basitti. İkisi dışında kimsenin odaya izin vermemiştir.

Ken gülümsedi. Jared'den gelen bu açıklama çok anlamlıydı.

Ken ikisine gülümseyip hayatın güzel olduğunu düşünürken, dışarıda hızlı bir şimşek çaktı ve şiddetiyle onları ürküttü. Saniyeler sonra büyük bir gürültü koptu.

Birbirlerine baktılar. İnşaat işiyle uğraşan insanlar olarak bu sesin ne olduğunu biliyorlardı. Mutfağa doğru koşup arka kapıdan çıkarken neredeyse birbirlerinin üzerinden yuvarlanıyorlardı.

Dışarıda hava karanlıktı ve şiddetli yağmur yağıyordu. Jared çekmecedeki büyük bir el feneri aldı ve bahçede gezdirmeye başladı. Gül çardağına geldiğinde durdu.

Hâlâ dikenli sapsaplarla kaplı olan çardak yere düşmüştü.

-Gül fidanlarını da beraberinde götürmüştü. Bir zamanlar üstü kapalı güzel bir kemerin olduğu yerde şimdi kırık tahtalar ve kökünden sökülmüş bitkilerden oluşan bir karmaşa vardı. Zemin çamurlu ve otsuzdu.

"Oh, hayır!" Alix yağmurun üzerinde bağırdı. "Izzy bunu nasıl kullanabilir?" Başını kaldırıp Jared'a baktı. "Izzy hayal kırıklığına uğrayacak. Tamir edebilirsin,

değil mi?"

Yüzünden yağmur damlaları akarken Jared ona gülümsedi. Kız ona her şeyi yapabileceğini düşünüyormuş gibi bakıyordu. Eğer yeryüzünde bir delik varsa, onun bunu onarabileceğini düşünüyor gibiydi. Uzanarak kolunu ona doladı ve kendine doğru çekti. Bunu yaptıktan sonra yukarı baktı ve üst kattaki pencerede büyükbabasını gördü.

Jared birdenbire, bunu bir şekilde büyükbabasının yaptığından hiç kuşku duymadığını anladı. Alix'e bir şapel tasarlatmaktan, çamurun içinde yatan bu güçlü, sağlam sedir çardağa ve düğüne kadar her şeyi Caleb Kingsley'in yaptığını *biliyordu*.

"," dedi Jared Alix'e. "Seni içeri götürelim. Islanmışsın ve ayağında ayakkabı yok."

"Sadece endişeliyim-"

Onu alnından öptü. "Bunu düzelteceğim. Tamam mı?"

Kadın başıyla onayladı ve Ken kurulanmak için misafirhaneye giderken onlar da eve geri döndüler.

İçeri girdiklerinde Jared, Alix'e yukarı çıkıp küveti sıcak suyla doldurmasını söyledi. "Birkaç dakika içinde sana katılacağım."

Jared'in kaşlarını çatmış olması dışında bu seksi bir davet .

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Dişleri takırdamaya başlamıştı.

"Evet," dedi. "Sadece biraz havlu almam gerekiyor. Sen , ben birkaç dakika içinde orada olurum."

Alix ona neler olduğunu sormak istedi ama sağlıklı düşünemeyecek kadar üşümüştü ve akli Izzy'nin düğünündeydi. Şimdi ne yapacaklardı? Elbette yeniden inşa edecekler, yeniden dikecekler ve her yere kesme güller serpeceklerdi. Yapılabilirdi. Merdivenleri koşarak çıkıp *banyoya* gitti -onların banyosu, diye düşündü- ve küveti doldurmaya başladı.

On Yedinci Bölüm

Jared doğruca tavan arasına çıkan merdivenlere yöneldi. Büyükbabasının evin en üst katında güçlü olduğunu tecrübelerinden biliyordu. Tavan arasındaki geniş oda sandıklar, kutular ve eski mobilyalarla doluydu; bunların bazılarında büyükbabasının sahip olduğu eşyalar vardı. Buradaki ve ön salondaki bu dünyevi bağlantılar Caleb'i daha görünür kılıyordu.

Jared öfkesinin büyükbabasını kendisine çekeceğini de biliyordu.

Tavan arasının kapısını açıp tepedeki ampulün ipini çektiğinde, büyükbabası orada duruyordu, ellerini arkasında kavuşturmuş, yaklaşan tartışmaya tamamen hazırды. "Sen yaptın, değil mi?" Jared çenesini sıkarak şöyle dedi. "Sen yaptın çardak çöktü."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Sorumdan kaçma," diye tersledi Jared.

"Soru geçiştirmeyi mükemmelleştirdiğini sanıyordum."

Jared ona ters ters baktı ama sonra yüzü değişti. Hayatı boyunca büyükbabasının gölgeli figürünü görmüştü. En eski anılarından biri, onu çocukluk beşiğinin üzerine eğilmiş ve gülümserken görmesiydi. Jared adamın içini görebilmesinin tuhaf olduğunu hiç düşünmemişti. Yarı saydam adamların diğer insanların hayatlarının bir parçası olmadığını anlaması için yıllar geçmesi gerekmişti.

Ama şu anda büyükbabasının iini göremiyordu. En azından tamamen göremiyordu. Jared'in onu daha önce hiç görmediği kadar netti. "Neler oluyor?" Sesindeki fke kaybolmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

Jared büyükbabasının onu anladığını biliyordu ama yine de elini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Neden böyle görünüyorsun?"

Caleb cevap vermekte acele etmedi. "Haziran ayının yirmi nde bu dünyadan ayrılacağım."

Jared'in büyükbabasının ne dediğini anlaması bir an aldı. "Gitmek mi?" diye fısıldadı. "lmek gibi mi?" Jared sık sık büyükbabasının sonunda dünyayı terk edeceği konusunda atıp tutsa da, onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordu. "BEN... BEN..." Jared başladı ama devam edemedi.

"İyi olacaksın," dedi Caleb nazikçe. "Artık bir ailen var." "Tabii ki iyi olacağım." Jared iyileşmek için elinden geleni yapıyordu. şok. "Ve sen... daha mutlu olacaksın."

"Beni nereye gndereceklerine bağlı." Caleb'ın gözleri parlıyordu.

Jared gülümsemedi. "Neden Izzy'nin düğün gününde?" Jared başını kaldırdı. "Yoksa ona sen mi ayarlattın?"

"Evet, yaptım. Yapabildiğimden daha fazla şey yapabiliyor gibiyim. Ve çok daha fazlasını biliyorum. Bir şeyler . Bu ..." Sustu.

"Ne?!" Jared yarı bağırdı.

"Bilmiyorum. Sadece bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum. Her gün daha da gleniyorum." Elini uzattı. "Kendi bedenimi görebiliyorum. Dn aynada kendimi gördüm. Ne kadar yakışıklı olduğumu unutmuşum."

Jared hâlâ glmsemiyordu. "Ne olacak?"

"Size bilmediğimi söyledim ama içimde... bir beklenti hissi var. Benim hayatımın... senin hayatının... hepimizin hayatının yakında değişeceğini biliyorum. Ken'le planladığınız şeyi Alix'e anlatmalısın. Bunu düğün için zamanında yapabilirsin."

"Emin değilim," dedi Jared. "Yeterli zamanımız yok."

"Bunu yapmalısın!" Caleb'in sesi kararlı ve sertti. "şapelinin nereye gittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Eski evin yerinde."

"Evet, haklısın." Caleb dinledi. "Alix küveti doldurdu. Ona git." Caleb'in bedeni kaybolmaya başlamıştı. Her zamanki gibi bir anda kaybolmak değil, daha çok güneşin batmaya başlaması gibi. "Bulman gerek-"

"Biliyorum!" Jared sabırsızca konuştu. "Valentina'ya ne olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Caleb'in bedeni bir gölgeden biraz daha fazlasıydı. "Bence onu bulmadan önce Parthenia'yı aramalısın." O gitmişti.

Jared bir an öylece durup tavan arasındaki baktı. "Parthenia da kim?" diye mırıldandı.

Başını sallayarak ışığın ipini çekti ve merdivenlerden aşağı indi. Banyoya vardığında Alix çoktan sıcak suyla dolu küvete girmiş, yüzeyinde on santim derinliğinde kabarcıklar oluşmuş, başını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Jared'e davetkâr bir gülümseme verdi ama Jared fark etmemiş gibi görününce küvette daha dik oturdu. "Ne oldu?"

Dikkati dağılan Jared soğuk ve ıslak giysilerini çıkardı ve bir bacağına suya soktu. "Lanet olsun! Ama bu su çok sıcak."

"Bence buna ihtiyacın var. Bir buzul kadar beyazsın." Adam küvete girer girmez bacaklarının arasına geçti, sırtı adamın önüne dönüktü. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana. Hiçbir şey olmadığını söylemeyi aklından bile geçirme."

Jared konuşmadan önce bir süre düşündü. Hayatı sırlarla ve kendine sakladığı şeylerle geçmiş olsa da, şu anda Alix'e büyükbabasının ona söylediklerini anlatmak istiyordu. Izzy'nin düğün gününde, iki yüz yıl önce ölmüş olan Yüzbaşı Caleb Jared Kingsley nihayet bu dünyadan ayrılıyordu. Jared için neşeli bir gün olmayacaktı.

Bunu Alix'e söyleyemezdi. Ama ona söyleyebileceği şey, babasıyla birlikte son iki haftadır gizlice üzerinde çalıştıkları şeydi.

"Sanırım şapelinizi inşa edebiliriz," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ken ve ben bunun üzerinde gizlice çalışıyorduk ve çok yakında inşaat onayını alması gerekiyor. Kolay olmadı."

Alix, Jared'in başardıklarını anlatmasını dinlerken sessizdi. Babası Alix'in evinden ölçüleri almıştı.

eskizleri ve modelini çizdi ve bütün gecesini kat planı ve görünüşleri çizmekle geçirdi.

"Sonra bunları plan haline getirilmek üzere New York'a gönderdi. Stanley her şeyi aceleye getirdi." "Asistanınız," dedi Alix.

"Bazen patronun Stanley olduğunu düşünüyorum."

Dönüp ona baktı. "Şimdi, bundan neden şüphe ediyorum?"

Adam onu öptü ve kadın arkasını döndü. Kalbi küt küt atıyordu. Kendi tasarımlarından birinin inşa edildiğini mi görecekti? Buna gerçekten inanamıyordu.

"Tabii ki Ken iki tasarım yapmamız gerektiğini biliyordu." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Komiteler orijinal teklifi *asla* kabul etmezler, bu yüzden ilk seferinde baban senin tasarımının bir karikatürünü yaptı ve Dilys'in yardımıyla-"

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"O da kurulda. Benim adım planda yer alamaz çünkü o benim kuzenim, ama o ve Ken akraba değiller, bir zamanlar olsalar bile ..."

"Neydi?" Alix sordu, sonra elini kaldırdı. "Sakın söyleme. Tahmin edebilirim. Peki ne yaptı?"

"Ortalığı ayağa kaldırdılar, planın korkunç olduğunu söylediler ve planı attılar. Ertesi hafta Ken uysal yüzünü takındı ve gerçek planı sundu. Dilys yeni planın çok daha iyi olduğunu söyleyerek gruba liderlik etti."

"Ve geçti mi?" Nefesini tuttu.

"Evet, ama bu kadar hızlı geçmesi için bazı şartlar var." "Oh," dedi Alix, sönük bir sesle.

"Bu bir ek bina olacak, yani mutfağı ya da banyosu yok, hiçbir tesisatı yok. Halka açık herhangi bir yol ya da patikadan görülemiyor ama bu sorun değil. Daha sonra ..." Sözünü yarıda kesti. Daha sonra oraya bir ev inşa edebileceklerini söylemek üzereydi. Belki kiralık bir ev. Ya da... Bunu düşünmesine pek izin vermedi ama belki de Sekizinci ve ailesinin yaşayacağı bir ev olabilirdi.

"Arazinin tam olarak neresine inşa edilecek?"

Jared hızla, "Eski evin bulunduğu yere," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Kızılderili mezarlığı üzerine inşaat yapmak gibi bir şey olabilir."

Jared, büyükbabasının oraya inşa edilmesini tam da bu yüzden istediğini düşündü ama bunu söylemedi. Kazmaya başladıklarında Alix'in orada olmadığından emin olacaktı. Tahmini doğruysa orada asırlık bir ceset bulabilirlerdi ve Alix'in bunu görmesini istemiyordu. "Belki bazı eserler buluruz ve onları NHS'ye bağışlarız."

Alix'in duyduğu tek kelime "biz "di. "Bunun düğüne yetişebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Izzy'nin bir şapelde evlenebileceğini?"

"*Senin* binanda mı?" Jared söyledi. Büyükbabasının anlattıklarının etkisinden nihayet kurtulmaya başlamıştı ama Caleb'in Jared Alix'i bulduğu için dünyayı terk etmekte olduğu aklına geldi.

Elleri vücudunda gezinmeye başlarken yanağına bir öpücük kondurdu. "Heyecanlı mısın?"

"Tabii ki."

Omuzlarından tuttu ve yüzünü ona çevirdi. "Kendi yarattığın şeyin kağıttan görebileceğin ve hissedebileceğin bir şeye dönüşmesi hakkında ne hissediyorsun? İçinde yürüyebileceğin bir şeye? Etrafında dolaşabileceğin?"

"Harika bir his!" dedi başını geriye atarak. Bacaklarını adamın beline dolamak için döndü. "Sanki en yüksek dağa tırmanmışım, yıldızlara doğru sıçramışım, aydan güneşe çıkmışım gibi hissediyorum. Sanki güneş ışınlarının arasında geziniyorum."

"Dağlardan bahsetmişken..." Jared onun boynunu öperek önüne yatırdı ve onu ne kadar arzuladığını hissettirdi. "Ada dışına çıkacağım." Onun boğazını öptü. "Ve malzemeleri alıp bir kamyonla geri getireceğim."

"Ne tür tuğlalar alacaksın?" diye fısıldadı. "El yapımı."

"Ooooooh," dedi. "Bir kızı nasıl tahrik edeceğini kesinlikle biliyorsun."

Dudakları aşağıya indi. "Vermont'ta senin çizdiklerine benzer kapı menteşeleri yapabilen bir demirci tanıyorum. Keltler on üçüncü yüzyıl İskoçya'sıyla buluşuyor."

"Beni arzudan delirtiyorsun. Başka ne var?" "Bir zil."

Ona bakmak için geri çekildi. "Zil mi?" diye fısıldadı.

"El dökümü. Topladığım şeylerle dolu bir depom var. Bir gün bir çana ihtiyacım olacağını hep biliyordum." Kadının göğüslerini öpüyordu.

"Kapı!" diye fısıldadı acilen. "Kapı ne olacak?" "Tecrübeli meşe. Üç inç kalınlığında."

"Daha fazla dayanamayacağım. Al beni. Seninim."

Elleri vücudunu keşfetmeye başladı, sabunlu suyun pürüzsüzlüğü her dokunuşu bir okşamaya dönüştürüyordu. Kalçalarının üzerinde dolaştı, her zaman yukarı doğru hareket etti, elleri onun merkezine gitti. Alix başını geriye attı, boynunu adamın omzuna koydu ve dudakları yanağına dokundu.

"Sen güzelsin," diye fısıldadı . "Hepsi solgun, altın tenli.

Bazen seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Alix onun sözlerinden hoşlanmıştı ama sözlerinde daha fazlası olduğunu hissetmişti. İlk kez, büyük ve güçlü Montgomery'nin ona *ihtiyacı* olduğunu hissetti. Dönerek kollarını onun boynuna doladı, çıplak göğsünü onunkine dayadı. "Buradayım," dedi çenesinden öperken. "Gitmeyi planlamıyorum." Ağzını öptü, dili sadece alt dudağına değiyordu. "Yumuşak ve etli," diye fısıldadı.

Ondan uzaklaştı. "Ne dedin sen?"

"Tatlı ve sert." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Baştan çıkarıcı, baştan çıkarıcı, beni çağırıyor." Dilini bıyıklarının üzerinde gezdirdi, sert dikenlerini hissetti. "Bir Siren'in şarkısı, Fareli Köyün Kavalcısı'nın flütü." Onun ağzını öptü, sonra dudaklarını alt dudaklarına götürdü. "Uykuda ve uyanıkken onu hayal ediyorum. dokunmayı, okşamayı, öpmeyi." Dudaklarını onunkilere değdirdi. "Dilimin ucu," diye fısıldadı ve kelimeleri eylemle takip etti. "Nefesler birbirine karışıyor." Bir an için ağzını onunkinin altında açtı, sonra dudağını ağzının sıcak boşluğuna çekti. "Onu içeri çekmek, okşamak, kendiminkine karşı hissetmek. Ah," dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Jared'in alt dudağı."

Ona baktığında, gözleri şehvetle kararmıştı. Sevmeye başladığı o mavi ateş. Bir saniye sonra küvetin içinde ayağa kalktı,

Onu küvetin içinden çıkarıp yatak odasına taşıırken, kolunu sıkıca sararak kendisiyle birlikte kaldırdı. Adam çırılçıplak onun üzerinde durup sıcak, ıslak bedenine baktı ve yüzündeki gülümseme kadının daha da ısınmasına neden oldu.

"Vücudunun özellikle beğendiğim kısımları da var," dedi onun yanına uzanırken.

"Mesela mı?" diye sordu adam eli belinde, boynunu öpmeye başlarken.

"Sözden çok eylemde iyiyimdir."

"Öyle misin?" diye fısıldadı. "O zaman belki de bana göstermelisin."

"İsterim." Ağzı ellerini takip ederek kadının vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başladı.

On Sekizinci Bölüm

"Bensiz iyi olacağına emin misin?" Jared Alix'e herhalde on ikinci kez soruyordu. Bir Çarşamba günü saat sabahın yedisiydi ve Downyflake'te kahvaltılarını bekliyorlardı. Çok güzel Linda onları bekliyordu ve her zaman neşeli olan Rosie de sohbet etmek için uğramıştı. Bu restorana beşinci ya da altıncı gelişleriydi ve Alix Jared'in tanımadığı birkaç tanıdığa rastlamıştı. Ondan ayrı insanları tanımak ona adaya ait olmaya başladığını .

Elini masanın üzerinde gezdirip parmaklarına dokunurken ona tekrar "İyi olacağım," dedi. Önceki geceden sonra hâlâ şaşkındı. Saatlerce sevişmişler, birbirlerine zaman ayırmışlardı. Alix bir şeyler olduğunu bilse de ona ne olduğunu söyletememişti ama dün gece ve bu sabah boyunca sanki Alix kapıdan çıkıp gidecek ve bir daha geri dönmeyecekmiş gibi davranmıştı. Onun için endişeleniyordu ve endişelenmesini istemiyordu. "Babam burada olacak, Lexie ve Toby de. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Büyükbabam ve annen," demek istedi ama diyemedi. Bu öğleden sonra JetBlue'ya binip New York'a uçacak ve Alix'in şapelini inşa etmek için gerekli malzemelerin satın alınması ve nakliyesi için hazırlıklara başlayacaktı. "Benimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Hiç emin değilim, ama ..." Neden Nantucket'ta kalmak *zorunda* olduğunu hissettiğini gerçekten anlamıyordu ama ve içgüdülerine göre hareket etti. "Valentina hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim. Bana sorduğun diğer kadın kimdi?"

"Parthenia."

"Ve bilmiyorsun?"

"Böyle bir ilk isimle başka bir isme ihtiyacı yok." Kahvesine baktı ve geride kalıp evraklar üzerinde çalışma fikrini Alix'in aklına sokanın büyükbabası olduğunu düşündü. Eğer öyleyse, Jared bunu *neden* yaptığını biliyordu. Bugünden bir ay sonra Yüzbaşı Caleb Kingsley bu dünyadan sonsuza dek ayrılacaktı. Jared'in hayatındaki son yakın bağ da kopup gidiyordu. Sonsuza dek.

Alix elini onun elinin üzerine koymak için masanın diğer tarafına uzandı. "Keşke seni neyin rahatsız ettiğini bana söyleseydin."

"Yapabilseydim yapardım." Ona yarım bir gülümseme verdi. "Annenden ne duydun?"

"Kitap turunu bitirdi ve şimdi evine döndü. En son konuştuğumuzda, bunca yıldır bana yalan söylemesi hakkında ne düşündüğümü ona anlatmaya başladım."

Jared gerçekten sırtıttı. "Ne kadar sert güldü?"

Alix inledi. "Annemle babamı bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum.

Annem tüm bunların sanat için yapıldığını ve bu nedenle caiz olduğunu söyledi." "Ona ada dışına gideceğimi söyledin mi?"

"Aslında yaptım."

Jared kahvesinden bir yudum aldı. "O zaman ben ayrıldıktan sonra yirmi dört saat içinde burada olacak."

Alix konuşmaya başladı ama Linda ortaya çıkıp yemeklerini önlerine koyunca durakladı. Yalnız kaldıklarında Alix Jared'e doğru eğildi ve usulca, "Annem buraya gelmeden önce neden senin gitmeni bekleme ihtiyacı duydu? İkinizin başka ne gibi sırları var?"

"Dün gece seninle yaptığımız gibi, merdiveninde seks yapmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Sırtım hâlâ ağrıyor." Alix onun şakasından hoşlanmamıştı.

Jared, Alix'le arasındaki bağın annesine duyduğu sadakatten çok daha önemli olduğunu fark etti. "Victoria, Kingsley kadınlarının son günlüklerini, özellikle de Addy Teyze'ninkileri istiyor, böylece onlardan bir roman çıkarabilir."

Alix onun söylediklerini ve zaten bildikleriyle nasıl bu kadar iyi örtüştüğünü düşünürken kahvaltılık quesadillasından birkaç ısırık aldı. "O zaman bu Addy Teyze'nin anlattıkları değil, günlükler var."

"Evet. sürü var."

"Bu senin iki sırrından biri mi?" diye sordu. "Öyle."

"Diğeri de Kaptan Caleb'i bir hayalet olarak gördüğünüz mü?"

"Aşağı yukarı," dedi.

"Bu mı? Artık *tüm* sırlarını biliyor muyum?"

"Sanırım belki biliyorsundur," dedi ama gözleri gülüyordu. Hayaletlerle karşılaşmasının boyutlarını tam olarak anlatmamıştı.

"Annemin, Addy Teyze'nin günlüklerini aramak için senin burada olmamanı bekleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedi Jared. "Ve kimse nerede olduklarını bilmediği için, biraz endişeliyim..." Victoria'nın eski eve bir testere götürebileceğini söyleyecekti ama Alix'in bunu duymaktan hoşlanacağını sanmıyordu.

"Kitapları bulmaya çalışırken evinize zarar verebileceğinden endişeleniyorsunuz, değil mi?" Alix sordu.

"Aynen öyle." Jared onun anlamasından dolayı rahatlamıştı. "Sence baban... bilirsin işte?"

"Onu terbiye etmek mi?" Alix sordu. "Hayır. Annem onu korkutuyor. Dünyadaki herkese karşı dik durur ama annem onu pısırik biri haline getirir. Babam yeryüzünde onunla başa çıkabilecek kadar güçlü bir erkek olmadığını söylüyor."

"Bu konuda ona katılmak zorundayım," dedi Jared. "Victoria ile asla kafa kafaya gelmek istemem. Gitmeye hazır mısın?"

Kadın başını salladı, adam para bıraktı, herkese veda ettiler - ev sahibi/aşçı Mark da dahil - ve Jared'in kamyonetine binmek üzere dışarı çıktılar. Şapel arazisine tekrar bakmak için Kuzey Sahili'ne gidiyorlardı. İnşaat ruhsatı henüz gelmemişti ama yakında gelecekti ve hazır olmak istiyorlardı.

Alix Downyflake'in dışında boş masa bekleyen insanlara bakıyordu. Yerlileri turistlerden ayırt edebilecek kadar uzun süredir adadaydı ve onları izlerken kendini hayvanat bahçesindeki bir gözlemci gibi hissediyordu. Anormal derecede temiz ve ince görünüyorlardı, sanki bir makineden çıkarılmışlardı ve tam olarak gerçek değillerdi. Kollarından takılar ve cep telefonları sarkıyordu.

Tam aşağılayıcı bir yorum yapmak üzereydi ki, uzun, parlak saçlı üç güzel kız onları gördü.

"Jared! Ne zaman gelip bizimle oynayacaksın?"

"Sizin için çok yaşlıyım çocuklar," dedi kamyonun camından. "Bunu geçen yaz söylememiştin," dedi en güzeli. "İşte beni yaşlandıran da bu."

Kızlar güldü.

"Kusura bakmayın," dedi Sparks Caddesi'ne dönerken. "Babalarını tanıyorum." Ona dikkatle bakıyor, bu cilveli kelime oyununu nasıl karşılayacağını merak ediyordu.

"Bu senin için yeterince yaşlı olduğumu düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Jared güldü. "Sen Victoria'nın kızıydın ve bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun."

"Annemin Valentina ve Kaptan Caleb hakkında yazmaya bayılacağını düşünüyordum. Belki onu bu ikisiyle o kadar meşgul edebilirim ki Addy Teyze'nin günlüklerini aramasına gerek kalmaz. Ayrıca, onların içinde ne olabilir ki? Addy Teyze ile ilgili anılarımda, vahşi bir kadın ya da olası bir katil olduğu söylenemez."

Jared, Alix'e bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Ah, doğru ya. Kaptan Caleb'in hayaleti," dedi. "Ama annem birkaç hayalet karşılaşmasına dayanarak koca bir roman yazabileceğini düşünemezdi herhalde. Merdivenlerin başında duran ve sonra ortadan kaybolan sisli bir figür. Bu pek bir şey değil. Addy Teyze'nin bana Kaptan Caleb hakkında anlattığı hikâyeleri hayal meyal hatırlıyorum ama romantik hayaller gerçekle aynı şey değil. Anneme, Kaptan Caleb'in başına gelen ve onu bir hayalete dönüştüren felaketin ne olduğunu bulmaya çalışmasının daha iyi olacağını söyleyeceğim. Her zaman bir hayaletle sonuçlanan romantik bir trajedi olmaz mı?" Alix ona baktı. "Elbette bu onu bana anlattığın hikâyeye götürecektir."

Valentina ve Caleb. Annemin gazeteleri görmediğini biliyorum ama hikayeyi duydu mu?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. "Eğer olsaydı..." Alix'e baktı.

"Annem çoktan tavan arana bakmak için buraya gelmiş olurdu."

Anlayışla gülümsediler. Romantik bir hikâyenin ipucu verildiğinde, Victoria'nın hemen kapının eşiğine gelip tatlı dille ikna etmeye çalışacağına, ne gerekiyorsa yapacağına şüphe yoktu. Ona karşı koymak neredeyse imkânsız olurdu.

"Biliyor musun," dedi Jared, "sanırım bu gerçekten işe yarayabilir."

"Muhtemelen öyle olacak," dedi. "Gerektiğinde iyi bir satıcı olabilirim. Sen ve babamın tüm bunları bana daha önce anlatmamış olmanız çok kötü. İkiniz de hayatlarınızı sır saklayarak geçirmeseydiniz, en başından yardım edebilirdim." Alix, North Shore'a giden yolculuğun geri kalanında Jared'e Victoria'yı idare ederken nerede hata yaptığını sessizce ama kararlı bir şekilde anlattı.

Sadece gülümsedi ve kendini savunmadı. Kingsley hayaletinin merdivenlerin başında duran belli belirsiz bir görüntüden çok daha fazlası olduğunu biliyordu ve Alix'in tüm bunları öğrendikten sonra ne diyeceğini merak ediyordu. O zaman da bu kadar küstah olacak mıydı?

North Shore'daki arazisine vardığında park etti ve kamyonu kapattı. "Araziyi tekrar görmek ister misin? Tabii beni azarlamayı bırakabilirsen."

"Kendimi dışlanmış hissettiğim için beni suçlayamazsın, değil mi? Bütün bir *hayatı* kaçırdım."

Koltuğa doğru eğilerek, "Benim bakış açıma göre, seni sen yapan her neyse doğru yapılmış." dedi. Hızlı bir öpücükten sonra kamyonundan indi.

Alix'in tek yapabildiği gülümsemekti.

Alanda birkaç saat geçirdiler. Jared'in kamyonetin arkasındaki alet çantasında inşaat bayrakları, kazıklar, ipler ve iki yüz metrelik bir bant vardı. Tartışmaya gerek duymadan, o ve Alix hemen işe koyuldular, her ikisi de şapelin ana hatlarını yerde görmek istiyordu.

Sanki yıllardır birlikte çalışıyorlarmış gibi -ki Ken sayesinde bir bakıma çalışıyorlardı- geçici olarak

sonra gölgeye geri çekilip ona baktı.

"Bunu hayal edebiliyor musun?" Soğutucudan birkaç şişe soğuk su çıkardı ve birini ona uzattı.

"Yapabilirim." Sesi değişti. "Bunun çok cömert bir davranış olduğunu söylemek istiyorum-"

"Sakın !" dedi.

Adamın onun minnettarlığını bir kez daha duymak istemediğini biliyordu. ". Sadece bil diye söylüyorum." Etrafına bakındı. "Valentina burada mı yaşıyordu yoksa kasabada mı?"

"İkisi de. Caleb yeni evi inşa ettikten sonra eski evi kuzeni Obed'e verdi."

"Ona mı verdin?"

"Bir dolar için. Bu Nantucket'ta hala yaygın bir uygulamadır. Mülk devirleri için yerel gazete Inky'yi kontrol edin, neredeyse her gün yapıldığını göreceksiniz. Nantuckethılar genellikle evlerini miras olarak alırlar." Bir sco ng sesi çıkardı. "Aksi takdirde kendi adamızda yaşamaya gücümüz yetmezdi."

Alix gördüğü yirmi milyon dolarlık sıradan evi düşündü. Söyledikleri kesinlikle mantıklıydı. "Caleb, hayatının aşkını geride bırakıp çocuklarını da alarak bir gemiyle uzaklara gitti. Ama o kuzeniyle evlendi -muhtemelen mecbur olduğu için- ve ilk başta Valentina ve Obed burada, orijinal evde yaşadılar."

"Doğru," dedi. "Caleb'in ölümünden sonra, kardeşi vasiyetle birlikte döndüğünde, Obed ve Valentina Kingsley Lane'deki büyük eve taşındılar."

"Caleb'in oğluyla, ilk Jared'le," dedi Alix. "Sonra Valentina ortadan kayboldu ve bu ev yanıp kül oldu." Bir an düşündü. "Sence onun ortadan kaybolmasıyla yangın arasında bir bağlantı var mı?"

İkisi de şapelin yapılacağı yerin ortasındaki toprak çukuruna bakıyorlardı. Adam hemen cevap vermeyince, kadın ona baktı.

"Bence," dedi yavaşça, "iki olay arasında *güçlü* bir bağlantı var."

Valentina'nın yangında öldüğünü sandığını söylüyordu ama Valentina inanmak istemedi bir şeye o kadar korkunç olabilirdi

Yüzbaşı Caleb'in çok sevdiği genç kadının başına gelenler.

Birbirlerine baktılar ve aralarında anlayış geçti. Bu binada Izzy'ye evlenebileceği bir yer vermekten daha fazlası vardı. Jared'in ailesiyle ilgiliydi. Ve bir yanlış düzeltmek, diye düşündü.

"Bir sorum var," dedi. "Parthenia kimdir ve adını nereden duydunuz?"

"Uçağım ne zaman?"

Alix inledi. "Ben de artık sırrın kalmadı sanıyordum."

Gülümseyerek onu yerden kaldırdı ve etrafında döndürdü. "Sırlarım olmasaydı pek de ilginç olmazdım, değil mi? Hadi, kasabaya gidelim. Yanıma almak için 10 kilo çikolata kaplı kızılıcık almam gerekiyor."

"New York'ta bulamıyor musunuz?"

"Sadece düşük kaliteli ve tatsız olmasını istersem," dedi kamyonu geri dönerlerken. "Benim aldıklarım *Nantucket* kızılıcıklarından yapılıyor. Ayrıca, New York'taki hiç kimse için değil. Stanley ada dışında tuttuğum kamyonu aldı ve Vermont'a sevgili Sylvia'yı görmeye gidiyorum. Bunlar onun için."

Kasabaya dönerlerken Sylvia hakkında onunla dalga geçti - Sylvia'nın daha önce bahsettiği demirci olduğu ortaya çıktı. Bir nalbantla evliydi ve iki küçük kızları vardı. Jared, Sylvia'yı şapelin büyük menteşelerini altı ay sonra değil de hemen yapması için ikna edecekse, hediyelerle gelmesi gerektiğini söyledi. Evin önüne park ettiler, kasabaya doğru yürüdüler, Sweet Inspirations'tan kızılıcık aldılar, sonra da caddenin karşısındaki Bookworks'e geçtiler. Nantucket'ta geçen dört çocuk kitabı ve yakınlarda oturan Nat Philbrick'in son çıkan kurgu dışı kitabını aldılar. Öğle yemeğine kadar tüm alışveriş Alix'i neşelendirmişti ama Jared bitkin düşmüştü. Öğle yemeği için Languedoc'a gittiler.

Yemeklerini yedikten sonra eve geri döndüler ve aldıklarını üst kata taşıdılar. Yatağın üzerinde Jared'in yarısı dolu bavulu duruyordu. New York'ta bir dairesi vardı, bu yüzden fazla bir şey almamıştı ama hediyeleri paketlemesi gerekiyordu.

"Hepsi bu mı?" Alix çantayı kapatırken sordu.

Jared onu kollarına alıp öperken, "Hayır, bir şey eksik," dedi.

Ona sarıldı.

"Beni özleyeceğini mi ?" diye sordu, yüzü saçlarına gömülmüştü. "Kes şunu yoksa beni ağlatacaksın."

Onun yüzüne bakmak için geri çekildi. "Benim için olduğunu bilseydim gözyaşlarına dayanabilirdim."

Başını tekrar adamın göğsüne koydu ve gözyaşları akmaya başladı. "Büyük Jared Montgomery olmaya geri dönecek ve beni tamamen unutacaksın."

Onun başının tepesini öptü. "Jared Montgomery diye birinin olmadığını hâlâ anlamadın mı? O gerçek değil. Gerçek ben burada, bu evde, bu adada." "Seninle" demeye başladı. Ama bunun için çok erkendi.

Alix kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını öptü. "Güzel alt dudağın," diye fısıldadı.

"Vücudumun beğendiğin tek kısmı bu mu?" Onun yanaklarını, şakaklarını öpüyordu. Yumuşak, tatlı öpücükler.

"Aklını sevdim. Oldukça zekisin. Bir erkek için ."

Jared güldü. "Sana ne kadar zeki olduğumu göstereceğim!" Bavulu yere süpürdü.

"Lütfen yap," dedi. "Bana göstereceğin, anlatacağın ya da soracağın her şey hoşuma gider-" Adam onu öpüp susturunca sözünü kesti.

On Dokuzuncu Bölüm

Jared'in gittiği gün havaalanına sessizce gittiler. Alix düşüncelerle ve endişelerle, hatta belki de gelecek korkusuyla dolu görünüyordu. Jared bu ayrılığın aralarında hiçbir şeyi değiştirmeyeceği konusunda ne derse desin, Alix hâlâ endişeliydi.

"Takım elbise giyer misin?" diye sordu adam havaalanı otoparkındaki jeton makinesinin önünde dururken.

"Evet. İstemiyorum ama burası New York." "Tıraş olup saçını kestirecek misin?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Siz istemediğiniz sürece ."

"Hayır, istemiyorum. Bu kadar uzun süre uzak kaldığın için Tim sana bağırarak mı?"

"Tek umursadığı Kaliforniya'daki ev planlarının bitmiş olması." Jared arabayı bir park yerine çekti, motoru kapattı ve ona baktı. "Seni gerçekten rahatsız eden ne?"

"Yok bir şey," dedi. "Sadece birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz ve sen-" Bakışları ona istemediği bir şeyi söyledi. "Yine o olacaksın."

"Ve 'o' kötü bir adam mı? Kadınları sömüren biri mi? Onları sevip terk eden mi?"

"Öyle demek istemedim," dedi, sonra yüzünü buruşturdu.

"Belki de öyle demek istedim." "Bunu sana yapsaydım, ailen beni öldürürdü."

"Harika," dedi. "Seni benimle birlikte tutan şeyin korku olduğunu duyduğuma sevindim."

Jared sadece başını salladı. "Kelimeler hiçbir şeyi kanıtlamayacak. Ara beni, ben seni ararım. Mesaj, e-posta. Hepsine. Her zaman nerede olduğumu bilmeni sağlayacağım. Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

"Ancak döndüğünde emin olabilirim. Sadece eski evine ve sevgili adanıza değil, *bana* da dönün."

Jared güldü. "Sanırım beni çok iyi tanıyorsun. , gidelim."

Havaalanında küçük jetin kapısından çıkmak üzereydi ki geri döndü, Alix'i kollarına aldı ve onu bir kez daha öptü. Dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Dört saat içinde bu adadaki herkes bizim bir çift olduğumuzu duyacak."

Bir veda öpücüğü daha kondurduktan sonra Alix onun pistte yürümesini ve uçağa doğru rampadan çıkmasını izledi. Koltuğu onun tarafındaki pencerenin yanındaydı ve uçak havalanırken ona el salladı.

O gittiğinde, Alix havaalanından çıkmak için döndü ve birkaç kişinin ona gülümsediğini gördü. Sürüler halinde seyahat eden ve gözlerinde çılgınca bir bakış olan turistler değil, ketenleri ve bilezikleri içindeki yaz insanları da değil. Bunlar Nantucketliler, orada yaşayan ve çalışan kadın ve erkeklerdi. *Gerçek* insanlar. Önemli olan insanlar. Kadınlar ona gülümsüyor, erkekler de başlarını sallıyordu; tıpkı Jared'e yaptıklarını gördüğü gibi. Sanki onun halka açık öpücüğü bir duyurusu Alix artık ... Ne? diye merak etti. Adaya yerleşen insanlarla bir şekilde akraba mıydı? *Ait* olduğunu mu?

Alix gülümsemelere karşılık vermekten kendini alamadı. Dışarıda kamyonu doğru yürürken, bagaj yükleyen bir adam ona başıyla selam verdi. Haber dışarıya doğru yayılıyordu.

Ertesi sabah Toby geldi ve Alix'e Nantucket'ı görmek isteyip istemediğini sordu, o da hemen kabul etti.

Toby arabayla adanın etrafını dolaşarak plajlara, fundalıklara, sunak kayasına ve güzel bitki bahçesiyle en eski eve gitti. Öğle yemeği için sevimli eski evin arkasından Something Natural'a yürüdüler.

Kingsley Lane'e geri döndüler, park ettiler ve kasabaya doğru yürüdüler. Toby adada doğmadığı için, adada neyin olağandışı olduğu konusunda daha net bir fikri vardı. "Her şeyin adı Nantucket; kasabanın, adanın, ilçenin." Nantucket'ın kısa bir süre önce ABD'nin en zengin ilçesi ilan edildiğini söyleyerek devam etti: "Yine de çoğumuz karnımızı doyurmak için mücadele ediyoruz."

Alix böyle bir durumun Toby için geçerli olduğuna inanamıyordu. Onda ancak zarif olarak tanımlanabilecek bir hava vardı. Giysileri en iyi kalitedeydi ama abartısızdı. Ada dışındakilerin yaptığı gibi bir düzine bilezik ya da at tasmaı kadar büyük altın bir kolye takmıyordu. Ve normal bir insanın bir aylık maaına mal olduğunu bildiğiniz kalkık kenarlı sevimli küçük bir şapka da yoktu. Toby'de her şey basit ve zarifti. Günün sonunda Alix kendini daha dik dururken buldu ve en eski eşofmanını atmaya yemin etti.

Daha sonra Lexie, akşam yemeğı için patronunun bahçesinden yeni toplanmış taze sebzelerle dolu bir çantayla Kingsley House'a geldi. "Tanrı biliyor *ya*, hiçbirini toplamıyor. Sadece kızların eğilip ot ayıklamasını izlemeyi seviyor."

Toby ve Alix kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar.

"Roger kızları izlerken ne giyiyor?" Alix sordu.

Lexie, "Yasal olarak kurtulabileceğı kadar az," diye cevap verdi. Toby ve Alix birbirlerine gülümsediler. Bu hoş bir görüntüydü.

Yemekten sonra üç kadın oturma odasında oturdu ve bir şişe şarabı bitirdi. Lexie her zamanki gibi doğrudan konuya girdi. "Jared'la aranız nasıl?"

Alix, Lexie'nin Jared'in kuzeni olduğunu çok iyi biliyordu, bu yüzden onun gidişyle ilgili endişelerini nasıl anlatabilirdi? "Harika. İyi," dedi.

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" Toby sordu. Belli ki Alix'in kabadayılığına kanmamıştı.

"Bu sadece bir zaman meselesi," dedi Alix ve sonra bir nefes aldı. Endişeleri vardı ve en iyi arkadaşı konuşmak için burada değildi, bu yüzden kuzeni olsun ya da olmasın, düşüncelerini açığa vurması gerekiyordu. "Jared'in tasarımlarımı ve iş ahlakımı beğendiğini biliyorum ve seks gerçekten harika, ama ben

Bence bu mutlu. Ve ..." Bir nefes aldı. "New York'ta da burada olduğu gibi bir hayatı var, belki oradaki dünyasına uyum sağlayamayabilirim." Lexie'ye baktı. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü Jared sandığınız gibi biri değil. İnsanların gördüğü o ünlü adam değil. Burada, Nantucket'ta gerçek o."

"Sanırım göreceğiz, değil mi?" Alix dedi ki. "Tamam, benden bu kadar ruh araştırması yeter. İkinciniz hakkında bilgi edinmek istiyorum. Hayatta ne arıyorsunuz?"

Lexie yüzünü buruşturdu. "Benim sorunum geleceğimi ve hayatımın nasıl olacağını *biliyor* olmam. Önümüzdeki birkaç yıl içinde Nelson'la evleneceğimden eminim. Nerede yaşayacağımızı, hatta hangi evde yaşayacağımızı bile biliyorum. Her şeyi biliyorum. Her şeyi."

"Nelson kim?" Alix sordu. Lexie'nin yanında patronundan başka erkek görmemişti ve onunla hiçbir şey yapmak istemediği açıktı.

"O benim Eric'im."

"Ama onun tarafından terk edildim," dedi Alix.

Toby başıyla onayladı. "Lexie yakında onunla evlenmezse onu bırakacak."

Lexie şarabından bir yudum aldı. "Sadece yolun aşağısını göremediğim bir hayat istiyorum. Biraz tepe, hatta dağ istiyorum. Bir macera istiyorum. Aslında, sadece sıradan olmayan bir şeye bile razıyım."

Alix Toby'ye döndü. "Peki ya sen?"

Önce Lexie konuştu. "Toby'nin erkek arkadaş sorunundan daha fazlası var. Onun bir annesi var."

Alix soru sorarcasına Toby'ye baktı.

"Annem," dedi Toby, "sanırım takıntılıydı... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama söylenebilecek en doğru şey, üst sınıf olarak görülme istediği. Görüyorsunuz, babam..."

"Blueblood," dedi Lexie. "Ya da Amerika'nın alabileceği kadar yakın. Golf kulüpleri, özel okullar, ... kadar uzanan bir aile ağacı... Nedir bu?"

"Önemli değil." Toby utanarak gözlerini kaçırdı.

"Anne tarafın bir aile?" Alix sordu.

"Bilmiyorum. Hiçbir akrabasıyla ya da babamla evlenmeden önce onu tanıyan hiç kimseyle tanışmadım. Sanki bir gün doğmuş gibi."

evlendiği gün." Toby onlara baktı. "Ancak.." "Ne?" Öne doğru eğildiler.

"Bir keresinde annem bana çok kızmıştı ve-"

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki hali bu," diye araya giren Lexie'nin ses tonundan onaylamadığı anlaşılıyordu.

Toby sözlerine şöyle devam etti: "Bir akşam yemekten sonra annem babamla benim bir yere gitmek için acele etmemizi istedi. Yarı dolu tabaklarımızı aldı ve birini koluna, diğerini eline koydu. Bu çok oldu. "Anne, bunu deneyimli bir garson gibi yapıyorsun" dedim. Tabakları hemen bırakıp tepinerek gitmesi ve babamın gülmekten kendini alamaması dışında bu konuda hiçbir şey düşünmezdim."

"Çok ilginç," dedi Lexie. "Takip etmeye değer bir gizeme benziyor."

Toby, "Lexie gizem romanlarına bayılır," dedi.

Lexie yüzünü buruşturdu. "Bu gizemde, annenin senin için onaylayacağı tek erkek Beyaz Atlı Prens'tir."

"Çok geç," dedi Alix, yüzü ciddiydi. "Ben onu çoktan yakaladım." Toby güldü ve Lexie inledi.

"Annen hakkında bilgi edinmek istiyoruz," dedi Toby. "Onun kadar eşsiz biriyle yaşamak nasıl bir şey?"

"Eşsiz mi?" Lexie söyledi. "Toby kibarlık yapıyor. Victoria Madsen uluslararası bir sansasyon, güzel, başarılı ve o kitaplar!"

"Onların kökenine dair Büyük Sırrı biliyorsun, değil mi?" Alix sordu.

"Ailemle ilgili olduklarını mı?" Lexie söyledi. "Elbette. Nantucket'taki herkes bunu bilir." Elini reddedici bir şekilde salladı. "Ben ailemi biliyorum. *Seninkini* de bilmek istiyorum."

"Şey," dedi Alix yavaşça, annesini saatler sürmeyecek bir şekilde nasıl açıklayacağını düşünüyordu. "Pratik ve gösterişli, kibirli ve özverili, naif ve çok sofistike bir karışım."

"Bu kulağa ya korkunç ya da harika geliyor," dedi Lexie. "Ama bizim bilmek istediğimiz, her gün onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğu." Alix bir an düşündü. ", size onunla olan hayatımı örnekleyebilecek bir hikaye anlatacağım ve detayları biliyorum çünkü yıllar sonra pek çok kişi bana neler olduğunu anlattı. Bir gün

Beşinci yaş günümde annemle birlikte New York'ta şehir merkezindeki bir binanın on altıncı katındaki bir dairede yaşıyorduk. İlk kitabının yayınlanmak üzere kabul edilmesinden sonraydı, ancak kitap çıkıp en çok satanlar listelerine girmeden önceydi. Ama benim için önemli annemle babamın yeni ayrılmış olmasıydı ve babamı çok özölüyordum."

Alix kısa bir süre gözlerini kaçırdı. "Her neyse, doğum günümün sabahında, gerçek bir midillinin gözlerine bakarak uyandım."

Lexie gülümsedi. "Bu çok hoş. Sen uyurken annen seni bir ahıra götürdü."

"Hayır," dedi Alix. "New York'taki dairemizde kendi yatağımdaydım. Annem midilliye servis asansörüyle yukarı çıkarmıştı. Kapıcıyı o kadar etkilemişti ki -sanırım başarısız evliliğine biraz ağlamıştı- adam başka tarafa bakmıştı."

"Acaba komşular ne düşündü?" dedi Toby.

"Oraya vurdun. Zeminin kalıcı olarak zarar görmesi annemin umurunda bile değildi ama komşular gürültüden şikayet edince bir şeyler *yapmak* zorunda kaldı."

"O ne yaptı?" Lexie sordu.

"Her şeyi doğaçlama bir partiye dönüştürdü. Orada kızgın karısının yanında sessizce duran en çirkin küçük adamı seçti ve ondan biraz içki almasını istedi. Tabii ki annemin parası yoktu, o da ödedi. Sonra da şikayet etmek için gelen herkese içki hazırlaması için iri yarı, yakışıklı bir delikanlı tuttu."

Toby, "Reşit olmayan bir çocuğu bu şekilde kullanmanın yasal olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Annem yasaların kendisi için geçerli olduğuna inanmıyor. Okullar kapandığında daha fazla komşu çocuklarıyla geldi ve midilliye apartmanın içinde gezdirdiler."

"Dağınıklık ne olacak?" Lexie sordu.

"Annem bardaki çocuktan gözlerini alamayan iki genç kızın yanına gitti ve onlara yardım etmelerini istediğini söyledi."

"Kaka almışlar mı?" Lexie sırtarak sordu. "Kesinlikle," dedi Alix. "Ve biliyor musunuz? Yıllar sonra annem o kızlardan birinin o çocukla evlendiğini söyledi."

Hem Lexie hem de Toby güldü. "Annen bir ." "Romantizmin her türlüüne bayılır," dedi Alix.

"Midilliye ne oldu?" Toby sordu.

"Günün sonunda, sahibi geri döndüğünde çok öfkeliydi! Annem ona kırdı bir çiftliği ve bir eğitmeni olduğunu söyleyerek yalan söylemişti. O kadar inandırıcı olmuştu ki midilliye ona teslim etmişti. Gerçeği öğrendiğinde çok öfkelenmişti ama annem onunla o kadar flört etti ki, midilliye asansörle aşağı indirdiğinde gülümsüyordu. O sırada annem sarhoş oldukları için herkesi dairemizden çıkarmak zorunda kalmıştı. Bana banyo yaptırdı, sonra yatağıma uzandı ve bana kitap okudu. Kendi romanının önsözü olması ve seks bölümlerinin atlanmış olması önemli değildi. Anında uyuyakalmıştım. Ondan sonra da apartmanın en popüler çocuğu oldum. Banliyöye taşındığımızda herkes ağladı."

Lexie ve Toby bir süre sessizce oturup hikâyeyi dinlediler.

"Ne kadar harika!" Lexie iç çekerek şöyle dedi. "Hayatıma biraz macera katabilirim."

"Patronun-" diye başladı Alix.

Lexie, "Kendine o kadar aşık ki, bunun bir önemi yok," dedi.

Alix ve Toby birbirlerine baktılar. Roger Plymouth'u gördükleri kadarıyla, kendisine değil Lexie'ye deliler gibi aşıktı.

O ilk akşamdan sonra, genç kadınlar üçlü oldular - yapabildiklerinde yani. Toby ve Lexie'nin işleri vardı ve Alix de Jared'in müşterileri için eskizlerini tamamlamaya çalışıyordu.

Ve sonra, elbette, üzerinde çalışılması gereken Izzy'nin düğünü vardı. Gül çardağı olmadan ve şapelin de dahil edilmesiyle her şey değişti. Alix, Kingsley House'daki yemeklerden yola çıkarak kır çiçeklerinden oluşan bir tema buldu. Toby'ye bir yer dekoru gösterdi ve Toby de porselen desenine benzeyen bir aranjman yaptı. Her şeyi küçük çiçekler etrafında planladılar, çoğu bir sap üzerindeydi, hepsi hafif ve havadardı, ağır değillerdi.

"Sanırım bir şeyler buldun," dedi Toby Alix'e, masa düzeni için çiçekleri çizmeye başlarken.

Şapel için tavandan duvar boyunca sarkan robin yumurtası mavisi kurdeleler tasarladılar. Her halkada bir

mavi larkspur buketleri ve minik beyaz papatyalar damlıyordu. Onları süs çimlerinden oluşan bir arka planın üzerine koydular.

Alix, Toby'nin yaptıklarına bakarak, "Bence çok güzel," dedi ve Lexie de aynı fikirdeydi.

Alix her şeyin fotoğrafını çekti ve hepsini Izzy'ye gönderdi, ama Izzy pek iyi odaklanamıyordu. Sabah bulantıları çok kötüydü ve Alix'e sürekli uyuyakaldığını söyledi. "Neyi sevdiğimi biliyorsun," dedi Izzy. "Düğünün için ne *istersin*? İşte bunu alacağım."

Alix kendi düğününü düşünmeye izin vermiyordu; eğer gerçekleşirse, bu yıllar sonra olacaktı.

Jared gittikten sonraki akşam Alix bilgisayarının başına geçti ve Parthenia'yı aramaya başladı. Sadece bir isimle devam kolay değildi. Ama bir yer ismi ekledi -Nantucket- ve Parthenia Taggart Kendricks'i buldu. Taggart ismi Warbrooke, Maine'deki Montgomery'lere götürdü.

"Bingo!" Alix bunu söyledikten sonra hâlâ Maine'de yaşıyor olabilecek çağdaş Montgomery'ler da Taggart'ler bulup bulamayacağını araştırmaya başladı. Sevinçle gördü ki, onlardan *çok* vardı.

Jared o gece aradığında, ona anlatacak çok şeyi vardı. "Parthenia Taggart, Valentina'nın kuzeniydi ve ikisi de Warbrooke'dan gelmişti. Parthenia, John Kendricks adında bir Nantucketer'la evlenmiş ama onun hakkında okul müdürü olması dışında pek bir şey bulamadım. Tarihleri size e-posta ile gönderirim." Tereddüt etti.

"Aklında ne var?"

"Bence Maine'e gitmeli ve o insanlarla konuşmalısınız," dedi.

"Ve iki yüz yıl önce olan bir şeyi mi soracaksın?" Jared sordu.

"Neden olmasın?" dedi. "Belki aile sizinki gibidir ve yüzyıllardır kimsenin atmadığı ıvır zıvırla dolu eski bir evleri vardır."

"Bizden iki kişi olması mümkün değil."

Şahsen, dünya üzerinde onun gibi biri olduğunu düşünmüyordu.

"Yani sence gitmeli miyim?" dedi.

Onun cesaretlendirmesini ve hatta belki de onayını istemesi hoşuna gitmişti. "Evet, istiyorum."

Jared, "Menteşeleri almak için Vermont'a gitmem gerekiyor, o yüzden belki de Warbrooke, Maine'e kadar giderim," dedi.

Alix genişçe gülümsüyordu. Onun tavsiyesini dinlemiş olması kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. "Seni New York'ta gördüklerine sevindiler mi?" Alix onun kendi evine döndüğü için nasıl hissettiğini bilmek istiyordu ama bir erkeğe duygularını asla doğrudan sormaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

"Tim ve Stanley çok mutluydu ama ben çalışanların sekiz tasarımını parçaladım. Cehenneme geri dönmemi istediler, orada olmadığım zamanlarda yaşadığımı düşündükleri yere ce."

Alix güldü. "Senin ne kadar iyi bir adam olduğunu duysalar şaşırmazlar mıydı?" dedi, sonra cesaretini toplamak için bir nefes aldı. "Beni özledin mi?"

"Vahşice. Tim'in işe aldığı moronlardan birine el çizimlerinizden üçünü gösterdim. Çocuk şimdi senden nefret ediyor."

"Gerçekten mi?!" Alix o kadar büyük bir coşkuyla söyledi ki Jared güldü. "Evet, gerçekten. Biliyor musun, NHS'den Dr. Huntley'i davet etmelisin

ve Kendricks hakkında ne bulabileceğini sor. Ayrıca, Huntley muhtemelen Addy Teyze'nin çay partilerini özlüyordur. Annenle de çok iyi arkadaşır, eğer ondan bahsedersen, ne istersen yapacağına şüphe yok. Sadece tavan arasına yaklaşmasına izin vermediğinden emin ol. Eğer onlara bir şans verirsen, bu tarihçiler kleptos olabilirler. Eğer eski bir şeyse, onu camın altına koymak ve görmek için giriş ücreti almak isterler."

"Memnuniyetle," dedi Alix gülerek.

"Gitmem gerekiyor. Bana Warbrooke'ta kiminle görüşebileceğime dair bir isim ve adres bulabilir misin?"

"Elbette."

"Şimdi gitmem gerekiyor ama dokuz gibi seni ararım ve seks hakkında konuşabiliriz."

"Harika bir fikir!" dedi coşkuyla ve telefonu kapattılar.

Alix telefonunu yatağın üzerine fırlattı ve Kaptan Caleb'in portresinin önünde durmaya gitti. "Duydunuz mu? Büyük Jared Montgomery çizimlerimi bir çalışanına göstermiş! Cenneteyim!" Biraz dans ettikten sonra eskiz defterini çıkardı. Misafirhane için bir fikri vardı ve solmadan önce onu yazıya dökmek istiyordu.

Birkaç gün sonra North Shore şapeli için izinler çıktı ve Alix'in babası, müteahhit Twig Perkins ve adamlarıyla birlikte temeli attı. Ken ilk günden itibaren Alix'in yardım etmesini yasaklamıştı. "Izzy için yapacak yeterince işin var," demişti. "Bırak bunu ben yapayım."

Adamın binayı bir hediye olarak yapmak istediğini biliyordu ama yine de temel atma günü burada kalmak istiyordu. Eski evin kalıntılarında ne bulacaklardı? Kemik mi?

Hiçbir şey yoktu. Birkaç yanmış kereste ama başka bir şey yoktu. Rahatlasa mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasa bilemiyordu. Şimdiye kadar Valentina'yla ilgili gizemi çözmede kullanılabilecek hiçbir şey bulamamışlardı.

Alix tavan arasına gidip araştırmaya başlaması gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses henüz olmaz diyordu. Ayrıca Jared onu bu konuyu araştırmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu. "Sadece internette kal ve ben dönene kadar bekle, hepsini birlikte gözden geçiririz," demişti. Bu, geri çeviremeyeceği kadar cazip bir öneriydi.

Ken, Alix'ten Jared'in kuzeye, kendi deyimiyle "antika ülkesine" gittiğini öğrenince hemen onu aradı. Alix, babasının Jared'e Vermont ile Maine arasında bir yerden ne alacağını söylediğini duyunca kahkahalarını gizlemek zorunda kaldı. "Vitray bir pencere," dedi Ken. "Ve şu ucuz, modern, ağır kurşunlu ve büyük cam levhalı olanlardan istemiyorum. Eski ve iyi yapılmış bir şey olsun. Yaklaşık 1910'dan daha eski olmasın. Savaşın sonra tüm o işçilik ve detaylara gösterilen özen yok oldu."

Komik olan, en büyüklerden biri olarak kabul edilen bir adamla konuşuyor olmasıydı ... vs. Ama Ken, Jared'e vitray pencere seçmekten çok arabalara düz kontak yapmayı bilen on dört yaşında bir çocuk gibi davranıyordu.

"Boyutları yazdınız mı?" Ken sordu. "Güzel! Telefonunuzu kaybetmeyin yeter. Maine'e vardığında birine nereden antika kaliteli bulabileceğini sor." Ken dinledi. "Evet, evet,

Mimari kurtarma iyi olacak. Ne dedin? Oh, evet, o burada." Ken telefonu kızına uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

"Baban!" Jared öfkeyle "Baban!" dedi ve o da anladı. "Annenden haber aldın mı?"

"Hayır. Onun buraya geleceğini düşündün."

"Gelmemesinin tek nedeni onu arayıp Addy Teyze'nin günlüklerinin peşinde olduğumu söylemem. Ama Victoria Nantucket'ta ortaya çıkarsa muhbirimim gözünü öyle bir kamaştırır ki bağlantımı kaybederim diye de ekledim."

"Ve tüm bunları kendi başına mı uydurdun?" "Ben yaptım," dedi.

"Anneme yalan söylemekte bu kadar iyi olduğunu söyleme yoksa bir sonraki romanını senin yazmanı ister. Eminim birinin gözlerini kamaştırdığını duymak hoşuna gitmiştir," dedi Alix.

"Bence bunu hakkı olarak kabul etti. Bu övgüye şaşırmadığı kesin," dedi Jared. "Bu arada, eğer baban aldığım şeyi beğenmiyorsa defolup gidebilir."

"Ona mesajınızı ileteceğim."

Jared sesini alçalttı. "Ona böyle dediğimi söyle, ben de annene günlüklerin sende olduğunu söyleyeyim."

"Çok zalimsin," dedi Alix. "Gerçekten zalimsin."

Dr. Frederick Huntley'i Pazar öğleden sonra çaya davet etti. Alix, Addy Teyze'nin çay partileri hakkında ne kadar çok şey hatırladığına şaşırmıştı. İyi bir Herend porselen takımının nerede saklı olduğunu biliyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek, güzel yeşil ve beyaz çaydanlığı, şeker ve krema kabını, iki fincan ve tabağı çıkarmak için dolabın arkasını karıştırdı.

Toby, Alix'in petit fours yapmasına yardım etti, hatta üstüne sarı gül goncaları koydu. Kabukları çıkarılmış küçük sandviçler yaptılar ve içlerini ince dilimlenmiş salatalıklarla doldurdular. Lexie de Roger Plymouth'un maceralarını anlatarak onları eğlendirdi.

Dr. Huntley geldiğinde, Toby ve Lexie arkadan sıvıştılar ve Alix ön kapıyı açtı.

Alix'in onu gördüğündeki ilk düşüncesi çok mutsuz bir adam olduğuydu. Omuzları biraz öne doğru kambur duruyordu ve gözleri dış köşelerden aşağı doğru eğilme eğilimindeydi.

Alix'in John Kendricks hakkında bilgi edinmek için ondan yardım istemesi sadece birkaç dakika sürdü. İsmi ve tarihleri yazdı, araştıracağını söyledi ve sanki başka neye ihtiyacı olduğunu duymayı bekliyormuş gibi orada oturdu.

"Çay içmez misin?" Alix çayı doldurmaya başlarken sordu. "Annem senden övgüyle söz ediyor." Bu düpedüz bir yalandı ama bu durumda buna izin verilebileceğini düşündü.

Dr. Huntley biraz gülümsedi ve Alix adamın görüldüğünden daha genç olabileceğini düşündü.

Bir saatten fazla kaldı. İki demlik çay içtiler, bütün yemekleri yediler ve Alix annesinin cazibesi Dr. Huntley ile karısının Adelaide'le birlikte olmaktan ne kadar hoşlandıkları hakkında çok şey duydu.

"Çok ilginç kadınlardı," dedi. "Victoria'nın harika romanlarını araştırmak için yaptığı kapsamlı seyahatler vardı ve Addy ada hakkında her şeyi biliyordu. Verdiği detaylar o kadar ki bazen sanki yüzyıllar önce bu sevimli eski evde yaşayan insanları gerçekten tanıyormuş gibi geliyordu."

Kaptan Caleb'in hayaleti muhtemelen ona her şeyi anlatmıştır, diye düşündü Alix ama söylemedi. Annesine gelince! Gerçekten de seyahat. O daha çok bir koltuk kaşifiydi. Alix artık annesinin kitaplarındaki yabancı yer tasvirlerinin, oraya gerçekten gitmiş olan kadınların günlüklerinden alındığını biliyordu. Annesi kesinlikle uzak bir Güney Denizi adasında gezinip korkunç bir olayın yaşandığı yeri bulmaya çalışmayacaktı ki anlatabilsin. Alix eskiden her şeyi uydurduğunu düşünürdü. Şimdi ise sadece aktarmış olduğunu biliyordu.

Dr. Huntley, Alix'in çocukluğunu hatırladı ve müze kalitesindeki eserlerden nasıl kuleler inşa ettiğini anlattı. "Eve döndüğümde karım beni bir kadeh konyakla ayıltmak zorunda kaldı."

Alix, "Bir dahaki sefere onu da yanında getirmen gerekecek," dedi.

Adamın yüzündeki hüznü kaybolması bir saat sürmüştü ama bir anda geri gelmişti.

Hızlıca ve sanki gerçekten anlatmanın acısına dayanamıyormuş gibi prova edilmiş bir şekilde, karısının iki yıl önce öldüğünü söyledi. Kendisine kanser teşhisi konmuştu ve tedavi boyunca yanında olmasına rağmen kendi hastalığı ihmal edilmişti.

"Ben iyileştiğimde, onun için artık çok geçti." Tekrar Alix'e baktığında gözlerindeki kederi görmek korkunçtu. "Şimdi," dedi ayağa kalkarken, "gençsin ve önünde uzun bir hayat var, seni daha fazla tutmamalıyım."

Alix bu adamın yaşadığına benzer bir şeyi hiç yaşamadığı için memnundu. Ayağa kalktı ve elini adamın koluna koydu. "Karınızla tanışabilmeyi isterdim."

"Seni severdi. Victoria'ya hayrandı, çok canlı ve enerjikti ve hep ileriye bakardı. Victoria da harika kızı hakkında konuşmayı hiç bırakmazdı."

"Öyle mi yaptı?" Alix şaşırarak sordu.

"Onun Nantucket'ta olduğu zamanı hep babanla geçirmeyi seçmenin hayatının zorluklarından biri olduğunu söyledi." Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bizi en azından bir kez ziyaret etmeliydin."

Alix annesine aklının bir parçasını vermeye yemin ederken bile bir şekilde gülümsemesini korumayı başardı - bir işe yarayacağından değil, ama Alix'in daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Pazartesi günü Ken hızlı feribotla Hyannis'e gitti ve süper yetenek Stanley'nin limana kadar eşlik ettiği kamyonu karşıladı. Tüm inşaat malzemelerini bu kadar çabuk bir araya getirerek kendini aşmıştı.

"Bana birkaç adam ve bir kamyonet filosu verin, iki gün içinde bir katedral inşa edebilirim," demişti Stanley Ken'e. O da bu palavrayı Alix'e bildirmişti. Alix, Stanley'nin Jared'in insanları işe almakta ne kadar iyi olduğunun bir kanıtı olduğunu söyleyince, Ken telefonun gözlerini devirmesini gizlemesine .

Hyannis'te fazladan alet edevat satın aldı ve tüm Nantucketlılar gibi yerel toptan satış deposuna giderek ev gereçlerini yükledi. Buranın yerlisi olmayan kamyon şoförleri

Devasa kağıt havlu paketleri gibi çok sayıda şeyi kereste ve çivilerin arasına sıkıştırmaları bekleniyordu. Neler olduğunu sorduklarında, feribot görevlileri onlara deliymiş gibi bakıyordu. Her soruya "Nantucket'ta yaşıyorlar" diye cevap veriyorlardı, sanki bu her şeyi açıklıyordu ve bir adalı için açıklıyordu.

Jared Warbrooke'a vardığında Alix'i aradı. Kasaba rehberinde Michael Taggert ve Adam Montgomery'nin isimlerini bulmuştu. Toplumdaki rollerine bakarak, onların ailenin reisleri olduğunu tahmin etmişti. "Görünüşe göre aile kasabanın büyük bir kısmının sahibi," dedi ona.

Maine'deki kasaba hakkında "Güzel bir yer," dedi. "Bana Nantucket'ı hatırlatıyor."

"Gerçekten büyük övgü."

Jared'in Alix'in izini sürdüğü adamlarla buluşacağı gün biraz gergin olduğunu ve Toby'nin söylediklerine konsantre olmakta zorlandığını fark etti. Glenn ve Izzy'nin tüm konukları için rezervasyonlar da dahil olmak üzere neredeyse tüm düğün hazırlıklarını tamamlamışlardı. Birkaçı otellerde kalıyordu -ki bu da bir servete mal oluyordu- ama konukların çoğu Kingsley akrabalarının evlerine yerleştirilmişti. Lexie bunu organize etmiş ve Roger Plymouth'u altı yatak odalı evini misafirler için kullanmasına izin vermeye ikna etmişti.

"Orada olacak mı?" Toby sordu.

"Hayır!" Lexie söyledi. "O zaman Taos'taki evinde kalacağına söz verdi."

"Lanet olsun!" Alix dedi ki. "Toby ve ben ana süiti düşünüyorduk."

"Ve eğer ortaya çıkarsa ..." Toby dedi

ki. "Onu yanımıza kilitlerdik," dedi

Alix.

"Siz delisiniz," dedi Lexie. "Ve o adamın gerçekte nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Anlat bakalım," dedi Alix ve Toby öne doğru eğildiler, çeneleri ellerinde, merakla dinlemeye hazırdılar.

Lexie kaşlarını çatarak bir şeyler söylemeye başladı ama sonra başını salladı. "Siz ikiniz umutsuz vakasınız. Jared'in Maine'deki yeni akrabalarıyla arası nasıl?"

"Henüz onlar hakkında bir şey duymadım. Sadece çok sevdiği kasabayı duydum," dedi. "Bugün adamlarla buluşacak ve bu akşam beni arayacak."

Akşam 10'a kadar aramadı.

"Anlat bana!" dedi. "Her kelimesini duymak istiyorum." "Bunlar... alışılmadık şeyler," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Montgomery'ler ve Taggart'ler diye iki aile var ve uzun zaman önce birbirleriyle evlenmişler."

"Ne kadar zamandır o kasabada yaşıyorlar?"

"Görünüşe göre buraya birkaç yüzyıl önce gelmişler." Durakladı. "Benim aileme benzediği için mi gülüyorsun?"

"Kesinlikle gibi Onlar. Yapmak onlar var herhangi bir dokümantasyon Valentina ve Parthenia hakkında?"

"Aslına bakarsanız, öyle." "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, gelmeyeceğim. Ailenin tarihçisi sayılabilecek bir kadın var ve Colorado'dan uçakla gelip bana Valentina ile kuzeni arasındaki mektupları getirecek."

"Kulağa harika geliyor," dedi Alix. "Peki yeni akrabalarını sevdin mi?"

"Evet," dedi ama sesinde bir tereddüt vardı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey yok. Aslında, her şey yolunda. Bana o kadar benziyorlar ki sanki onları sonsuza kadar tanıyacaktım gibi hissediyorum, özellikle de Montgomery tarafını. Hatta bana benziyorlar. Gerçek şu ki, hepsinin Nantucket'ta zaman geçirmesini sağlamaya çalışıyorum. Harper'ların evi satılık."

"Şu köşedeki büyük ev değil mi? Ve o evin fiyatı yedi çeyrek milyon değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi. "Ama bunu karşılayabilirler." "Rreeeeaaaalllllyyy?" dedi Alix.

"Gerçekten. Gitmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde Mike'la buluşacağım. Yarın birkaç yeni kuzenimle balığa çıkacağım. Ve planladığımdan birkaç gün daha fazla kalabilirim. Sakıncası var mı?"

Alix gülümsedi. Bunu ona söylemeyecekti ama ne düşündüğünü sorması harika hissettirmişti. Sanki gerçekten bir çift olmuşlardı.

"Bence izin almayı hak ediyorsun, git eğlen. Bu arada, tasarlanması gereken neleri var?"

Jared o kadar yüksek sesle güldü ki Alix telefonu kulağından uzak tutmak zorunda kaldı. "Bir kayalığın üzerine kurulmuş kocaman eski bir ev var ve büyük bir tadilata ihtiyacı var ama bunu yapacak kimseye güvenmiyorlar."

"Şimdiye kadar," dedi Alix.

"Ta ki kan bağı olan bir akraba ortaya çıkana kadar. Bu uzak bir bağlantı, ancak ailenin zaman unsuru onları rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

"Kaptan Caleb hakkında sanki onu dün görmüş gibi konuştuğunuz için onlara çok iyi uyum sağlayacaksınız."

Jared bunu duyunca biraz şaşırdı ama gülümsedi. "Seni özledim," dedi. "İyi geçiniyor musun?"

"Yeterince iyi." Adamın sesindeki tatlı tondan memnun olmuştu. "Babam şapeldeki ilerlemeyi görmemi istemiyor, Izzy bir karar verecek kadar uzun süre uyanık kalamıyor ve bu ev sadece Kaptan ve ben büyük ve boş. Bunun dışında harikayım."

Jared nefesini içine çekti. "Onunla konuşuyor muydun?"

"Evet, hem de çok ama ne yazık ki hiç cevap vermiyor."

"Hiç yanaktan öpücük yok mu?"

"Yok," dedi Alix. "Peki efsanevi Kingsley hayaletinin benimle konuşmasını sağlamak için ne yapmalıyım?"

"Şimdi düşündüm de, ben dönene kadar Toby ve Lex'in yanına senin için iyi olabilir."

"Bu duyduğum kıskançlık mı?"

"Bir hayaletle konuşmak istiyorsun ve ben kıskanıyorum öyle mi?" "Kaçırılan bir soru daha."

Jared güldü. "Evet, tamam, o seninle olduğu ve ben olmadığım için biraz kıskandım. Sen ne giyiyorsun?"

Alix eşofmanına ve eski tişörtüne bakarak tamamen yalan söyledi. Birkaç gün sonra Jared aradı ve onunla Jilly Taggert hakkında konuştu. Özellikle Jared'i görmek için Maine'e uçan aile tarihçisiydi. "Benimle eve dönse sorun olur mu?"

Alix hemen cevap verdi. "Kaç yaşında ve neye benziyor?"

"Sakin, Pazar pikniği havasında güzel, zeki ve sanırım kırklı yaşlarında. Her zaman Nantucket'ı görmek istediğini söyledi, ben de düşündüm ki..."

"Adanın kadar güzel olduğunu ve onu görmesi gerektiğini" söyleyerek sözlerini tamamladı.

"Kesinlikle!" Bir an durakladı. "Alix, onunla ilgili bir şeyin bana babanı hatırlattığını söylesem deli olduğumu düşünür müsün?"

Jared çöpçatanlık mı yapıyordu? diye merak etti. Eğer öyleyse, Alix memnun olmuştu. Babası birini bulmayı hak ediyordu. "Anladığım kadarıyla Jilly annem gibi değil?"

Jared kahkahalarla güldü. "Jilly annenin tam tersi. Asla ilgi istemez ve başkalarına karşı çok düşüncelidir."

"Babam onu sevecek gibi görünüyor, yani evet! Onu da yanında getir. Arabayla mı yoksa uçakla mı döneceksin?"

"Sür." Ona yavaş teknedeki rezervasyonlarının tarihini verdi. "Öğleden sonra görüşürüz," dedi ve sesi alçaldı. "Peki başka şiir yazdın mı?"

"Hayır, ama bir tane için iyi bir fikrim var." "Söyle bana," dedi usulca.

Yirminci Bölüm

Pazar sabahının erken saatleriydi ve Alix yatağında yağmuru dinliyordu. Bugün adada tanıdığı herkes uzakta ya da meşgulmüş gibi görünüyordu. Toby öğleden sonra yapılacak bir düğün için çiçeklerle uğraşıyordu, Dilys ve Lexie ise ada dışında alışverişteydi. Babası haftanın yedi günü sabah altıda şantiyedeydi ve Alix onun orada takılmasını istemediğini biliyordu.

Alix'in konukevinin eskizleri üzerinde çalışması gerekiyordu. ama bunu yapmak istemiyordu. Nihayet bu sabah, tavan arasına gidip ne bulabileceğine bakmak için karşı konulması imkânsız bir dürtüyle uyandı. Jared'in yardım teklifine rağmen Alix, Valentina'yla ilgili belgeleri karıştırmaya başlamanın zamanının geldiğini biliyordu.

Kalkıp yatak odasının perdesini açtı ve yağmurun düzenli bir şekilde yağdığını gördü. Dışarısı donuktu, yağmur ve sisin karışımıyla renklenmişti. "Gri Kadın" ada için kullanılan bir lakaptı ve nedenini anladı.

Alix çabucak giyindi; Jared orada olmadığına göre saçına ve yüzüne dikkat etmesine gerek yoktu. Aceleyle bir kâse mısır gevreği yedi, sonra da tavan arasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Birkaç gün önce Lexie'ye tavan arası ve içindekiler hakkında ne bildiğini sormuştu.

"Orası berbat bir yer," dedi Lexie. "Gerçi Jared orayı seviyor. Oraya çıkıyor ve saatlerce takılıyor."

"İlginç," dedi Alix. "Bu gizem üzerinde çalışmam gerekiyor. Ayrıca, Jared dönene kadar beklersem tasarımlarla uğraşacağız ve oraya asla çıkamayacağım. Peki Valentina ile ilgili belgeler nerede?"

Lexie'nin ona söylediği gibi, Alix kapıyı "koridor ışığı için" açık bıraktı, sonra tek ampulün ipini çekti. Alix daha önce tavan arasına çıkmamış olsa da, buranın dolu olacağını tahmin etmişti. Ama hiçbir şey onu gördüklerine hazırlayamazdı. Devasa oda tüm evi kaplıyordu ve alt kat sürekli tamir edilip yeniden düzenlenirken, tavan arası Kaptan Caleb'in evi inşa ettiği zamanki gibi görünüyordu. Tavanda büyük, açıkta duran kirişler ve geniş bir tahta zemin vardı. Ancak Alix her santimin kuru ve hatta oldukça temiz olduğunu görmekten memnundu. Belli ki Jo Costakes'in iki haftada bir gelip alt katı temizleyen Ev Tanrıçası ekibi bazen tavan arasını da temizliyordu.

Toz almaktan başka pek bir şey yapamıyorlardı. Ön tarafta küçük bir kanepe, eski püskü bir sehpa ve yırtık pırtık bir berjer koltuktan oluşan bir alan vardı. Arkalarında, karanlığın içinde kaybolana kadar uzanan, neredeyse tavana kadar istiflenmiş kutular, sandıklar, sepetler, mobilyalar ve bavullar vardı. Nesnelerin arasında dar yürüme yolları vardı ve tavanda birkaç ampul daha gördü ama sonuç olarak, bu devasa genişlikte bir şey bulmaya çalışma fikri Alix'in dönüp kaçma isteği uyandırdı.

Büyük bir gardırobun kapağını açtı ve yirmili ve otuzlu yıllara ait olduğu anlaşılan eski giysiler buldu. Önünde kürk yakalı yün bir palto, birkaç pamuklu elbise ve bir kostüm partisine davet edildilerse mükemmel olacak ışıltılı bir elbise vardı.

Valentina'yla ilgili bilgi neredeydi? diye merak etti. Lexie hepsinin bir arada, "kapının sağında" olduğunu söylemişti. Ama Alix girdiği kapının yanına baktığında sadece bir yığın masa gördü.

"Belki de sağdaki koridordan aşağı inmek istemiştir," dedi yüksek sesle ve koridorda ilerlemeye başladı. Yarı yolda başka bir ışık vardı ve ipini çekti. Zayıf ampul ortalığı daha da kasvetli hale getirmişti. Bulduğu her türlü belgeyi aşağıya götürmesi gerekecekti, çünkü okumak için çok karanlıktı.

Sağında, dosyaların konulduğu türden, bir metre boyunda bir saklama kutusu yığını vardı. Her birinin ucunda büyük harflerle VALENTINA yazıyordu. Alix onlara bakmak için olabildiğince geri çekildi -yaklaşık sekiz santim-. Yirmi kutu olmalıydı, hepsi de tıka basa dolu görünüyordu. Koridorun diğer tarafındaki bir vapor bagajının üstüne tırmandı ve en üstteki kutuyu çıkarmak için uzandı. Kutuyu eline aldı ama sonra dengesini kaybetti. Bir an için düşeceğini sandı. Ayakları kayarken kutuya tutundu ve yere doğru bir sıçrama yaptı. Sert zeminde koltuğunun üzerine düştü. Yere düştüğü anda tepedeki ampul söndü.

"Mükemmel!" dedi ayağa kalkarken. Daha dün evdeki ampullerin bittiğini ve yenilerine ihtiyaçları olduğunu fark etmişti. Homurdanarak kutuyu aldı ve ön tarafa doğru yürümeye başladı.

"Alo?"

Tanıdık gelen bir erkek sesiydi bu. Bir an için bunun erken dönen Jared olduğunu düşündü ama sonra sesin daha derinden geldiğini ve daha yaşlı olduğunu fark etti.

Koridorun sonuna geldiğinde olduğu yerde durdu. Orada Kaptan Caleb'in modern bir versiyonu duruyordu. Kot pantolon, kot gömlek ve kahverengi bağcıklı botlar giymişti ama bunların dışında o Kaptandı.

"Sanırım seni ürküttüm." Sesi Jared'inkine çok benziyordu. "Çok özür dilerim. Gitsem iyi olacak ve doğru düzgün tanıştıktan sonra geri döneceğim." Kapıya doğru döndü.

"Hayır!" dedi. "Gitmene gerek yok. Kingsley'den başka bir şey olamayacak kadar Kaptan Caleb'a benziyorsun."

"Yüzbaşı Caleb'e benziyor muyum?" dedi ve donuk gri ışıkta bile gözlerinin parladığını gördü. "O kadar yakışıklı olmam mümkün değil. Bugün hiçbir erkek olamaz."

Alix gülümseyerek elindeki kutuyu yere bıraktı. "Aynı fikirdeyim ve belki de sen ondan biraz farklı görünüyorsun. Gözlerin daha az ciddi."

"Ah, ama o portre çizildiğinde Kaptan'ın aklında çok şey vardı. O güzel kazanmaya çalışıyordu."

Valentina."

"Duyduğuma göre, bu konuda hiç sorun yaşamamış." Alix küçük kanepeye etrafına tozlar saçıldı ve bir iç çekti. "Özür dilerim," dedi ona bakarken. "Sadece bakmam gereken onca kutunun arasında bunalmış hissediyorum."

"Sakıncası var mı?" diye sordu, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. "Lütfen."

Büyük kanatlı koltuğa oturdu, kanatlar yüzünü derin bir gölgede bırakıyordu. Gerçekten de Kaptan'a benziyor, diye düşündü ama belki de her sabah ve akşam Caleb'in portresine baktığı içindir. Nedeni ne olursa olsun, çok tanıdık geliyordu. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Jared sana benden bahsetmedi mi?"

"Hayır, söylemedi," dedi. "Ama kuzeni Wes hakkında da gönüllü olarak bilgi vermedi."

Adam güldüğünde, Alix bu sesi çocukken duyduğundan neredeyse emindi. "Sanırım sizinle daha önce tanışmıştım, ama siz..." Görünüşüne bakılırsa Jared'den biraz daha gençti, bu da o kadar gençken o derin, yetişkin kahkahasına sahip olamayacağı anlamına geliyordu.

"Sen çocukken tanışmıştık," dedi gülümseyerek. "Ama ailemden o kadar çok kişiyle tanıştınız ki belki de beni tanıyamadınız. Ben Caleb."

"Bu uygun görünüyor," dedi.

Gülümsemesi onu rahatlatmıştı. "Anladığım kadarıyla bu büyük malzeme yığını sende dalma ve keşfetme isteği uyandırmıyor?"

"Hayır, değil."

"Sana bir sır vereceğim," dedi. "Kutulardaki o kağıtlardaki her kelimeyi okudum."

"mi?"

"Oh, evet. Aslında burada saklanan bilgilerin büyük bir kısmından doğrudan ben sorumluyum. Size Valentina ve Caleb'in gerçek hikâyesini anlatmamı ister misiniz? Ailemin geri kalanının bilmediği hikayeyi mi?"

Alix tereddüt etti. Belki de Jared dönene kadar beklemeliydi ve Caleb ikisine de söyleyebilirdi. Ama dayanamadı. Başıyla onayladı.

Tavan arasına baktı. "Bu büyük ve derin aşk hikâyesi için uygun atmosferi yaratmamız gerekiyor. Benim bir ... Ne diyorsunuz ona?" Elleriyle küçük bir daire çizdi. "Müzik çalıyor. Gramofonunuz var mı?"

Etraflarını çevreleyen eserlere tam olarak uyan eski moda makinenin görüntüsüne gülümsedi. "Hayır, ama mükemmel bir dizüstü bilgisayarım var ve CD'nizi çalabilir."

Sanki çok zeki bir insanmış gibi ona gülümsedi. "İlk koridorda bir kutunun içinde bir elbise gördüğümü hatırlıyorum. Sahibi sizin gibi oldukça uzun boyluydu ve giysinin size uyacağına inanıyorum. Belki onu giymek istersiniz ve biz konuşurken size Valentina'nın zamanından bir dans öğretebilirim."

"Ah," dedi Alix, gözleri kocaman açılmıştı. Modern dünyada herhangi bir şey için giyinmeye nadiren zahmet eden bir kadın olarak itiraz etmeye başladı. Ama sonra pencereye baktı. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu ve yapacak başka acil bir işi yoktu, öyleyse neden Jared'in yakışıklı akrabasıyla dans etmesin? "Elbise nerede?"

Caleb ona öyle sıcak bir şekilde gülümsedi ki Alix ona doğru bir adım attığını hissetti. Aman Tanrım! diye düşündü, geri adım atarak. Eğer gerçek Kaptan Caleb'in böyle bir çekiciliği varsa, Valentina'nın evlenmeden önce neden hamile kaldığını kesinlikle anlayabilirdi. Alix'in düşüncelerini anlamış gibiydi ama ona elbisenin bulunduğu kutuyu bulması için yol tarif ederken yorum yapmadı.

Kolayca buldu ama onu çıkarmak zor oldu. Üstündeki diğer altı nesneyi kaldırması ve onu dışarı sürüklemesi gerekti. Bir elbise kutusuydu, koyu yeşil renkteydi ve kapağında Boston'daki bir mağazanın adı yazılıydı.

Ön tarafa vardığında Caleb sandalyenin yanında durmuş gülümsüyordu. Onunla neden tanıştırılmadığını merak etti. Yakınlarda mı oturuyordu?

"İşte bu " dedi.

Alix'in kutuyu açması sadece birkaç dakika sürdü. İçinde beyaz pamuklu bir elbiseye benzeyen bir şey vardı. Elbiseyi çıkarıp tek ampul ışığının altında tuttu. Çok güzeldi: derin, kare yakalı, uzun kollu ve yere kadar uzanan etekli, canlı, temiz pamuklu bir elbise.

kat kattı. Hiç şüphesiz bir gelinlikti. Caleb'a baktı. "1950s?"

"Sanırım öyle." Durakladı. "Denemek ister misin?"

Uzun beyaz elbiseye baktı. Aslında onu giymesi için hiçbir neden yoktu ama son zamanlarda akıllı düğünler ve onlarla birlikte gelen her şeyle o kadar doluydu ki, elbiseye çekildiğini hissetti. Ve tabii bir de Jared vardı. Gelinliğin pamuklu olacağını söylememiş miydi? "Sanırım onu giymek için aşağı ineceğim."

"O zaman bana geri dönecek misin?" diye sordu onu şaşırtan bir şekilde. Sesi, hayır derse yıkılacakmış gibi geliyordu.

Merdivenlerden yatak odasına doğru koşarken, "Evet, yapacağım," dedi.

Odaya girdiğinde Kaptan Caleb'in portresine bakmadan edemedi. Üst kattaki adam gerçekten de atasına benziyordu! "O senin kadar yakışıklı değil," dedi. "Ama yakın bir ikinci."

Bir dakika içinde kıyafetlerini çıkardı. İçinden gelen bir dürtüyle çekmeceyi karıştırıp en güzel beyaz dantelli iç çamaşırını buldu ve giydi. Elbiseye doğru ilerledi ama onun yerine banyoya gidip makyaj yaptı. Uzun saçlarının temiz olmasına sevinmişti. At kuyruğunun bağını çözdü ve yumuşak bir bukle haline getirmeyi başardı. Profesyonel bir iş değildi ama elbisenin zarafetine daha uygundu.

Sonunda üzerinde sadece iç çamaşırları olduğu halde yatak odasına döndü ve elbiseyi aldı. Elbisenin içine girdiğinde, dar ve sıkı kollarla boğuşmak zorunda kaldı, sonra da arkadaki düğmeleri iliklemek için uğraştı. Ancak elbiseyi giydiğinde aynaya baktı. Elbise onun için yapılmış olsaydı, daha iyi oturamazdı. Yakası düşüktü ve göğüs dekoltesini oldukça fazla gösteriyordu. Gönülsüzce yukarı çekmeye çalıştı ama sonra gülümsedi. Göğüsleri hiç bu kadar güzel görünmemişti!

Dik ve dar tavan arası merdivenlerini gelinlikle ve dizüstü bilgisayarıyla çıkarken tereddütlüydü ama Caleb'i gördüğü anda tereddütleri yok oldu. Cary Grant filmlerinden fırlamış gibi, son derece mükemmel bir smokin giymişti. Tam üzerine oturuyordu, belden kıvrılıyor ve uzun, ağır saçlarını gösteriyordu.

kaslı bacakları vardı. Adamın hangi spor salonuna gittiğini bilmiyordu ama bir ödöl verilmeliydi.

Alix'e attığı bakış onun daha dik durmasını sağladı. "Tanrıçalar seni kıskanıyor olmalı," diye fısıldadı.

Sözleri gurur vericiydi ve elbette doğru değildi, ama Alix'in tüm şüphelerinin gitmesine neden oldu. Dizüstü bilgisayarını yere bıraktı ve adamın masanın üzerine koyduğu CD'yi taktı. İlk melodi İskoç ve İrlanda reellerinin bir karışımıydı ve bolca keman çalıyordu. Hızlı tempolu ama aynı zamanda lirikti.

Gülümseyerek ona elini uzattı.

Onu aldığıında, içinden bir sıcaklık geçti. Dokunuşu Jared'inki kadar elektrikli ya da cinsel değildi ama sakinleştirici ve aynı zamanda canlandırıcıydı. Yapması gereken işlerle ilgili endişeleri bir anda yok oldu. Önemli görünen tek şey bu an ve bu adamın ona söyleyecekleriydi.

Ondan geri adım atarak eğildi ve Alix onu hangi dansa sürüklediğini bilmese de biliyor gibiydi. Reverans yaptı, sonra döndü ve Caleb yanında olduğu halde dört adım ileri yürüdü. Durdu, ona doğru döndü ve ellerini onunkilere dokunmak için kaldırdı.

"Ne yapacağımı nasıl bileceğim?" diye sordu.

"Geçmiş anılar," dedi onu bir kez daha döndürerek. "Ama şimdi düşünmenin zamanı değil. Sadece hisset ve ben de sana hikâyeyi anlatayım. Valentina olağanüstü güzeldi. Kızıl saçları, yeşil gözleri ve bir erkek eli genişliğinde bir beli vardı."

Müzik eşliğinde uzak duvara doğru ilerliyorlardı. "Sesi anneme benziyor."

"Tıpkı onun gibi."

"O zaman adadaki genç erkekler arasında bir heyecan yaratmış olmalı."

"Ah, evet," dedi Caleb uzaklardan gelen bir sesle. "O yakınlarındayken hepsi kendilerini aptal yerine koydular."

"O ve Yüzbaşı Caleb hemen aşık oldular mı?"

"Yaptı. O zamanlar bilmiyordu ama biliyordu. Valentina'ya gelince, ilk başta onu küçümsedi."

"Büyük Romantizm için bu her zaman doğru değil midir?" Alix kendi etrafında döndü, sonra onunla yüz yüze geldi.

"Belki okumak , ama deneyimlemek için değil. Buluşmaları Kaptan'ın uzun yolculuğundan beklenenden erken dönmesi nedeniyle gerçekleşti."

"Tıpkı Izzy ve benim yaptığımız gibi," dedi Alix. "Ve eğer erken gelmemiş olsaydık Jared'le tanışamayacaktım."

"Kız kardeşinden mi bahsediyorsun?"

Alix güldü. "Izzy'nin başka bir hayatta kız kardeşim olduğuna inanabilirim. Sanırım bundan sonra bana alternatif bir benim Jared'i tanıdığımı söyleyeceksin."

"Binaları birlikte yaptınız," dedi Caleb. "Bu adadaki evlerin çoğu sizin. Onları sen çizdin; o inşa etti."

Alix kendini yine gülerken buldu. "Ne muhteşem bir laf cambazısın sen! Annemle tanışmalısın. Senin entrikaların ve onun yazılarıyla mükemmel bir çift olurdunuz."

"Öyleydik," dedi.

"Evet, elbette. Sen Kaptan Caleb'den başkası olamazsın. Ama Valentina *seni* nasıl küçümseyebilir ki?" Alix onunla flört etmekten kendini alamadı. Eğer flört için yaratılmış bir adam varsa, o da oydu. Gözlerinde yumuşak bir yatak odası havası vardı ve güzel elbisesiyle birleşince kendini dünyanın en arzulanan kadını gibi hissetmeye başlamıştı. Alix uzun zaman önce, kendisi gibi bir anneye sahip olmak için zeki, yetenekli ve başarılı olmak gerektiğini anlamıştı. Saf seksapeli söz konusu olduğunda kimse Victoria'yla yarışamazdı. Ama şu anda bu adam Alix'e kendisini baştan çıkarıcı bir kadın gibi hissettiriyordu.

"Görüyorsunuz," dedi Caleb, "Kaptan Nantucket'a geri döndüğünde Valentina'nın kim olduğunu bilmiyordu. Valentina, Kaptan Çin'e gitmek üzere ayrıldıktan sonra adaya gelmişti, bu yüzden onu görmemişti." Arkasını dönüp Alix'e baktı ve ondan çok uzun zamandır uzakta olduğunu söyledi.

Yüzü onunkine yakındı. Adam sinekkaydı tıraş olmuştu ve kız onun teninin kokusunu alabiliyordu. Tuzlu ve çok erkek kokuyordu.

Yeni bir melodi çaldı, bu seferki daha yumuşak ve yavaştı. Caleb kollarını ona uzattı. Bu dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

içine soktu. Onu o kadar hafif bir valsine soktu ki, ayaklarının yere değdiğinden emin olamadı. Döndüler, döndüler, yükseldiler, yükseldiler.

Alix başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında pencereden *aşağıya*, eser yığınlarına bakıyordu. Kendisi ve bu adam yüksekte, yerden yukarıda görünüyordular. Bir mimar olarak bunun mümkün olmadığını, tavanın çok alçak olduğunu biliyordu ama şu anda kendini herhangi bir iş insanı gibi hissetmiyordu. Güzel beyaz gelinlik vücudunun etrafında dönüyor, neredeyse ikisini yumuşak bir sisle çevreliyordu. İçinde, bir kadın olarak kendisine dair derin bir his vardı. Onu kendisi yapan tüm baştan çıkarıcı, çekici dokunuşlar içinden çıkıp yayılıyordu.

Ve bu adam, bu güzel adam, bunu gerçekleştiriyordu.

Alix hislerin ve duyguların bedenine sızmasına izin verdi. Sanki bu geniş odada bir orkestra varmış gibi müzik daha da yükseldi. Yemek ve parfüm kokusu aldı. Kahkahaları ve insanların konuşmalarını duydu. Aşağı baktığında ışık vardı: altın rengi, parlayan ve sıcak. Mum ışığıydı, titrek ve parlaktı, yüzlerce insanın kızarmış ve pembeleşmiş tenini aydınlatıyordu.

Alix zeminin altını görebiliyor gibiydi. Tüm alt kat ışık ve kahkahalarla çalkalanıyordu. "Görüyorum," diye fısıldadı Caleb'in elini daha sıkı kavrayarak.

"Kimi görüyorsun?" fısıldadı.

"Annem! Erkekler onun etrafında. Sabahları makyaj yapmadan önce olduğu gibi görünüyor. Kaşlarını hiç almamış görmedim."

"Bu Valentina," dedi Caleb usulca. "Orada başka kimler var?" "Birçok kişi. Şu adam babama benziyor."

Caleb, "O John Kendricks, dul bir erkek ve okul müdürü, ama aynı zamanda Yüzbaşı yokken bu evi inşa etti," dedi. "Kendini görüyor musun? Belki de sen John'un kızıydın. Pencere kenarındaki koltukta oturuyorsun."

"Ah, evet. Elinde eskiz defteri olan kız bana kendimi hatırlatıyor. Ne çiziyor?"

"Elbette bir ev," dedi Caleb. "Parthenia'yı görüyor musun? Babanla birlikte olacaktı. Birbirlerine çok aşıklandı."

"İşte!" Alix dedi ki. "Yanındaki güzel kadın Parthenia mı?" Kadın bir kenarda duruyordu, gülümsüyordu ama diğerleri gibi gülüp sohbet etmiyordu. "Çok sessiz görünüyor."

"Öyle."

"Gri saçlı adam kim? Dr. Huntley'e benziyor."

"Bu Kaptan'ın babası," dedi Caleb. "Oğlu için şeyi yapar."

Alix gözlerini tekrar kapattı ve müzik daha da yükseldi. Gözlerini açarak Caleb'a gülümsedi. "Dün bir iş için ne kadar çimento sipariş edeceğimi hesaplıyordum. Şimdi güzel bir elbise giyiyorum ve havada dans ediyorum. Gerçekten. Bu arada, Kaptan nerede?" Dansın etkisiyle hâlâ nefes nefese olan kadın onu aradı.

"Onu aşağıda göremezsiniz. Uzun yolculuğundan yeni dönüyor; sanki sonsuza dek denizde kalmış gibi hissediyor. Yorgun ve aç ve yeni evini görmek istiyor."

"Yani tatlı Kaptan Caleb o gece eve mi geliyordu?"

Caleb gülümsedi. "Tatlı. Bu kelimeyi seviyorum. Ama bu akşam hiç de öyle değildi. Kingsley Lane'e adımını attığında yeni evinin ışıklandırıldığını gördü ve bu hiç hoşuna gitmedi. O gece John ve Parthenia evleniyordu ve adanın yarısı davetliydi. Ama Kaptan bunu bilmiyordu. Tek gördüğü, dışarıda binlerce mum, bir sürü at arabası ve at olduğuydu. Gübre ayak bileği derinliğindeydi."

"Ne kadar romantik bir görüntü," dedi Alix gülerek. "Kaptan insanları dışarı mı çıkardı?"

"Hayır, o asla öyle biri olmadı. Ama henüz kimseyi görmek istemiyordu, bu yüzden gizlice içeri girdi ve merdivenlerden yatak odasına çıktı. Ne yazık ki yatağını kadın pelerinleriyle kaplı buldu ve tavan arasına çıktı."

"Saklanmak ve için."

"Hayır!" Caleb kızgın bir sesle, "Hayır," dedi ama sonra Alix'i daha da sert bir şekilde döndürdü ve küçük bir gülümseme verdi. "Belki öyleydi, ama her ne sebeple olursa olsun, Valentina yukarı çıktığında o da oradaydı."

"Genç bir adamla mı?" Alix sordu.

"Hayır. Ayakkabılarını çıkarmak ve bir süre sessiz kalmak istedi. Ayakları yerden kesilmişti." "Bu romantik bir buluşma mıydı?"

"Pek sayılmaz," dedi Caleb, sesinde bir gülümsemeye. "Gördüğünüz gibi, onu tanıımıyordu ve görünüşüne bakılırsa, gecenin hanımefendisi olmasının oldukça mümkün olduğuna inanıyordu."

"Bana öyle geliyor ki Kaptan Caleb egzotik limanlardan yeni dönmüş, muhteşem, şehvetli Valentina'ya bir kez bakmış ve ona ciddi bir şekilde asılmış. O ilk buluşmada *aklının* işin içinde olduğunu sanmıyorum."

"Belki de," dedi sırtarak. "Bence okul müdürünün kızı çok zeki. Bu şekilde asla bir koca bulamazsın."

Alix onun gülümsemesine karşılık verdi. "Annem de çok zekidir ve Kaptan Caleb'i o yakaladı."

Kahkahası cınladı ve gerçekten de Alix'in çok iyi hatırladığı, çok derin, içinden gelen, zengin, karanlık, tatlı pekmez gibi yukarı doğru gürleyen kahkahaydı. "Yemin ederim sen buraya son geldiğinden beri hiç bu kadar iyi gülmemiştim. Şimdi, hikâyemin neresindeydin?"

"John Kendricks'in kızı hiçbir erkeğin başa çıkamayacağı kadar zekiydi." Caleb gülümsedi. "O ilk gece Yüzbaşı Caleb'in güzel Valentina'yı kendisini öpmesi için ikna etmeye çalıştığı doğrudur. Ama hepsi bu kadar.

oldu."

"Ne kadar rom ?" Alix sordu. "Galonlarla mı yoksa fiçilerle mi ölçüldü?"

Alix güldü. "Valentina ona tokat attı mı?"

"Hayır," dedi Caleb. "O..."

Alix ona baktı. "Yüzün kızarıyor mu?"

"Bu kadınlara özgü bir durum," dedi. "Erkeklerin yüzü kızarmaz."

"Valentina Kaptan'a ne yaptı? Bu arada, kendisi biraz çakırkeyif."

"Ona bir oyun oynadı. Onu kendisiyle sevişmeye davet gibi yaptı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Caleb, Alix'e tutunarak dans etmeye devam etti ve cevap vermek için acele etmedi. "Ona kıyafetlerini çıkarttırdı."

"Yani adam çıplaktı da kadın çıplak değil miydi?"

"Evet." Caleb mahcup bir şekilde sırttı. "Kaptan tamamen soyunduktan sonra Valentina onun giysilerini aldı ve çatı katından ayrıldı. Kapıyı arkasından sıkıca kilitledi."

"Oh?" Alix gözünde canlandırdığı şeye gülmeye başladı. "Eğer ev yeniyse muhtemelen burada pek bir şey yoktu, değil mi?"

"Sadece yarısı boş bir sürahi rom vardı." Caleb'ın bakışı pişmanlık ve utancın bir karışımı gibiydi. "Ve soğuk bir geceydi."

Alix kahkahalarını bastıramadı. "Bu odadan nasıl çıktı?"

"Ertesi sabah Kendricks ... şey, döşeme tahtalarının arasından gelen oldukça sert sözler duydu. Geceki eğlenceden sonra ev halkını ayağa kaldırmak çok zor olmuştu."

"Okul müdürünün düğün gecesi olduğundan bahsetmiyorum bile. Kaptan'a gülmek istemem ama başına geleni gerçekten hak etti."

"Yaptı," dedi Caleb. "Gerçi o sırada öyle düşünmediği kesin. Nihayet tavan arasından çıktığında en etkileyici üniformasını giydi ve Valentina'nın büyük sabun kazanlarını karıştırdığı çamaşırhanesine gitti. Ondan özür dilemesini istedi."

"Ona o mu verdi?"

"Ona bir işe yaramasını ve bir kürek alıp karıştırmasını söyledi."

"Bir gemi kaptanına böyle davranılmasına alışık değil miydiniz?"

"Hayır," dedi Caleb gülümseyerek. "Kendisine böyle davranılmasına hiç alışık değildi."

Birbirlerine gülümsediler ve dans etmeye devam ettiler.

Yirmi Birinci Bölüm

Jared, Hyannis'te tuttuğu eski püskü kamyonetiyle Maine'den dönüyordu. Yaz aylarında yavaş feribotta bir araç için rezervasyon yaptırmak çok . Adaya gelip giden altmış bin kadar ziyaretçi ve onların feribotta yer kaplayan çok sayıda aracı nedeniyle, pek çok Nantucket'lı ada dışında bir araba ya da kamyon tutuyordu.

Yanında Jilly Taggert Leighton vardı, son birkaç gündür tanıştığı pek çok akrabadan sadece biriydi. Yüzlercesi varmış gibi görünüyordu!

Atalarının kurduğu küçük Maine kasabasında çoğu Montgomery olan birkaç kişi vardı ve ona Chandler, Colorado'da yaşayan Taggert'lerden daha bahsedildi. Colorado'da on dokuzuncu yüzyılda bir soyguncu baron tarafından yaptırılan devasa bir evin fotoğraflarını görmüştü. Jared'in söyleyebildiği kadarıyla ev uzun yıllardır güncellenmemişti. Bunu söylemedi ama o eve el atmayı ve onu kurallara uygun hale getirmeyi çok istiyordu. Elektrik tesisatının ne kadar tehlikeli olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Jared resimlere , Alix'in Colorado'daki malikaneyi gördüğünde yüzünün alacağı şekli hayal etti. Ve Maine'deki büyük evi gördüğünde ne diyeceğini düşündü. Binaların yanı sıra, ailenin en çok hangi üyesinden hoşlanacağını ve kimi seveceğini merak ediyordu.

asla yakın olamayacaktı. O ve Alix her şey ve herkes hakkında aynı fikirlere mi sahip olacaklardı? Yoksa aynı fikirde değiller miydi?

Gerçek şu ki Jared uzakta olduğu süre boyunca Alix'i düşünmüştü. Ve onun hakkında konuşmuştu. Belki de onu en çok şaşırtan şeyin bu olduğunu düşündü, ondan yüksek sesle bahsetmişti. Ada dışında her zaman çok içine kapanık bir insan olmuştu. Büyükbabası bunun iyi bir tezat olduğunu söylemişti. Nantucket'ta bir kız arkadaş edinemez, birinden ayrılamaz, hatta kasabanın yarısının haberi olmadan bir kızla flört bile edemezsiniz. Jared'in evdeyken sadece turistlerle çıkmasının ve New York'taki kız arkadaşlarını şehirde tutmasının nedenlerinden biri de buydu.

Ama Alix farklıydı. Hayatında hiç kimseyle bu kadar rahat, bu kadar huzurlu hissetmemişti. Balık filetolamadan ev tasarlamaya kadar, nasıl ... aslında nasıl birlikte *yaşanacağını* biliyor gibiydiler.

Jared daha önce birkaç kez kadınlarla birlikte yaşamıştı ama her seferinde felaket olmuştu. Bir kere, tüm kız arkadaşları onun zanaatına olan tutkusundan çok başarısının farkında gibiydiler. O elit çevrelerde dolaşan ünlü bir mimardı ve onlar da bunun bir parçası olmak istiyorlardı. Binlerce dolarlık elbiseler giymek, daha da pahalı mücevherler takmak ve haftanın her gecesi partilere gitmek istiyorlardı. Ünlü Jared Montgomery ile birlikte görünmek, onunla ilişkilendirilmek istiyorlardı. Jared, çoğu zaman bir medya yaratısı olarak gördüğü bu adam karşısında kendini ikinci planda hissediyordu.

Yıllar boyunca farklı sosyal tabakalardan kadınlarla çıkmayı denemişti. Indiana'da resepsiyonist olarak çalışan genç ve güzel bir kadın vardı. Ama Jared'in uçarı hayatından bunalmış ve bir gün onu dairesinde ağlarken bulmuştu. Eve dönüş biletini ödemiş. Zengin olarak büyüyen kadınlar Jared'in kendileriyle bu kadar az zaman geçirmesinden rahatsız oluyorlardı. Hırslı Jared'in bağlantılarını zirveye giden yolda basamak olarak kullanma eğilimindeydi.

Kökenleri ne olursa olsun, çıktığı tüm kadınlar Erkek Jared'den çok Ünlü Jared'le ilgilenmişlerdi. Hayır.

İçlerinden biri yaptığı *işin* arkasındaki kavramı kavramıştı. Katıksız, büyük hacimli *bir iş*.

Ama Alix biliyordu. Ona bir ölçüm bandının ucunu uzatabilirdi ve o da bununla ne yapacağını bilirdi. Onunla steno dilinde konuşabilirdi ve o da anlardı. Ama iş her şey değildi, hatta ana parçası bile değildi. Alix onu bir erkek olarak görüyordu. Onun iki yönünü de görüyor ve ikisinden de hoşlanıyordu.

"Onu özölüyor musun?" Jilly onun yanındaki yolcu koltuğundan sordu.

Jared gülümsedi. "Onun hakkında bu kadar çok konuşarak kendimi aptal durumuna mı düşürdüm?"

"Hiç de değil," dedi Jilly. "Çoğumuz orada bulunduk ve bulunmayanlar da bir gün bulunmayı umuyor. Alix'e bugün geleceğimizi söyledin mi?"

"Hayır. Beni yarına kadar beklemiyor." Onu tekrar göreceği düşüncesiyle sırtıyordu. İki gün önce Jilly'nin ağabeyi Kane ve onun tek yumurta ikizi olan yetişkin oğullarıyla birlikte şapel için vitray aramaya gitmişti. İkinci dükkânda mükemmel olanı bulmuşlardı. 1870'lerde yapılmış olan bu vitray, kılıcına yaslanmış ve hüzünlü bakan bir şövalyeyi tasvir ediyordu. Jared bunu söylememişti ama adam büyükbabası Caleb'e çok benziyordu.

Pencereyi satın aldıktan sonra Jared kamyonun arkasına yardım etmeye başladı ama Kane, "Sen Montgomery'sin, bırak da biz yapalım," dedi. Jared kısa süre içinde iki aile arasındaki rekabeti öğrenmişti. İri Taggert'ler daha uzun boylu, daha zayıf Montgomery'lerin zayıf ve cılız olduğunu söylerken, Montgomery'ler de Taggert'lerin beyinsiz olduğunu söylüyordu. Elbette bunların hepsi doğru değildi, ama Jared bu şakadan hoşlanıyordu.

Sonuç olarak aileye uyum sağlamıştı ve evet, daha çok Montgomery'lere benziyordu. Onlar, kariyeri boyunca tasarladıkları hakkında konuşması için onu cesaretlendiren ve nasıl akraba olduklarını çözmekten keyif alan akrabalarıydı.

Jared Taggert'lardan özellikle Kane ve Mike'ı seviyordu; ellili yaşlarının başında, büyük servetler biriktirmiş ama olabildiğince ayakları yere basan iki adam. Tek yumurta ikiziydiler, birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Jared aralarında bir fark göremiyordu ama eşleri görebiliyordu. Ve çocuklarının hiçbirini kanmamıştı.

Kane'in karısı Cale ünlü bir yazardı ve bazıları oldukça iğneleyici ama her zaman tam isabet olan esprili sözleriyle herkesi güldürürdü. Bir durumu sadece birkaç kelimeyle mükemmel bir şekilde anlatabilirdi.

"Peki Nantucket gerçekten nasıl bir yer?" diye sordu oradaki ikinci gününde. Maine sahilinde bir noktaya doğru yürümüş ve orada oturup okyanusu seyretmişti. Her zaman olduğu gibi elinde bir not defteri vardı.

"Burası sessiz," dedi. "Ziyaretçileri görmezden gelerseniz tabii." Küçük ve güzel bir kızdı, gözleri merak doluydu. Victoria'nın yüzünde sık sık gördüğü bir ifadeydi bu. Yazarlar her zaman fikir mi ararlardı? diye merak etti. "Ve adada bir sürü hayalet var."

Gözleri büyüdü.

Victoria'nın yüzündeki o ifadeyi de görmüştü. "Nasıl hayalet olduklarına bazı hikâyeler uzun, karmaşık ve oldukça büyüleyici."

"Ah," dedi ama başka bir şey söyleyecek durumda görünmüyordu. Profesyonel bir yazar olarak her zaman daha fazla malzeme bulma arayışındaydı. Bir alkoliğin içkiye olan düşkünlüğü gibi, yazarlar da *hikâyelere* bağımlıydı.

"Yazmaya devam etmene izin versem iyi olacak." Ayağa kalkarken defterine doğru başını salladı ama sonra dönüp ona baktı. "Kingsley Lane'de satılık ev var. Büyük ve eski. Adı ZAMANIN ÖTESİNDE çünkü içindeki hayaletin sizi kendi zamanına götürebileceğine dair bir efsane var." Jared elini salladı. "Ama bu sadece söylenti. Bunu gerçekten yapan biri var mı bilmiyorum. Gerçi bu söylentinin nasıl başladığını merak ediyorum. Ama yüzyıllardır ortalıkta dolaşıyor. Umarım yemekte görüşürüz." Gülümseyerek uzaklaştı. Tahmininde yanılmadıysa, o eski ev satılmış sayılırdı.

Jilly, Jared'in gelişinden birkaç gün sonra Colorado'dan uçakla geldi. Dul bir kadındı ve iki yetişkin çocuğu kendi eyaletlerindeki yaz kamplarındaydı. Üniversiteye gitmeden önceki son yazlarıydı.

Jared'e Jilly'nin kocası öldükten sonra aile tarafından soybilimci olarak işe alındığı söylenmişti. Yıllarını aile belgelerini inceleyerek ve aile tarihlerini yazarak geçirmişti.

Herkes. Geçenlerde internette ayrıntılı bir soy ağacı yayınlamıştı, Alix de Valentina ve Parthenia'yı burada bulmuştu.

Jilly Colorado'dan yanında  büyük kutu dolusu fotokopi kâğıt getirmişti. "Asılları bir kasada," ilk akşam büyük masadaki yemekte. Kutulardan birinde Valentina ve Parthenia'nın birbirlerine yazdıkları mektuplar vardı. Jared için onları özetledi.

Mektuplarda ne yazdığını, iki genç kadının birbirlerini zlediklerini ve ziyaret etmeyi planladıklarını anlatırken onu izledi. Diğer Taggert'ler iri ve sertken o tatlı ve nazikti.

"Anneannesine benziyor," dedi diğer tarafında oturan Cale. "Ya da başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylı."

Jared güldü. Jilly, kadar narin görünümlü, kadar yumuşak sözlü, iri yarı kardeşlerinin arasında otururken gerçekten de başka bir boyuttan gelmiş gibi görünüyordu.

Dinleyicisi olduğunu gören Cale devam etti. "gezegeni neye benziyor? Pembe ve krem rengi mi?"

Jared hiç istifini bozmadı. "Sanırım Nantucket'a benziyor olmalı, okyanusun üzerindeki sisler ve gün batımları, güneşin ısıttığı kumlar ve yüzyılların yaşamıyla grileşmiş evler."

Cale bir an için ona göz kırptı, sonra masanın karşısındaki kocasına baktı. "ek defterine ihtiyacım var."

"yle mi?" Kane gözleri parlayarak, "Evet," dedi. "Ne satın alacaksın?" "Nantucket'ta bir ev."

Kane Cale'den Jared'e baktı ve tekrar geri döndü. "Dur tahmin edeyim. Harika bir hikâyesi var."

"Belki," dedi ve herkes güldü. Cale'in hikâyeleri ne sevdiğini biliyorlardı.

Akşam yemeğinden sonraydı, ayrılmadan önceki geceydi ve Jared yanında Jilly ile dışarıda bir salıncakta oturuyordu. Onunla tanıştığı ilk andan beri ona birini hatırlatıyordu. İlk başta Toby olduğunu düşünmüştü. Her ikisinin de sessiz bir zarafeti vardı ama yemekte çatalını tutuşunda bir şey vardı -Avrupalıların yaptığı gibi çatalını aşağıya doğru indiriyordu- bu da ona Ken'i hatırlattığını fark ettirdi. Orada burada bir jest, bir ses tonu.

Yumuşak sesi, Ken'i arayıp onun için mükemmel kadınla tanıştığını söylemek istemesine neden oldu.

Ama Jared bunun ilişkiyi başlamadan bitireceğini biliyordu, bu yüzden Alix'e sadece Jilly ile eve dönme fikrinden bahsetti. Son gece onunla birlikte oturdu ve mektuplar hakkında daha fazla şey anlatırken onu dinledi. "Nantucket'a yaptıkları ilk ziyaretten sonra Parthenia Maine'e döndü ve mektuplaşmaları yeniden başladı. Ama bu kez değer verdikleri erkekler hakkında yazdılar. Parthenia okul müdürüne aşık olmuştu, Valentina da-"

"Caleb," dedi Jared. "Ama ona ne oldu?"

"Sizden daha fazlasını bilmiyoruz. Valentina kaybolduğunda Parthenia okul müdürüyle evliydi ve Nantucket'ta yaşıyordu, bu yüzden aralarında başka mektuplaşma olmadı. Montgomery'nin atalarından biri, Valentina kaybolduktan sonra ailesinden üç kişinin onu aramak için adaya gittiğini yazmış. Onu Cape'e götürdüklerini söyleyen birkaç denizci bulmuşlar ama ne orada ne de başka bir yerde izine rastlanmamış. Maine'deki evine hiç dönmediği kesin. Parthenia'nın ölümünden sonra Valentina ile aralarındaki tüm mektuplar Warbrooke'a geri gönderilmiş. Her şeyi okudum ve Valentina'nın kayboluşuyla ilgili hiçbir açıklama bulamadım."

Jared kaşlarını çatıyordu. "Bana söylendiğine göre... en azından duyduğuma göre Valentina'nın adadan ayrıldığını kimse görmemiş."

"Belki de sessiz kalınmıştır. Çocuğunu geride bırakan bir kadına iyi gözle bakılmazdı ve akrabalarının bu bilgiyi yayacağından şüpheliyim. Her şey çok uzun zaman önceydi. Evinizde çok fazla aile belgesi var mı?"

Jared kızın sesinden onları görmek istediğini anlayabildi, bu yüzden açılışı o yaptı. "Bende onlardan dönümlerce var. Ailemde hiçbir şey çöpe atılmaz. Birkaç evimiz var ve hepsi de sararmış eski kâğıtlar, mektuplar ve kitaplarla dolu."

"Kulağa büyüleyici geliyor."

"Alix'in anlattığına göre öyle değil." İkna edici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi. "Neden benimle geri gelip yazın geri kalanını onları inceleyerek geçirmiyorsun?"

"Mümkün değil," diye söze başladı, sonra içini çekti. "Öte yandan, iki çocuğum da yakında evden ayrılacak ve aile belgelerimizi neredeyse bitirdim. Korkarım bende ciddi bir boş yuva sendromu vakası var." Başını kaldırdı. "Aslında seninle Nantucket'a gitmeyi çok isterim. Bir yerde kalmak için rezervasyon yaptırayım mı?"

"Evimin üst katında bir daire var. Orada istediğin kadar kalabilirsin."

"Ama sen ve Alix'in mahremiyete ihtiyacınız var."

"Arkadaşlığın tadını çıkaracağız," dedi yine Ken'i düşünerek.

Kadın ona kuşkuyla baktı. "Seni çok iyi tanımıyorum ama gözlerinde ailem Taggerts'in Montgomery'nin bir şeyler çevirdiğini ve dikkatli olman gerektiğini söylediği bir bakış var."

Jared eski evin içine kadar duyulabilecek bir kahkaha attı. "Bu biraz maceraya açık olmadığın anlamına mı geliyor?"

Jilly gülümsedi. "Üç yaşından beri iki çocuğumu tek başıma büyüttüm ve benim işim bir metre boyundaki eski kâğıt yığınlarını karıştırmak oldu. Gerçek şu ki, eğer bir korsan benden onunla denize açılmamı isteseydi muhtemelen evet derdim. Ne zaman hazır olmalıyım?"

"Yarın gün ışığı çok mu erken? Hyannis'e gitmek beş saat sürer. Geri götüreceğim vitray pencereyi teslim edecek birini buldum, böylece öğlen Nantucket'a giden hızlı feribota yetişebiliriz."

"Sabah dörde kadar hazır olurum."

"Sen tam benim tarzımda bir kızsın," dedi.

"Ben pek kız sayılmam ama iltifatınız için teşekkür ederim."

Bu dün geceydi ve akşamı Jilly'nin toplanmasına yardım ederek geçirmişti. Daha doğrusu, kadınların onu hazırlamak için koşuşturduklarını görmüştü. Jared erkeklerle kalmış ve televizyonda spor karşılaşmalarını izlemişti. Kadınlar birer birer yorum yapmak için içeri girdiler.

Mike'ın eşi Jared'e, Jilly'nin hayatına katkıda bulunduğu için ne kadar memnun olduklarını söyledi. "Taggert'lar arasında en tatlısı o."

Bir Montgomery, "Bu kadarına gerek yok," dedi ve Taggert'ler ona patlamış mısır fırlattı.

Odadan çıkarken, "Bunu siz temizleyeceksiniz," dedi.

Cale elinde bir dizüstü bilgisayarla geldi, kanepede Jared'in yanına ilişti ve Kingsley Lane'deki bir ev için bulduğu emlak ilanını ona gösterdi. "Bana bahsettiğin ev *bu* mu? Hani şu zamanda yolculuk yapan hayaletin olduğu ev?"

"Öyle," dedi.

"Bu ev oldukça ." "Burası Nantucket," dedi Jared.

Cale bunun ne anlama geldiğini sormadı, sadece kocasına baktı. "Bunun için biraz ikna etmek gerekecek."

"Devre mülk yapın," dedi Jared. "Aile başına üç ya da dört ay. Maliyeti paylaşın." Ona doğru eğildi. "Yazarlar adada en çok kışı sever. Burası o zaman sessiz olur ve hayaletler kendilerini gösterir."

"Sen gerçekten bir Montgomery'sin, değil mi? Gerçek bir yılan yağı satıcısı." Gülümsüyordu. "Bu fikri beğendim ve onlara teklif edeceğim." Elini onun koluna koydu. "Aileye katılmana sevindim ve Alix'le tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"İkinizin arasında neler oluyor?" Kane odanın diğer ucundan sordu.

"Yeni kuzeninle kaçmayı planlıyorum," dedi Cale. "Kane nerede?"

Jared şaşkınlıkla başını kaldırdı. "O Mike mı?"

"Evet," dedi Cale. "O şişman kocam değil." Mike bunun üzerine homurdandı ve tekrar televizyona baktı.

Jared onun sözlerinin saçmalığı karşısında gülümsedi. Hem Kane'in hem de Mike'ın bodrum katındaki spor salonunu bir olimpiyat atletini zorlayacak antrenmanlarla formlarını korumak için kullandıklarını biliyordu. Kaslı vücutları sonuçlarını gösteriyordu. İkisi de en ufak bir kilo fazlalığına sahip değildi.

Söylediği gibi, Jilly gün ıştır ışmaz gitmeye hazırdı ve iki yaşın üzerindeki tüm aile üyeleri onu uğurlamak için oradaydı. Jared hayatında hiç bu kadar çok sarılma ve öpüşme görmemişti! En büyük Taggert'lardan biri onu ölümüne kavradı ve şöyle dedi,

"Onun yaralanmasına izin verdin ve bize hesap vereceksin." Jared cevap olarak başını salladı. Bu onun anladığı ve onayladığı bir kavramdı.

Saatler sonra Hyannis rıhtımına vardıklarında Jared'in kuzenlerinden biri onları bekliyordu. Arkasında vitray pencere olan kamyoneti ertesi gün yavaş feribotla -araç taşıyan feribot- götürecekti, sonra da şapele yardım etmek için adada kalacaktı.

Jared ve Jilly gece çantalarını çıkarıp hızlı feribota gittiler. Bir saat süren yolculukta bir masaya oturdular. Jilly bir yandan *Yesterday's Island* gazetesine, bir yandan da ona kiminle buluşacağını soruyordu.

Elinde kahve fincanı, uzun bank koltuğunda arkasına yaslandı ve Kingsley Lane'deki insanlar hakkında konuştu. "Ken şimdilik konukevinde kalıyor. O Alix'in babası." Jared, Jilly'nin bu adamı gerçekten seveceğini düşündüğünü söyleyerek hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordu ama Ken'in işe başlamasına nasıl yardım ettiğini, Ken olmasaydı muhtemelen şimdi hapiste olacağını, Ken'le birlikte Jared'in okuldaki son projesini nasıl inşa ettiklerini, Ken'in bekâr olduğunu ve nasıl aradığını biraz anlattı. Sadece birkaç gerçek.

Jilly hiç yorum yapmadan kibarca dinledi ve "Peki ya Alix'in annesi? Onun da Cale gibi bir yazar olduğunu biliyorum ama kişisel olarak nasıl biri?"

Jared gülümsedi. Fiziksel olarak birbirlerinden daha farklı iki insan olamazdı. Cale ufak tefek ve ince yapılyken Victoria uzun boylu kum saati kıvrımlıydı. "Victoria kimseye benzemez," dedi, "ama şu anda orada değil. Ken, Alix'in arkadaşının düğünü için şapel inşa ediyor." Jared, Alix'in tasarımından, yaklaşan nikâhtan ve düğün için yapılan her şeyden bahsetti.

Jilly, "Sanırım Alix'ten tüm yüzünün aydınlandığını biliyorsun," dedi.

Jared New England'daki suskunluğunu geri kazanmak için bir an gözlerini kaçırdı. "Birbirimize uygun görünüyoruz."

"O zaman umarım onu kaybetmezsin," dedi Jilly. "Bana sokaktaki diğer komşularınızdan bahsedin."

Bir dakika sonra Jared onu Lexie ve mega zengin patronu ve Alix ile Toby'nin Lex'le nasıl dalga geçtikleri hakkında güldürüyordu. "Kızlar

Görünüşünün fena olmadığını söylüyorlar ama şahsen ben öyle görmüyorum. Gördüğüm resimleri bana biraz kız gibi görünüyor."

Jilly güldü.

Feribot iskeleye yanaştığında Jared bavullarını taşıdı ve Ana Cadde'ye doğru yürüdüler. İlk kez gelenlerin yanında olmayı her zaman sevmişti. Nantucket'ı onların gözünden görmek adanın güzelliğine dair görüşünü yenilemişti.

"Oh, evet," dedi Jilly. "Ailem burayı çok sevecek." Mükemmel orantılı, zarif camlı uzun pencereleri güzel binalar vardı. Yürümeyi kolaylaştırmak için arnavut kaldırımlarının arasından tuğladan yaya geçitleri geçiyordu. Eski evlere bakarken bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu. Üç Tuğla'ya geldiklerinde, Kingsley Lane'den aşağı inmeye başlamadan önce görkemli güzelliklerini seyretmek için bir an durakladı.

Sağdaki ilk evde durdu. Kapının üstündeki çeyrek tahtada "ZAMANIN ÖTESİNDE" yazıyordu. "Cale'in bahsettiği ev bu muydu? Satılık olan mı?"

"Haklısın. Şimdiden aileni ve çocuklarını satın almak için?"

"Öyle ve ben onlara rapor verdikten sonra o kazanacak. Ayrıca, Kane karısı için o kadar kızgın ki onun için her şeyi yapar."

"Güzel," dedi Jared ve sonra adımlarını hızlandırdı. Alix'i görmek için sabırsızlanıyordu.

Sadece üç bina aşağıda eski evi vardı ve ona hiç bu kadar güzel görüldüğünü düşünmemişti. Yan kapıdan arka tarafa geçtiler ve o kozmik tesadüflerden biriyle Ken misafirhaneden çıkıyordu, bir elinde rulo yapılmış bir çizim, diğerinde dumanı tüten bir kupa.

Ama Jared bu buluşmanın tesadüf olmadığını biliyordu. Dönüp tavan arasındaki pencereye baktı ve orada büyükbabası duruyordu. Jilly'ye sanki onu inceliyormuş gibi bakıyordu.

Jared kaşlarını çatarak ve büyükbabasının bunu gerçekleştirmiş olabileceği fikrinden hoşlanmayarak Ken'e baktı. Jilly'ye geniş gözlerle bakıyordu, sanki ilahi bir vizyon, bir melek görüyor gibiydi

dünyaya ve kadın da aynı ifadeyle ona bakıyordu.

Jared kendini tebrik etmek istedi ama sadece küçük bir gülümsemeyle yetindi. "Ken, Jilly; Jilly, Ken," dedi ve eve doğru adım attı. "Alix'i görmemin sakıncası var mı?"

Kimse cevap vermedi. Orada öylece durup birbirlerine baktılar.

"Tamam," dedi. "Ben gidiyorum." Arkasını döndüğünde gülümsedi. Daha geniş.

İçeri girer girmez Alix'e seslenmeyi düşündü ama yapmadı. Büyükbabası kapının önündeydi.

"Nerede o?"

"Ön salon," dedi Caleb. "Ama önce belli bir konuyu görüşmemiz gerekiyor."

"Görüşürüz," dedi Jared, büyükbabasının yanından geçip ön odaya doğru yürürken. Alix'in bir eskiz defterine kıvrılmış, bir misafirhane planı üzerinde çalışıyor olacağını düşünmüştü ama öyle değildi. Yerde bağdaş kurmuş oturuyordu ve etrafı tozlu eski belgelerden oluşan kutularla çevriliydi. Kağıtlar ve bağlanmış mektup demetleri kanepeyi, masaları ve sandalyeleri kaplamıştı. Alix'in kucağında bir ayak uzunluğunda sararmış çarşaf yığını vardı.

"Merhaba," dedi usulca.

Başını kaldırdığında, sanki dünyadaki en harika görüntüyü görmüş gibi yüzünün aydınlanması, onu tekrar görmekten duyduğu mutluluğu gösteriyordu. Sıçradı, kâğıtlar yere düştü, iki kutunun üzerinden atladı ve ağzı onunkine değerken kollarını ona doladı. Öpüşmeleri derin ve neşeliydi. Birbirlerini çok özlemişlerdi ve dudakları ve dilleri bunu anlatıyordu.

"Beni düşündün mü?" diye sordu boynunu öpmek için hareket ederken. "Evet ve iki kere evet!" dedi başını geriye yaslayarak. "Sana anlatacak çok şeyim var. Dr. Huntley John Kendricks'i buldu ve bana onunla ilgili bazı belgeler getirdi ama henüz okumadım. Toby, Lexie ve ben düğün için bir sürü şey yaptık. Caleb da bana Kaptan'dan bahsetti."

Valentina ve kuzeni Parthenia hakkında ve-"

Jared ellerini Alix'in omuzlarına koydu ve gözlerinin içine bakabilmek için onu kendisinden uzak tuttu. "Caleb? Onu ne zaman gördün?"

"Dün, Pazar günü. O ve ben..." Alix, Caleb'la yaptıklarını nasıl anlatacağından emin değildi.

"Ne yaptın sen?"

"Özür dilerim ama birlikte dans ettik. , değil mi?
Gerçekten hiçbir anlamı yoktu."

Jared kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Sorun değil. Caleb'ın doğaüstü bir çekiciliğe sahip olduğunu biliyorum."

Alix rahatlayarak iç çekti. "Ve o mükemmel bir tarihçi. Anlattıkları o kadar etkileyiciydi ki sanki John Kendricks ve Parthenia Taggert'in evlendiği gece bu evin içini görmüş gibi oldum. Balmumu mumları gördüm ve lezzetli yemek kokuları aldım. Müzik de duydum, ama sonra dizüstü bilgisayarımda bir CD çalıyordum ve -Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bu evi terk etmemizi istiyorum. Şimdi."

"Yapamam." Ondan bir adım uzaklaştı. "Caleb bana Kaptan ve Valentina'nın nasıl tanıştıklarını anlattı. Gerçekten çok komikti ama daha sonra olanlar çok trajikti. Ona ne olduğuna dair *gerçeği* öğrenmeliyim." Alix etraflarını saran kutuları ve kâğıtları işaret etti. "Her şeyi gözden geçirip öğrenmem gerek- Hey! Ne yapıyorsun?"

Jared eğildi, Alix'i kaldırdı ve omzunun üzerine koydu. Kapıya doğru döndü. Büyükbabası oradaydı ve Alix'le işleri bu kadar ileri götürdüğü için özür dileyen bir ifade takınmıştı.

Jared adamı görmezden gelen bir bakışla Caleb'ın yanından arka kapıya yöneldi.

Alix, başı aşağıda ve poposu yukarıda, "*Shrek* anınızı bölmek istemem ama yatak odası üst katta," dedi.

"Yatağa gitmiyoruz. En azından şimdi. Birkaç günlüğüne Dilys'in evinde kalacağız."

"O zaman birkaç kıyafet almalıyım."

"Hiç ihtiyacın olmayacak," dedi onu evden çıkarırken. "Oooooooh," dedi. "Senin gelmeni dört gözle bekliyordum ama bu her saniye daha da iyi oluyor."

Jared, Ken ve Jilly'nin yanından ayrıldıktan sonra ilk konuşan o oldu. "Demek dünyadaki en güzel, zeki ve yetenekli genç kadının babası sensin."

"Evet," dedi Ken, kadının sözlerinden ve sesinden memnun kalarak. Daha önce bu kadar güzel bir kadın gördüğünü sanmıyordu. Oldukça inceydi, oval bir yüzü vardı ve üzerinde gül yapraklarından yapılmış olabilecek kadar narin görünen pembe beyaz bir elbise vardı. Elinde büyük bir güneş şapkası vardı. "Benimle aynı fikirde olan Jared mi?"

"Biliyor. Tüm aileme Alix'ten bahsetti, hatta bize onun çizdiği desenleri gösterdi."

Ken bir an için gülümseyerek öylece durdu, ama sonra kendine gelir gibi oldu. "Nerede benim terbiyem? İçeri gelmek ister misin, bize çay yapayım? Biraz çöreğim var."

"Downyflake'ten mi?"

Ken güldü. "Jared sana Nantucket hakkında *her şeyi* anlattı mı?"

"İyi şeylerden başka bir şey söylemedi. Hatta ailemizin burada bir ev almasını istiyor. En sondaki."

"ZAMANIN ÖTESİNDE?" Ken

sordu. "Evet, işte o."

"O halde bunu tartışmalıyız." Geri adım atarak ön kapıyı açtı. misafirhanenin kapısı.

Birkaç dakika sonra Ken ve Jilly , güzelce eskitilmiş sedir masada oturmuş, çöreklerini atıştırıyor ve çayın demlenmesini bekliyorlardı. Başları birbirlerine o kadar yakın eğilmişti ki neredeyse dokunacaklardı.

Jared'in Alix'i omzuna atmış onlara doğru yürüdüğünü ilk gören Ken oldu.

Jared, yüzünde olağan dışı bir şey olmadığını ima eden bir ifadeyle masanın yanında durdu. "Birkaç günlüğüne Dilys'e gidiyoruz," dedi. "O ada dışında olduğu için ev bize kalacak." Birinden diğerine baktı. "Siz ikiniz bizi özleyecek gibi görünmüyorsunuz."

"Hayır, gideceğimizi sanmıyorum," dedi Ken ayağa kalkarak. Jared'in bavulu yerdeydi ve Ken onu aldı. Onu kamyonetin arkasına koymak için yürüdü.

Jilly onları takip etti. "Sormam gerektiğini hissediyorum: Alix, iyi misin? Bu arada ben de Jilly Leighton, evlenmeden önce Taggert'tım."

Jared arkasını döndü, böylece Alix onu baş aşağı görebilecekti. "Tanıştığımıza memnun oldum ve ben iyiyim. Jared sadece dün sabahı akrabalarından biriyle dans ederek geçirdiğim için kıskanıyor."

Ken gülümsedi. "Peki hangi ? Wes mi?" "Caleb," dedi Alix ve Jared hep bir ağızdan.

Ken'in tek söyleyebildiği "Oh" oldu, sonra sesini alçalttı ve Jared'e baktı. "Lütfen kızımı götür ve istediğin kadar uzak tut. Elinden geldiği kadar."

"İhanete uğradım!" Alix dedi ki. "Kendi kanım tarafından ihanete uğradım." Ses tonundan tüm bunlardan oldukça memnun olduğu anlaşılıyordu.

Jared Alix'i kamyonete bindirdi, kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Ara beni," dedi Ken pencereden.

"Yapacağımın emin olabilirsiniz," dedi Jared, gözleri büyükbabasına duyduğu öfkeyi ele veriyordu. Şeride doğru geri geri gitti.

Ken ve Jilly tekrar yalnız kaldıklarında, "Jared bana pek çok kişiden bahsetti ama Caleb diye birinden bahsettiğini hiç sanmıyorum. Bu adamla ilgili bir sorun mu var?"

Ken onu masaya geri götürdü. Oturduklarında, "Sanırım bu tamamen olaya nasıl baktığınıza bağlı. Görüyorsunuz ya..." Ona baktı. Onunla tanışalı bir saatten az olmuştu ama ondan hoşlanmıştı. Görünüşü, hareketleri, sesi ona çekici geliyordu. Ama ona gerçeği söylerse kaçıp gitme ihtimalinden korkuyordu. Ama bazen, diye düşündü, her şeyi kazanmak için bir şeyleri riske atmak gerekirdi. "Caleb..." dedi yavaşça.

"Evet?"

"Caleb yaklaşık iki yüz yıl önce öldü."

"Aman Tanrım," dedi Jilly çikolata kaplı bir çörek alırken. "Şimdi bana her şeyi anlatmalısın. En başından itibaren."

Ken ona gülümsemekten kendini alamadı. Bir hayaletten söz edildiğinde bile çıldırmayan bir kadın! Hayatı boyunca neredeydi bu kadın? "Biraz daha çay?" diye sordu, daha da geniş gülümseyerek.

"Evet, lütfen, ama sanırım ikinci bir tencereye ihtiyacımız olacak çünkü her ayrıntıyı duymak istiyorum."

"Sanırım haklısınız. Her şey karımı, yani Alix'in annesini iş ortağımla yatakta bulmamla başladı."

"Senin için ne kadar kötü."

"Tarif edemeyeceğim kadar kötü."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi Jilly, kendi talihsiz evlilik deneyimini düşünerek, ama bundan söz etmedi. Bu Ken'in anlatma zamanıydı.

Onun gözlerinin içine baktı. Victoria'dan bu yana geçen uzun yıllar boyunca başka kadınlar da olmuştu ve iki kez evlenmeye çok yaklaşmıştı. Ama son anda korkup vazgeçmişti. Hiç kimseye Victoria hakkında, hatta Nantucket'ta geçirdiği zamanlar hakkında bile gerçeği söylemeye yaklaşmamıştı. Ve ünlü mimar Jared Montgomery ile olan bağlantısından hiç bahsetmemişti. En önemlisi de, eski Kingsley Evi'ne dadanan bir hayaletten hiç bahsetmemişti; kızının çocukken açıkça gördüğü ve yağmurlu bir günde dans gibi görüldüğü bir hayalet.

Güzel Jilly sabırla ona bakıyordu. Sanki dünya kadar zamanı varmış ve yapmak istediği tek şey onun hikâyesini dinlemekmiş gibiydi.

Ve Ken tek yapmak istediği şeyin ona söylemek olduğunu fark etti.

Üst kattaki pencereden Caleb onlara gülümsedi. "Evine hoş geldin Parthenia," diye fısıldadı.

Bölüm Yirmi İki

Jared sakın kalmak ve Alix'i korumak için elinden geleni yapıyordu. Alix'in bir hayaletle dans ettiğinden haberi olmadığını görebiliyordu ve bunu asla öğrenmesini istemiyordu. Eğer öğrenirse, histeri krizine gireceğini sanmıyordu ama kim emin olabilirdi ki? Sadece Izzy'nin düğününe kadar dayanması gerekiyordu, sonra Caleb gidecekti ve... Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Jared'i asıl rahatsız eden şey, büyükbabasının eskisinden çok daha fazla güce sahip gibi görünmesiydi. Caleb'le ilgili kurallar ve gerçekler yüzyıllardır Jared'lerden Jared'lere aktarılmıştı. "Onu görebileceğini kadınlara söyleme." "Yabancılarla ondan bahsetme." "Evden çıkamaz." "İnsanların önünde durabilir ama onlar onu göremez." Böyle devam eder, hiç bitmez.

Ama hiç kimse Caleb'ın biriyle *dans* edebileceğini ima etmemişti. Onlara dokunabileceğini. Omuzda garip bir el, yanaktan bir öpücük, evet, ama gerçek bir vücut teması değil.

Peki ya onun Alix'e geçmişten kesitler sunma yeteneğine ne demeli? Büyükbabasıyla hiç böyle bir şey yaşamamıştı, babası da ona böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Yanında Alix gördükleri hakkında konuşuyordu. "Tabii ki hepsi benim hayal gücümdü. Muhtemelen çok fazla film izlediğim için, ama bana anlattığı şeyi tamamen hayal ettim. İnanılmaz bir hikaye anlatıcısı! Sanki her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordum.

Hepsi. Sanki *oradaymışım* gibi. Ya da üzerinde gezinip aşağıya bakıyormuşum gibi. Ve bahsettiği insanların tanıdığım insanlara benzediğini hayal . Babam oradaydı ve-"

"Izzy'nin düğünü için her şey hazır mı?" Jared sordu. "O nasıl? Daha iyi hissediyor mu?"

Alix, Jared'in kendisi ve Caleb hakkında daha fazla şey duymak istemediğini anlamıştı. Onun kıskanç olduğunu söylediğinde alay ediyordu ama belki de doğrudu. Kıskanması için bir neden yoktu ama tamamen mantıklı davransa da davranmasa da onu üzmemek istemiyordu. "Izzy iyi gidiyor. Günde yarım düzine e-posta ve mesajlaşıyoruz ve iki günde bir arıyoruz. Kusmayı neredeyse bıraktı ama şimdi önüne gelen her şeyi yediğini söylüyor."

Jared arabasını Stop and Shop'un otoparkına çekti. " bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi. "En az üç gün yetecek kadar yiyecek alabilir misin?"

"Kıyafet yok ama yiyecek çok mu?"

Jared, "Onu çıplak karnından yiyeceğim," dedi ve Alix kamyonundan inerken güldü. O gider gitmez Ken'i aradı.

"O nasıl?" Ken telefona cevap vermek için dışarı çıkarken sordu. Jilly konukevinde çay ve sandviç yapıyordu. Jared, "Ne gördüğü hakkında hiçbir fikri yok," dedi.

"Kızım bir hayaletle dans etti ama bunu bilmiyor mu?"

"Bu doğru," dedi Jared. "Görünüşe göre büyükbabam ona geçmişle ilgili bir imgelem göstermiş. Valentina'nın kuzeninin evlendiğini görmüş."

Ken hâlâ hayaletin gerçek olduğu fikrine alışmaya çalışıyordu. Büyük evin arka tarafına baktı, gözleri her pencereyi arıyordu. Ama hiçbir şey görmedi ve buna sevindi. Bir hayalet görmekten pek hoşlanacağını sanmıyordu. "Ona olanlarla ilgili gerçeği anlatacak mısın?"

"Tabii ki hayır!" Jared öyle dedi. Büyükbabasının Izzy'nin düğün gününde dünyayı terk ettiğini söylemek istemiyordu. Bunu düşünmek çok acı vericiydi ve Ken'in bunu anlayacağından şüpheliydi. Dışarıdan gelenler "ebedi istirahat" gibi ifadelerle bayılırdı, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Hayaletten kurtulunca herkes mutlu olacaktı - insanlar hariç

Yani onu sevenleri. "Onu bir daha görmesini istemiyorum, bu yüzden Alix'i her dakika yanımda tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Kızım ile yaptığın şey de bu zaten," dedi Ken, babası gibi konuşarak.

"Benimle uğraşma!" Jared tersledi, sonra kendini sakinleştirdi. "Onun dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Her ne kadar onunla yalnız kalmak istesem de, bu onu konuşmaktan ve düşünmekten alıkoymayacak. Böyle devam ederse her şeyi anlayacaktır."

Ken onun haklı olduğunu biliyordu. "Tek duyması gereken Caleb adının ailenizde sadece bir kez kullanılmış olması, o zaman anlayacaktır. Benim kızım akıllıdır."

"Çok akıllıca," diye mırıldandı Jared, tıklım tıklım dolu otoparka bakarken. Arabalar çimlerin üzerinde, yolların üzerindeydi. Yaz mevsiminde market alışverişi yapmak, hayatınızı ellerinizin arasına almak anlamına geliyordu. "Jilly hakkında ne düşünüyorsun?" Ken cevap vermeyince Jared, "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Buradayım," dedi. "İlk görüşte aşka inanır mısın?"

"Bir ay önce bilmiyordum," dedi Jared. "Jilly'yi konuşturmalısın. Cale rahmetli kocasının -tırnak içinde söylüyorum- 'yalancı, hırsız bir canavar' olduğunu söyledi. Görünüşe göre o piç Jilly'nin ve çocuklarının tüm mirasını çalmış."

"Umarım çürür," dedi Ken nefesinin altından. "Dur bir dakika! Cale Anderson'dan mı bahsediyorsun? Victoria, onun *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde bir yuva yaptığını, sonra da yumurtalarından film çıkana kadar üzerinde oturduğunu söylüyor."

Jared kıkırdadı. "Teşekkürler, gülmeye ihtiyacım vardı ve bu doğru Cale. Dinle, Alix'in dikkatini dağıtmak için yardıma ihtiyacım var. Bu işi gerçekten çok seviyor."

Ken konuştuğunda sesi temkinliydi. "Yıl sonunda evinizden ayrılacağını unutmayın. O gittikten sonra, bir daha hayalet görmesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım," dedi Jared. "Izzy'nin düğününe kadar Alix'i oyalamam gerekiyor, sonra her şey değişecek ve hayır, sana nedenini söylemeyeceğim. Ondan sonra Alix benim. Sonsuza kadar. Sadece bir yılığına değil."

"Tamam," dedi Ken, sesi bunu duymaktan duyduğu sevinçle doluydu. "Jilly ile konuşacağım ve çok meraklı kızımın aklını hayaletinizden neyin alabileceğine dair bir fikri olup olmadığına bakacağım."

"Jilly'ye büyükbabamdan mı bahsettin?!"

"Yaptım," dedi Ken, "ve bu konuda bana herhangi bir sıkıntı verme yoksa Victoria'yı arar ve Caleb'den bahsederim."

Jared bu dehşeti hayal etmek için bir an durdu. "Benim gitmem gerek. Sen ve Jilly *hemen* bir şeyler bulmalısınız." Telefonu kapattıktan sonra Alix'i beklerken dikkatini dağıtacak bir şey bulmaya çalıştı ama bulamadı. Alix'in dolu bir market arabasıyla yaklaştığını görünce ona yardım etmek için öne çıktı.

Dilys'in evinde, kamyonun arkasına bir araba yanaştığında son yiyecekleri de indirmişlerdi. Arabayı sarışın güzel bir kadın kullanıyordu ve arka koltukta iki yaşlarında, araba koltuğuna oturtulmuş ve avazı çıktığı kadar ağlayan küçük bir çocuk vardı.

Jared eğilip yolcu camından kadına baktı. Alix onun arkasında duruyordu.

"Jared! Tanrıya şükür seni yakaladım!" dedi oğlunun gürültüsü üzerine. "Dilys burada değil, bu yüzden bakıcım yok. Tyler'ı sürüklemekten nefret ediyorum ve alışverişten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun, ama ona bakacak kimsem yok. Babası uzakta balık tutarken, bizi geçindirmek için para kazanmak üzere denizlerde savaşıırken, Tyler ve benim için çok zor-"

"!" Jared dedi ki. "Beni dövmek zorunda değilsin."

Alix onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama Jared'in arka kapıyı açışını, araba koltuğunun kemerini çözüşünü ve çocuğun neredeyse kollarına atlayışını izledi. Çocuğun ağlamayı hemen kesmesinden Jared'la iyi tanıştıkları anlaşılıyordu.

"Çantayı alsan iyi olur," dedi annesi. "İçinde telefon numaraları ve temiz kıyafetler var ve koltuğu da almalısın. Ne olur ne olmaz. Ve evet, sanırım ihtiyacı var ..." Küçük bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jared'in sesi alaycıydı.

Arabayı geri vitese takarken daha da geniş gülümsedi. Uzaklaşırken, "Jared, seni seviyorum" diye seslendi.

Alix köşeyi dönene kadar arabayı izledi, sonra çocuğu rahatça tutan Jared'e baktı. Koyu sarışın, sevimli bir çocuktı.

saçları ve iri mavi gözleri vardı. "Eski kız arkadaşın mı?" diye sordu, umursamaz görüldüğünü umduğu bir ses tonuyla. İçinden çığlık atıyordu. Lütfen onun eski sevgilisi ve bunun da Jared'in aşk çocuğu olmasına izin vermeyin.

"Hayır. Kardeşi ve ben aynı okula gittik. Beni seviyor çünkü bu çocuk güzel kokuyor. İşi ister misin?"

Alix bir an için onun ne demek istediğini anlayamadı. "Üstünü değiştirmesi gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ve hemen." Ağır çantayı omzundan indirdi ve ona uzattı. Alix çantayı aldı ama Jared çocuğu ona vermeye başlayınca geri adım attı.

"Korktun mu?" diye sordu alay ederek.

"Pek sayılmaz. Sadece daha önce hiç bebek bezi değiştirmedim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Jared ona birkaç kez göz kırptı. "Bugünlerde o süslü okulunuzda ne öğretiyorlar?"

"Hayat nasıl kazanılır," dedi Alix gülümseyerek.

"Ama kazandığınla ne yapacağın belli değil. İçeri gel de sana harika bez değiştirme sanatını öğreteyim."

"Eğer tekrar öğretmenlik yapıyorsan, bu Montgomery olmalı." "O adam mı? Akşam yemeğinde smokin giyiyor."

Eve girdiklerinde, Alix'in inanmadığı bir şekilde, çocuk bezinin değiştirilmesini istemedi. Filmlerde ve televizyonda, bezi biraz bile kirlendiğinde ağlayan çocuklar yok muydu? Ama Tyler öyle değildi.

"Onu yatağa yatıralım mı?" diye sordu.

"Kirletirsek Dilys bizi öldürür," dedi Jared, şimdi aşağı inmek için mücadele eden çocuğu tutarak.

"Git! Git!" diye bağırdı Jared'in kaburgalarına tekme atarken.

Jared, "Dolaba bak ve şu eski mavi battaniyeyi çıkarıp halının üzerine ser," dedi. "Ve ılık suyla ıslatılmış bir el bezine -hayır, iki tane- ihtiyacım olacak."

Alix battaniyeyi alıp yere serdi, sonra da ıslak bez almak için banyoya koştu. Bütün bunlar dağınık bir bezi değiştirmek için miydi?

Oturma odasına döndüğünde Jared Tyler'ın şortunu çıkarmıştı ve Alix şortun temiz olmadığını gördü. Çantayı karıştırdı ve bir bebek bezi çıkardı, sonra kanepenin koluna oturup izledi.

Jared bir eliyle onu tutarken ve diğeri eliyle de çok kirli bezini çıkarırken Tyler gülüyordu.

Alix'in ilk düşüncesi bu kadar küçük birinin nasıl bu kadar çok üretebildiğiydi. Jared onu temizlemek için bezi ve bezleri kullandı ama...

"Bak," dedi Alix. Tyler arkasını döndüğünde, sırtına kadar uzandığını, neredeyse saçlarına kadar geldiğini gördü.

"Tamam dostum," dedi Jared, "hadi seni duşa sokalım." "Küvet daha iyi olmaz mıydı?" Alix sordu.

"Temizlemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Jared yarı çıplak çocuğu kol mesafesinde tutarken, ana banyoya gittiler. Alix battaniyeyi ve şortu kaldıracaktı ama Jared onu çağırdı.

"Soyunmama yardım eder misin?" dedi içeri uzanıp duşu açarken. "Onu serbest bırakamam yoksa evin her tarafına yayılır, o yüzden ben de onunla birlikte gireceğim." Kolunu Tyler'a sımsıkı saran Jared, Alix'in gömleğini başının üzerinden çıkarabilmesi için eğildi.

Alix, Jared'in kot pantolonunu çıkarmaya yardım etmeye başladığında, çocuk neredeyse kaçıyordu ama Jared onu yakaladı. Ne yazık ki Tyler'ın üzerindeki pislik şimdi Jared'in çıplak göğsünün ön tarafına da bulaşmıştı.

Alix gülmekten kendini alamadı.

"Onu cesaretlendirme," dedi Jared ama gülümsüyordu. Hâlâ Tyler'ı tutarken, çocukla birlikte duşa girdi ve bir kalıp sabun aldı.

Alix ikisine de baktı, ikisi de çıplaktı, ikisi de güzeldi. Hayatında hiçbir zaman onu bu kadar etkileyen bir manzara görmemişti. Yeryüzündeki hiçbir bina bu adamla bu çocuğun mükemmelliğine denk olamazdı. Aralarındaki şefkat, nezaket ve sevgi etraflarında bir parıltı yaratıyor .

Bir an için yere yığılmamak için lavaboya tutunmak zorunda kaldı. "Ben..." diye başladı. "Ben ..." Hayal meyal oturma odasını işaret etti.

"Sabunu yemek yok," dedi Jared Tyler'a. "Ve gözlerini kapalı tut. Tüm vücudunu şampuanlamam gerekiyor."

Alix battaniyeyi ve giysileri çamaşır makinesine koymak için odadan çıktı ve bebek bezini dışarıdaki çöpe attı.

Banyoya geri döndüğünde, Jared ıslak ve kaygan Tyler'ı ona uzattı. "Onu sen giydirebilirsin. Saçımı yıkamam lazım."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum-" Alix başladı ama Jared dinlemiyordu. Raftan bir havlu alarak çocuğu kucağına aldı.

Tyler bezinin değıştirilmesinden hoşlanmıyordu ama tekrar giydirilmekten de *nefret ediyordu*. Alix onu yatağı yatırmayı başardı ve Tyler hemen yuvarlanıp kapıya doğru koştu. Alix onu yakaladı, tekrar yatağı yatırdı ve bir eliyle göğsünde diğeri eliyle de bez çantasından giysilerini çıkardı.

Tyler, Alix'in elinden için çırpınırken kahkahalarla gülüyordu. Onu tutarken bezini nasıl takacağını bulmak kolay değildi. Bezi onun altına sokar sokmaz, Tyler yuvarlanıyor ve Alix onu geri çekiyordu. Bezi yerleştirdi, sonra yapışkan şerit sol başparmağına yapıştı ve . Birincisi yerinden çıkmadan diğeri yerine oturtması gerekiyordu.

Sonunda giydiğinde, Tyler ona yaramaz gözlerle baktı, ama Tyler kez daha kaçmadan önce yakaladı. "Oh, hayır, yapamazsın. Şimdi kıyafetler gelsin!" Kötü bir cadı gibi kıkırdayan bir ses çıkardı - bu da Tyler'ın gülmekten histerik hale gelmesine neden oldu.

Alix sonunda ona tişörtünü ve şortunu giydirdiğinde, zafer kazanmış bir ifadeyle ona baktı. "İşte, şimdi. Temiz olmak iyi hissettirmiyor mu? Hadi sandaletlerini giy."

Bir açıklık gören Tyler yıldırım hızıyla yuvarlandı ve bir saniyeden kısa bir sürede yataktan kalktı. Kapı aralığında duran Jared'in yanından koşarak geçti. Üzerinde sadece kot pantolonu ve boynunda bir havlu vardı.

Alix yatağın kenarına oturdu, sonra kollarını iki yana açarak yatağın üzerine uzandı. "Çok yorgunum."

Tyler'ın aynı şekilde hissetmemesi çok kötüydü. Jared odadan çıkarken onu yakaladı, sonra da Alix'in yanındaki yatağı fırlattı. Jared diğeri taraflarına uzandığında, Tyler hemen bağırmağa başladı, "Bas! Bas!"

Jared inledi. "Sadece altı kelime biliyor, neden bu da onlardan biri olmak zorunda?"

"Bu ne anlama geliyor? Birinin adı mı?"

Jared yastıkları üst üste dizip üzerlerine uzanırken, "Çok şanslı olmalıyım," dedi.

Alix, Jared'in yastıkların üzerine uzanarak vücudunu yatağın bir ayak üstüne koymasını izledi. Tyler bir kahkaha çılgılığıyla Jared'in göğsüne doğru eğildi ve küçük, sağlam vücudunu sertleştirdi. Jared çocuğa bench press yapmaya başladı. Yastıklar Jared'in kollarının kaburgalarından aşağı inmesi içindi.

"Sanırım gidip yemek hazırlayacağım," dedi Alix gülerek ve kalkıp odadan çıkarken.

Jared ve Tyler mutfağa vardıklarında, Jared kollarının ağrıdığını söylerken, Alix Dilys'in büyük tavalardan birinde karides ve pirinç karıştırıyordu. Jared Tyler'ı büyük büyükbabası tarafından yapıldığını söylediği sağlam ahşap sandalyeye oturttu ve çocuğa peynir ve kraker yedirmeye başladı.

Alix, Caleb'in Valentina'nın günlüğü hakkında ona söylediklerini Jared'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Sonunda, yağmur durup güneş açmaya başladığında, Caleb ona günlüğün muhtemelen nerede saklı olduğunu söylemişti. Bir dakika sonra Caleb tavan penceresine doğru baktı ve gitmesi gerektiğini söyledi.

"Sen bir vampirsin ve güneş seni parlatıyor mu?" diye sormuştu alay ederek.

"Onun gibi bir şey." Caleb gittikten sonra tavan arası artık büyülü görünmüyordu. Sadece büyüktü ve çok fazla sırla dolu çok fazla kutuyla doluydu. Alix bir an için küçük kanepede oturup mum ışığının ve müziğin geri gelmesini diledi. Partideki kadınlar uzun elbiseleri içinde çok güzel görünüyorlardı.

Çok geçmeden açlık Alix'i aşağıya indirdi. Mutfak masasında yemek yerken, gördüğü ve duyduğu her şeyi düşündü. Ve saatler geçtikçe, tüm bunların gerçek olduğu fikri kayboldu. Yaşadıklarını sanki izlediği bir filmmiş gibi hatırlamaya başladı.

Alix pirinci karıştırırken Jared'e, "Caleb Valentina'nın günlük tuttuğunu söyledi," dedi.

"Öyle mi yaptı?" Jared sordu ama ilgilenmiş gibi görünmüyordu. "Şu kutuyu uzatır mısın?"

Alix ona su krakerlerini uzattı. Kıskançlık başka bir şeydi ama bu anlatılması gereken bir bilgiydi, o yüzden devam etti. "Caleb, Valentina'nın günlüğünün sabun yaptığı çamaşırhanenin bodrumundaki bir fırında saklı olduğuna inandığını söyledi. Ev yandığında o binanın da yandığını söyledi."

"Orada hiç ek bina olduğunu duymamıştım."

Alix karides ve pilavı kaşıkla bir tabağa koydu. "Caleb, Parthenia'nın arazinin lavabonun nerede olduğunu gösteren bir haritasını çizdiğini söyledi. Oturma odasına taşıdığım kutularda bulmaya çalıştığım şey de buydu. Parthenia'nın haritasını bulabilirsem belki günlüğü kazabiliriz ve Valentina'nın gizemi çözülür. Ama o kutulardaki tüm malzemeyi incelemek haftalar alacak. Belki sen bana yardım edebilirsin diye düşünüyordum."

"Tyler'bir saniye göz kulak olup sandalyeden atlamadığından emin olur musun?"

Jared ayağa kalkarken Alix, "Elbette," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

Ama cevap vermedi. Onun yerine dizüstü bilgisayarıyla döndü ve onu açtı. "Belki Parthenia Warbrooke'taki insanları göstermek için bir harita çizmiştir ve belki de Jilly'nin elindeki mektuplarda vardır."

"Ne kadar iyi bir fikir," dedi Alix, tüm o eski kutuları karıştırma zorunluluğundan kurtulma ihtimaline bile gülümseyerek.

Jared, Jilly'den bir harita istemesi için Ken'e bir e-posta gönderdi. Bilgisayarı kapattı ve Alix'e baktı. "Artık Caleb hakkında konuşmayı bir süreliğine bırakabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Alix ama kaşlarını çatmak için arkasını döndü.

Yemekten sonra Tyler'ın annesi aradı ve lütfen Tyler'ı bu gece tutup tutamayacaklarını sordu. "Benim için sorun değil," dedi Jared, "ama Alix'e bir sorayım." Ona isteğini söyledi ve Alix de hemen kabul etti. Mutlu küçük çocuğa bağlanmaya başlamıştı.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Alix suya bakarak. Tyler'ı gece için Jared'in dolaptan çıkardığı bir beşiğe yatırmışlardı. Evin her kapısı ve penceresi açıktı, böylece bir ses çıkarırsa onu duyabilirlerdi. Kumlu arka bahçede ters dönmüş üç kayıktan biri olan eski bir ahşap kayığa yaslanmıştı. Jared'in başı kucağındaydı ve onun saçlarını okşuyordu. "Hayatımda hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum," dedi.

"İyi mi yoruldu, kötü mü?" diye sordu.

"Çok, çok iyi." Evin arka tarafına baktı ve Jared Montgomery tasarımının güzelliğine bir kez daha hayran kaldı. "Nasıl oldu da bu evin tadilatını tasarlamamız için size verildi? Çok gençtiniz."

Jared anılarına gülümserken gözlerini kapalı tuttu. "Babam yıllarca eski evimizin dağılmasından şikayet etti ama bu konuda ne yapacağından emin değildi. Yan tarafa ekleme mi? Ya da bir kat mı çıkmalıydı? Bir mimar tutmak mı? Bu fikri en az seviyordu çünkü çok pahalıya mal olacaktı."

"Ama o sana sahipti."

"Ona bunu söyleten neydi bilmiyorum ama bir gün bana döndü ve 'Seven, neden bana bir kamyon dolusu para kazandırmıyorsun ve ek binayı *sen* tasarlamıyorsun? Sadece şaka yapıyordu ama ben onu ciddiye aldım."

"Kaç ?"

"On bir," dedi Alix'e bakarken.

Gözlerinin ne söylediğini biliyordu. Babasının ölümünden bir yıl önceydi. "Ne yaptın?" diye sordu usulca.

"Bu fikri saplantı haline getirdim. Üç gün boyunca uyumadım. Nasıl çizeceğimi ya da ölçeceğimi bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum ama eskizler yapmaya başladım."

"Her şey beyninin içindeydi."

"Sanırım öyleydi. Annem uyumadığımı ve neredeyse hiç yemek yemediğimi biliyordu ama bunu babama söylemedi. Bunun yerine, dördüncü gün en sevdiğimiz akşam yemeği olan deniz tarağı ve ızgara mısır koçanı yaptı, sonra da babama ne çizdiğimi göstermemi söyledi."

"Gergin miydin?" Ona şapel modelini ilk gösterdiğinde neler hissettiğini düşünmeden edemedi: heyecanlanmıştı ama aynı zamanda

Korktum.

"Çok gergindim. Yetişkinlere yönelik bir şey yaptığımı biliyordum ve ilkel çizimlerime gülseydi ne yapardım bilmiyorum."

"Ama yapmadı."

"Hayır. Babam harika olduklarını düşündü ve gelecek yıl inşa etmeye başlayacağımızı söyledi. Ama ..." Jared omuz silkti.

İkisi de ne düşündüklerini söylemek zorunda kalmadı, Jared'in babası ölmüştü ve ev yıllar sonra Ken ortaya çıkana kadar tadilat görmemişti.

Ona tekrar baktığında, gözleri mavi bir ateşle onunkileri deliyor gibiydi ama bu sefer gördüğü şey şehvet değildi. "Ne?" diye sordu, adamın ona ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştı.

"Bazen her şey doğrudur ve siz bunu bilirsiniz. Bu eski ev bir barakadan biraz daha fazlasıydı ama ben onu gelecekte olduğu gibi görebiliyordum. Tek yaptığım görebildiğim şeyi çizmekti. Bu mantıklı mı?"

"Çok mantıklı," dedi ama adam başka bir yere doğru gidiyor gibiydi ve nereye gittiğini bilmiyordu.

Gözlerini kapattı. "Pek çok kız arkadaşım oldu," dedi usulca.

Alix nefesini içine çekti. Bu hikaye gerçekten onlar hakkında mıydı? Hakkında

Onu mu?

Ona baktığında gözleri o kadar yoğundu ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Bazen sadece *bilirsin*. Binalar ve insanlar hakkında bir şeyler biliyorsun."

"Evet, biliyorsun," diye fısıldadı Alix.

Tyler bir çığlık daha sonra ne olacağını bilmiyordu.

Jared ayağa kalkıp içeri koştu, Alix de hemen . Yatak odasında Jared çocuğu kucağına alıp sakinleştirirken Alix geride durdu.

"Kötü rüyalar mı gördün, küçük adam?"

Tyler Jared'dan uzaklaştı, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı, sonra yana düştü. Alix'in ona sarılmasını istedi.

"Ah, kadınların rahatlığı," dedi Jared. "Çok iyi anlıyorum. Oturma odasında büyük bir rocker var. Senin için çok ağır değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Alix, ağır çocuğun ona sarılma şeklini severek.

O ve Tyler sandalyeye yerleştiklerinde Jared geri çekildi ve birbirlerine sarılmış halde onlara baktı. "Bundan çocuk istediğinizi çıkarabilir miyim?"

Alix'in aklına gelen ilk şey bu soruyu geçiştirmek ve şaka yapmak oldu. Erkekler genellikle bir kadını tuzağa düşürmek için böyle bir şey sorarlardı. Eğer kadın bir gün çocuk istediğini söylerse, erkekler bunu onun peşinde olduğu anlamına gelirdi. Ama Jared onun çıktığı erkekler gibi değildi. Sorumluluktan kaçmayan, yetişkin olmaktan korkmayan bir *erkekti*. Bir nefes aldı. "Ehliyetimi ve işimi aldıktan sonra, sanırım bebek vagonuna atlamak istiyorum."

Adam bir şey söylemedi ama dönerken gülümsediğini gördü.

Tyler'ı tekrar uyutmaları bir saatten fazla sürdü. Jared onu Alix'in elinden aldı ve yatağına geri götürdü. Saat aslında geç değildi ve Alix'in aklında şarap kadehleri ve sevişme hayalleri vardı ama cep telefonunun ışığı yanıp sönüyordu. Arayan babasıydı ve Jared odaya geri döndüğünde mesajını okudu. "Babam Jillynin sana haritanın bir kopyasını gönderdiğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Jared dedi ki. "Sabahleyin ben..." Alix'in yüzüne bakarken sözlerini yarıda kesti. Hemen görmek istiyordu. "Tamam, dizüstü bilgisayarım nerede?"

Alix'in elindeydi zaten. Haritanın bir kopyasını çıkarmak biraz zaman aldı. Dilys'in yeni bir yazıcısı vardı ve onun diskini bulamamışlardı, bu da sürücüyü indirmeleri gerektiği anlamına geliyordu ve tabii ki ilk iki denemelerinde çalışmamıştı. Alix bilgisayar konusunda Jared'den çok daha iyi olduğunu çoktan öğrenmişti ve yazıcının çalışmasını sağlayan güncellemeyi bulan da o oldu. Haritanın çıktısını alabildiklerinde ikişer kadeh şarap içmişlerdi, saat neredeyse gece yarısıydı ve esniyorlardı.

Jared kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Hepsi bunun için." Ailesine mektup yazan genç bir kadın tarafından tüy kalemle çizilmiş basit bir krokiydi. North Shore'daki evin ve üç ek binanın yerini belli belirsiz gösteriyordu. "Neden koordinatları çizmesi için bir haritacı tutmamış? O dönemde Nantucket'ta düzgün bir harita yapabilecek yeterince adam vardı.

Ona değecek herhangi bir ikinci kaptan haritasını çıkarabilirdi. Bu Şeyle kim nasıl bir Şey bulabilir ki?"

Alix kağıdı onun elinden aldı ve masanın üzerine koydu. "Parthenia bunu ailesi için çizdi. İki yüz yıl sonra birinin buna ihtiyaı olacağını düşünmemişti. Hadi, yatağa gidelim. Yarın bütün gün kadınlardan ve haritalardan Őikyet edebilirsin, çünkü bölgeye gidip lavabonun yerini bulmaya çalışacağız."

"Belki de bu konuda beklemeliyiz, Şikayet etmiyorum. Ben-"

Jared'in yapmadığını söylediği Şeyi yapmasını engellemek için parmak uçlarında durup onu öptü, sonra da yatak odasına götürdü. Jared'in i çamaŐırlarına kadar soyunması ve Alix'in büyük tiŐrtlerinden birini giymesi sadece birkaç saniye sürdü. Kendi kıyafetleri yoktu ve Dilys'in dolabını karıŐtırmayı düşünemeyecek kadar yorgundu.

"Şimdi, nerede kalmıŐtık?" Alix onu öpmeye başlarken geri çekildi ve ona baktı. Gözlerinde mavi bir ateş yoktu. Aslında daha çok puslu mavimsi gri bir sis gibiydi. Ama sanki onunla sevişmek üzereymiş gibi kolunu ona dolamıştı. Alix onu yavaŐca yatağa geri itti, yorganı üzerine örttü ve alnından öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve anında uykuya daldı. Alix uykuya dalmadan önce, bu sarılmanın tüm seviŐmelerinden daha romantik, daha samimi olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Alix küçük bir elin ağzına vurmasıyla uyandı. İlk başta nerede olduğunu hatırlamıyordu. Uyku zihninden silindiğinde, Tyler'ın gece bir ara beşiğinin sınırlarından onlarla birlikte yatağa tırmandığını gördü. İki yetişkinin ortasındaydı, yan yatmıştı, yani vücudu ikisinin de üzerindeydi. Jared yan yatmış, yüzü Alix'e dönüktü, kollarını açmış, sanki onları koruyormuş gibi hem onu hem de çocuğu sarmıştı.

Alix gülümseyerek kendini dikkatlice kurtardı ve bir an durup onlara baktı. Birlikte o kadar tatlı görünüyorlardı ki telefonunu eline aldı ve bir fotoğraflarını çekti. Mutfığa doğru ilerledi, raftan Dilys'in yemek kitaplarından birini aldı, bisküvi tarifi buldu ve yapmaya koyuldu.

Kabarık hamuru sıvazladı. Nerede olduğu ve kiminle birlikte olduğu hakkındaki hoş düşüncelerine rağmen, hayal kırıklığına uğramış hissetmekten kendini alamıyordu. Caleb'in ona anlattıkları ve gördükleri hakkında Jared'a söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki, ama bir türlü zaman bulamıyordu. Ama Jared bunu onun için kolaylaştırmıyordu. Ne zaman Caleb'den bahsetse, Jared'in üzerine bir kepenk kapanıyordu sanki. Yüz ifadesi sanki onun söyleyeceklerini dinlemeyi reddediyormuş gibi mesafeli bir hal alıyordu.

Ama bunun önemli olduğunu biliyordu. Eğer aile Valentina'nın ortadan kayboluşunu, evin

bütün bir yıl boyunca ada dışından birine vasiyet etti, sonra Alix'in bildiği şey söylenmesi gerekiyordu.

Ayrıca Alix'in cevaplanmasını istediği pek çok soru vardı. Birincisi, Caleb kimdi? Neden onunla tanıştırılmamıştı? Jared'e o kadar benziyordu ki yakın akrabası olduğu belliydi ama ondan bahsedildiğini duymamıştı. Adada mı yaşıyordu?

Asıl soru şuydu: Caleb bildiklerini neden ailesine anlatmamıştı? Jared'e Valentina'nın bir günlük tuttuğu ve Caleb'in günlüğün nerede saklı olduğunu bilebileceği söylenmemişti. Jared Parthenia'nın haritasından da haberdar değildi. Caleb tüm bunları neden bir yabancı olan Alix'e anlatmıştı? Bir aile kavgası mı vardı? Ama bu doğru olsaydı, Caleb Kingsley Evi'nde dolaşmakta kendini özgür hissetmezdi. Yoksa Jared'in uzakta olduğunu bildiği için mi ortaya çıkmıştı?

Alix, Caleb'le tanıştığı günün ertesi sabahı eski belgelere bu kadar dalmamış olsaydı, Lexie'yi arayacak ve daha fazla ayrıntı öğrenecekti. Alix eline geçen ilk fırsatta Jared'i aklından geçen her soruyla bombardımana tutacaktı. Cevaplara ihtiyacı vardı!

Bisküviler bittiğinde Alix, Jared'i sorularını yanıtlamaya zorlama konusundaki kararlılığını güçlendirmişti. Vasiyetnamede Alix'in Valentina'yı araması ve bunu yaparken Caleb'i de dahil etmesi gerektiği yazıyordu.

Bisküvileri fırından çıkarırken, başını kaldırıp Jared'ı gördü, üstsüzdü ve Tyler uykulu bir şekilde ona sarılmıştı. Gerçekten çok güzel bir manzaraydı.

"Koku bizi uyandırdı," dedi Jared. "İlk başta öldüğümü ve cennete gittiğimi sandım."

İkisini görünce Alix'in çelik gibi kararlılığı onu terk etti. Bir çocuğu beslemek Caleb ve onun gizemlerinden daha önemliydi. "Sence Tyler pastırma ve yumurta yer mi?"

Jared çocuğu mama sandalyesine oturtuyordu. "Dün bezine koyduğu şeyin ağırlığına bakılırsa, sanırım kahvaltıda bütün gergedan kızartması yiyor." Çarşaftan bir bisküvi aldı, soğuması için elden ele savurdu, parçaladı, tereyağladı ve Tyler'a verdi. İlk ısırıktan sonra çocuk güldü ve takdirle topuklarını yere vurdu.

Jared oturup bir sıcak bisküvi daha alırken, "Ben de öyle hissediyorum," dedi. "Düşünüyordum da," dedi Dilys'in ev yapımı çilek reçelini sürerken, "sen ve ben Warbrooke'a gidip orada birkaç gün geçirmeliyiz. Izzy'nin düğününden önce bile gidebiliriz. Şu eski Montgomery evine bir göz atmalı ve kat planını kâğıda dökmeliyiz. O ce'deki çocuklardan bazılarını oraya gönderebilirim ama..."

Söyledikleri kulağa kadar harika geliyordu ki -özellikle de sık sık "biz" demesi- Caleb ve Valentina Alix'in aklından uçup gitmiş gibiydi. "Ama yeni akrabalarını tanımak istersin."

"Ben yapardım. Mike Taggert ve ben iyi anlaştık ve sana ikiz kardeşi Kane'in Cale Anderson ile evli olduğunu söylemiştim."

"Anneme söyleme ama onun kitaplarını seviyorum."

"Tamam, ama Lexie'ye onunla tanıştığımı söylemeyeceğine söz verirsen. İsterik olur. Bir keresinde Lex, Cale'in son romanını çıktığı gün almak için Hyannis'e gitmişti."

"Gerçekte nasıl biri?"

"Zeki, komik, anlayışlı. O küçük ve kocası bir ayı kadar. Tüm Taggert'ler iri yarı, ağır adamlar, Montgomery'ler ise benim gibi."

"Uzun boylu, sırık gibi ve güzel mi?"

Jared güldü. "Dün burada genç Tyler'ın teklifleriyle kaplandığımda böyle düşünmemiştin."

"Özellikle de o zaman. Aslında daha güzel bir manzara gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Öyle mi?" O mavi ateş gözlerine geri döndü ama sonra Tyler güldü ve bir parça tereyağlı bisküvi fırlatarak Jared'in burnuna çarptı. "Moral bozucu bir şeyden bahsediyoruz!"

Alix yaklaştı ve Jared'i uzun uzun öptü. "Ruh *halimi* bozmadı."

Jared Tyler'a baktı ve başını salladı. "Kadınları anladığını söyleyen her erkeğin yalancı olduğunu öğreneceksin." Tekrar Alix'e baktı. "Valentina'nın günlüğünü bulmaya hazır mısın?"

Alix'in gülümsemesi derindi. Caleb hakkında düşünüyordu. "Bana yaklaşık on dakika ver. Bir paket çocuk bezi alırsanız diye düşünmüştüm. Sence yeterli olur mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu paketler o kadar büyük ki kamyonumu denize sürsem yüzer."

"Doğru, ama bu Tyler için yeterli olacak mı?"

Ona, yüzündeki, saçındaki ve önündeki yumurtaya, süte, reçele ve tereyağlı bisküviye baktılar.

"olmak için ikinci paketi alacağız," dedi. "Ben ilgileniyorum ve biraz havlu da alacağım."

"Harika bir fikir," dedi Jared çocuğu sandalyeden çekip mutfak lavabosuna yönelirken. "Ona temiz bir gömlek getirebilir misin?" diye seslendi Alix'e.

Ama kadın ondan önce davrandı ve konuşmasını bitirmeden önce ona bir tane uzattı.

"Teşekkürler anne," dedi alnından öperken. Alix gülümseyerek uzaklaştı.

Tyler için gereken her şeyi kamyonete yerleştirmek, bölgeye gitmekten daha uzun sürdü. Araba koltuğunu nasıl bağlayacaklarını bulmanın mühendislik diploması gerektirdiğine karar verdiler.

"Eskiden eğitimimin bir değeri olduğunu düşünürdüm," dedi Alix yerde durup Jared'in emniyet kemerini tutmak için kamyonun koltuğuna doğru eğilirken. Tyler motoru çalıştırmaya çalışıyordu.

"Okulda benimkinin önemli olduğunu düşünemeyeceğim kadar çok uzun bacaklı kız vardı."

"Beni rahat bırakın!" Alix inleyerek söyledi. "Tyler, tatlım, onu yeme."

Jared çocuğu gaz pedalından çekti, araba koltuğuna oturttu ve koltuğu bağladı. Alix arabaya kapıyı kapatırken "Herkes hazır mı?" diye sordu.

"Hepimiz uzun bacaklı yaratıklar olarak gitmeye hazırız. Değil mi Tyler?" Güldü, küçük güdük bacaklarını tekmeledi ve "Hadi! Hadi!" dedi.

Jared, "Baş üstüne, Kaptan," dedi ve arabayı garaj yolundan çekti.

Kuzey Sahili'ne vardıklarında, Twig'in adamları orada çalışıyorlardı. Hemen ikisi bir yığın hurda odun toplayıp gölgeye koydu ve Tyler da odunların yanına koştu.

Alix şapeli bir süredir görmemişti ve orada öylece kalakaldı. Kendi tasarımının hayata geçtiğini görmek neredeyse dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Yapı henüz tamamlanmamıştı ama

şapelin bitmiş halini gözünde canlandırabiliyordu. Dış cephe, pencereler, kapılar, çan kulesi, hepsi tıpkı zihninde gördüğü gibiydi.

"Beğendin mi?" Jared onun arkasından sordu. "Hem de çok."

Ellerini onun omuzlarına koydu ve sıktı. Bir mimar olarak, onun nasıl hissettiğini biliyordu.

"Tamam," dedi, "bu kadar hayal yeter. Hadi işe koyulalım." Elinde Parthenia'nın haritasını tutuyordu. "Kimse bu şeyden bir şey bulamaz ama-"

"Bu nedir?" Alix lavabonun yanına çizilmiş bir dikdörtgeni işaret etti. Dün gece çizime bakmaktan fazlasını yapamayacak kadar uykuluydu.

"Sabun yazıyor. Sanırım Valentina sabunlarını orada saklıyordu."

Alix krokiyi aldı, evin ön tarafını denize doğru gösterdi, sonra sağ tarafına baktı, lavabonun çizildiği yere. Mesafe belirtilmemişti, bu yüzden arazi oldukça büyük olduğu için elli metre ya da yüz metre olabilirdi.

Lavabonun yakınındaki tek şey, iki yuvarlak daire ile bunları birleştiren bir dikdörtgenden oluşan ve yanında SOAP yazan komik küçük bir simgeydi.

Alix ve Jared birbirlerine baktılar, ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

ama evin batısında, yüzden o tarafa doğru yürüdüler. Yüzyıllar zemini vahşi küçük çalılarla kaplamıştı ve bu çalıların arasından yavaşça ilerliyordu.

Evden biraz uzakta, Alix göğüs yüksekliğinde bir kaya ve onun yanında bir tane daha gördü. Adada uzun zaman önceki bir buzuldan arta kalan bazı kayalar vardı ve bu ikisi arasında sadece altı metre vardı.

"Burada düzleştirilmişler," dedi Alix, elini ilk kayanın tepesinde gezdirerek. Birisi üst yüzeyde yer yontmuştu ve diğer kayada da buna benzer bir yer vardı. Belli belirsizdi, bir insanın fark edebileceği bir şey değildi, ama yontulmuş yerlerde bir masa üstü tutulabilirdi.

Jared haritaya baktı. "Eğer bu bir masa olsaydı-"

"Ya da kuruyan sabun kalıplarını tutmak için açık raflar," dedi Alix.

"Doğru. O zaman çamaşırhane ..." Yaklaşık üç adım attı. "İşte." Aşağı uzanarak kumlu topraktan bir taş çıkardı. Yuvarlak bir taşı, şöminede kullanılan türdendi ve altında çok eski bir paslı metal parçası vardı. Büyük bir leğenin kulpuna benziyordu.

Alix gülümsedi. "Görünüşe göre Parthenia iyi bir harita çizmiş." Jared tek taraflı bir sırtıma yaptı.

"Petticoat Row yeniden hüküm sürüyor!"

Jared güldü. "Övünmeyi bırak da gidip biraz kürek getirelim. Bunun elle kazılması gerekiyor."

Twig'in adamları çamaşırhaneyi bulmaya yardım etmek için çalışmayı durdurdu. Yıllar boyunca tadilat yaptıkları eski evlerde pek çok eser bulmuşlardı - sikkeler, fildişi, düğmeler, ama ne kadar çok şey bulurlarsa bulsunlar, her biri ilgi çekiciydi.

Arazide bir zamanlar bir bina olduğunu görmek için fazla kazmaya gerek yoktu. Birkaç parça yanmış kereste, kırık porselen ve daha fazla hurda metal vardı. Yaklaşık bir saat sonra bodrum katının taşları ortaya çıktı. Büyük şöminenin temelini nerede olduğunu görebiliyorlardı ve orayı kazmaya başladılar.

Adamlar sırayla önce kovayı, sonra da el arabasını doldurdular. Alix, Tyler'la birlikte bir ağacın altında kaldı, onu oyalamaya çalışıyordu, böylece ayak altında dolaşmayacaktı. İlk başta onu temiz tutmaya çalıştı ama kısa süre sonra bunun mümkün olmadığını anladı. Öğle yemeği için ara verdiler ve bir saat sonra tekrar başladılar. Yavaş ilerliyorlardı, çünkü eski taşların onları yerinde tutmak için toprağa ihtiyacı vardı. Taşları sağlamlaştırmak için kalıplar inşa etmek üzere üç kez durmak zorunda kaldılar. Takviye malzemesi almak için Island Lumber'a iki kez gidildi.

Jared Alix'i aradığında öğleden sonra olmuştu. "Sanırım bir şey bulduk."

Tyler'ı aldı ve şimdi etkileyici derecede büyük olan deliğe gitti. Jared ve fayansçı Dennis çukurun dibindeydi. Kalın duvarlardan bazı taşlar düşmüştü ve adamlar molozların içinde duruyordu. Jared ortaya çıkardıkları şeyi göstermek için geri çekildi. arkasında, taşın derinliklerine yerleştirilmiş paslı bir demir kapı vardı. Bütün adamlar deliğin üzerinde durmuş, aşağıya bakıyorlardı,

ve izliyordu. Marangoz Dave, Jared'e bir levye uzattı. Alix'e bir göz attıktan sonra kapıyı açtı.

Adam içeri uzanırken nefesini tuttu. Yavaşça, çay koymak için kullanılan türden, paslanmış metal bir kutu çıkardı.

Kutuyu açmaya başladı ama sonra Alix'e uzattı. Eğilerek kutuyu aldı ve Jared delikten çıkıp yanına gelene kadar bekledi. Kapağı gevşetmek için birkaç dakika ve bir macun bıçağı gerekti. O zaman bile Alix'in eski kutu açılmadan önce parmak uçlarını kenarın altına sokup sertçe çekmesi gerekti. Yüzyıllar onu bir arada tutuyordu.

Üst kapak açıldığında bir nefes aldı, Jared'a baktı, sonra tekrar kutuya baktı. Bir gıcırtyla kapak menteşeleri üzerinde geri hareket etti.

İçinde deri ciltli bir kitap vardı. Son iki yüz yıldır nerede olduğu düşünüldüğünde, iyi durumdaydı. Kapağı biraz küflenmişti ama sayfalar dağılmamıştı. Ama yine de taş muhafaza ve kutu tarafından korunmuştu.

Alix günlüğü çıkaracakmış gibi elini içeri uzattı ama sonra Jared'a baktı. Gözleri buluştu ve birbirleriyle sessizce konuşuyor gibiydiler. Bu kitaba ilk kez bakmayı hak eden başka insanlar da vardı.

Gülümseyerek başıyla onu selamladı Jared kapağı kapatıp kutuyu ondan aldı.

"Bence bunu ... akraban Caleb'e saklamalıyız." Alay ediyordu çünkü gizemli Caleb'in kim olduğunu henüz öğrenememişti. "Bana günlüğü nasıl bulacağımı söyleyen oydu, yüzden bence ilk o görmeli."

"Hey, Jared," dedi Dave, "Caleb senin evindeki hayalet değil mi?" Sırıtiyordu. "Bir sürü insanın boğulmasına neden olmadı mı ve bu yüzden ailen bu ismi bir daha kullanmadı mı?"

Jared Dave'e susması için bir bakış attı ama bu onu hiç de sakinleştirmede. Bütün adamlar onlara bakıyor, Jared'in cevabını bekliyorlardı.

Yüzünün rengi solmuş olan Alix'e baktı. *O biliyordu!* "Tyler'ı eve götürme zamanı geldi," dedi. "Gitmeye hazır mısın?"

Alix'in tek yapabildiği başını sallamaktı.

kaçırmış olan Tyler, gün içindeki macerasının sona ermek üzere olduğunu anlamış gibiydi ve sarhoş gibi etrafta koşuşturmaya başladı

iki fincan espresso. Jimmy onu uzaklaştırdı, Eric onu engelledi ve ikizleri olan Joel çocuğu alıp Jared'a verdi. Tyler hapsedilmiş gibi davrandı ve Jared'la ama Alix'in elini tutup onu kamyonete götürürken çocuğu sıkıca tuttu.

Kapıyı açtı, sonra onu içeri itti. Alix oturur oturmaz, Jared Tyler'ı araba koltuğuna bağlamak için ona doğru uzandı, sonra kapıyı kapatıp diğer tarafa yürüdü. Sürücü koltuğuna oturduğunda, çocuk Alix'in yüzüne bakacak şekilde dönmüş ve mışıl mışıl uyuyordu. Alix gözlerini dikmiş, sanki bir cankurtaran simidiymiş ve denizde yalnızlarmış gibi çocuğun elini tutuyordu.

Jared ona baktı ama Alix ön camdan başını kaldırmadı. Motoru çalıştırdı.

"Ben ...? O...?" Alix'in sesi ancak fısıltı halindeydi.

Jared onu sakinleştirecek uzun bir açıklama yapmayı düşündü. Ama sonunda cevabın aynı olacağını biliyordu. "Evet."

Alix derin bir nefes aldı, her şeyi kavramaya çalışıyordu. Tyler uykusunda kıpırdandığında, eğilip yanağını Tyler'ın güneşten ısınmış saçlarına dayadı. "Bana ondan bahsetmiştin, değil mi?"

"Evet, yaptım."

"Ama ben sizin bir ... bir ... demek istediğinizi düşünmüştüm."

"Merdivenlerin tepesindeki sisli ışık mı?" dedi.

Alix'in zihninden rengarenk görüntüler geçiyordu. Dans etmek, gülmek. Gördükleri, duydukları, hatta kokladıkları. "Sanırım gerçekten Parthenia'nın düğününden bir sahne gördüm. Oh!" Ona baktı. "Parthenia tıpkı Jilly Taggart'a benziyor. Onunla tanıştığımda baş aşağı ve o zaman bunun farkında değildim. Babam da onun kocası John Kendricks'e benziyor, bu da muhtemelen şu anlama geliyor-" Sesi yükseliyordu.

Jared koltuğun diğer ucuna uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Bu işin içine çekildiğin için üzgünüm. Genellikle onu sadece biz Kingsley'ler görebiliriz, o zaman da sadece birkaçımız görebiliriz. Ada dışından hiç kimse..." Sustu.

"Sadece ben," dedi. "Bir yabancı. Duyduğum terim neydi? Sahile varmakla ilgili bir şey mi?"

"Bir washashore."

"Bu benim. Her şeyin içine süzıldüm."

Jared garaj yoluna girdiğinde hâlâ onun elini tutuyordu. Kamyonu kapattı, sonra dönüp ona baktı. En baştan başlayıp ona gemi kazasından itibaren büyükbabasını anlatması gerektiğini biliyordu. Ama anlatmadı. Şu anda ağır bir şeye ihtiyacı yoktu. Ondan Tyler'a baktı. "İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz. Hâlâ kendi çocuklarını istediğini düşünüyor musun?"

"Bunun ne alakası var-?"

Jared uzun koltuğa doğru eğilerek onu tatlı şekilde dudaklarından öptü. "Büyükbabam seni korkuttu mu?"

"Hayır. O zaman değil. Dans ettik ve çirkin bir şekilde flört ettik. İsteyerek yapmadım ama o, şey, oldukça ikna ediciydi."

"Kıskanıyorum ve rakibim iki yüz yaşında bir hayalet. Bununla nasıl rekabet edebilirim?"

"O gerçek bir rakip değil!" dedi Alix. "Senden daha çok hoşlanıyorum-" Durdu çünkü Jared'in gözleri neşeye dans ediyordu. Onunla alay ediyordu! Alix ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Ona çok benziyorsun, bunu biliyor musun?"

"Bana öyle söylendi." Yüzü ciddileşti. "Alix, şu anda bir seçeneğin biliyorum. Korku filmi yolunu seçebilir ve korkudan aklını kaçırabilirsin. Hatta istersen Nantucket'ı sonsuza dek terk edebilirsin. Ya da perili evimi ve onun her şeye burnunu sokan yaşlı hayaletini kabullenirsiniz ve ben de bununla başa çıkmanıza yardımcı olurum. Sorularınızı yanıtlayabilir, duymak istediğiniz hikayeleri anlatabilirim. Bildiğim her türlü bilgiyi sizinle paylaşıyorum."

Motor artık çalışmadığı için Tyler uyanmaya başladı. Jared onu koltuktan kaldırdı ve kamyondan indi. Ama orada durmuş, çocuğu kucağına almış, ona bakıyor ve kararını bekliyordu.

Alix soru sormak için ağzını açtı ama çok fazla soru vardı. Nereden başlamalıydı? Sonunda, "Çocuk istiyor *musun*?" diye sordu.

Jared ona öylesine tam bir mutluluk ve rahatlama dolu bir gülümseme verdi ki Alix'in kemikleri erimeye başladı.

"Evet," dedi. "En az üç tanesi." Gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu. "Ama büyükbabam işe başlamakta çok geç kaldığımı ve hiçbir kadının beni istemeyeceğini söylüyor."

Cümlenin son kısmı o kadar saçmaydı ki bunu dikkate almadı. "Bu *o* dede mi?"

Jared, "Bütün günü dans ederek geçirdiğin kişi," dedi. "Neden ben Tyler'ı eve götürürken sen de bize içki hazırlamıyorsun? Ve Dilys'in buzdolabının üstündeki dolabın arkasında sakladığı iyi romu çıkar." Arkasını döndü ama sonra tekrar baktı. "Alix, sen bir çamaşırcı değilsin. Anlamıyorum ama Nantucket'a senden daha fazla ait olan biriyle hiç karşılaşmadım. Kingsley hayaletini görüyorsun, bir balina avcısı gibi rom içiyorsun ve eski evimde sanki orada doğmuş gibi dolaşıyorsun."

Sözleri onu sakinleştirdi ve küçük bir gülümseme verdi. "Aslında bir Kingsley olmasam bile buraya ait miyim?"

"Oh, pekala," dedi. "Bir kadın için soyadını değiştirmek yeterince kolay. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Alix kamyona geri oturdu. Bu ne anlama geliyordu? Bir kadının adını değiştirmek mi? Biliyordu ama haklı olması mümkün değildi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Alix kahvaltı masasında oturmuş Jared'i ocakta izliyordu. Dün gece çok yorgundu ve sağlıklı düşünemeyecek kadar bunalmıştı. O duş alırken Jared balık ızgara yapmış ve salata hazırlamıştı. Şantiyeden döndüklerinde yatağın üzerinde bir yığın temiz giysi ve Alix için bir çanta dolusu tuvalet malzemesi vardı. Bir notta şöyle yazıyordu:

*Umarım bunların hepsi doğrudur. Ken onları seçmeme yardım etti.
Jilly*

Babasının biriyle birlikte olduğuna dair kanıtlar bile onu ilgilendirmiyordu. Alix yemeğini yer yemez yatağa gitti. Tyler'ın yorgunluğu, günlüğü bulmanın heyecanı ve bir hayaletle dans ettiğini duymanın şoku arasında ağır ağır uyudu.

Uyandığında Jared çoktan kalkmış, giyinmiş ve mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Kahvenin harika kokusu evi dolduruyordu. Masanın ortasında, katlanmış bir bulaşık havlusunun üzerinde, içinde açılmamış günlüğün bulunduğu kutu duruyordu. Ama Alix'in Caleb hakkında öğrendikleri kitaba olan ilgisinin önüne geçmişti. Jared ona günaydın öpücüğü verdi, uzun süre sarıldı ve eğer isterse bütün gün orada kalabileceklerini söyledi. Yine aklına gelebilecek her soruyu yanıtlayacağını söyledi.

"Dilys? Yani onu görebilir mi?" Alix sordu ama sonra parmak uçlarını şakaklarına götürdü. "Hayır, Dilys bana Caleb'i soruyordu, o yüzden göremez... Ama herkes bu sırrın içindeymiş gibi görünüyor, o yüzden belki görebilir." Bir kartondan aldığı hamuru ızgaranın üzerine döken Jared'e baktı. "Lexie onu görebilir mi?"

"Dilys'in yapamayacağından eminim ama Lexie'yi bilemiyorum. O bazı şeyleri kendine saklar. Her nesildeki ilk doğan erkeklerin hepsi onu görebiliyor ve onunla konuşabiliyor. Lakapları numara olan erkekler yani."

Bu sürekliliği ve birlikte dans ettiği adamın uzun ömrünü düşündü. "Çoğu ailede biri öldüğünde isminin sonundaki rakamların atıldığını bildiğinizi varsayıyorum."

Jared bir krep çevirirken "Doğru," dedi. "Bu da demek oluyor ki, ada dışı standartlara göre, diğerlerinin hiçbiri hayatta olmadığı için ben bir numaraya geri dönmüş olacağım. Ama büyükbabamın birini diğerinden ayırmak için yardıma ihtiyacı vardı, biz de numaraları koruduk."

"Anlıyorum," dedi, adamın arkasına bakıp her şeyi anlamaya çalışarak. "Sence annemin ondan haberi var mıdır?"

"Hiçbir fikrim yok ama o ve Addy Teyze çok samimiydiler, yani tahminimce evet."

Alix başıyla onayladı. "Valentina'nın evlendiği adama ne oldu?"

"O... Bilmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Devam et ve söyle bana. Dayanabilirim."

"Obed, Caleb'in oğlunu feci şekilde dövdü çünkü çocuk Obed'in göremediği biriyle konuşuyordu."

"Babasıyla mı konuşuyordu? Caleb ile mi?"

"Evet, öyleydi ve o gece Obed öldü. Ailemde, yüzündeki dehşet ifadesinin o kadar korkunç olduğu ve ancak korkudan ölebileceği söylenir."

Alix nefesini içine çekti. "Yani Caleb kötü şeyler yapabilir."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Büyükbabam Obed'i öldürenin suçluluk duygusu olduğunu söyledi. Adam uyanmış, Caleb'in orada durduğunu görmüş ve olabileceklerden o kadar korkmuş ki anında ölmüş. Büyükbabamın ona Valentina'ya ne olduğunu sormasına bile zaman kalmamış."

Alix masaya baktı. "Çok dans etti mi?"

Jared küçük bir kahkaha attı. "Bildiğim kadarıyla büyükbabamın biriyle dans ettiği tek zaman bu."

Alix, "büyükbaba" kelimesini duyduğunda Jared'in sesindeki sevgiyi duydu. Bir hayalet akrabayla büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Ama şu anda böyle şeyleri kayıtsızca tartışmaya hazır değildi. Metal kutuya bir göz attı. "Valentina'nın günlüğünü ne yapacağız? Onu bir hayalete teslim edemeyiz. Belki yapabiliriz. Ama..." Yardım için ona baktı.

"Sanırım bununla yapabileceğimiz tek bir şey var," dedi Jared, yüzü tamamen ciddiye.

Önce ne demek istediğini anlamadı, sonra onun gözlerindeki ışıltıyı gördü. Yüzü en az onunki kadar ciddiydi. "Onu zemini korumak için kullanmalıyız."

Jared sırtıttı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Sence Victoria'ya *bu* günlüğü verirsek, Addy Teyze'nin günlüklerini aramak için Kingsley House'un altını üstüne getirmesini engelleyebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Bazen annemi ikna etmek kolay olur, bazen de imkansız. Önce Addy Teyze'nin hikayesini yazmak için ısrar edebilir."

Jared, Alix'in önüne bir yığın krep koyarken, "İşte duvar kâğıdı gidiyor," diye mırıldandı.

"Bunlar güzel görünüyor. Sadece balık kızartmayı bildiğini düşünmeye başlamıştım."

"Ve haklısın. Buzdolabında bu kartonu buldum ve kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Krep yapmak bir gökdelenden daha zor olabilir miydi?"

Alix bir ısırık aldığı anda günün ilk gülümsemesini -küçük bir gülümseme- verdi. "Bunlar oldukça güzel."

"Teşekkür ," dedi masaya bir tabak daha koyup oturdu. Çatalıyla kutuyu işaret etti. "Bu şeyle ne yapacağız?"

"Addy Teyze'nin günlüklerini aramak için evdeki hiçbir şeyi parçalamayacağına dair yemin etmesi şartıyla anneme mi vereyim?" Alix'in kafası yukarı kalktı. "Belki Caleb nerede olduğunu biliyordur."

"Sakın söyleme. Tabii ki nerede olduklarını biliyor. Ona binlerce kez sordum. Belki ona sorabilirsin-"

Alix'in yüzü rengini kaybetmiş gibiydi. "Çok mu erken?"

"Oh, evet," dedi. "Çok erken. Annemin onu görememesi çok kötü. Eminim *ona* söyleyecektir."

"Muhtemelen. Güzel kadınlardan hoşlanır."

"Bundan daha fazlası var. Annem Valentina'nın kopyası."

Jared çatalı ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Ne?"

"Sana bunların hepsini anlattım," dedi Alix. "Ya da sen konuyu değiştirmeden önce anlatabildiğim kadarını. Parthenia'nın düğününü gördüm. Jilly'ye benziyor ve evlendiği adam da babama benziyor. Adının John Kendricks olması ve şimdi Kenneth olması ilginç. O-"

Jared masanın öbür ucuna uzanarak elini onunkinin üzerine koydu. "Peki ya Valentina ve Victoria?" Gözleri çok yoğundu.

"Annem Valentina'ydı. Onu düğünde gördüm ve Caleb bana nasıl tanıştıklarını anlattı. Oldukça komikti. O-" Jared aniden ayağa kalktığı anda, onun kendisini dinlemediğini görebiliyordu. "Sorun nedir?"

Alix'in korkudan titrediğini görmemesi için arkasını döndü. Alix gelmeden hemen önce büyükbabasına ne söylediğini açıkça duyabiliyordu. Öfkeyle karışık alaycı tonunu bile hatırlıyordu.

"Sevdiğin kadının, kıymetli Valentina'nın geri dönmesini - ya da reenkarnasyonunu, her neyse- bekliyorsun. Ve sen ona her zaman sadık kaldın. Bunların hepsini daha önce duydum. Hayatım boyunca duydum. Onu gördüğünde tanıyacaksın, sonra ikiniz birlikte gün batımına doğru gideceksiniz. Bu da demek oluyor ki ya o ölecek ya da sen hayata döneceksin."

"Jared, iyi misin?"

Bir nefes aldı ve ona döndü. Her şeyden önce, Alix'in ne düşündüğünü anlamasını istemiyordu. Neşeli görünmeye çalıştı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bir saat kadar eve dönmem gerekiyor. İş için. Benimle gelmek ister misin?"

"Henüz değil," dedi.

"Seni yalnız bırakamam. Lexie'yi arayacağım ve-"

"Hayır!" Alix dedi ki. "Ben sakat değilim ve her yerde hayaletler gördüğümü hayal etmeyeceğim." Durakladı. "Bu evde hiç hayalet yok, değil mi? Ve Caleb ...?"

"Burada hayalet yok ve Kingsley House'u terk edemez."

"İyi olacağım, gerçekten. Jilly e-Okuyucumu giysilerimin yanına koydu ve babamla birlikte Cale Anderson kitaplarıyla doldurduklarını gördüm. Bana bir şey olmaz. Aslında biraz yalnız kalabilirim."

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim." Kadın ona baktı. "Maine'deki o evin hiç çektin mi?"

Jared rahatlayarak güldü. "Sen benim kızımsın! Bilgisayarındaki fotoğraf dosyasında Warbrooke'un altında birkaç yüz tane var ve ilkel bir kat planı yaptım. Hepsini gözden geçir ki bana fikirlerini söyleyebilesin."

"Eğer bana bilgisayarınıza erişim izni verirsiniz, en özel dosyalarınızı karıştırmayacağımı garanti edemem."

"İstediğin kadar gözetleyebilirsin. İçinde tüm enerjinin olduğu bilgisayar New York'ta."

Alix güldü. "Tamam, git bana ne varsa yap.

Bana bir olmaz. Buralarda çizim kağıdı var mı?"

"Üst kattaki yatak odasının dolabında eski malzemelerimin olduğu bir kutu var." "O kağıt muhtemelen Valentina'nın günlüğü kadar eski."

Jared elini kalbine götürdü. "Beni eziyorsun. Geri döndüğümde sana kaç yaşında olduğumu göstereceğim."

"Sabırsızlanıyorum," dedi içtenlikle.

Alix veda öpücüklerinin daha uzun olmasını isterdi, ama onu rahatsız eden bir şey olduğunu ve gidip bununla ilgilenmek istediğini anlayabiliyordu. Birkaç gün önce nereye ve neden gittiğini söylemesi için onu sıkıştırabilirdi. Ama şimdi değil. Şimdilik merakı giderilmişti ve tek yapmak istediği bir tasarım projesine odaklanmaktı. Artık hayaletler yok! Ya da var olmayan adamlarla dans etmek. Ya da geçmişin doğaüstü görüntüleri.

Huzura, sessizliğe ve bir projede kendini kaybetmeye ihtiyacı vardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kingsley House'da Jared arka kapıyı öyle sert açtı ki eski camlar takırdadı. Genelde eve hak ettiği saygıyı gösterirdi ama bugün göstermedi. Kapıyı da aynı sertlikte çarptı.

Büyükbabasını görmeyi umarak kapıya baktı ama orada değildi. Jared arka merdivenlerden tavan arasına çıktı, ikişer. Işığın ipini o kadar sert çekti ki elinde koptu. Öfkeyle onu fırlatıp attı.

"Dışarı çık!" diye bağırdı ve kendi etrafında döndü ama Caleb orada değildi. "Valentina ve Victoria aynı kişi mi? Beni duyabildiğini biliyorum, o yüzden cevap verebilirsin."

Caleb arkasından usulca, "Buradayım," dedi.

Jared döndüğünde nefesi kesildi, çünkü hayalet büyükbabası neredeyse katı görünüyordu. Alix'in onun gerçek olduğunu düşünmesine şaşmamalı! Jared neredeyse ona dokunmak için uzanacaktı ama yapmadı. Orada öylece durdu, ters ters baktı ve cevap vermesini bekledi.

"Evet, Valentina ve Victoria aynı ruha sahipler."

Jared'in içindeki öfke o kadar şiddetliydi ki kafasının patlayabileceğini düşündü. "Dünyayı terk edeceksin! Victoria'yı *da yanında* götürmeyi mi planlıyorsun?"

Caleb sessiz ve sakin bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. Sadece gözleri endişeli olduğunu gösteriyordu.

Jared, "Bunu Alix'e ya da Victoria'ya yapamazsın," diye bağırdı. "O *yaşamayı* hak ediyor."

Caleb sesini yükselterek, "Bu bana bağlı değil," dedi. "Sence ben bir ... bir ... olmak istiyor muyum?"

"Devam et ve . Sen bir hayaletsin!"

"Evet, öyleyim," dedi Caleb ve kendi öfkesi yükselmeye başladı. "İki yüz yıl boyunca bu evde kalmayı ve sevdiğim insanların ölümünü görmeyi seçtiğimi mi sanıyorsun? Onları bebekken görüyorum, büyümelerini izliyorum, onlarla gülüyorum, onlarla ağlıyorum, ama her zaman -her zaman ve her zaman- arkamda durup *ölümlerini* izlemek . Bu tekrar tekrar oluyor ve kaç kez görürsem göreyim, kederim aynı oluyor. Her seferinde aynı derecede acıtıyor."

Jared öfkesinden vazgeçmedi ama konuşurken bağırmıyordu. "Ve şimdi dünyayı terk edip Victoria'yı da yanında götüreceksin. Hepsi onu sevdiğin için. Bu senin için aşk mı?"

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Lütfen bunu yapmayın. Eğer gidersen, onu yanında götüremezsın!"

Caleb kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Sana bunun bana bağlı olmadığını söylemiştim. Kesin olarak bildiğim tek şey, ben bu dünyaya son geldiğimde bu işe karışmış olan insanların tekrar bir araya geldikleri. Ve biliyorum ki Haziran'ın yirmi üçünde buradan ayrılacağım. Nereye gideceğimi bilmiyorum." Caleb'in bedeni soluyor gibiydi. "Artık senden ayrılmalıyım. Yoruldum."

"Ne zamandan beri yoruluyorsun?" Jared ona ateş etti.

"Zamana yaklaştıkça, daha güçlü ve daha zayıf oluyorum." "Bu hiç mantıklı değil."

"Bu yarım hayatımın hiçbir anlamı yok." Acısını gösteren gözlerle torununa baktı. "Sana ne olacağını bilmediğimi söylediğimde lütfen bana inan. Eğer mümkünse, tek başıma gideceğim ve Valentina'yı almayacağım."

"O *Victoria*, bu yüzyılda yaşıyor ve burada insanları var. -dünyada- onu çok sevenler." Jared sağlıklı düşünemeyecek kadar üzgündü ve büyükbabası hızla soluyordu. "Victoria seni görebilir mi?"

Bir an için daha parlak, daha az şeffaftı. "Eğer izin verirsem, sevebilir. Ama hiçbir zaman yarım bir adamı sevmesini istemedim." Sönükleşmeye başladı. "Alix'in kaçmasına izin verme. Benim gibi aptal olma. Valentina'yla kalsaydım bunların hiçbiri olmazdı ama ben bir yolculuk daha yapmak istedim. Olduğumdan daha zengin olmam gerektiğini düşündüm." Sesinde ve gözlerinde yaşlar vardı. "Benden bir şeyler öğren. Ve Parthenia ile konuş. Onun ruhu her zaman senin içini görebilmiştir."

O gitmişti.

Jared kendini tek başına bir yük trenini durdurmaya çalışıyormuş gibi hissederek koltuğa yığıldı.

Sadece dakikalar sonra evden çıkması gerektiğini anladı. Nefes almaya ihtiyacı olduğu için gitmesi *gerekiyordu*. Düşünceler o kadar güçlüydü ki, onları büyükbabasının kontrol ettiğinden emindi. "Kes şunu!" diye homurdandı ve karşı konulmaz duygular hemen durdu.

Ayağa kalktı, kendini sakinleştirdi ve Alix'in neler yaşadığını daha iyi anladı. Büyükbabasının sahip olduğu bu yeni güçlerle, Alix'e geçmişin görüntülerini gösterebilmesi inandırıcıydı.

Jared tavan arasına baktı, ailesinden kalan çok fazla şeyin tanıdık görüntüsüyle karşılaştı, sonra merdivenlerden inip arka kapıdan çıktı. Alix'e dönmeyi düşündü ama aklına onun mutlu bir şekilde Montgomery evinin planlarına gömülmüş olduğu fikri geldi. Ona katılabilmeyi ne kadar isterdi! Ama Victoria'nın yakında ölebileceği düşüncesi aklından çıkmıyordu ve Alix'in korkusunu anlamasını istemiyordu.

Ana caddeye doğru yürüdü. Belki Lexie ya da Toby evdeydi. Alix'in soruları, ailesinde Caleb'i başka kimlerin görebileceğini merak etmesine neden olmuştu. Jared büyükbabasıyla ilgili tüm kurallar ona anlatılarak büyümüşü ama bu sabah onları sorguluyordu. Belki de kadınlar erkeklere söyleseydi ya da tam tersi olsaydı, uzun zaman önce bir şeyler yapabilirlerdi. Şeytan çıkarma ayini mi?

Jared büyükbabası olmadan büyümeyi hayal bile edemezken - özellikle de babası öldükten sonra ve Ken gelmeden önce -O anda, birilerinin uzun zaman önce adamı göndermiş olmasını diledi.

Jared Lexie'nin evine gitti, arka kapıyı açtı ve seslendi ama kimse cevap vermedi. İŖteydiler. Gitmek için döndü ama sonra arkadan bir ses duydu. Belki de onlardan biri seradaydı.

Jilly'ydi. Az önce kocaman bir saksıyı dŖrmŖ, saksı paralanmıŖ ve o da parçaları toplamaya alıŖıyordu.

Jared eğilip çömlek parçalarını toplamaya baŖlarken, "Bırak ben yapayım," dedi.

Jilly ayağa kalktı. "Yardım etmeye alıŖıyordum ama bunu ben yaptım. Muhtemelen bırakmalıyım ama kızlar çok meŖgul ve benim de yapacak bir Ŗeye ihtiyacım vardı."

Jared seraya baktı. Bahçıvan değildi ama o bile buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. "Ağır iŖleri ben yapsam ve birlikte alıŖsak nasıl ?"

"Yapacak baŖka iŖlerin olmalı," dedi. "Eminim Alix'in sana ihtiyacı vardır."

"Warbrooke'taki o büyük eski ev için bir tadilat planı üzerinde alıŖıyor ve ayrıca benden kurtulduğu için mutlu."

Jilly bir an için ona sertçe ve gözlerinin derinliklerine baktı. Onu rahatsız eden bir Ŗey vardı. "Bu uçtan baŖlamaya ne dersin?"

"Mükemmel," diye yanıtladı.

Büyük serayı temizlemek zor ve fiziksel bir iŖti. Her Ŗeyin taŖınması, bankların altından yabancı otların çekilmesi, çakılların tırmıklanması gerekiyordu. Masalardan ikisinin sürekli ıslak olduğu için onarılması gerekiyordu. Bitkilerin saksı deęiŖtirmesi gerekiyordu, bu da büyük kompost, turba yosunu ve vermikülit torbalarıyla uęraŖmak anlamına geliyordu.

Jared'in iŖ gücüne ihtiyacı vardı, bu yüzden elli kiloluk çuvallar taŖıdı, yeni sedir tahtaları kesti ve onları yerlerine aktı. Ağır alı saksılarını aldı ve Jilly budayabilsin diye dıŖarı çıkardı, sonra onları tekrar içeri taŖıdı. Elinin arkası gl dikenleri tarafından yırtıldığında, fark etmemiŖ gibi görünüyordu.

Jilly onu iŖi bırakıp bir Ŗeyler yemeye ikna edene kadar öğleden sonra olmuŖtu. Üstelik yapacak bir Ŗey de kalmamıŖtı. Kingsley House'a kadar yürümelerini önerdi ama Jared hayır dedi. Gerçek Ŗu ki misafirhaneye gitmek bile istemiyordu, bu yüzden Lexie'nin evine girdiler. Jilly ona baktı, kirli, terli ve gözleri

"Neden ben sandviç hazırlarken sen de duş almıyorsun?" dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Lexie bir çift eşofman altımı çaldı ve onda bir düzine tişörtüm var."

"Ben onları bulurum," dedi Jilly. "Sen git temizlen."

Sandviçleri hazırladığında ve banyo kapısından dışarı attığı giysileri çamaşır makinesine yerleştirdiğinde Jared masada belirdi. İlk gördüğünden biraz daha az endişeli görünüyordu ama onu üzen her neyse hâlâ oradaydı.

"Alix mi?" diye sordu, adamın o sinir bozucu erkek şeyini yapmayacağını umarak.

"Aramızda yanlış bir şey yok," dedi tabağına .

" zaman Caleb mi?" diye sordu ve Jared ona baktığında nefesini tuttu. Gözleri sanki içinde derinlerde bir şey -ruhu belki de- ölümcül bir yara almış gibi bakıyordu. Kadın elini onun elinin üzerine koydu. "Söyle bana," diye fısıldadı.

"Sanırım Caleb Victoria'yı öldürecek."

Jilly tek kelime etmedi. Uzun zaman önce dinlemenin ilk kuralının tam da bunu yapmak, yani *dinlemek* olduğunu öğrenmişti.

Jared'in tüm hikâyeyi anlatması neredeyse bir saat sürdü. Büyükbabasının Valentina'yı son bir yolculuk için geride bıraktığını, sonra da Valentina'nın yılan kuzeniyle evlendiğini öğrendiğini anlattı. "Caleb, Valentina'nın oğlunu doğurduğunu duyunca kardeşiyle gemi takası yapmış ve gemiyi yelkenleri açık bir şekilde fırtınaya sürüklemiş. Mürettebatın çoğu Nantucket'lıydı ve hepsi ," dedi Jared. "Ondan sonraki yıllar boyunca bu adada Kingsley olmak için kötü bir zamandı."

"Ama Caleb geri döndü," dedi Jilly.

"Evet, döndü."

"Valentina hiç sevdiği adamın hayaletini gördü mü?"

"Hayır. Kingsley House'a ilk geldiğinde, gemisi battıktan altı yıl sonraydı. O zamana kadar Valentina gitmiş ve Obed yeniden evlenmişti. Ama büyükbabamın oğlu oradaydı ve babasını görüp onunla konuşabiliyordu."

"Çocuğun üvey annesi Caleb'in oğluna iyi davranıyor muydu?"

"Evet, . Kendi çocuğu yoktu, bu yüzden genç Jared onun tarafından çok seviliyordu."

"Peki ya yılan kuzen?"

Jared hızla, "Genç yaşta öldü," dedi ve sonra bu konuda konuşmak istemediğini belirten bir bakış attı. Alix'e ve onun gördüklerine -ve Caleb'ın ona en sonunda dünyadan ayrılmasıyla ilgili anlattıklarına- ulaşmak için sonraki iki yüz yılı hızla geçti.

"Ama Victoria'yı yanında götürmemeli," dedi Jared, gözleri korkusunu gösteriyordu. "O çok *canlı*. İnsanlarla ilgileniyor ve Addy Teyze için çok iyi bir arkadaşı. Kasabaya giderler, birlikte yemek yerler ve Victoria'nın dergilerde okuduğu hikâyeleri nasıl anlatabildiğini konuşurlardı. Addy Teyze sessiz ve çalışkandı, Victoria ise eski bir kraliçe gibi sarayda oturuyordu. İnsanları kendine çekerti. Birbirleri için mükemmellerdi."

Jared Jilly'ye baktı. "Büyükbabam insanların birbirlerine benzediğinden ve reenkarnasyondan bahsediyor ve Izzy'nin düğün gününde dünyadan ayrılacağını *bildiğini* söylüyor. Ama Victoria'yı gerçekten seviyorsa, onu yanında götürmeyecektir. Eğer Alix ..."

"Alix ne yaparsa?" Jilly sordu.

"Dünyayı terk etmek zorunda kalsaydım, onu yanımda götürecektir kadar bencil olmazdım. Benim mutluluğumun onun *hayatından* daha önemli olduğunu düşünmezdim."

"Caleb ne yapmak istiyor?"

"Bu konuda başka seçeneğı olmadığını söylüyor. Hayalet olmayı o seçmedi ve gittiğinde ne olacağını da o seçemeyecek." Jilly'ye sanki ondan tavsiye istermiş gibi baktı.

Jilly, "Bence Victoria'yı düğün sonrasına kadar buradan uzak tutmalısın," dedi.

"Katılıyorum," dedi Jared, "ve sanırım bunu başardım." Ona Victoria'nın arayıp da bulamadığı Addy Teyze'nin günlüklerinden bahsetti. "Buradan uzak durarak değerli Kingsley günlüklerine erişebileceğini düşündüğü sürece Nantucket'a yaklaşmayacak."

"Güzel," dedi Jilly.

İkisi de bariz olanı söylemedi: ölümün sizi her yerde bulabileceğini.

Yirmi Altıncı Bölüm

Jared ve Jilly Lexie'nin evinden ayrıldıklarında saat neredeyse altı olmuştu. Ne o ne de Toby henüz işten dönmemişti. Jared kendi giysilerini değiştirmişti ve Jilly'yle konuştuktan sonra kendini daha iyi hissediyordu. Şimdi Alix'i görmek istiyordu. Belki bir tasarım projesi üzerinde düşünecek kadar zihnini boşaltabilirdi.

"Seninle eve kadar yürümemin bir sakıncası var mı?" Jilly sordu. "Ken birazdan evde olur ve akşam yemeği hazırlayacağıma söz verdim."

Jared, "İkiniz iyi gibi görünüyor," dedi. "Çok iyi," dedi kız gülümseyerek.

"Bugün sana bu kadar çok şey yüklediğim için özür dilerim. Düşünüyor olmalısın-" Kingsley Lane'e bakarken konuşmayı kesti. Burası genellikle sakin bir sokaktı. Tek işlek ev Sea Haven Inn'di ve oraya park etmek için başka bir sokaktan girilirdi.

Ama şimdi Kingsley Lane hiç de sessiz değildi. Teslimat kamyonları tampon tampona ve yan yanaydı. Birbirlerini geçebilmek için kaldırımların üzerinden geçmek zorunda kalıyorlardı. Kamyonların üzerindeki tabelalar çiçekçilere, yemek şirketlerine, bir deniz ürünleri dükkanına, bir şarap tüccarına aitti.

Teslimatların tek bir anlamı olabilirdi. Victoria gelmişti!

Jared şok içinde öylece durdu ve tüm bu karmaşaya baktı. Özel bir konuta teslimat yapmak için tüm bu yerleri nasıl bulabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kamyonların arasında yarım

erkek sürücüleri olan bir düzine araba. Bisikletli iki çocuğun elinde çiçek aranjmanlarıyla dolu sepetler vardı.

"Hey!" diye bağırdı bisikletli çocuklardan biri Jared'e. "Kingsley House'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Jared cevap veremeyecek kadar kaşlarını çatmıştı.

"Yirmi üç numara," diye yanıtladı Jilly ve işaret etti. "Büyük beyaz ev."

Çocuk bisikletine binip uzaklaşırken, "Teşekkürler," dedi. Jilly başını kaldırıp Jared'e baktı. "Birileri parti mi veriyor?"

"Hem evet hem hayır," dedi Jared. "Sadece Victoria'nın gelişi bu kadar kargaşaya neden olabilir."

Jilly gözlerini kocaman açarak uzun araç kuyruğuna baktı. Uzakta birbirlerine öfkeyle bağırان iki adam vardı. Yerinde durup kamyonlara bakan ve hareketsiz görünen Jared'e baktı. "Kavga mı çıkacak?"

"Muhtemelen," dedi Jared. "Victoria'nın çevresinde genellikle olur." Ona döndü. "Neden şu çitlerden geçip arka tarafa gitmiyorsun ve konukevine oradan yürümüyorsun? Önce Victoria'yla ben ilgileneyim."

"İyi şanslar," dedi Jilly caddenin karşısına geçerken.

Jared düşüncelerini toparlamaya çalışırken bir süre öylece durdu. Düğüne iki haftadan biraz fazla zamanları vardı. Victoria'yı o kadar iyi tanıyordu ki, değer verdiği genç bir kadının düğününden önce gitmesini sağlamanın hiçbir yolu yoktu. Ayrıca, mesafeler olabilecekleri engelleyemezdi.

Jared gökyüzüne baktı. Ne kadar güzel bir gündü ama aklına gelen her düşünce bir öncekinden daha kasvetliydi. Ya Victoria'ya korktuğu şeyi söyleseydi? Bunun işe yaramayacağını hemen anladı. Victoria'ya büyükbabası hakkındaki gerçeği söylese, Caleb'i *görmek* isteyeceğine hiç şüphe yoktu. Onunla konuşmak, röportaj yapmak, her şey hakkında ne *hissettiğini* sormak. "Boğulduğunda ne *hissettin*?" "Yüzlerce arkadaşının ve akrabanın ölümüne neden olduğunu bilmek nasıl *hissettirdi*?" Victoria acı verici sorularının romanları için olduğunu söylerdi - sanki ihtiyacı olan tek gerekçe buymuş gibi.

Bir de muhteşem bir aşk hikâyesi vardı. Hayatı boyunca Caleb ve Valentina arasındaki aşkı duymuştu. Babası anlatmıştı.

Hikayeyi Addy Teyze ve büyükbabası ona anlatmıştı. Her anlatımda farklı unsurlar vardı ama Caleb ve Valentina'nın birbirlerine duydukları büyük, derin aşk söz konusu olduğunda hepsi aynıydı. O kadar derin, o kadar *gerçek* bir aşktı ki, yeryüzündeki hiçbir şey onu bozamazdı. Ne ölüm ne de zaman onların aşkını durdurabilmişti.

Jared kamyonların ağır ağır ilerleyişini, teslimatlarını bırakıp gidişlerini izlerken, büyükbabasını Victoria'yla birlikte görüp görmediğini merak etti. Ken oradayken Caleb genellikle yakınlarda bir sandalyede otururdu ama ya Victoria yanındayken? Jared hatırlayamıyordu. Büyükbabasının Victoria'yı soyunurken izlediğini söylediğini hatırlıyordu. "Ama sadece Victoria," demişti.

Ön taraftaki sepette bir buket daha taşıyan başka bir çocuk geçerken Jared elini yüzünde gezdirdi. Bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir süre elinde tuttu. Yapmak istediği şey Alix'i aramak ve Maine'e uçmalarını önermekti. Şimdi. Belki de Izzy'nin düğünü bitene kadar orada onunla kalması için onu ikna edebilirdi. Lexie baş nedime olabilirdi. Her şey bittiğinde geri döneceklerdi.

Telefonunu kaldırdı. Kingsley'ler korkaklıklarıyla tanınmazlardı ve o da buna başlamayacaktı.

Omuzlarını geriye attı ve birçok teslimatçının arasından geçerek yavaşça evine doğru yürüdü. Mutfağın içinde bekleyen üç kişi vardı. Jared cüzdanını çıkardı, hepsine bahşiş verdi ve çiçekleri, içkileri, yiyecekleri, her neyse bırakıp gitmelerini söyledi.

Biraz zaman aldı ama onlardan kurtuldu. Victoria'nın kahkahalarının ön salondan içeri süzüldüğünü duyabiliyordu ve yüzünü buruşturdu. Sebebini söylemeden onu nasıl uzaklaştıracaktı ki?

Jared gelen yiyecekleri buzdolabına koyduktan sonra çiçeklerden bazılarının üzerindeki kartlara baktı. "Artık yaz gerçekten başlayabilir," diyordu biri. "Aynı yer, aynı zaman?" İmzalanmamıştı. Bütün masayı kaplayan kocaman bir buket Lexie'nin patronu Roger Plymouth'tan gelmişti. Jared, Victoria'nın onu tanıdığını bile bilmiyordu. "Benim jetim

sizindir." "Lütfen bizim için imzalar mısınız?" "Seni hayal ediyorum..." imzalanmayan bir diğerydi.

Jared etkilensin mi yoksa iğrensin mi bilemiyordu. İkincisine doğru eğiliyordu.

Koridordan ön salona doğru ilerlerken cesaretini güçlendirmeye çalıştı. O ve Addy Teyze, Jared'in iş dünyasında hiç kimsenin gözünü korkutmamasına hayret eden insanlara gülerlerdi. İşe yeni başlayan genç bir mimarken bile, bir toplantıya girerken asla gergin olmazdı.

Addy Teyze, "Çünkü Victoria'nın etrafında çok fazla zaman geçirdin," dedi. "Çoğu insana istediğini yaptırmanın bir yolunu bulur. Eğer Victoria'yla başa çıkabiliyorsan, dünyayla da başa çıkabilirsin."

Jared kapı aralığına geldiğinde durdu ve manzaraya baktı. Kanepenin ortasında güzel Victoria oturuyordu. Her zamanki gibi mükemmeldi. Görkemli kızıl saçları ustaca dağılmış, sanki bir esintiden yeni çıkmış gibi görünecek şekilde düzenlenmişti. Kalın siyah kirpikleriyle yeşil gözleri aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de masum görünmeyi başarıyordu. Ve vücudu... Hayatının çoğunu onun yanında geçirdiği için biliyordu ki, doğuştan sahip olduğu şekli korumak için profesyonel bir vücut geliştirmeci kadar sıkı çalışıyordu. Ama olağanüstü fiziğinin farkında değilmiş gibi görünmeyi başarıyordu.

Dört adam etrafını sarmış, Victoria minderlere uzanırken hepsi öne doğru eğilmişti. Addy Teyze'nin güzel çay takımı masanın üzerindeydi, fincanlar doluydu ve minik sandviçler, kekler, kurabiyeler, hamur işleriyle dolu güzel tabaklar vardı. Jared, Victoria'nın çayı hazırlamak için hiçbir şey yapmadığına dair gelecek yılki maaşına bahse girebilirdi.

Tam ileri adım atacaktı ki, döndüğünde büyükbabasının yan tarafta durduğunu gördü. Jared için adam güneş ışığı kadar netti ama başka kimse onu göremiyor gibiydi. Caleb başını kaldırdığında Jared'in gördüğü şey nefesini kesmesine neden oldu.

Yüzünde mutlak bir sevgi ifadesi vardı. Eritici, ruha dokunan, ham, dizginlenemez bir aşk, bir insanın uğruna ölebileceği, fedakârlık yapabileceği ve acı çekebileceği türden bir aşk. Bir insanın gerçekleştiğini görmek için iki yüz yıl bekleyeceği türden bir aşktı. En saf haliyle Gerçek Aşk'tı.

Jared'in yüzü gördüklerini anlamış olmalıydı, çünkü Caleb bir anda yüzündeki aşk dolu ifadeyi sildi. Torununa şeytana pabucunu ters giydiren yarım gülümsemesini gösterdikten sonra bir anda ortadan kayboldu.

"Sevgili Jared," dedi Victoria'nın sesi. "Sonunda buradasın."

Jared aynı anda hem şansına ve hayatına lanet okudu hem de yardım için dua etti. Yüzünü ona döndüğünde gülümsüyordu.

Victoria onu kollarının arasına aldığı anda, onu gördüğüne sevinmekten kendini alamadı. Victoria onun bıyıklarla kaplı yanaklarını öpüyor ve güzel ellerini uzun saçlarında gezdiriyordu.

"Bütün bunlar benim Alix'im için mi?" Victoria sordu. "Motosiklet çetesi görünümünü her zaman sevmiştir. Yoksa Nantucket balıkçılarından mı hoşlanmaya başladı?"

"Sanırım bu kirli bir mimar," dedi kadın kolunu onun koluna doladığında ve onu kanepeye doğru götürmesine izin verdiğinde. Diğer adamlar isteksizce yol açtılar.

"Evet, Alix'im buna bayılırdı. Herkesi , değil mi?"

Jared bir adamdan diğerine baktı. Evet, hepsini tanıyordu. Evli olan üç kişiye gitmeleri gerektiğini bildiren bakışlar attı; onlar da gittiler, sadece Dr. Huntley kaldı, o da kök salmış gibi görünüyordu.

Victoria diğer erkeklerle vedalaştıktan sonra Jared'e, "Ne kadar kötü bir çocuksun," dedi, gözlerinin içi gülerek. "Freddy de bana Alix'le birlikte ne kadar güzel vakit geçirdiklerini anlatıyordu. Senin ve onun aile geçmişini araştırdığınızdan haberim yoktu."

Jared yutkundu. Victoria'ya mümkün olduğunca az şey anlatacaktı.

Freddy, nam-ı diğer Dr. Frederick C. Huntley, çayını yudumladı.

"Genç

Alix Valentina'yı arıyordu."

"Ah, evet," dedi Victoria. "Yakalanması zor Valentina. Herhangi bir ilerleme kaydetti mi?"

Jared büyük bir kremalı tartı ağzına atarken, "de değil," dedi.

Victoria, eninde sonunda ondan her şeyi öğreneceğini söyleyen bir şekilde ona gülümsedi. Jared'de yukarı kaçıp saklanma isteği uyandırdı. Ya da belki Alix'i alıp New York'a uçmak.

Dr. Huntley'e döndü. "Freddy, bir sonraki ziyaretinde bana her şeyi anlatman gerekecek."

"Oh," dedi Dr. Huntley ve kovulduğunu anlaması bir anını aldı. Hızla fincanını bıraktı, bir sandviç daha aldı ve vedalaşmak için ayağa kalktı.

Yalnız kaldıklarında Jared esnemeye başladı. "Saatlerdir ayaktayım, sanırım-"

"Jared, sevgilim," dedi Victoria, "konuşmamız gerek."

Ayağa kalktı. "Elbette, sadece ziyaretiniz beklenmedikti ve benim de yapmam gereken bir sürü iş var. Geleceğinizi bana söyleseydiniz - tüm adaya söylediğiniz gibi - biraz zaman ayırabilirdim. Bu haliyle ..." Yalanı nasıl uzatacağını bilemiyordu. Kapıya doğru bir adım attı.

"Kızıma karşı niyetinizin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Jared arkasına baktı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Alix hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Ya beni?"

"Evet, tabii ki. Bu yüzden geldim. Biliyorum beni uyarmıştınız ve buradayken sessiz bir fare olmayı planlıyorum ama sevgili kızım hakkında mutlaka bir şeyler öğrenmeliyim."

Jared odadaki yarım düzine kadar çiçek sergisine dikkatle baktı. *Bu* "sessiz küçük bir fare" olmalı.

"Oh, şey," dedi elini sallayarak. "Bir yatla gelmedim."

"Bu sefer değil."

Victoria tatlı tatlı gülümsedi ve yanındaki koltuğu okşadı. "Lütfen otur Jared sevgilim, seni aylardır görmüyorum ve Kenneth her zamanki gibi canavarlaştı ve bana kendi kızım hakkında hiçbir şey söylemiyor. Ve şuna bir bak." Kanepenin altına uzandı ve adamın tanıdığı beyaz bir kutu çıkardı. "Bunları sadece bizim için sakladım ve ..." Minderin arkasından yirmi beş yıllık bir rom şişesi çıkardı. "Bu Addy'nin lanet çayını tatlandırmak için. Ne dersiniz? Downyflake çörekleri ve rom?"

Jared başını salladı. "Victoria, yemin ederim şeytanı bile büyüleyebilirsin." Tekrar onun yanındaki kanepeye oturdu.

"Kızım ile aranızda geçenlerden anladığım kadarıyla, sen tam olarak böylesin. Onu geride bırakıp New York'a dönmeyi planlamıyorsun, değil mi? Alix benim gibi değil. O da babası kadar ciddi."

Jared, kadının uzattığı çay bardağını alırken, "Hayır," dedi. ay yarı romluydu. "Alix'i terk etmeyi düşünmüyorum."

Victoria gülümsedi. "Bunu biliyor mu?"

"Ben yeterince ipucu verdim, o da vermeli."

"Hmmm," dedi Victoria küçük bir parça çörek koparıp nazikçe ısırırken. "Biz kadınlar ipuçlarında iyi değilizdir. Kesin aşk ilanlarını ve sonsuzluğu severiz."

Jared fincanını ağızına götürdü.

"Ve yüzükleri severiz," dedi Victoria. "Zümrüt ve beş numara dışında herhangi bir şey."

"Victoria," dedi Jared, "sanırım kendi hayatımın bazı yönleri hakkında karar verebilecek yaştayım."

"Elbette öylesin hayatım, sadece seni ve Alix'i çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi Jared. "Alix'e göz kulak olacağım, söz veriyorum."

"Harika değil mi?" Victoria dedi ki. "Ken ve benim nasıl olup da ikimizin de en iyisi olan bir çocuk üretebildiğimizi bilmiyorum. Bir mimar olarak yeteneğinden etkilendiniz mi?"

"Hem ok."

"Ken, Alix'in tasarladığı bir şapel inşa edeceğini söyledi. Dur, bardağını doldurayım ve bir çörek daha al. Yorgun görünüyorsunuz ve artık burada olduğuma göre neye ihtiyacınız varsa size yardımcı olacağım."

Rom ve şekerin etkisiyle Jared rahatlamaya başlamıştı. "Victoria, Addy Teyze'nin günlüklerinin nerede olduğunu bilmiyorum."

Victoria derin bir nefes aldı, elini göğüs dekoltesi on santim olan dikkat çekici göğsüne götürdü. "Bu yüzden mi buraya geldiğimi düşünüyorsun? Jared, sevgili oğlum, beni bundan iyi tanıdığını sanıyordum. Bana sanki korkuyormuşum gibi bakıyorsun... Şey, onları ararken evi darmadağın edeceğimden korkuyorsun. Döşeme tahtalarını sökmemden ya da bunun gibi korkunç bir şeyden." Gözlerinde biriken yaşlar, zümrüt yeşili gözlerinin daha da parlamasına neden oldu. "Bu güzel eski evde yıllarımı geçirebileceğimi ve onu senin kadar sevemeyeceğimi mi düşündün?"

"Şey, düşündüm de-" Sözüünü kesti çünkü Victoria incinmiş görünüyordu. "Onları görmek isteyeceğini biliyordum."

"Ve tabii ki biliyorum," dedi gözyaşlarını silerek. "Eminim ortaya çıkarlar. Kenneth bazı küçük ..." Elini salladı. "Bir araştırmacı ya da onun gibi bir şey ve tavan arasını araştırması için onu kiralayacak. Umarım bunu karşılayabilir. Elbette Kenneth para konusunda hiçbir zaman iyi olmadı ama ben kimim ki şikâyet edeyim? Bu yabancı kadının evinizde kalmasına gerçekten izin veriyor musunuz?"

Jared dördüncü çöreğini aldı ve ağzına doldurdu. Victoria'ya Jilly hakkında hiçbir bilgi vermeyecekti. "Hızlı feribotla mı geldin?" diye sordu ağzı doluyken.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Hayır, bu sefer bir araba getirdim. Alix'in ihtiyacı olabilir diye düşündüm. Senin o berbat eski kamyonetini pek iyi kullanamaz, değil mi? Bu arada, nerede o?"

"Dilys'in evinde. Ona üzerinde çalışması için bazı planlar verdim."

"İş buradayken çalışmak için oraya gitmeniz ne kadar garip. Acaba bunu yapmana ne sebep oldu?" Jared'in cevap vermesini bekledi ama cevap vermedi. "Planlar tanıdığım biri için mi?"

Jared, Victoria'nın Jilly'nin Taggert'lar ve Montgomery'olan bağlantısını bildiğini, muhtemelen her birinin net servetini bildiğini düşünüyordu ama şu anda bu konuya girmek istemiyordu. Ona Parthenia'yı aradığını söylemek Caleb'a yol açabilirdi. "Bundan şüpheliyim. Bak," dedi ayağa kalkarken. "Alix'e biraz kâğıt götürmem gerekiyor, gitsem iyi olacak. Eminim akşam yemeği için davetiyeleriniz vardır."

"Birkaç tane." Sehpanın diğer tarafına doğru yürüdü ve kollarını ona doğru uzattı.

Ona sarılmadan edemedi.

"Jared, benim sevgili oğlum," dedi usulca, "sen ve Alix için ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin. Her zaman ikinizin birbiriniz için yaratıldığınızı düşünmüşümdür. Kenneth bu konuda benimle mücadele etti ama ben ısrar ettim. İkiniz de gerçekten çok iyi insanlarsınız ve ikinizi de çok seviyorum." Ellerini onun kollarına koyarak geri çekildi. "Kızım için senden daha iyi bir adam yaratamazdım. Sana ne kadar hayran olduğumu biliyor musun?"

Jared onun sözleri karşısında yumuşadı. "Ve sana çok şey borçluyum. Senin yardımın olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım."

"Ben sadece mali yardım ve ara teşvik sağladım.
O da değil."

Jared, "Bu benim için her şeydi," dedi.

"Ve şimdi size en değerli varlığımı, güzel, parlak kızımı veriyorum."

Jared, Alix'i hatırlayınca içtenlikle gülümseyerek, "O bunların ikisi de," dedi. Sadece birkaç saattir ayrıydılar ama onu özliyordu.

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Victoria öne eğilip sıcak, yumuşak yanağını onunkinin yanına koyarken. "Artık bana Valentina'nın günlüğünü verebilirsin," diye fısıldadı.

Jared'in tepki vermesi bir an sürdü ve gözleri kocaman açılmış bir halde ondan uzaklaştı. "Onu daha dün bulduk! Size kim söyledi?"

"Twig'in eşi Jude bana bir e-posta gönderdi. Yıllardır çok iyi arkadaşız. Onun tavuklarına bayılıyorum ve-"

"Victoria!" Günlüğü ona vermeyi planlıyordu ama kızın çoktan kurnazca konuşarak günlüğe ulaşmış olması ona ters gelmişti.

"Evet, canım?"

Arkasını döndü. "Eve, Alix'in yanına gidiyorum." Tek düşünebildiği onu görmektir. Onun akıl sağlığını, sakinliğini, tanıştığı herkesi manipüle etmeye çalışmamasını istiyordu. Sadece onunla birlikte *olmak* istiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Alix bilgisayardan uzaklaştı, kollarını arkasına koydu ve gerindi. Saat geç olmuştu ve Jared henüz dönmemişti. Ama sonra sanki içinden küçük bir elektrik akımı geçti ve kapıya doğru baktı. Jared kapıyı açtığı anda hiç şaşırmadı.

Şaşırtıcı olan yüzündeki ifadeydi: öfkeli, ateşli bir arzu. Elinde mutfak tezgahının üzerine bıraktığı bir çanta vardı, Sonra tek kelime etmeden kollarını ona açtı.

Alix ona doğru koşarken hiç tereddüt etmedi. Onu yakaladığında biraz eğildi, elleri onu yukarı çekmek için koltuğunun altına gitti. Ağzını onunkinin üzerine açtığı anda bacakları onun beline dolandı, diller birbirine değdi, kollar, bacaklar, vücutlar iç içe geçti.

Bir an için geri çekildi. Kalbinin çarpıntısını bastırmak için, "Annem yarın öğle yemeğinde onunla buluşmamızı istiyor," dedi.

Jared başıyla kısa bir selam verdi ve yatak odasına doğru ilerlerken ağzını onunkinin üzerine koydu. Önüne bir sandalye çıkınca onu bir kenara fırlattı.

"Aman Tanrım," dedi Alix, ama sonra Jared boynunu öpmeye başladı ve kelimeleri unuttu.

Onu yatağa fırlattı, böylece örtüler ve yastıklar yukarı doğru uçtu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bluzunun düğmelerini çözmeye başladı ama Jared dudakları ellerini takip ederek bluzu yırttı. Giysilerinin geri kalanı da bir anda çıktı ve bir anlığına durup ona baktı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Alix onu doğru çekti, üstündeki ağırlığına gülümsedi, giysilerinin çıplak tenine verdiği hissi sevdi. Elleri vücudunda gezindi, bacaklarının iç kısmına geldi, parmakları içine girdi. Adamın dudakları göğüslerine dokunduğunda nefes nefese kaldı, başı geriye düştü, gözleri kapandı.

Onu öpüyor, elleri ve dudakları birlikte çalışarak arzusunun kreşendosuna getirdi. Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, adam üzerinden yuvarlandı ve bir anda cırılçıplak kaldı.

Sıra Alix'teydi, elleri ve dudakları Jared'in vücudunda geziniyor ve sonunda göbeğine yerleşiyordu. Jared, kadın aşağı doğru inerken başını arkaya yasladı. Dakikalar sonra, daha fazla dayanamadığında, onu sırt üstü itti ve arzusunun tüm gücüyle içine girdi. Alix kendini yatak başlığına yaslamak için ellerini kaldırdı ve Jared'ın her kuvvetli hamlesinde nefesi kesildi.

Zirveye ulaştıklarında bacaklarını adamın beline, kollarını boynuna doladı ve kendisini yukarı kaldırmasına izin verdi. Attığı çılgılığa engel olamadı.

Adam kızın üzerine yığıldı ama uzaklaşmadı, sadece onu öyle sıkı tuttu ki kız güçlkle nefes alabildi. Ama terli ve ağır bir adam üzerinizdeyken kimin havaya ihtiyacı olurdu ki?

"İyi misin?" diye fısıldadı kulağına, sesi yumuşak ve endişeliydi.

"İyiden de öte."

Kadının üzerinden yuvarlandı ama onu yakınında tuttu, bacağına kendi bacağına arasında olacak şekilde hareket ettirdi.

Az önce yaptıkları şeyin etkisinden kurtulması biraz zaman aldı. Sevişmelerinde bir aciliyet, daha önce hiç olmayan bir *ihtiyaç* vardı. Ona sorular sormak istedi ama sormadı. Bunun yerine onun konuşmasını bekledi.

"Sana zarar vermedim
mi?" "Hiç de bile," dedi
Alix.

"Bugün seni çok özledim."

Sadece birkaç saattir uzakta olduğunu belirtmek istemedi ama o da onu özlemişti. Onsuz planlar üzerinde çalışmak, onunla birlikte olmak kadar eğlenceli değildi. "Ne yaptın sen?"

Tereddüt etti. "Büyükbabamla kavga ettim."

"Ah," dedi Alix, büyükbabasının bir hayalet olduğunu bilmesine rağmen sakın olmaya çalışarak. Yutkundu. "Ne hakkında?"

Jared ona Victoria'yla ilgili korkularından söz edemezdi. "Sana kendini o şekilde göstermesi hoşuma gitmedi."

"Bana Valentina'dan bahsetmek istedi," dedi Alix, sonra da hafifçe güldü. Bir hayaleti savunuyordu.

Jared onun alnından öptü. "*Bana* söyleyeceklerini söyleyebilirdi."

"Sanırım öyle," dedi Alix. "Ama aslında o gün çok güzeldi. Ancak daha sonra üzuldüm. Sana giydiğim elbiseden bahsetmiş miydin?"

"Sana tarihi bir canavarlık mı giydirdi?" Jared'in sesi yine sinirlenmek üzereymiş gibi çıkıyordu.

"Hayır," dedi. "Beyaz, pamuklu, güzel bir gelinlikti."

Sakinleşti. "Eteğin katlanmış gibi mi?" Eliyle bir hareket yaptı. "Ve yeşil bir kutunun içinde mi?"

Ona bakmak için geri çekildi. "Bu o. Kim giydi bunu?"

"Hiç kimse. Addy Teyze'nin gelinliğiydi. Bir gün ben oradayken anneme göstermişti. Kuzenlerinden birinin düğününde giymesi için uğraşıyorlarmış ama o büyük kollu ve parlak şey istemiş."

"Şey, ben giyerdim-" diye başladı Alix ama kendini durdurdu. Nişanlı olmadığınız, "seni seviyorum" bile demediğiniz bir adamla gelinliğiniz hakkında konuşmak iyi bir değildi.

"Pazar günü tam olarak ne olduğunu bana anlatır mısınız?" diye sordu. "Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

Alix en başından, yağmurlu bir sabah uyandığında tavan arasına gitme isteğiyle uyandığı andan düğün hayalinin kaybolduğu ana kadar her şeyi anlatmaya başladı.

Tüm bunlar olurken Jared dikkatle dinledi ve düğünde gördüğü insanları anlatırken başını salladı.

"Onları gerçekten görmüş gibi hissettim ama şimdi gerçekten emin değilim." "Orada başka kim vardı? Valentina neredeydi?" Jared sordu.

Alix ona Kaptan Caleb ile Valentina'nın tanışma hikâyesini anlattığında gülmekten kendini alamadı. "Her şey annemin yapacağı bir şeye çok benziyordu. Caleb bana o buluşmadan bahsetti. Bana göstermedi."

Jared, "Büyükbabam bir kız tarafından alt edildiğini birinin görmesine izin veremeyecek kadar utanırdı," dedi. "Ve bu hikayeyi daha önce hiç kimseye anlatmadı. Bu kesinlikle kulaktan kulağa yayılırdı."

"İlk söylediği kişinin ben olduğumu söyledi." Başını onun omzuna yasladı. "Annemi gördün mü?"

"Evet," dedi ve ona gelen kamyonları, motorları ve adamları anlattı. "Roger Plymouth bile çiçek gönderdi."

"Oooooooh," dedi Alix.

"Bu adamla tanışmam gerek," dedi

Jared. "Seninle gelebilir miyim?"

Bir iniltiyle onun üzerine yuvarlandı. "Bu sözlerin için cezayı hak ediyorsun."

"Tamamen katılıyorum," dedi ağzını onunkinin altında açarken. Bu kez yavaşça seviştiler, birbirlerinin vücutlarının tadını çıkardılar, öpüştiler, okşadılar, keşfettiler. Bir saat sonra, yatağa uzandıklarında birbirlerinin kollarında, terli ve doymuş bir haldeyken Jared'in midesi guruldadı. "Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamayı unuttum," dedi Alix.

"Sorun değil. Ayrılmadan önce Victoria'nın buzdolabını yağmaladım. Adadaki en iyi restoranlardan yemekler aldım." Yataktan kalktı ve banyoya doğru yöneldi.

"Annem iyi beslenmeye inanır."

Adam tüm çıplaklığıyla kapı aralığında dururken göz göze geldiler. Ne düşündüklerini söylemek zorunda değillerdi. Artık Victoria oradaydı, işler değişecekti. Hiçbir şey olmasa bile bu büyük ev artık sadece onlara ait olmayacaktı. Jilly o kadar sessizdi ve Ken'le o kadar çok vakit geçiriyordu ki, onun dairede olması onları rahatsız etmemişti. Ama Victoria koridorun karşısındaki odada olurdu ve etrafında her zaman birileri olurdu. Gençken müziğin sesinin çok yüksek olduğundan ve geceleri çok geç saatlere kadar açık kaldığından şikâyet eden kişi Alix'ti.

Jared bir iç çekti, sonra gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Valentina'nın günlüğünü istiyor, belki günlüğü ona verirsek..." Omuz silkti. "Benimle duş almak ister misin?"

"seve," dedi Alix ve yorganı geriye attı.

Sözlü olmayan bir anlaşmayla Victoria hakkında daha fazla konuşmadılar. Yalnız geçirdikleri zamanın tadını çıkarmak istiyorlardı. Birlikte duş aldıktan sonra ziyafeti yere yaydılar ve çok sevdikleri şeyi yaptılar: mimari planlara baktılar. Alix memnundu ama Jared pek çoğuna katılmıyordu ve bunu ona söyledi.

"Kingsley," dedi Alix, "neden bilmiyorsun."

İlk kez birlikte çalıştıklarında söylediği şeydi bu, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve güldüler. O zamanlar Alix ondan neredeyse korkuyordu ama şimdi onun Büyük Jared Montgomery olduğunu hatırlamak ona zor geliyordu.

Birbirlerini anlıyor gibiydiler çünkü adam tabakları kaldırdı ve eski Montgomery evinin eskizlerinin üzerinde seviştiler. Bu özellikle tatlı bir sevişmeydi, çünkü her ikisi de kendilerini bekleyen değişikliklerin farkındaydı.

Daha sonra Alix, Jared'in karnından üç sayfa kâğıt çıkardı ve "Burada kalabiliriz" dedi.

"Dilys yarın eve geliyor. Evini geri isteyecektir." "Lexie ve Toby'nin evini mi?" Alix sordu.

"Mahremiyet yok."

"Anneme karşı sert olmamız gerekecek," dedi. "Ve yatak odasının kapısını kilitleyeceğiz."

"New York'taki evime gitmek ister misin?"

Bir an için Alix'in gözleri parladı ama sonra başını salladı. "Belki Izzy'nin düğününden sonra."

"Doğru," dedi. "Düğünden sonra." Yüzünü kaplayan korkuyu görmemesi için gözlerini . Büyükbabası o zaman dünyayı terk edecekti ve belki Victoria da onunla birlikte gidecekti.

Jared tekrar Alix'e baktı. "Eğer ellerini yeterince uzun süre üzerimden çekebilirsen, sana bu doğu için çok daha iyi bir fikir göstermek isterim.

kanat."

"Farklı belki ama daha iyi değil. Ellerimi çekmeye gelince, bana midemden yenen bir yemek sözü vermiştin. Ne oldu ona?" "getirdiğim çikolatalı köpüğü görmedin mi? Çıplak karnına sürmek için yapılmış. Ama önce sana bir evin tadilatı hakkında."

"Ben sizin öğrencinizim ve öğrenmeye hevesliyim. Krem şanti getirdin mi?"

"Bir kase dolusu."

"Şu kâğıtları al da başlayalım," diye emretti ve Jared itaat etti.

Ertesi sabah Victoria mutfak masasında oturuyordu ve eski büyük evde ilk kez kendini yalnız hissediyordu. Orada olup da Addy'yi görmemek ve onunla konuşmamak ne kadar tuhaftı. Yıllar boyunca bir şeyler yapmak için yöntemler geliştirmişlerdi, kimi görecekları, nerede yemek yiyecekleri gibi. Şimdi ev kocaman ve boş görünüyordu.

Dün akşamki yemekte Victoria eski Nantucket arkadaşlarından bazılarını görmekten çok hoşlanmıştı ama aynı şey değildi. Addy orada değildi. Victoria'nın Addy'yi insanlarla dışarı çıkarması için her zaman çok uğraşması gerekmişti ama Addy orada olduğunda bundan zevk alıyordu. Victoria'ya gelince, yanında söylediği her şeyin doğruluğunu bilen birinin olması hoşuna gidiyordu. Bir adama bakıp "Ne kadar ilginç!" der, sonra da evde Addy'yle birlikte içkilerini yudumlar ve adamın ne kadar sıkıcı ve kendini beğenmiş olduğuna gülerdi.

Ama dün gece kaşlarını kaldırarak ve kahkahalarını bastırarak bakacak kimse yoktu ve Victoria Addy'yi çok özlemişti.

Mutfak lavabosunun başında duran ve bulaşık yıkıyormuş gibi yapan kişi Jilly Taggert'tı. Victoria bir evlilik ismi olduğuna biliyordu ama hatırlamıyordu. Jilly'nin baldızı yazar Cale Anderson'la birkaç davette tanışmış ve ondan hoşlanmıştı. Farklı türlerde yazıyor olmaları ve satışlarının oldukça eşit olması, yazarların birbirlerini kıskanmalarını engellemişti.

Victoria kahve fincanının üzerinden Jilly'ye baktı ve aralarında derin bir dostluk biliyordu. En azından şimdi. Şu anda Jilly'nin tek yapabildiği pencereden dışarı, konukevine doğru bakmak, gözleriyle bahçede herhangi bir hareket belirtisi aramaktı. Ken'in ortaya çıkmasını bekliyordu.

Jilly ile bu sabah önemsiz şeyler hakkında biraz sohbet etmişlerdi, önemli bir şey yoktu ama Victoria Jilly'nin hayatında bir değişikliğe hazır olduğunu görebiliyordu. Yıllar önce dul kalmıştı ve şimdi biri kız biri erkek iki çocuğu üniversiteye gitmek üzere evden ayrılıyordu. Bu da Jilly'yi hayat onu nereye götürürse oraya gitmekte özgür kılıyordu. *Ve o hazırды.*

Victoria, Ken'in sorun yaratacağını biliyordu. Eski kocasının bir şeyler *yapması için zorlanması* gerektiğini uzun ve acı verici deneyimlerle öğrenmişti. O kadar kötüydü ki, beş yıllık evliliklerinden sonra Victoria, Ken'e ne kadar mutsuz olduğunu dinletebilmek için başka bir adamla yatağa girmek zorunda kalmıştı. Ailesinin Victoria'yı nasıl küçümsediğini, Ken'in her gün tenis oynadığı golf kulübünde garsonluk yaptığını sürekli hatırlattıklarını unutmuştu -sanki unutulabilmiş gibi! Victoria ne yaparsa yapsın, ailesi için yeterince iyi değildi. Ama daha da kötüsü, küçük Alix'i sanki onu yargılıyormuş gibi izlemeleriydi. Onun da kendileri gibi mi olacağını yoksa annesi gibi hayatı hak ettiği ciddiyetten uzak mı yaşayacağını görmek istiyor gibiydiler.

Victoria, Ken'in şikâyetlerini dinlemesini sağlamak için ağlamış, yalvarmış ve tehdit etmişti ama Ken onunla çocukmuş gibi konuşmuş ve her şeyi abarttığını söylemişti. Onu yatıştırmak için, Victoria'da hoşuna giden şeyin, birlikte büyüdüklerinin tam tersi olması olduğunu söylemişti. Gerçek şu ki, Ken duygularını göstermeye inanmıyordu ama Victoria'yla tanışana kadar hayatı o kadar mükemmeldi ki, hiçbir şeyi derinden hissetmek için bir nedeni yoktu.

Victoria'nın bakış açısına göre, Ken'in iş ortağıyla yatağa girmek yapmak *zorunda* olduğu bir şeydi. Ken'in bunu neden kendi evlerinde, kendi yataklarında ve tam da evde olacağını söylediği sırada yaptığını hiç merak etmemiş olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Ama Ken'in öfkesi ve Victoria'nın umduğu etkiyi yaratmadı. Daha sonra, *hâlâ* onu dinlemiyordu. Sadece bağırarak ya da somurtmak istiyordu, arada hiçbir şey yoktu.

Başta çıkamayacağı kadar hayal kırıklığına uğrayan Victoria, kocasına sakinleşmesi için zaman tanımaya karar verdi. Küçük Alix'i alıp Nantucket'a kaçtı ama uzakta kalmayı hiç düşünmemişti. Sadece Ken'in gerçekten perişan olmanın nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordu - ki onlar olmadan perişan olacağını biliyordu. Ve ayrıca, onu dinlemesi *gereken* bir yere koymak istiyordu.

Ama bir öğleden sonra dans etmek ve eski bir dolabın devrilmesi her şeyi değiştirmişti.

O zamandan beri Victoria, Ken'in boşanmanın acısını hiçbir zaman atlatabileceği olmasından dolayı biraz suçluluk duyuyordu. Yıllar boyunca, onu birbiri ardına korkunç kadınlarla birlikte gördükçe, ağzını kapalı tutmaya çalışmıştı. Bu kolay olmamıştı.

Victoria, Ken'in eski kız arkadaşlarının hepsinin aynı olduğunu görmüştü: açık sözlü, neredeyse şatafatlı, hırslı. Victoria, bu kadınların kendisinin kötü birer kopyası olmalarından gurur duymaktan kendini alamıyordu; bu da onların Ken için uygun olmadıkları anlamına geliyordu.

Onun bakış açısından, adamın yeniden sevmekten korktuğunu düşünüyordu. Kalbinin ikinci kez sökülme riskini almak istemiyordu, bu yüzden onu onlara verebilecekleri için seven kadınlarla birlikte olmuştu. Ama sonra ayrılmayı kolay bir seçim haline getirdiler.

Addy her zaman olduğu gibi olup bitenler konusunda oldukça anlayışlıydı. Addy bir gece, "Eğer Ken'in kalbine tekme atmasaydın," dedi, "işinde kalmak için mücadele eden vasat bir mimar olurdu. Ve kesinlikle bir çocuğun hapisten kurtulmasına yardım etmek için bir tenis maçını bile iptal etmezdi. Ama sen ona öfkenin neler yapabileceğini gösterdin."

Victoria'nın bu ters iltifata gülebilmesi için bir an geçmesi gerekti ama o kadar doğrudu ki güldü.

Addy, "Ken'in kalbinin taşla dönmesine izin vermesi çok kötü," diye ekledi ve Victoria başını sallayarak onaylamaktan kendini alamadı. Evet, çok çok kötü.

Ama şimdi Victoria lavabonun yanında duran ve Ken'i görmek için sürekli pencereden dışarı bakan Jilly'ye bakarken, o eski suçluluk duygusu geçiyordu. Bu kadın Ken için doğrudu, ama Ken

harekete geçecek kadar akıllı olabilir miydi? Yoksa karar vermek için yıllarını harcayacak kadar korkmuş muydu?

Jilly sanki yeryüzünde cennetten bir şey görmüş gibi bakınca, Victoria Ken'in geldiğini anladı. Ayağa kalktı, Jilly'nin yanına gitti ve onu yanağından öptü. "Senden hoşlanıyorum," dedi. "Bunu unutma."

Victoria, Ken'in eve doğru yürüdüğünü görünce kapıyı açtı ve onu karşılamak için aceleyle dışarı çıktı. Ken'in yıllardır olmadığı kadar iyi görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Gözlerinde her zamanki asık suratlı, melankolik hüzün yoktu.

Victoria yüksek sesle, "Sevgilim," diyerek kollarını onun boynuna doladı ve her iki yanağını da öptü.

Geri çekilerek kapı aralığında duran Jilly'ye baktı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Victoria. "Çocuğumun babasını gördüğüme sevinemez miyim?" Kolunu onun koluna doladı ve yana doğru hareket etti, ama Jilly'nin onları görebileceği bir yerde tuttu. "En yeninizle tanıştım ve çok sevimli olduğunu söylemeliyim. O kadar tatlı ki bence sen bile onunla başa çıkabilirsin."

"Victoria, bir erkeği bir cümlede iğdiş edebilirsin. Gitmem gerek."

"Hayır," dedi gülümseyerek ve onun koluna sıkıca tutunarak. "Sen kızımız hakkında konuşmamız gerekiyor. Eminim o küçük yavan bebeğiniz birkaç dakika beklemekten rahatsız olmayacaktır."

Yüzü çoktan kızarmış olan Ken, Victoria'nın elinden kurtuldu ve ona ters ters baktı. "Jilly mülayim olmaktan çok uzak. O-" Elini salladı. "Alix hakkında ne söyleyeceksin?"

"Ben sadece Jared'le aralarındaki ilişkiyi merak ediyordum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun ve korkarım onu bir kenara atıp kalbini kıracak." "Kendi romanlarını çok fazla okuyorsun. Jared ve Alix iyi anlaşıyorlar."

Uygun. İhtiyacım var-"

"Yani birlikte mi *çalışıyorlar*? Onun için bütün taslakları hazırladığını duydum. Kız çalışırken o ne yapıyor? Yerel bir barda kız mı tavlıyor?"

"Victoria, bunun için zamanım yok! Jared iyi bir adam ve bunu sen de biliyorsun. O ve Alix-" Ken sakinleşmek için bir nefes aldı. "Bak, de işe gitmem gerekiyor. geç kaldım." döndü.

"Bu Julie'nin benimle birlikte evde yaşamasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim. O kadar uysal ve memnun etmeye hevesli ki tüm çamaşırlarımı yıkıyor ve mutfağı benim için temizliyor. Ütü yapıp yapmadığını merak ediyorum. Yemek yapabilir mi? Cumartesi günü bir akşam yemeği partisi vermek istiyorum, bu yüzden Julie'niz benim için halledebilir. Onu bana ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Victoria!" Ken hırladı, dişleri ve yumrukları sıkılmıştı. "Eğer sen-"

"Eğer ne yaparsam, sevgilim?" Ona tatlı tatlı gülümsedi.

Ken o kadar öfkeliydi ki konuşamıyordu. Eski karısına bir kez daha öfkeyle baktıktan sonra kapıyı arkasından çarparak eve girdi.

Victoria, Ken'in hâlâ pencerenin yanında duran Jilly'ye doğru hışım ile gidişini izledi. Ken Jilly'yi yakaladı ve onu öyle sert ve tutkulu öptü ki, geri çekildiğinde Jilly sersemlemiş görünüyordu. Ken Jilly'nin omuzlarını sıkıca tuttu ve Victoria, Ken'in Jilly'ye öyle bir güçle konuştuğunu gördü ki, Jilly'nin tek yaptığı evet anlamında başını sallamak oldu.

Birkaç dakika sonra Ken hızla evden çıktı. Victoria'nın yanından geçerken yavaşlamadı bile, ama "Kendi lanet hizmetçini kendin bul!" dedi.

Victoria dönerek pencereden Jilly'ye baktı. Hâlâ şok geçiriyor gibi görünüyordu. Bir an gözden kayboldu, sonra arka kapıyı açtı ve neredeyse Victoria'ya doğru koştu.

"Ken senin hizmetçin olmayacağını söyledi, o yüzden eşyalarımı toplayıp misafirhanedeki ikinci yatak odasına taşınmamı istiyor. Onunla birlikte." Gözlerini hızla kırıştırtıyordu. "Victoria, ne diyeceğimi bilemiyorum ama..." Bir nefes aldı. "Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver. Ken-" Onlara doğru gelen hızlı ayak sesleriyle sözünü kesti.

Victoria parmağını dudaklarına götürerek yüksek sesle ve kibirli bir tonda, "Tabii ki iç çamaşırlarım elde yıkanmak zorunda. Çarşaflarım da Lion's Paw'dan, yani son derece lüksler. Gıcır gıcır çarşaflara sahip olmam gerektiği için ütülenmeleri gerekiyor."

Ken iki kadının yanında durdu ve Jilly'ye dönmeden önce Victoria'ya ters ters baktı. "Neden günü benimle birlikte şantiyede geçirmiyorsun?"

"isterim," dedi Jilly. "Sadece çantamı almama izin ver."

Victoria ile yalnız kalan Ken, kamyonetine gitmeden önce ona küçümseyen bir bakış attı.

Birkaç dakika sonra Jilly omzunda büyük bir çantayla aceleyle evden çıktı. Victoria'nın yanağını öpecek kadar yavaşladı. "Teşekkür ederim, sana borçluyum," dedi ve aceleyle Ken'in peşinden gitti.

Victoria kamyonun yoldan ayrılışını dinledi, sonra gülümseyerek eve döndü.

Üst kattaki pencereden aşağıya, ona bakan Caleb da gülümsüyordu. "İlk karşılaştıklarında da aynı şeyi yapmak zorundaydın," dedi kıkırdayarak.

Victoria sabahın geri kalanını telefonlara ve e-postalara cevap vererek ve çok sevdiği yeşil odasını hazırlayarak geçirdi. Kendisini renk düzenine bu kadar kaptırması için onu cesaretlendiren Addy'ydı.

"Neden kendini memnun etmiyorsun?" Addy söyledi. "Her gün yaptığım şey bu." Sadece gerçekten katılmak istediği etkinliklerin davetlerini kabul ettiğinden söz . Victoria orada olmadığına, çoğunlukla evde kalıyordu.

Victoria kabul etmiş ve güzel odasını tamamen yeşile boyamıştı. Evdeyken böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemezdi, çünkü Alix çocukken bile babası kadar eleştireldi.

"Anne," demişti Alix henüz altı yaşındayken, "genel konsepti düşünmelisin."

Victoria dehşete mi kapılacağını yoksa eğleneceğini mi bilememişti. O gülmeyi seçmişti. Ama çoğu zaman Victoria kendini çocuk, Alix'i ise yetişkin gibi hissediyordu.

Öğleden hemen önce Victoria üç kişilik öğle yemeğini hazırlamaya başladı. Bu, buzdolabından paketleri çıkarıp içindekileri tabaklara dizmesi anlamına geliyordu. Alix ona mikrodalganın nasıl kullanılacağını göstermişti ama Victoria henüz bu konuda ustalaşmamıştı, yani kimsenin görmesine izin vermiyordu. Başkalarına ihtiyaç duyduklarını hissettirmeyi ödüllendirici buluyordu.

Hareket ederken pencereden dışarı bakmaya devam etti, Ken'i izleyen Jilly kadar gergindi. Alix üniversiteye gittiğinden beri bu onun için hiç kolay olmamıştı. Yazı atölyesinden ayrılıp boş bir eve dönmek bazen özlemden başının dönmesine neden oluyordu. Her zaman

davetler ve Victoria partiler düzenlemekte iyiydi ama de kızını özlüyordu.

Alix eve geldiğinde sanki dünya yeniden dönmeye başlamıştı. Konuştular, konuştular, Victoria ona kitaplarından, gördüğü insanlardan, gezdiği yerlerden bahsetti. Alix'in sık sık kendi hayatıyla ilgili ayrıntıları atladığının farkındaydı ama Victoria bunları Ken'den nasıl çıkaracağını biliyordu. Tek yapması gereken bir cümleye "Alix için endişeleniyorum," diye başlamaktı ve Ken ağzındaki baklayı çıkarıyordu. Ama Victoria kızlarının ona kendisinden daha çok şey anlatmasının adil olduğunu hiç düşünmemişti.

Victoria öğle yemeği için her şeyi hazırladı, büyük yemek masasını güzelce kurdu. O ve Addy burada pek çok akşam yemeği partisi vermişlerdi. Victoria dolapları ve hatta tavan arasını güzel eski porselenler ve masa örtüleri için taramıştı. Konuk listesini Addy hazırlamıştı. "Hayır, hayır," derdi. "O ikisi birbirinden nefret eder. Büyük büyükbabaları aynı kadına aşıktı." Ya da "Onları kim tanıyor ki? Aileleri adaya 1920'lerde taşınmış." Bazen de "Yazlıkçıdırlar ama yine de saygıdeğerdirler" derdi.

Yemeğe gelince, başka biri pişirdi ve Kaptan Caleb'in getirdiği on sekizinci yüzyıl Çin ithal tabaklarına döktüler.

Şimdi Victoria, çok sevdiği iki insan olan Alix ve Jared için masayı hazırladı.

Addy'nin yeğeniyle tanıştığı o ilk yaz, uzun boylu, asık suratlı, çok sinirli ve biraz da korkutucu bir çocuk görmüştü. O yaz Victoria'nın akli dergilerle doluydu ve ondan uzak durmuştu. Ayrıca, aile evinde bir yabancının bulunmasından hoşlanmadığını açıkça belirtmişti.

Ama bir sonraki yaz farklı bir insan görmüştü. İlk çocuktan hâlâ izler vardı ama Jared bir yılın çoğunu çok kızgın bir Ken'in vesayeti altında geçirmişti. Biraz uğraşması gerekmişti ama çocuktan birkaç gülümseme koparmayı başarmıştı.

Jared liseden mezun olduğunda tamamen değişmişti ve Ken, Victoria'ya onun eğitim masraflarına yardım etme teklifinde bulunduğunda, Victoria bunu hemen kabul etmişti.

Victoria bazen Alix'in Nantucket'tan haberdar olmasını engellediği için kendini kötü hissediyordu ama bunun en iyisi olduğunu da biliyordu. Ken, Jared'in mimarlık konusunda yetenekli olduğunu ona göstermişti ve Alix de eline boya kalemını aldığından beri ev resimleri karalıyordu.

O ilk yaz, bir öğleden sonra Victoria büyük aile odasına girdiğinde on dört yaşındaki Jared ve dört yaşındaki Alix'i yerde oturmuş legolardan büyük, uzun bir yapı inşa ederken bulmuştu. Alix yıldızlarla dolu gözlerle çocuğa bakarken, Jared onu bir çocuk olarak görüyordu.

Victoria bir anda Alix'in geleceğini gördü: İri, yakışıklı çocuğa öyle bir aşık olacaktı ki, kendi hayatından vazgeçecekti. Victoria kızı için daha fazlasını istiyordu. Alix'in kendi yaptığını yapmasını, çok genç yaşta evlenmesini ve çok erken sorumluluklar almasını istemiyordu. Ve bir adamla evlendiğinizde onun ailesiyle de uğraşmak zorundaydınız, ki Victoria bunu kaldıramayacak kadar gençti. Hayır, Victoria kızının önce kendini tanımasını istiyordu, sonra Jared'le tekrar karşılaşır ve birbirlerinden hoşlanırlarsa, bu başka bir konuydu.

Bütün bunlar Victoria'yı şimdiki endişesine götürdü. Ken'i tartışmaya sürüklemek için Jared'i kullanmış olsa da, Jared'in Alix hakkında ne düşündüğü konusunda endişeliydi. Konu kadınlara gelince, Jared gerçekten de biraz alçak biriydi. Her Ağustos ayında kız arkadaşları hakkında gülüşürlerdi. Onlara ayıracak zamanı hiç olmamıştı ve iş hayatını özel ayrı tutuyordu. "Yarısı ne iş yaptığını bile bilmiyor," demişti daha iki yaz önce. "Diğer yarısı da umursamıyor."

Victoria, Jared'in kızını geçici olarak mı kullandığını yoksa onunla ciddi mi olduğunu bilmek istiyordu. Alix ise yıldızlara mı kapılmıştı yoksa Jared'in mimarlık dünyasındaki şöhretinin ötesini görebiliyor muydu?

Öğleden biraz sonra Victoria arka kapının açıldığını duydu ve kalbi yerinden fırladı. Onlar buradaydı! Bir adım öne çıktı ama sonra cep telefonu çaldı. Kızını görmeyi ertelemek anlamına gelse bile aramasını kabul edeceği tek bir kişi vardı, o da editörüydü. Kimlikte arayanın o olduğu yazıyordu.

"Buna bakmam gerek," diye seslendi Victoria ve merdivenlerden yukarı çıktı. Editörüne söyleyeceği yalanları formüle edebilmek için sessizliğe ihtiyacı vardı. O

gecikmiş romanına henüz başlamamış olduğu gerçeğini söylemeyecekti. En azından bu kez "neredeyse" bitirdiğini söyleyebilirdi ve bu tamamen yalan olmazdı. Valentina'nın günlüğünü okuyarak ve ayrıntılı taslağını yazarak bir ay geçirdikten sonra, bitmiş bir ürün ortaya koyma yolunda ilerliyor olacaktı. "Neredeyse" göreceli bir terimdi.

Victoria yirmi dakika boyunca editörüne her şeyi abartarak anlattı; tam olarak yalan söylemiyordu ama dürüst de değildi. "Karmaşık" ve "şimdiye kadar yazdıklarımın en iyisi" ve "bu kitapta derin duygularla uğraşıyorum" gibi kelimeler kullandı. Bunlar editörlerin duymaktan hoşlandığı ifadelerdi.

Telefonu kapattığında, ilk dürtüsü koşup Addy'ye bunu anlatmak oldu. Histerik bir şekilde gülerdi.

Victoria'nın gözüne bir damla yaş geldi ama onu sildi. Addy'ye söyleyemezdi ama sevgili kızına sahipti. Alix annesinin hikâyelerini her zaman sevmiştir.

Victoria gülümseyerek merdivenlerden yemek odasına indi ve görkemli bir giriş yapmaya hazırlandı. Ama masada oturmuyorlardı. Alix'in hırkası bir sandalyenin arkasına katlanmıştı ve Victoria evin önüne doğru giderken onu aldı.

Jared ve Alix'i küçük kanepede yan yana otururken buldu, birbirlerine doğru eğilmişlerdi, sadece parmak uçları birbirine değiyordu. Victoria varlığını duyurmak üzereydi ama yapmadı. Bunun yerine durdu ve şok içinde izledi.

Alix Nantucket'a geldiğinden beri sık sık telefonda konuşuyorlardı ve kızı konuşmalarını Jared'in söyledikleri ve yaptıklarıyla delik deşik. Victoria, Alix'in ilk gerçek aşkına başladığını biliyordu ve bundan memnundu.

Ama Victoria *buna* hazırlıklı değildi. Alix ve Jared sanki sadece onlar varmış gibi birbirlerine bakıyorlardı. Dünyada başka hiç kimse yoktu, sadece ikisi vardı.

Victoria kapı aralığından geri çekildi, duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. Bir erkeğin *ona* hep böyle bakmasını istemiştir. Hayatı boyunca yüzlerce erkeğin ilgisini çekmişti ama o hep kendini tutmuştu. Ona kazanılması gereken bir ödül, fethedilmesi gereken bir şey olarak bakıyorlardı. Ve eğer onlara çok fazla izin verirse

kaçıp gittiler. Victoria hiç de sandıkları gibi çaresiz değildi.

Kapı aralığından baktı. Şimdi öpüşüyorlardı. Tatlı ve nazikçe, gülümseyerek, birlikte olmaktan tamamen memnun, başka kimseye ihtiyaç duymadan. Onlara yazmaya çalıştığı bir romanı anlatmak isteyen bir anneye de.

Victoria hâlâ Alix'in kazağını tutuyordu ve yüzünü kazağın içine gömdü. Kızını kaybetmişti! Alix sanki başka bir gezegene uçmuş gibi tamamen ve bütünüyle gitmişti.

Victoria ortaya çıkmadan önce kendini sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu. Sessizce merdivenlerden yukarı çıktı ama kendi odasına gitmedi. Bir zamanlar Addy'nin olan Alix'in yatak odasına gitti. Jared'in gömleklerinden birinin sandalyenin üzerinde durması Victoria'nın kalbine bir çivi çakmış gibiydi.

Alix'in kazağını yatağın ayakucuna koydu. Buna dayanabilirim, diye düşündü ama sonra Kaptan Caleb'in büyük portresine baktı ve yatağın o tarafına oturmaya gitti. Adamın hayaleti gerçekten evde miydi yoksa Addy'nin uydurduğu bir şey miydi?

"Şimdi ne yapacağım?" Victoria portreye bakarken fısıldadı ve gözlerine daha fazla yaş geldi. "Onlara yardım mı edeceğim? Beni terk etmelerini kolaylaştıracak mıyım?" Komodinin üzerindeki kutudan bir mendil çıkardı ve burnunu sümkürdü.

"Ken, Jilly adındaki bu kadınla yeni tanıştı ama onu gördüğünde gözleri parlamaya başladı bile. Ve onu korumak için savaşmaya hazırdı. Alix ve Jared... bu ikisi tek bir varlıkta birleşmiş gibi görünüyorlar. Kızım..." Gözyaşları daha güçlü geldi. "Benim güzel, değerli kızım beni terk ediyor. Onsuz nasıl yaşarım? Aklımı başımda tutuyor; her zaman *yanımda*. O..." Victoria yutkundu.

"Kız onun."

Portreye baktı. "Ne yapmalıyım? Tavsiyeye ihtiyacım var. Büyük ve boş evime geri dönüp yakında bir torunum olur umuduyla kurabiye pişirmeyi mi öğreneyim? Yoksa...?" Bir nefes aldı. "Şimdi *yaşlanacak* mıyım? Bana kalan bu mu? Bir verandada oturup *tek başıma* yaşlanmak mı? Gerçek Aşkım nerede?" Çok ağlıyordu.

Birden Victoria'yı uyku bastırdı ve sanki biri onu nazikçe yatağa doğru itiyordu. Birden

Yatak çok ve başı yastığa değdiği anda uykuya daldı.

Uyandığında bir saat geçmişti ve gülümsüyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Sanki o uyurken biri ona talimat vermiş gibiydi. Bu bir erkek sesiydi ve çok tanıdık geliyordu. "Onlara yardım etmelisin," diyordu ses. "Şimdi kendini düşünmenin zamanı değil. Aşk bencil olamaz; tek taraflı olamaz. Bu Alix'in ve Jared'in zamanı ve sen bunu onlara vereceksin."

Gülümseyerek ayağa kalktı ve yatak odasının kapısına gitti, ama sonra geri döndü ve Kaptan Caleb'in portresine baktı. "Bana kendini göstermek istiyorsan, lütfen göster. Senin Valentina'n olmayabilirim ama ona verdiklerinin bir kısmını ben de kullanabilirim."

Kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Bir planı vardı ve yapacağı ilk şey Izzy'yi aramak olacaktı. Her şey onu ikna edebilmesine bağlıydı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Anne, gerçekten yapamam," dedi Alix üçüncü kez. Annesi geleli henüz üç gün olmuştu ama Alix'in hayatı şimdiden altüst olmuştu. "Jared'in Maine'deki bu yeni komisyonun planları için ona yardım etmem gerekiyor."

"Bana henüz sahip olmadığını söylediğin iş bu mu?"

"Evet, öyle, ama eminim anlayacaktır." Kingsley House'un mutfağında kahvaltı ediyorlardı ve Jared çoktan şapel alanına koşmuştu. Bu sabah Ken'in onsuz yapamayacağına karar vermişti. "Korkak!" Alix ona tıslamıştı. Jared utanmak yerine ona göz kırpmış ve koşarak uzaklaşmıştı.

"Sadece Izzy'nin düğününe biraz daha zaman ayırman gerektiğini düşündüğümü söylüyorum, Alix, hepsi bu."

"Her şey kontrol altında." Çiçeklerden pastaya kadar düğünle ilgili tüm düzenlemeleri içeren kalın dosyayı annesine vermişti.

Victoria masanın üzerinden kızına doğru eğildi. "Eğer İkinci Dünya Savaşı'nda olsaydık ve herkes tayınla beslenseydi, bu mükemmel bir düğün olurdu."

Alix duvardaki saate baktı. Saat neredeyse on birdi ve bütün gün hiçbir iş yapmamıştı. Jared'le birlikte Dilys'in evinde son bir gece geçirmişler, sonra evi temizlemişler, buzdolabını onun için doldurmuşlar, eşyalarını toplamışlar ve gitmişlerdi.

Kingsley House'a döndüklerinde sorunlar başladı. Annesi Viktorya dönemi romanlarından fırlamış biri gibi davranmış, Alix ve Jared'in aynı odada planlamalarına şaşırmış gibi davranmıştı.

"Anne, benim daha önce de erkek arkadaşlarım oldu," dedi Alix.

"Ama *benim* önümde değil," dedi Victoria, sırtı anormal derecede kaskatı kesilmişti. "Neyin var senin? Çok garip davranıyorsun."

Jared spor çantasını aldı ve Victoria'ya baktı. "Nasıl istersen öyle olsun. Jilly'yi Ken'in yanına taşıdığına göre, ben de hizmetçinin dairesinde kalacağım." Victoria'ya büyük bir eğlenceyle bakıyordu ama aynı zamanda onun neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştığı da belliydi. "Addy Teyze'nin Alix'le birlikte dekore ettiği odada kalmamın bir sakıncası var mı? Yoksa bu senin yeni hassas duyarlılığın için çok mu müstehcen?"

"Orasının benim odam olduğunu sanıyordum!" dedi Alix. Tekrar annesine baktı. "Ama neden sen ve ben orada kalıyorduk?"

Victoria Jared'e kesmesi için bir bakış attıktan sonra kolunu kızının omuzlarına doladı. "Hadi gel de seni yerleştirelim. Buralarda hiç eski günlük görmedin, değil mi?"

"Dikkat et, duvar kağıdı!" Jared koridordan daireye doğru ilerlerken şöyle dedi.

Bu dün olmuştu ve Alix yalnız uyumaktan hoşlanmamıştı. Jared'in gizlice girmek için oda kapısının merdivenlerini kullanacağını ummuştu ama kullanmadı. Bugün ona günaydın öpücüğü verirken, "Annen eski kapıya kilit takmış," diye fısıldadı. Annesinin bu hareketi onu oldukça eğlendirmişe benziyordu.

Alix, "Bunu komik bulmana sevindim ama ben ," dedi.

Şimdi şapel alanındaydı ve Alix annesiyle birlikteydi, Izzy'nin düğününde kötü bir iş çıkardığı söyleniyordu. "Bu bir savaş zamanı düğünü gibi *değil* ve bunu söylemene içerliyorum."

"Izzy'nin senin en iyi arkadaşın olduğunu sanıyordum. *Bundan* daha fazlasını hak etmiyor mu? Aklın tamamen Jared'de olduğu için mi en iyi arkadaşını unuttun?"

"Anne! Bu hiç adil değil. Izzy'nin kısıtlı bir bütçesi var ve ayrıntılı bir şey istemiyor. Ama öyle bile olsa, çok güzel olacak. "Anne!

kır çiçekleri ve mavi kurdeleler çok güzel. Kendi düğünüm için isteyeceğim her şey var."

Victoria masadan geriye yaslandı, sanki bu fikir onu dehşete düşürmüş gibi görünüyordu. "Düğününüz mü? Sen benim tek çocuğumsun ve tatmin etmem gereken bir hayran kitlem var. Benden bir gösteri bekleyecekler. Düğünün için..." Sanki her şey onun için konuşulamayacak kadar büyükmüş gibi elini salladı. "Artık bunun bir önemi yok. Bir damadın bile yok."

Alix annesine ters ters baktı. "Fark etmediysen söyleyeyim, Jared ve ben-"

"Evet, evet," dedi Victoria ayağa kalkarken. "Jared'in hanımefendilerinden biri oldun. Şimdi Zero Main'den şu güzel üstlerden birini giy ve gidip pastalara bakalım."

Alix ayağa kalktı. "Pasta sipariş edildi ve benim Jared'in 'hanımlarından' biri olduğum da ne demek?"

"Yok bir şey," dedi Victoria. "Dilim sürçtü. Sipariş ettiğiniz pastayı gördüm. Oldukça basit ve çok küçük. Alix, canım, sen *sadece* bina mı tasarlarsın? Geleceğin mimarı için daha uygun bir şey bulamaz mıydın? Neden kendi düğününüz için ne istediğinizi düşünüp, sonra onu dörtte bir oranında küçültüp Izzy için kullanmıyorsunuz?" Kapıya doğru gitti. "On dakika içinde hazır olurum. Neden arabayı çalıştırmıyorsun?"

Alix mutfakta durdu, birkaç nefes aldı ve siparişler ve fotoğraflarla dolu dosyaya baktı. Belki her şey biraz sade kalmıştı ve belki de Alix kendi hayatına o kadar dalmıştı ki Izzy'nin düğününü ihmal etmişti.

Merdivenleri koşarak çıktı, gömleğini değiştirdi, eskiz defterini aldı ve dışarı çıkıp annesinin kendisi için getirdiği küçük arabaya bindi. Küçük bir BMW'ydi, yeni değildi ama neredeyse öyleydi ve içi tertemizdi.

Elbette annesi saçının ve makyajının mükemmel olduğundan emin olmak için otuz dakikasını ayırdı ve o zamana kadar Alix olası pastaların bazı çizimlerini yapmıştı. Annesi arabaya bindiğinde ve yeni bir sipariş verecekmiş gibi mükemmel dudaklı ağzını açtığında Alix, "Valentina'nın sana benzediğini biliyor muydun?" dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yüzbaşı Caleb'le dans ettiğimde bana söyledi." Alix her zaman kendinden emin olan annesini susturmuş olmanın derin ve ruhunu doyuran tatminini yaşadı.

Victoria'nın kendine gelmesi sadece birkaç saniye sürdü. "Ne zaman? Nasıl? Nerede? Onunla gerçekten dans etmedin, değil mi? Sadece bir rüyaydı, değil mi?"

Alix gülümsedi. "Pastanın en alt katmanı kare olsa, bir sonraki yuvarlak olsa, sonra açık bir alan olabilmesi için bazı yükselticiler koysak, sonra da üç katmanlı yuvarlak bir kule olsa nasıl olur?"

"Alixandra," dedi Victoria yavaşça, "sen ve Kaptan Caleb hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Jared bana geri mi taşınıyor?"

Victoria o kadar derin bir nefes aldı ki neredeyse boğulacaktı. Jared'in gecelerini Alix'le geçirmesi, kızının yatağında uyuyakaldığında aklına gelen plana uymuyordu. Addy'nin ona hayaletten bahsettiği geceyi hatırladı. O gece Addy'nin hayattaki son gecesiydi. O zamandan beri Victoria, Jared'in insanların konuşamayacak kadar büyülendiğine dair aptalca hikâyelerini anlatmayı bırakmasını ve Kingsley Malikânesi'ne dönmesine izin vermesini beklemekten neredeyse delirecekti. Ama Valentina'nın günlüğünün bulunduğunu duyduktan sonra Victoria daha fazla beklemeyi reddetti. Bir sonraki feribottaydı.

Ama geldiğinden beri Victoria'nın öncelikleri değişmişti. Kızı her şeyden önce geliyordu.

Victoria zorlukla yutkundu. Bunu söylemek canını yakacaktı. "Izzy'nin düğünü, gördüğüne inandığın şeyden daha önemli," dedi arka dişlerini birbirine kenetleyerek ve sonuç olarak sesi oldukça ilkel çıktı. "Sen bir yetişkinsin ve elbette ne istersen yapabilirsin ama bu kadar kısa süredir tanıdığın bir adamla yaşamamanın senin için uygun olduğunu sanmıyorum. Alix, canım, arkadaşını gerçekten çok ihmal ettin."

Sessiz kalma sırası Alix'teydi. Annesi çok uzun zamandır istediği bir hikâyeyi bir kenara bırakmaya razı olduğuna göre, Izzy'nin düğünü onun için gerçekten önemli olmalıydı. "Haklısın," dedi. "Jared hakkında arkadaşımından çok daha fazla düşündüm. Düğün planları gerçekten berbat mı?"

"Hayır, elbette değil," dedi Victoria. "Sadece biraz bastırılmış durumdalar ve Izzy için daha fazlasını yapmak istiyorum. Geçici olarak arkadaşınıza Jared'den daha fazla öncelik vermenizin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır!" dedi.

"Güzel!" Victoria dedi ki. "Şimdi bana şu tasarımınızdan tekrar bahsedin ve pastanın üzerindeki 'açık alan' da neyin nesi?"

Birkaç saat sonra Alix ve annesi güzel Sea Grille restoranında öğle yemeğindeydiler. Victoria tabağına bakıyor ve yemeğini itip kakıyordu.

"Sorun nedir?" Alix sordu.

Victoria iç çekti. "Bir konuda gizlilik yemini ettim ama size söylemem *gerektiğini* hissediyorum."

Alix nefesini içine çekti. "Hasta biri mi var?"

Victoria çatalını salladı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bu Izzy."

"Bebek!"

"Hayır," dedi Victoria. "Bu sağlıkla ilgili değil. Onu aradığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Izzy ile telefonda bir saatten fazla konuştum ve çok üzgün. Kayınvalidesi ve annesi."

"Bunun sanıyordum," dedi Alix.

"Izzy de böyle düşünmeni istiyor. Hangi kadın kendi düğün pastasını seçmek istemez ki? Ama Izzy o kadar stresli ki umurunda bile değil. Gerçek şu ki, kendi düğününden korkuyor."

Alix restoranın minderli koltuğuna yaslandı. "Hiçbir fikrim yoktu, ama sonra ..." Yüzünü buruşturdu. "Aynen dediğin gibi, Jared ve Kingsley'le ilgili her şeyle o kadar meşguldüm ki arkadaşım ile ilgilenemedim."

Victoria elini kızınınkinin üzerine koydu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yıllar önce Nantucket'a ilk geldiğimde ben de bunalmıştım. Bu yüzden ailenin ve onların hayaletleri ile kayıp aşk hikâyelerinin *seni* ele geçirmesini, bütünüyle yutmasını hiç istemedim. Geçimimi sağlayabilseydim ve çocuğuma başka bir şekilde destek olabilseydim, her yaz buraya gelmezdim." Victoria

bariz yalanı için affedilmek için dua etti, ama sonra her şey daha büyük bir iyilik içindi.

"Ben ona giderim," dedi Alix. "Öğleden sonra bir feribota binebilirim ve-" "Hayır!" Victoria dedi ki. "Hiçbir şey söylememeliydim. Bu tam olarak

Izzy sana neden her şeyin hâlâ berbat olduğunu söylemedi? O kadar iyi bir arkadaş ki senin burada son erkek arkadaşınla kalmanı istiyor ve-"

"Bence Jared bundan daha fazlası."

"Eminim biliyorsundur, canım, ama konu o değil. Bence Izzy'ye gerçekten muhteşem bir düğün yaşatmak için birlikte çalışmalıyız."

"Pasta için özür dilerim," dedi Alix. "Bir şeyler tasarlamak için zaman ayırmalıydım."

Victoria elini salladı. "Ben daha büyük düşünüyorum. *Senin* kadar büyük değil

Düğün olacak ama şimdikinden daha büyük olacak."

"Anne," dedi Alix kararlı bir şekilde, "keşke bunu söylemeyi bıraksan. Büyük bir düğün istemiyorum. Evlenirsem-evlendiğimden tanıdığım ve değer verdiğim insanların orada olmasını istiyorum. Ve kendi tasarladığım şapelde evlenmek istediğimi zaten biliyorum. Benim için özel bir yer."

"Alix, canım, bence çok ileri gidiyorsun. Bir kere o kilise Nantucket'ta. Eğer bir destinasyon düğünü yapmayı planlamıyorsan burada evlenmen için hiçbir neden yok. İnsanları uçakla getirmek çok zahmetli ve masraflı ve tabii ki tüm yayınevimi katılmak isteyecek, peki buraya nasıl gelecekler?"

"Senin-?" Alix sözünü kesti. "Bunu Izzy'yle ilgili tutalım, olur mu? Onun için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kingsley'leri davet ediyoruz. Kenneth'in yeni kız arkadaşı bir Taggart ve Montgomery'lerle akrabalar, bu yüzden onlardan bazılarını da davet edeceğiz."

"Yüzlerden mi bahsediyorsun?"

"Yine de üç elli," dedi. "Gelinin ve damadın ailelerinin onaylamayan akrabalarını bastırarak kadar insan davet edeceğiz."

"Sen mi ödüyorsun?"

"Elbette," dedi Victoria. "Izzy benim ikinci kızım gibidir ve ayrıca, New York'ta bir katedralde evlendiğinizde

Izzy'nin kıskançlıktan çatlamasını istemeyiz."

"Sizi temin ederim ki akıllı başında hiç kimse böyle bir sirki kıskanmaz! Anne, daha önce de söylediğim gibi, herhangi bir uzunlukta treni olan bir elbise giymeyeceğim. Aslında-" Konuşmayı kesti çünkü Addy Teyze'nin güzel gelinliğinden bahsetmek Caleb'e geri dönmesine neden olabilirdi ve şu anda Alix arkadaşını ihmal ettiği için derin bir suçluluk hissediyordu. Annesini ikinci kez kışkırtmak ve üzerine daha fazla suçluluk duygusu yıkmak istemiyordu.

Victoria saatine baktı. "Gitmemiz gerek. Freddy beni öğleden sonra 'Sconset'e götürecekt."

"Siz ikiniz ciddi misiniz?"

"Tanrım, hayır! Çok tatlı bir adam ama karısı öldüğünden beri artık hiçbir şey umurunda değil gibi görünüyor." Öne doğru eğildi. "Yerel dedikodulara göre liderlik yeteneğinden yoksun olduğu için yakında NHS'deki görevinden alınacakmış. Smokin içinde hâlâ harika görünüyor ama artık insanları yönetemiyor." Kredi kartını dosyaya yerleştirdi ve garson onu aldı. "Neyi bu kadar çok düşünüyorsun?"

"Lexie," dedi Alix. "Izzy'nin düğününe kimi davet edeceğini bilir. Toby de süslemeleri nasıl canlandıracağını bilir."

"Şu sevgili kızlar! Nasıllar? Onları bu akşam yemeğe."

"Buradaki herkesi tanıdığını hâlâ unutuyorum. Onlar iyi."

"Lexie Nelson'la nişanlandı mı? Toby bekaretini kaybetti mi?"

Alix kaşlarını kaldırdı. "Nişana hayır ve Toby hakkında bir şey söyleyemem."

Victoria hesabı imzaladı, yüklü bir bahşiş bıraktı ve garsona gülümsedi. "Toby'den kimseye bahsetme. Bu onun insanlara sır olarak verdiği bir şey değil. Çok seçici bir kızdır. Hata yapmak istemez." Victoria dikkatle kızına baktı.

"Muhteşem, ünlü bir mimarla hemen ona saldıran benim aksime."

Victoria omuz silkti. "Jared bunu kadınlara yapar, ama o büyük bir deneyimdir. Eminim daha sonra ondan öğrendiğin her şeyi kullanacaksın. Gerçek hayatında. Gitmeye hazır mısın? Düğün iki saat sonra.

Bugünden itibaren haftalar var, bu yüzden zaman kaybedemeyiz. Roger şu anda Kaliforniya'da, dolayısıyla Lexie bugün çalışmaya başlayabilir."

"Roger Plymouth'u mu kastediyorsun?"

"Elbette," dedi Victoria ayağa kalkarken.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Sevgilim, sen üniversitedeyken ben evde oturup tırnaklarımı yapmadım. Roger her yerde. Aile odasındaki pembe ve krem rengi buketi gördün mü? Bu ondan."

"şu altı metrelik yuvarlak masayı kaplayan mı?"

"İşte bu kadar. Roger asla küçük bir şey yapmaz. Hâlâ Lexie'ye aşık mı?"

Alix başını salladı. "Bu adadaki her sırrı biliyor musun?"

"Addy'nin günlüklerinin nerede olduğunu, iki yüz yıldır ölü olan bir adamla nasıl dans ettiğini ve hatta Valentina'nın günlüğünü nereye sakladığını bilmiyorum."

Alix annesine gülümsedi. "İnsanların senden saklayabileceği bazı şeyler olduğunu bilmek güzel."

"Ama eninde sonunda her şeyi ," dedi Victoria.

Alix cevap vermedi çünkü annesinin haklı olduğunu biliyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jared hayatında hiç bu kadar sinirli olmamıştı. Zihinsel, fiziksel, psikolojik, akla gelebilecek her şekilde hüsrana uğramıştı ve bunu hissediyordu.

Victoria'yı hep sevmişti. Belki ilk yaz değil ama o zamanlar neredeyse herkesten nefret ederdi. O zamandan beri onun ziyaretlerinden hoşlanıyordu. Ama şu anda onun boynunu sıkmak istiyordu.

Victoria'nın gelişinden bu yana geçen yaklaşık iki hafta boyunca Jared, Alix'i neredeyse hiç görmemişti. Son derece rahat bir şekilde birlikte yaşarken bir anda hiç birlikte olmamaya başlamışlardı. Geçmişte olsa bu onu rahatsız etmezdi; sadece balık tutmaya giderdi. Ama Alix yanındayken çalışmanın, bebek bakıcılığı yapmanın, sosyalleşmenin, yaptığı her şeyin daha kolay ve kesinlikle daha keyifli olduğunu fark etmişti.

Dün iş ortağı Tim aramış ve Jared'in yokluğundan bıktığını ve New York'a dönmesini istediğini söylemişti. "Şirketteki herkes beni o kadar çok seviyor ki su soğutucusunun etrafında durup sohbet ediyorlar. Paylaşıyorlar. oyun randevuları ayarlıyorlar. Sen gittiğinden beri iki o ce aşkı başladı ve ayrıldıklarında herkesin taraf tutması için sabırsızlanıyorum."

Jared, "Onlara işlerinin başına dönmelerini söyle," dedi ama sesinde gerçek bir ilgi ya da inanç yoktu.

"Onlara söylüyorum ama omzumu sıvazlıyorlar ve bana çocuklarının fotoğraflarını gösteriyorlar. Ve Stanley! Sen burada olmayınca yapacak işi kalmıyor. Geçen hafta, sonra tüm dosyaların renklerle kodlanacağına dair bir not gönderdi."

"Zararı olmaz," dedi Jared.

"Sence değil mi? Stanley'nin yirmi bir kategorisi ve yirmi bir rengi var. Serise ne renk? Jared! Geri dönüp burayı tekrar düzene sokmalısın. Ben paralı adamım, unuttun mu? Zorba olan sensin."

Jared homurdandı. "Eğer ben bir zalimsem, nasıl oluyor da topuklu ayakkabı giymiş küçük bir kadın tarafından eziliyorum?"

"Alix'i mi kastediyorsun?"

"Tabii ki hayır! Alix'i hiç görmüyorum bile. Beni deli eden annesi."

Tim gözlerini devirdi. "Kızların annelerini bilirim. Evlenmeden önce kayıinvalidem bir canavardı. Şimdi ise... Aslında hala bir yılan. Kadının annesinin kızının kocasıyla konuşmasına izin vermeyen bir kabile hakkında bir kitap aldım. Sana bir kopyasını göndermemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Jared. "Izzy'nin düğününden sonra döneceğim. Düğüne bir haftadan az kaldı."

"Yeni kız arkadaşını buraya getirmeyi mi?"

"Alix sadece benim 'yeni kızım' değil," diye yarı bağırdı Jared. "O bundan daha fazlası."

"Kafamı koparmayın! Bunu su soğutucusunun etrafındaki çocuklara sakla. Belki de işlerini doğru yaptıklarında balon dağıtmaya başlamalıyım. Sence bu onlara ilham verir mi?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Düğün bu Cumartesi. Pazartesi günü o ce'de olacağım."

"Bu bir serçe parmak sözü mü?"

Jared, "Git paralarını say," diye homurdandı ve telefonu kapattı.

Bu telefondan sonra Jared kendini daha kötü hissetti - ki bunun mümkün olduğunu düşünemezdi. İlk başta Victoria'nın yaptığı şey onu eğlendirmişti. Ken, Jilly ile birlikte şapel alanına gelmişti ve Victoria'nın yapmaya çalıştığı şey yüzünden öfke içindeydi.

"Jilly'yi hizmetçisi olarak kullanmak istedi! Bunu hayal edebiliyor musun?" Ken öfke içinde kıvranıyordu.

"Ve çözümünüz Jilly'yi yanınıza taşımak mıydı?" Jared sordu.

"Onu korumak zorundaydım, değil mi?"

Jared gülümsemesini gizlemek için arkasını dönmüştü ama ertesi gün kaşları çatıktı. Victoria onu Alix'in odasından kovmuştu. Daha sonra gizli merdivenden çıkacağını düşündüğü için o anda bu onu rahatsız etmemişti ama Victoria'yı hafife almıştı. Alt katın kapısını içeriden kilitlemişti. Evi bu kadar iyi tanıması can sıkıcıydı ve Addy teyzesine, dışarıdan birine merdivenden bahsetmesi hakkında ne düşündüğünü söyleyebilmeyi diledi. Jared'in bunu Alix'e göstermiş olması ve Ken'in onarımına yardım etmesine izin verilmiş olması onun için önemli değildi.

Fiziksel kilitlerden daha kötüsü Victoria'nın Alix'in zihnine yaptığı şeydi. Victoria, Alix'i Izzy'nin düğününe takıntılı hale getirmişti. Daha önce yaptığı her şey yeniden yapılmalı ve onay için Victoria'ya sunulmalıydı.

Victoria çayını yudumlarken, "Belki birkaç gül daha," diyor, sonra Alix geri dönüp her şeyi yeniden yapıyordu. Jared'in söyleyebildiği kadarıyla, Alix her görevi yaklaşık dört kez yapmak zorunda kalıyordu.

Bu sabah Alix'le her şeyi konuşmaya çalışmıştı ama bu pek işe yaramamıştı.

"Sadece düğün bitene kadar," dedi Alix, "sonra her şey normale dönecek."

"Normal' ne demek?"

"Bilmiyorum." Saatine baktı. "On dakika içinde çadır görevlileri ile randevum var. Gitmem gerekiyor."

Onun kolunu yakaladı. "Alix, düğünden sonra annen Valentina'nın günlüğüyle uğraşacak ve muhtemelen Addy Teyze'nin yazdıklarını aramaya başlayacak." Victoria hâlâ hayattaysa tabii, diye düşündü ama eklemeyi. Bu sır onu her geçen gün daha fazla kemiriyordu.

"Bunun neden bir sorun olduğunu bilmiyorum," dedi Alix merdivenlerden inmeye başlarken.

"Sadece annene boyun eğiyorsun ve hala dört yaşındaymışsın gibi ona itaat ediyorsun."

Merdivenlerde durdu ve ona ters ters baktı. "*Tam olarak* ne demek istiyorsun? Arkadaşımın *mutlu* bir düğün geçirmesine yardımcı olmak için zamanımın bir kısmını ayırmamam gerektiğini mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece ben koridorun sonundayım ve sen yanımda değilsin." Ona küçük bir gülümseme verdi.

"Bu seksle ilgili, değil mi? Beni yatakta istiyorsun ve arkadaşım kendi düğünüyle ilgilenebilir. Bunu mu demek istiyorsun?" Bir adım daha attı ama Jared kolunu uzatarak onu engelledi. Kadın durdu ama ona bakmadı.

"Alix, öyle demek istemedim. Sadece seni özledim." Dudaklarını kulağına yaklaştırmak için öne doğru eğildi. "Konuşmalarımızı, birlikte nasıl çalıştığımızı özledim. Seni görmeyi özledim."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ben de seni özlüyorum ama aynı zamanda gerçekçiyim. Sen yakında New York'taki işine geri döneceksin ve ben de bir yıl boyunca annemle birlikte senin evinde kalacağım. Taslağında ona yardım etmemi istedi. Gözleriyle ilgili sorunları var, bu yüzden Valentina'nın günlüğünü ona yüksek sesle okuyacağım."

Jared bir an için konuşamadı. "Ve sen bu hikayeye inandın mı?!"

"Annemin gözlerinde sorun olduğuna inanıyor musun? Gerçekten Jared, neden böyle bir konuda bana yalan söylesin ki?"

"Bizi ayrı tutmak için," dedi.

"Bu hiç mantıklı değil! Ben teyzenin vasiyeti yüzünden bu evdeyim, annem geçimini sağlamak zorunda olduğu için burada ve sen de yürütmen gereken bir işin olduğu için burada *olmayacaksın*. Bizi ayrı tutan annem bunların neresinde?"

"Yani *şimdi*. Bugün, yarın."

"Oh," dedi Alix. "Anlıyorum. Şu anda seninle yatağa için kızgınsın. New York'ta smokin giyip süper modellerinle çıktığında sorun olmayacak, ama şimdi, bugün, beni istiyorsun çünkü... şey, çünkü ben buradayım."

"Bu çok saçma! New York'a gitmeden önce bir haftam var ve *her zaman* eve gel. Sık sık."

Bu ifade Alix'i o kadar kızdırdı ki cevap vermeye korktu. Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Gitmem gerek!" Aceleyle merdivenlerden indi.

Jared'yumruğunu duvara vurmaması için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. İşte *bu* yüzden kız arkadaşlarını Nantucket'a hiç getirmediğini düşündü. Onlara evde iyi davranmaya başla ve-

Ve ne? O düşündü. Her dakikalarını onunla geçirmek yerine kaçıp arkadaşlarına yardım mı edecekler? "Peki dört yaşındaki kim?" diye mırıldandı ve merdivenlerden geri döndü.

Merdivenin tepesinde büyükbabası duruyordu, o kadar katı, o kadar *gerçektir* ki Jared ona dokunsa bunu hissedeceğini biliyordu. Adamın yüzünde "Sana söylemiştim!" diye bağırarak bir sırıtma vardı.

Jared büyükbabasını haftalardır görmemişti ve onu en az Alix kadar özliyordu. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Her şey söylendi," diye yanıtladı Caleb ve sonra uzaklaştı. Bir pufla yok olmadı ama *yürüdü*. Jared eski döşeme tahtalarının gıcırtısını duyduğundan emindi ama Caleb'ın hayalet bedeninin ağırlığı olmadığı için bu imkânsızdı.

Jared merdivenlerin başına vardığında geniş koridor boştu ve Victoria yatak odasından yeni çıkıyordu.

"Jared, bana bir başlangıç verdin. Alix'le tartıştığınızı mı duydum?"

"Tabii ki hayır. Ne diye kavga edelim ki? Bugün onun için ne yapmayı planladın? Yunus gezileri mi düzenliyorsun?"

Victoria tatlı tatlı gülümsedi. "Hayır canım, konukları Nantucket'ta kızakla gezdiririz diye düşünmüştüm." Onun yanından geçti.

A Nantucket kızak binmek oldu ne zaman, uzun önce, ve Denizciler kayıklarından bir balınayı zıpkınladıktan sonra, devasa yaratık onları korkunç ve hayati tehlike arz eden bir hızla denizde sürüklüyordu.

Dişlerini sıkan Jared, o merdivenlerden inene kadar onu izledi. Arkasına baktığında büyükbabasını tekrar gördü ama bu kez geniş geniş gülümsüyordu. "Sakın gitme!" Jared emretti ama Caleb sadece güldü ve uzaklaştı.

Jared sırtını duvara yasladı. Bu onun günü değildi!

"Sen iyi misin?" Victoria kızına sordu. Akşam olmuştu ve aile odasında oturuyorlardı. Victoria kucığında bir yığın basılı kâğıt ve elinde bir rom kokteyli ile kanepede oturuyordu.

Alix yerde bir minderin üzerindeydi, bacakları sehpanın altındaydı ve küçük yeşil kurdeleleri fiyonk şeklinde bağlıyordu. Dün annesi düğünden bir gün önce Izzy'ye mutlaka ama mutlaka bir bebek partisi vermeleri gerektiğini söylemişti. O günden beri Alix bebek eşyalarına boğulmuştu. "Ben iyiyim," dedi Alix.

"Mutlu görünmüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, Lexie ya da Toby'den yardım isteyebilirim. Eminim istekli olurlar."

"Hayır, öyle değil. Sadece..."

"Jared, değil mi?" Victoria söyledi.

"Aslında öyle. Bu sabah bir tartışma yaşadık ve ben oldukça sert davrandım. Beni özlediğini söylüyordu."

"Eminim öyledir. New York'a ne zaman dönüyor?"

"Gelecek hafta. Düğünden sonra sanırım." Yüzünü buruşturdu. "Ama Nantucket'ı sık sık ziyaret edeceğini söylüyor. Sanırım onu o zaman göreceğim."

"Alix..."

Elini kaldırdı. "Sorun yok. Bunun olacağını biliyordum. Olmamasını umuyordum ama... Ne bekliyordum bilmiyorum." Elini yay kutusunun içinde gezdirdi. "Sence bu yeterli olacak mı?"

"Fazlasıyla yeterli." Victoria kızını inceliyordu. "Neden Lexie ve Toby'yi görmeye gitmiyorsun? Belki seni neşelendirirler. Ve sanırım Jared dışarıda, kafasını kamyonetinin kaputunun altına sokmuş. Belki ona aletleri verebilirsin."

"Hayır, teşekkürler," dedi Alix ayağa kalkarken. "Onu şimdi görmek kaçınılmaz olanı daha da zorlaştıracak. Sanırım yukarı çıkıp biraz kitap okuyacağım. Birden kendimi çok yorgun hissettim." Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Victoria el yazması sayfalarını sehpanın üzerine koydu ve kaşlarını çatarak oturdu. Şimdiye kadar, uykusunda aklına gelen plan, hayal ettiği gibi gerçekleşmiyordu. "Jared," dedi yüksek sesle, "sen bir aptalsın."

Dışarıda Jared kamyonetinden başını kaldırıp Alix'in penceresindeki ışığı gördü. Bu sabah onun haklı olduğunu görecektik kadar sakinleşmişti. Tim'e söz vermişti, yarın sabah o gece'a dönecekti.

Pazartesi ve orada olmayı planlıyordu. Ondan sonra da Alix'i sonsuza dek yanında tutmak için çalışmaya başlayacaktı. Bu fikre gülümsedi. Bu biraz zaman alacaktı ve bazı şeyleri birlikte çözmeleri gerekecekti. Bir kere New York vardı. İş hayatı onun büyük bir parçasıydı ve Alix'in bunu fark etmesi gerekiyordu.

Tekrar pencereye baktı ve onun gölgesinin hareket ettiğini gördü. Kimi kandırıyordu? Alix muhtemelen işini ondan daha iyi . Ve insanlarla ondan daha iyi anlaşıyordu, yani bu bir sorun olmazdı.

Gerçek şu ki, hayatında Alix'in iyileştiremeyeceği hiçbir şey düşünemiyordu.

Sorusu, onun hakkında ne hissettiği idi. Kendisi adada kalırken onun New York'a gitmesine kesinlikle üzölmüş görünmüyordu.

Jared bir İngiliz anahtarı aldı. Tim çok sinirlenecekti çünkü önümüzdeki yıl iş ortağı o ce'dan çok uzakta olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Victoria, Jared'i mutfak kapısına giden yolda yürürken gördüğünde iki gün geçmişti. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu ve elinde büyük bir buket çiçek vardı. Belli ki özür dilemeye geliyordu.

Ken, Jared'in dün bütün gün teknesiyle dışarıda olduğunu söyledi. "Şapel neredeyse bitti ama onun yardımını kullanabilirdik. Alix'e ne yaptın da bu kadar kasvetli görünüyor?"

Victoria elini arkasına koydu ve parmaklarını çapraz yaptı. "Bu sefer ben değildim. Jared ve Alix çok şiddetli bir kavga ettiler."

"Bunu hayal bile edemiyorum," dedi Ken. "Birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi davranıyorlar."

Victoria tiksintiyle, "Onların senin klonların olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor," dedi ama Ken gülümsedi.

"Peki ne hakkında tartıştılar?"

Victoria omuz silkti. "Ona New York'a döneceğini ve Alix'in burada kalacağını söyledi. Görünüşe göre aralarındaki her şey bitti. Aslında, kadar üzgün ki neredeyse hiç konuşmuyor. Sence onu doktora götürüp ilaç aldırılmalı ?"

Öfkenin sıcak kanı Ken'in boynundan yüzüne doğru süzüldü. "O çocuğu öldüreceğim!" dedi nefesinin altında, sonra döndü ve evden dışarı çıktı.

Victoria onun gidişini izlerken sadece başını sallayabildi. "*Şimdi* de beni mi dinliyorsun? Ben yalan söylüyorum, sen dinliyorsun. Ben dürüst oluyorum ve sen Toby'nin babasıyla tenis oynamaya gidiyorsun. Erkekler!"

Şimdi elinde çiçeklerle eve doğru gelen, pişmanlık dolu bir Jared vardı. Belki de Victoria bu manzaradan memnun olmalıydı ama değildi. Sonra ne olacaktı? O ve Alix barışacaklar mıydı? Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Düğünden sonra Jared New York' gidecek ve Alix hâlâ geride kalacaktı. Valentina'nın annesine yazdığı günlükleri okumak için mi kalacaktı?

Kurtar beni! diye düşündü Victoria. Biri yüksek sesle okurken asla konsantre olamayacaktı ve ayrıca Alix aşk acısı çekecekti. Sürekli telefonuna bakar, HRH'nin aramasını beklerdi.

Hayır, Victoria'nın her şeyi aceleye getirmesi daha iyi olacaktı. Jared neredeyse kapıya dayanmıştı, o da ses çıkarmaması için kapıyı biraz açtı, sonra da aile odasına girdi.

Alix pencerenin önünde durmuş bazı ev planlarına bakıyordu, ama annesinin ayak seslerini duyunca onları üç gelin dergisinin altına itti.

"Jared gibi bir adamla işin bittiği için rahatlamış olmalısın," dedi Victoria yüksek sesle.

"Sadece bir tartışma yaşadık. Hiçbir şey 'bitmiş' değil. Anne, bazen ondan gerçekten hoşlanmadığını düşünüyorum."

"Ama sevgilim," dedi Victoria, Jared'in elinde çiçeklerle durduğunu ve gözden kaybolduğunu görünce, "Jared'e bayılıyorum. Her zaman da sevdim ama sence senin gibi bir kız için doğru kişi mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"O bir dünya adamı, canım. Yatlara, bütün gece süren partilere ve ona ünlü olduğunu hatırlatan o plastik kızlara alışkın."

Alix kanın vücudunda hızla aktığını ve tıpkı babası gibi yüzüne doğru ilerlediğini hissetti. "Jared de çalışmayı seviyor, ben de öyle. Yatlarda yelken açan o adam bu adadaki pek çok insanla da ilgileniyor. Birinin yardıma ihtiyacı olursa, Jared yardım etmek için oradadır."

"Ama *sen* buna nasıl uyuyorsun?" Victoria bir kaşını kuşkuyla kaldırarak sordu. Ses tonu Alix'in onun hayatının gerçekte nasıl olduğunu bilmediğini ima ediyordu.

"Bana *ihtiyacı* var," dedi Alix, öfkesinden yarı bağırarak. "Halkın içindeki adamın altında, *ünlü* olanın arkasındaki kişiyi görüyorum. Biliyor musun? Bence benden önce Jared çok yalnız bir hayat sürüyordu, insanlar onu *olduğu kişi* için değil, onlara verebilecekleri ya da onlar için yapabilecekleri için istiyorlardı."

"Ama ondan istediğin bu değil mi? Kariyerini ilerletmek için? Onun kuyruğunda büyük bir başarı elde etmek için mi?"

"Hayır!" Alix bağırdı, sonra aniden öfkesi onu terk etti. "Ben istedim. Onunla ilk tanıştığımda tek istediğim onun şirketi için çalışmaktı, ama şimdi değil. Şimdi hayatımı onunla paylaşmak istiyorum. Eğer Afrika'da kulübe inşa etmek istiyorsa, ben de onunla giderim."

"Ve tasarımlarınla dünyayı ateşe vermekten vaz mı geçeceksin? Onu *bu* kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet," dedi Alix usulca. "Evet, seviyorum. Onu dünyadaki tüm binalardan daha çok seviyorum. Sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla."

Victoria'nın güzel yüzü mağrur bakışını kaybetti ve bir kez daha Alix'in annesi oldu. "Ben de bunu duymak istiyordum." Kollarını açtı ve Alix sevgi dolu bir kucağa sarılmak için ona doğru koştu. Victoria kızının başının üzerinden sessizce kapıda duran Jared'e baktı.

Jared odayı aydınlatacak kadar sıcak bir gülümsemeyle arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Jared kamyonetine binmeye başladı ama duydukları onu araba kullanamayacak kadar sersemletmişti. Çiçeklerin hâlâ elinde olduğunu fark edince onları açık pencereden içeri attı ve yürümeye devam etti. Çok sevdiği kasabasının sokaklarında, eski evlerin mükemmelliğini işaret eden ve bakan turistlere aldırmadan ilerledi.

Centre Caddesi'nden JC'nin evine gitti ve kitapçının yanından sağa döndü. Okyanusu görebileceği ve duyabileceği bir yer olan Jetties Plajı'na kısa bir yürüyüş mesafesindeydi.

Cep telefonu çaldığında suyun kenarına henüz varmıştı. Belki de Alix'tir diye düşündü ama arayan kişi listesinde olmayan bir numaraydı. Genelde açmazdı ama bu sefer açtı. Gergin bir kadın sesi, "Bay Montgomery? Yani, Kingsley. Yani, Jared?"

"Evet?"

"Benim, Izzy."

"Alix iyi," dedi Jared, "ve onu bu kadar perişan ettiğim için özür dilerim."

"Oh," dedi Izzy. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama eminim öyledir. Ben bunun için aramadım. Şu anda konuşmak için vaktin var mı?"

"Elbette," dedi. "Sorun nedir?"

"Alix'i üzmem istemiyorum ama ona korkunç, berbat bir şey yapacağım. Kendi düğünüm gelmeyeceğim."

"Glenn'i mihrapta mı bırakacaksın?" Jared sordu.

"Hayır, hayır! Tabii ki hayır! O benimle birlikte olacak. Geride bırakacağım insanlar, sürekli didişmek ve kavga etmekten başka bir şey yapmayan ebeveynlerimiz ve akrabalarımız."

"Ne yapmak istediğinizi anlamıyorum."

"Bekle, Glenn burada, o daha iyi açıklayabilir."

Nişanlısı telefonu açtığında sesi sertti. Sevdiği kadını koruyan bir adamdı. "Burada işler kötüydü, ikimizin ailesi de sürekli kavga ediyordu. Bir süre her şeyin çözüldüğünü sandım ama çözülmemiş. Sadece yüzeyin altında kaynıyordu ve tekrar patlak verdi. Izzy genelde her şeyle ilgilendiği için bunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum ve hamile olmasaydı şimdi de yapabilirdi."

Durakladı, sonra tekrar başladı. "Izzy kendisi için seçilen o iğrenç nedimelerden bile kurtulamadı. Denedi ama... Her neyse, tüm bunlara daha fazla dikkat etmediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum, ama kadınların yaptığı şeyin bu olduğunu düşündüm, bu yüzden..." Bir nefes aldı. "Önemli olan bu değil. Dün doktor, yaşadığı stresin fiziksel sorunlara yol açtığını söyledi. Eğer Izzy bu durumdan kurtulamazsa bebeği kaybetme ihtimalimiz var."

Jared anında, "Ne yapabilirim? Sen söyle, ben yaparım."

Glenn her şeyin planlandığı gibi gitmesini istediklerini, akrabalarının Nantucket'a gideceğini, ancak tören sırasında birinin konuklara düğün olmayacağını söyleyeceğini söyledi. "Siz ya da bir başkası Izzy ve benim dünyanın öbür ucuna kaçtığımızı söyleyebilir. Her şeyin parasını onlar ödüyor."

yemeğin ve müziğin tadını çıkarın. Sadece gelinime işkence etmek için orada olmayacaklar."

Jared, "Anlıyorum," dedi.

"Başka bir şey daha var. Izzy Alix'i aramaktan korkuyor çünkü onun bu düğün için ne kadar çok çalıştığını biliyor, özellikle de Victoria ortaya çıktığından beri. Izzy ayrıca herkesi hayal kırıklığına uğrattığı için onun kötü bir insan olduğunu düşüneceğinden korkuyor."

"Onunla konuşabilir miyim, lütfen?" "Evet?" Izzy çekingen bir tavırla sordu.

"Izzy," dedi yavaşça, "sanırım bu hayatımda duyduğum en akıllıca şey. Ve çocuğunu evliliğe tercih eden her kadın benim en iyi insanlar listemin başında yer alır."

Izzy hemen gözyaşlarına boğuldu ve Glenn telefonu ondan aldı. "O iyi mi?" Jared sordu.

"O iyi. Her şey onu ağlatıyor ama son birkaç gündür annem ve onun annesi beni ağlama noktasına getirdiler. Izzy bunların çoğunu Alix'ten sakladı, böylece o ..." Sustu.

"Yani ne yaptı?"

"Yani Alix adada seninle kalacaktı. Izzy gerçeği çok fazla anlatırsa Alix'in anında burada olacağını biliyordu - Izzy'nin onun için yapacağı gibi. Izzy, Alix'in seni... yani seni kaçırmamasını istemedi."

Jared suçluluk duygusuna engel olamadı. "Dinle Glenn, hiçbir şey için endişelenme. Herkese her konuda yalan söyleyeceğim. Onlara Izzy'nin evimde saklandığını ve evlenmeye hazır olduğunu söyleyeceğim. Son dakikaya kadar düğün olmayacağını bilmeyecekler. Ve misafirlerin umursamayacağı kadar çok içki olmasını sağlayacağım. Annelerine gelince, Victoria'yı onların üzerine salacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Glenn ve Jared onun sesindeki rahatlamayı ve minnettarlığı duyabiliyordu. "Çok fazla ünlü insan tanımıyorum ve Izzy senin mimarlık dünyasının en iyisi olduğunu söylüyor, ama eğer hepsi senin gibiyse... Çok teşekkürler. Belki Izzy artık rahatlayabilir. Evlenmek için Bermuda'ya uçacağız."

"Bize bir kartpostal gönder," dedi

Jared. "Bize mi? Sen ve Alix olarak mı?"

"Evet. Alix henüz bilmiyor ama ondan kendisini Kingsley yapma sürecini tamamlamama izin vermesini isteyeceğim." Jared arka planda tiz bir ciyıklama sesi duydu, bu da Izzy'nin onu dinlediğini gösteriyordu.

"Tamam," dedi Glenn, "şimdi başardın. Izzy'nin Alix'i arayıp söylemesini engellemek için ona ilaç vermem gerekecek."

"Bugün buralarda olacak mısınız? Bazı ayrıntıları halletmek için sizi daha sonra arayabilir miyim?" Jared sordu.

"Buradayız," dedi Glenn, "ve tekrar teşekkürler."

Telefonu kapattılar ve Jared telefonu cebine geri koydu.

Orada durup suya baktı. Aklından geçenleri yüksek sesle söyleyene kadar, bunlar somutlaşmamıştı. Ama hoşuna gitmişti. Hayatının geri kalanını Alix'le geçirmeyi çok istiyordu.

İlk aklına gelen büyükbabasıyla konuşmak istediğiydi ama bunun olmayacağını biliyordu. Ayrıca Jared adamın ne diyeceğini de biliyordu. "Önce ona sormalısın," dediğini duyabiliyordu büyükbabasının. Bu düşünceyle birlikte gelen gülümseme ona büyükbabasının Jared'in yeni hayatına başlayacağı gün gideceğini hatırlattı.

Kasabaya geri dönerken Alix'e nasıl ve nerede soracağını düşündü. Bunun gerçekleşebileceği tek bir yer vardı. İç dekoratör olan bir arkadaşı vardı ve bu planın ilk kısmına yardımcı olabilirdi. Toby'nin çalıştığı çiçekçiye gitti ve ona Izzy ile Glenn'in söylediklerini ve Jared'in nasıl yepyeni bir plan yaptığını anlattı.

"Cumartesi mi?" dedi. "Lexie ve ben mi?"

"Bu doğru. Izzy ile halletmem gereken bazı şeyler var ama çoğu zaten ayarlandı. Sadece birkaç kişi farklı olacak."

"Sadece birkaç tane," dedi Toby, devasa bir projeyi basitleştirirken şaka yapıyordu.

Jared gülümseyerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Benim gitmem gerek. Yapacak çok işim var."

"Eminim öyledir. Bu arada, tebrikler." Jared,

"Henüz evet demedi," dedi.

"Gözleri var ve önemli olan da bu."

Kapının yanında durdu ve Toby'ye baktı. "Sence bunu başarabilir miyiz?"

"Elbette," dedi. "Lexie ve ben her şeyi yapacağız."

Kapı kapandığı anda Toby öfke dolu birkaç damla gözyaşı dökmek istedi ama bunun için zamanı yoktu. Jared hiçbir koşulda Victoria'nın bunu öğrenmemesi gerektiğini söylemişti ama bu sırrı saklamak kolay olmayacaktı. Yanlış bir kişiye söylerse adadaki herkes öğrenebilirdi.

Toby Jilly'yle sadece bir kez, serayla ilgilendiği için ona teşekkür ettiğinde tanışmıştı ama işin iyi yanı Jilly'nin Nantucket'ta anlatacak kimseyi tanımıyor olmasıydı. Toby onu aradı. Ön hazırlık yapmadan, "Ken'den bir sır saklayabilir misin?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır."

"O zaman onu her şeye dahil etmemiz gerekecek, çünkü gizlilik ve hançer için zamanım yok. En azından hançer için. Özür dilerim, saçmalıyorum. Ken iyi ama Victoria başka bir mesele. Ken'in Victoria'ya Alix'le ilgili gerçekten büyük bir sırrı söylemesini engelleyebilir misin?"

"Bence Ken bu fırsat için ruhunu satabilir."

Toby güldü. "Bu iyi. . Her şeyden önce, bir adamımız eksik. Bir tane temin edebilir misiniz?"

"Bana yıl, boyut, marka, model, renk verin, akrabalarımın tam olarak ihtiyacınız olanı bulabilirim."

Toby yine güldü. Belki de Jared'in ondan ve Lexie'den yapmalarını istediği şey o kadar da di kült olmayacaktı.

Telefonu kapatır kapatmaz, Jilly Ken'i aradı.

"Jared'i gördün mü?" diye sordu hemen. "Hayır, ama ne yaptığını duydum."

"Ben de öyle!" Ken şiddetle söyledi.

Jilly onun sesinden kızgın olduğunu anlayabiliyordu. "Onaylamıyor musun?"

"Jared'in kızımı mı? Onunla kurnazca konuşup, sonra da onu terk etmekten mi? Çok haklısın, ben-"

"Ken!" Jilly yüksek sesle söyledi. "Sanırım sana söyleyeceklerimi dinlesen iyi olur ve smokinin var mı?"

Bu soru onu Jilly'nin söyleyeceklerini dinleyecek kadar susturdu.

Jared ise sadece bir blok yürüdükten sonra bir kuyumcunun kapısını açtı. "Beş numara ne var?" diye sordu dükkânın sahibi olan adama.

Otuzbirinci Bölüm

Alix günü annesiyle birlikte bir mağazadan diğerine giderek peynirlerden nedime hediyelerine ve sağdıçlar için kol düğmelerine kadar her şeye bakarak geçirdi.

"Anne, sanırım bütün bunları Izzy yapıyor. Bunun benim değil onun düğünü olduğunu unutmuş gibisin."

"Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim? Sen evlendiğinde, plan yapmak için bir yıla ihtiyacım olacak."

"Güzel," diye mırıldandı Alix. "kendim için alışveriş yapamayacak kadar yaşlı olacağım."

Victoria kızının koluna girdi. "Jared seni hâlâ aramadı mı?" "Hayır, tek kelime bile etmedi. Ne arama, ne mesaj, ne e-posta, ne posta güvercini, hiçbir şey."

"Ken, Jared'in dün teknesiyle açıldığını söyledi, belki hâlâ oradadır. Hayır! Hayır! Bekle. Dün gece döndü. Belki de yeni bir komisyonla meşguldür."

"Bensiz."

"Oh, Tanrım, Alix! Neşelenmelisin. İlk kez aşık olmuyorsun ve kesinlikle son da olmayacak." Victoria bir vitrindeki ayakkabılara bakmak için durdu, sonra caddenin karşısındaki Sweet Inspirations'a baktı. "Biraz çikolataya ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Alix ve annesine baktı. "Sevdiğin adam aramadığında ne yaptın?"

"Hiç olmadı," dedi Victoria.

"Seni hiç aramayan erkek olmadı mı?" Alix ilgiyle sordu. Daha önce annesine hiç böyle bir şey sormamıştı.

"Bu oldu. Sadece ben hiç aşık olmadım. En azından senin kastettiğin türden." Yürümeye başladı.

Alix aceleyle annesinin peşinden gitti. "Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Hiç kimseye söylemedim. Büyük tutku ve sonsuz, ölümsüz Gerçek Aşk üzerine kitaplar yazıyorum. Eğer Valentina'nın günlüğü elime geçerse ve Kingsley'in hayaletiyle karşılaşacak kadar şanslı olursam, ölümden kurtulacak kadar derin bir aşk hakkında büyük bir destan yazmayı planlıyorum. Okuması ve yazması harika ama kitaplarımın dışında bunu hiç hissetmedim."

Alix annesine göz kırpyordu. Hayatınız boyunca bir insanla birlikte yaşayıp onun hakkındaki temel gerçekleri bilmeyebilirdiniz. "Peki ya şu Rockwell denen adam? Ondan çok hoşlanıyordun."

"Bu saf seksti."

"Ah." Alix annesinden bir şeyler duymak istemekle istememek arasında kalmıştı. "O genç adam André'den bu yüzden hoşlandığını sanıyordum. Bana asıldığını sana hiç söylememiştim. O zamanlar on altı yaşındaydım."

"Sevgilim, André herkese asıldı. On yedinci doğum günü partinde onu erkek garsonlardan biriyle bir dolapta buldum. Benden belden yukarısını soymamı ve onlara katılmamı istedi."

"Sadece belden yukarısı mı?" Alix elini . "Buna cevap verme. Peki ya Preston? Ondan hoşlanmıştım."

"Sana verdiği hediyeleri beğendin. Senin çamaşırlarını katlayıp benimkileri sepette bıraktığını gördüğümde ona defolup gitmesini söyledim."

Alix annesinin kolunu kendi kolunun içine aldı. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu ama senin için kendini aptal yerine koyan o kadar çok erkek gördüm ki, işin içinde hep aşk olduğunu düşündüm."

"Yanlış türden erkekleri cezbediyor gibiyim. Bana baktıklarında iki katlı bir ev ve üç çocuk görmüyorlar."

"Ama babam yaptı," dedi Alix, sonra yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana babam hakkında korkunç şeyler anlatma."

"Kötü bir şey yok. Herkesin yerini bildiği, kolay ve korunaklı bir dünyada büyüdü. Ben gençtim ve çok farklı bir dünyadan geliyordum. Sanırım onun için heyecan vericiydim. En azından bir süreliğine."

Ailesiyle benim aram bozulduğunda kaçtı ve saklandı." Victoria Alix'in kolunu sıktı. "Bunların hepsi uzun zaman önceydi ve şimdi bir önemi yok. Ayrıca, baban aşık."

"Jilly ile mi?" Alix düşün ve kutlama planlarıyla o kadar meşguldü ki başka bir şeyle uğraşmaya pek vakit bulamamıştı. Babasının aşık olduğunu kesinlikle fark etmemişti.

"Evet. için deli oluyorlar. Bunu şimdiden görebiliyorum."

Alix iç çekti. "Anne, sanırım sadece sen ve ben kaldık. Yine. Jared bana kendi şirketinde bir iş teklif etti ama kabul etmeli miyim bilmiyorum. Eğer onu başka bir kadınla görmek zorunda kalırsam, muhtemelen düşüp ölürüm."

"Hayatta sandığınızdan çok daha fazla şeye katlanabileceğinizi göreceksiniz. Elbette işi kabul edeceksin." Şimdi iskelenin yakınında, Juice Bar'daydılar. "Fıstık ezmeli dondurmayı hâlâ seviyor musun?" diye sordu Victoria.

". Peki hala vişneli çikolata parçacıklı seviyor musun?"

Victoria gülümsedi. "Hâlâ favorim. Kendimizi şımartalım ve erkekleri unutalım mı?"

"Memnuniyetle!" Alix söyledi.

O öğleden sonra dört sularında Alix, Lexie'den bir mesaj aldı. TOBY VE BEN GIYINIP BİR ŞEYLER İÇMEYE GİDECEĞİZ. SENİ 7:30'DA ALAYIM MI? O annesine okudu. "Dışarı çıkacak havada olduğumdan emin değilim."

"Ben istiyorum," dedi Victoria. "Freddy geliyor ve biraz yalnız kalmak istiyoruz."

Alix hâlâ tereddütlü görünüyordu.

"Sana mavi ipek Oscar de la Renta'mı ödünç versem?"

"Blahnik topuklularla mı?"

"Yanında yapay elmaslar olan siyah olanlardan mı?" Victoria elini kalbine götürdü. "İnsanın çocuğu için yaptığı fedakârlıklar."

Alix itilmiş üç dergiler-hepsi gelinlik-ve iki rulolar ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Ve senin

pavé elmaslı gümüş küpeler," diye seslendi merdivenleri koşarak çıkarken.

Victoria yüksek sesle, melodramatik bir inilti çıkardı, ki genişçe gülümsediği düşünülduğünde bu hiç de kolay değildi.

Lexie arka kapıda görüldüğünde Alix'e baktı ve "Vay canına! Tıpkı-" dedi.

"Sindirella," dedi Toby arkasından.

Güzel giyinmişlerdi ama Alix podyuma çıkmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Saçımı annem yaptı. Beğendin mi?" Victoria saçlarını tutturmuştu, yumuşak dallar yüzünü çevreliyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Toby. "Keşke bir limuzin kiralasaydık." Lexie, "Ama benim kamyonet işimizi görür," dedi.

Victoria üçünü de öptü, iyi akşamlar diledi ve el sallayarak vedalaştı.

Üç genç kadın Lexie'nin kamyonetinin ön tarafına bindiler. Alix'in nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama şapelin inşa edildiği yere doğru gitmelerine şaşırmıştı. Valentina'nın günlüğünü bulduklarından beri oraya hiç gitmemişti ve şu anda bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Lexie arabayı toprak yola çektiğinde Alix bir şeyler döndüğünden şüphelenmeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

Cevap veren Toby oldu. "Özür dileriz Alix, ama Jared seni buraya getirmemizi istedi. Şu anda şapelde ve seninle konuşmak istiyor."

Alix kaşlarını çattı. "Benimle konuşmak istiyorsa, bu maskaralığı yapmasına gerek yoktu. Yapabilirdi-"

Toby elini Alix'in elinin üzerine koydu. "Lütfen git. Tartışmanızdan beri oldukça üzgün."

"Adadaki herkes bunu biliyor mu?"

Toby önce Lexie'ye, sonra tekrar arkasına baktı. " yukarı, evet." Alix gülmekten kendini alamadı. "Kimin tarafındalar?"

"Senin," dedi Toby.

"Kesinlikle senin," dedi Lexie.

"Bu durumda ben giderim." Kamyonetin kapısını açtı ve dışarı çıktı - ve Nantucket kumuna battı. Lexie kamyonu geri geri götürürken topuklu ayakkabılarını çıkardı ve şapele doğru yalınayak yürüdü.

Uzaktan okyanusun sesini duyabiliyordu ve mavimsi alacakaranlıkta silueti beliren şapel çok güzeldi. Alix bu manzara karşısında gurur duymaktan kendini alamadı. Sadece zihninde var olan bir şeyi somut halde görmek ilham vericiydi. Bu onda daha fazla bina yapma isteği uyandırıldı.

Pencereler artık içerideydi ve içeride titreyen mum ışığını görebiliyordu. Büyük kapıların önünde durdu, kendisinin tasarladığı ve Jared'in yaptırdığı menteşelere dokundu ve kapı açılmadan önce ayakkabılarını giydi.

Orada duran Jared'in boyu 1.80'in üzerindeydi, üzerinde koyu renk bir pantolon ve yumuşak keten bir gömlek vardı. Sakalı hâlâ duruyordu ama saçları gibi kesilmişti. Arkasındaki mum ışığıyla birlikte, kadının nefesini kesti.

"Lütfen içeri buyurun," diyerek kolunu geriye attı ve kızın elini tuttu. "Ve şunu söylemeliyim ki daha önce hiç bu gece sizin kadar güzel birini görmemiştim."

Şapelde henüz hiç mobilya yoktu. Bunun yerine yere mavi ve altın rengi büyük, güzel bir halı serilmişti. İki kenarda ipek ve pamuktan yapılmış, işlemeli ve düz yüzlerce yastık vardı. Diğer tarafta birkaç sandalye ve içinde buz kovalarında şampanya, iki kristal flüt ve peynir, kraker ve çikolata dolu tabaklar bulunan küçük bir masa vardı.

Jared şarabı açmak için masaya giderken, "Çok güzel," diye fısıldadı. Yüzlerce mumun bulunduğu şapele baktı; bazıları yüksek sehpaaların üzerindeydi, bazıları üstteki kirişlere bağlı iplerden sarkıyordu ve birçoğu da yerdeydi.

En sonda Jared'in Maine'den aldığı vitray pencere vardı. Fotoğraflarını görmüştü ama sandığının dışında hiç görmemişti. Elektrik olmadığı için büyük pencerenin arkasında mumlar olduğunu gördü, bu da çerçevesinin içinde öne doğru yerleştirilmiş olduğu anlamına geliyordu. Çizimlerinde böyle bir şey yoktu ve bunu belirtmesi gerekirdi. Ona döndü. "Bunu sen mi uzattın?"

Ona bir flüt soğuk şampanya uzattı. "Bu benim tek katkım. Sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi. "Belki bana ışıklandırma hakkında daha fazla şey öğretebilirsin.

Yapabilirsin-"

"Bu gece olmaz. Ders yok. Bu gece ..." Vitraydaki şövalyeye baktı. "Bu gece gelecek için." Kadehleri tokuşturdular ve birer yudum aldılar.

Pencereye tekrar baktığında şövalyenin Yüzbaşı Caleb'e benzediğini fark etti. "Atanız mı?"

"Olabilir, değil mi?" Durakladı. "Alix, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Bir nefes aldı. Bu New York'la mı ilgiliydi? Kimin nerede yaşayacağıyla mı? Nerede çalışacağı mı? Ona adayı ne sıklıkla ziyaret edeceğini söyleyecek miydi?

Elini tuttu ve onu sandalyelerden birine götürdü. Kadın oturdu ama adam ayakta kaldı. "Öncelikle tartışmamız için özür dilemek istiyorum. Pislik gibi davrandım."

"Hayır," dedi. "Sen haklıydın. Çocukluğumdan beri hiç yapmadığım kadar annemin peşindeydim." Şapelin etrafına, mumlara, halıya, masaya, yemeklere baktı. "Şunu söylemeliyim ki kimse senden daha iyi özür dileyemez. Nergisler ve şimdi de şampanya. Ama bu durumda özrün yarısı bana ait. Izzy'nin düğününü ihmal ettiğim için kendimi o kadar suçlu hissettim ki, bunalmışım, hâlâ da öyleyim."

Onun başında durmuş, aşağıya bakıyor ve gülümsüyordu. "İnsanları önemsemen seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri. Tyler'ın annesi seni sorduğunu söyledi."

Gülümsedi. "Son birkaç gündür onu çok özledim. Onu ve ailesini Izzy'nin düğününe davet etmeliyim. Annemin bir sürü adalı insanı davet ettiğini duydun mu? Ve Jilly'nin Warbrooke'taki akrabalarından bazılarına sorduğunu? O ve Cale aileyi sokağın sonundaki büyük evi satın almaya ikna etmeye çalışıyorlar ve-" Ona baktı. "Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü seni özledim ve çünkü seni seviyorum."

Alix orada öylece oturdu ve gözlerini kırıştırtarak ona baktı, onu doğru duyup duymadığından emin değildi. her şey çok güzeldi.

munların titremesi, halının ve yastıkların parlak renkleri ve Jared. Onun gözünde odadaki en güzel şey Jared'di.

Jared hâlâ gülümseyerek ceketinin içine uzandı ve bir yüzük kutusu çıkardı.

Alix vücudunun durduğundan emindi: kalp, akciğerler, beyin, hepsi durdu.

Onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Alixandra Victoria Madsen, seni seviyorum. Tüm kalbimle, tüm varlığımla, şimdi ve sonsuza dek seni seviyorum. Benimle evlenir misin?" Kızın sol elini tutup parmağına gerçekten muhteşem bir yüzük takmaya hazırlanırken, onun cevabını bekledi.

Ama Alix tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Orada öylece oturdu, hareket etmiyordu, nefes almıyordu, olduğu yerde donmuş bir insan heykeli gibiydi.

"Alix?" Jared sordu ama kız cevap vermedi. Sadece ona baktı. "Alix?" diye daha yüksek sesle sordu. "Hayır demeyi mi düşünüyorsun?" Endişeli görünüyordu.

Nefes almayı başardı. "Hayır. Yani evet. Evet ve evet! Ve -" Kollarını onun boynuna doladı. Adam hâlâ tek dizinin üzerinde olduğundan ve onun sıçramasını beklemediğinden, geriye doğru halının üzerine düştü, vücudu Alix ile yer arasında kaldı.

"Evet, seninle evlenirim," dedi. "Milyon kere evet." Her kelimesini yüzüne ve boynuna kondurduğu bir öpücükle noktaladı. "Seninle New York'a mıyım?"

Jared gülüyordu. "Evet, tabii ki yapabilirsin. Sen orada olmazsan her tasarımıyan yanlış olduğunu bana kim söyleyecek?"

"Beni geride bırakacağını sanıyordum."

Elini kızın yüzünün yan tarafına koydu. "Asla. Seni asla terk etmeyeceğim."

Alix gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Hayır, şimdi olmaz."

Geri çekildi. "Şapel henüz kutsanmadı, bu yüzden-"

"Sorun o değil. Ben sadece evlenene kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorum."

Ona bakmak için geri çekildi. "Ama bu bir yıl sürebilir. Annem diyor ki-"

Jared onu susturmak için öptü. "Yüzüğü görmek istemiyor musun?" sordu. "Bana kalırsa oldukça güzel."

"Yüzük! Ben bir aptalım." Adamın üzerinden yuvarlandı ve halının üzerinde onu aramaya başladı.

Jared elini kaldırdı. Küçük parmağında büyük pembe pırlantalı platin bir yüzük vardı. "Aradığın şey bu mu?"

Onun yanındaki halıya uzandı, başı onun omzundaydı ve yüzüğü takması için sol elini kaldırdı.

"Bu yüzükle," diye fısıldadı parmağına takarken.

Alix bakmak için elini kaldırdı. Yüzlerce mumun ışığında hiçbir şey bir elmas gibi parlamazdı.

"Beğendin mi? Beğenmediysen başka bir şey alabiliriz."

Alix elini kapattı. "Bu mükemmel. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi yüzük.

Annem bile onaylayacak."

Jared yuvarlanıp ayağa kalkarken ve elini ona uzatırken, "O konuda," dedi. "Biz evlenene kadar annene söyleyemezsin."

"Katılıyorum!" dedi ayağa kalkarken. "Hadi kaçalım. Annem düğünümün bir katedralde ve on dört ayak uzunluğunda bir trenle olacağını söylüyor."

Onu bir sandalyeye götürdü, kadın oturdu ve adam da onun karşısına oturdu. "Bir kızı gerçek bir düğünden mahrum bırakırsam kendimle yaşayamam."

"Benim için fark etmez," dedi Alix. "Eğer kaçış ile annemin fantezisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, Elvis'le Las Vegas'a gitmeyi tercih ederim."

Bir parça brie dilimledi, bir krakerin üzerine koydu ve ağzına götürmek için masaya doğru eğildi. "Görüyorsun ya," dedi biraz humus alıp yerken, "Izzy düğününü istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden senin ve benim alabileceğimizi düşündüm."

"Oh, hayır! Lütfen bana Izzy ve Glenn'in söyleme."

"Hiç de değil," dedi Jared. "Evlenmek için Bermuda'ya gidiyorlar ve ben de iki erkek kardeşi ile küçük kız kardeşini onlarla birlikte olmaları için oraya uçuracağım. Eğer her şeyi kabul edersen tabii."

Alix onun ne dediğini anladığında, kraker üzerindeki bir dilim peyniri ağzının dışında tutarak öylece oturdu. Sadece tutuyordu.

Hareket ediyordu. Jared uzandı ve kızın elini ağzına götürdü.

Alix bir çiğnedikten sonra, "Addy Teyze'nin elbisesini giyebilir miyim?" diye sordu.

"Eminim cennetten gülümseyecek ve size teşekkür edecektir."

"Lexie ve Toby-?"

"Eğer onaylarsanız nedimeleriniz olacak."

"Hem çok." Bir kraker daha yedi. "*Bu* konu hakkında konuşuyoruz Cumartesi, değil mi?"

"Evet," dedi ve elini tutmak için masanın öbür ucuna uzandı.

Alix o kadar geniş sırttı ki neredeyse yüzü yarılacaktı. "Bana daha fazlasını anlat."

"isterim," dedi.

Bölüm Otuz İki

Sabahın erken saatleriydi, evlenmesine sadece üç gün kalmıştı ve Jared uyuyamıyordu. Toby ona evlilik cüzdanının alınması, prova zamanları ve Lexie'yle birlikte yeni elbiseler almak için bir günlüğüne New York'a uçacakları gibi ayrıntıları içeren bir e-posta göndermişti. Alix'e daha fazla bilgi içeren e-postalar gönderdiğini söyledi.

Jared yatağında uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, tavana bakıyordu. Dün gece o ve Alix şapelde kalmış ve gece yarısına kadar konuşmuşlardı. Giysilerini çıkarmamak kolay olmamıştı ama başarmışlardı. Ama sonra planladıkları şeyin, birlikte geçirecekleri ömrün ciddiyetini hissetmişlerdi.

İkisi de planlarının gizliliğinden hoşlanmıyordu ama bunu başarmak hoşlarına gidiyordu. Kararlarını vermişlerdi ve şimdi hayatlarına birlikte devam etmeye kararlıydılar. Başka bir deyişle, daha fazla müdahale olmaksızın, birbirleriyle yaşayıp çalışarak eskiden olduğu gibi devam etmek istiyorlardı.

Dün gece Jared yatağa girerken Tim'e Cuma günü Nantucket'a gelmesi ve smokinini getirmesi için bir e-posta gönderdi. Jared ona sağdıçı olmasını istediğini sadece yüz yüze söyleyecekti. Başka koşullar altında olsa Ken olurdu ama o Alix'e koridorda eşlik edecekti.

Henüz şafak sökmemişti ama Jared kalktı, kot pantolonunu, tişörtünü ve sandaletlerini giydi, sonra sessizce merdivenlerden tavan arasına çıktı. O sırada

Işık zincirine ulaşmak için uzandığında, çekme ipini kopardığı için neden bu kadar kızgın olduğunu hatırladı.

Bir an hareketsiz durup pencereden dışarı baktı. Büyükbabası ve Victoria'ya duyduğu öfke gitmiş, yerine *ne olacaksa olsun* duygusu gelmişti. Son birkaç gün içinde bir yerlerde kader duygusuyla yüzleşmişti; ne kadar öfkeli olursa olsun, geleceği değiştiremezdi. Olabilecekleri durduramazdı ve büyükbabasının da durdurabileceğinden şüpheliydi.

Arkasından bir ses duyduğunda dönmedi ama artık yalnız olmadığını biliyordu. "Ne yaptığımı biliyor musun?"

"Aklın başına geldi ve sevgili Alix'e evlenme mi teklif ettin?"

Jared arkasını döndüğünde "Evet," dedi ve sonra nefesini tuttu. Büyükbabası büyük kanatlı koltukta oturuyordu ve herhangi bir insan kadar sağlam görünüyordu.

Ona doğru yürüyen Jared, büyükbabasının eline dokunmak için uzandı. Gerçektir, neredeyse katı ve neredeyse sıcaktı ve Jared hayatında ilk kez ona dokunmuştu. Jared geri çekildi ve yıpranmış kanepeye ağır ağır oturdu. Caleb'in kolunu Victoria'ya doladığı ve ikisinin sisin içine doğru yürüdükleri ve bir daha asla görülmedikleri korkunç bir görüntü vardı gözünün önünde. Jared'in tek yapabildiği büyükbabasına bakmaktı.

Caleb sorulmayan soruya yanıt olarak, "Hâlâ bilmiyorum," dedi. "Nasıl, neden ya da ne olacağını bilmiyorum. Artık herkes burada. Alix sana Parthenia'nın düğününde babamı gördüğünü söyledi mi?"

"Hayır," dedi Jared, hâlâ bakıyordu.

"Onun ruhu Dr. Huntley'in bedeninde. Babam büyük bir dürüstlük ve nezaket adamıydı, annem de onun gücüydü." Caleb iç çekti. "Onların ölümünü dört kez görmek zorunda kaldım ve bunların üçü birbirine benziyordu. Önce babam gitti, hemen ardından annem geldi. Ama bu sefer sizin modern tıbbınız onların birbirlerini terk etmelerine neden oldu."

"Bu ne anlama geliyor?" Jared sordu.

"Bilmediğim bir şey daha var ama onu şu anki haliyle görmekten nefret ediyorum. Annemi o kadar çok özleyorum ki sadece yarısı hayatta."

Jared büyükbabasını inceliyordu, birkaç gün içinde onun artık orada olmayacağını farkındaydı. "Victoria'yı mı gözetliyordun?"

Caleb biraz gülümseyerek, "Kastettiğiniz şekilde değil," dedi. "O uyurken biraz konuşuruz ama daha fazlası olmaz." Elini salladı. "Şu anki halimle ona yaklaşırsam beni görür. Yine de buna izin vermeyi düşünüyordum. Son bir kez."

"Sekiz numarayı göremeyeceksin," dedi Jared, Alix'le doğacak oğullarını kastederek. "Ama o zaman sanırım sayıları düşürmeliyiz."

"Belki de oğluna Caleb adını verirsin."

"Onur duyarım," dedi Jared. "Belki o son gün düğünümüze gelebilecek kadar uzun süre bu evden çıkmaya izin verilir."

"Keşke yapabilsen!" Caleb dedi ki. "Tüm gücümle orada olmak isterdim. Valentina'yı son bir kez kollarıma almak, onun bana gülümsediğini görmek isterdim." İç çekti. "Açgözlülüğümün bedelini ödedim." Küçük bir kahkaha attı. "İronik olan şu ki, sahip olmam gerektiğini düşündüğüm hazine gemimde kaldı ve kardeşim onu Nantucket'a geri getirdi."

"Çin'den aldığınız gemi dolusu maldan mı bahsediyorsunuz?"

Caleb elini salladı. "Artık bir önemi yok. Victoria'nın düğününüzün sırrını öğrenmesine izin verecek misiniz?"

"Kesinlikle olmaz!" Jared söyledi. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Her şeyi ele geçirmek isteyecektir." Büyükbabasına sertçe baktı. "Bu işte senin parmağın var mı? Izzy'yi kendi düğününden çekilmeye sen mi ikna ettin?"

"Bu evden çıkmama izin verilmezken bunu nasıl yapmış olabilirim?"

"Yapabileceğiniz tek şey soruları doğrudan yanıtlamaktır."

"Yapabilir miyim?" Caleb sordu. "Birini duyuyorum. Sanırım senin Alix merdivenlerden yukarı geliyor."

Jared, Caleb'in sandalyeden kalkıp odanın içinde yürümesini hayranlıkla izledi. Duvara ulaştığında yürümeye devam etti.

Büyükbabası gözden kaybolurken Alix kapıda belirdi. Jared ona kollarını açtı ve Alix kanepede onun yanına sokuldu.

"Burası senin saklanma yerin mi?" Lexie'nin onu ispiyonladığını ona söylemek istemiyordu.

"Çocukluğumdan beri."

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Pek değil," diye yanıtladı. "Aklımda çok fazla şey var. Toby'den bir e-posta aldın mı?"

"Telefonuma baktım ve beş vardı, ben de kapattım. Sonra okurum. Seni rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyorsun. Fikrini değiştirmek için hâlâ vaktin var."

Onun başının üstünü öptü. "Tek endişem senin akıllanıp . Tüm Kingsley'leri karşına almak istediğine emin misin?"

"Sanırım Kaptan Caleb'i kastediyorsunuz." Jared bir şey söylemeyince dönüp ona baktı. "Buraya geldi mi?"

Jared onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu ama yalan söylemeyecekti. "Evet, buradaydı. Onunla konuşmaya geldim. Çok yakında dünyayı terk edecek."

Alix buna ne cevap vereceğini bilemedi. Bir hayalet gittiği için üzülen birini hiç duymamıştı. İnsanlar her zaman onlardan kurtulmaya çalışmıyor muydu? "Neden gidiyor?" diye sordu.

"Anlamıyorum. Geçmişten reenkarne olan insanlar toplandı, bu yüzden Büyükbaba gidiyor."

"annemle bir ilgisi var, değil mi? O Valentina'ydı." Jared daha fazlasını söylemeye korkarak başını salladı.

"Belki de sonunda onu tekrar görebildiğine göre artık gidebilir."

"Annenle son yirmi iki yıldır ara sıra görüşüyordu. Peki neden şimdi?"

"Artık burada farklı biri mi var?" "Aslında var.

Jilly."

"Parthenia!" dedi Alix ve ona bakmak için arkasını döndü. "Belki de önemli olan tek bir kişi değil, hepsiydi. Şapeli tasarlamaktan Izzy'nin akrabalarının kavgasına, hatta Valentina'nın günlüğünü bulmaya kadar her şeyin nasıl olduğunu bir düşün. Belki şimdi hepimiz bir araya geldiğimize göre gidebilir. Biz geçmişten gelen ruhların tür seansıyız."

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi, eğer Alix haklıysa, bunun Victoria'nın tehlikede olmadığı anlamına geldiğini düşünüyordu. Alix'i sıkıca öptü. "Teşekkür ederim. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladın. Ama sen hep öyle yapıyorsun." Gün ışığının arttığını görmek için pencereden dışarı baktı. Victoria yakında uyanacaktı. "Valentina'nın günlüğünü düğünden önce annene teslim etmemiz gerektiğini düşünüyordum. Bu onu yeterince meşgul edebilir, sen ve ben de Toby'nin planladığı her şeyi yapabiliriz."

"İyi fikir. Izzy'nin konukları yarından sonra gelmeye başlayacak ve uçaklarla feribotları karşılamamız, sonra da onları yerleştirmemiz gerekecek. Onlara Izzy'nin burada olmadığını söylediğimizde ne kadar kızacaklarını düşünüyorsun?"

Onun yanağını okşadı. "Umurunda mı?"

"Hayır," dedi. "Izzy'ye davranış biçimleri yüzünden bilmiyorum. Anneme haber vermediğim için kendimi kötü hissediyorum ama o-"

"Sana, vagon takmak zorunda kalacağın kadar uzun bir trenle bir elbise mi giydireyim?"

Alix gülerek kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum."

"Sonunda bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Montgomery'ye yaklaşmak için evet demiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Ben bunu *asla* yapmam," dedi. "Ancak..." Onun boynunu öptü. "Belki bana aydınlatma konusunda kısa bir kurs verebilir. Sadece küçük bir tane."

"Evet, tamam," dedi onu kanepeye iterken, "ama her ders için bir şiir alıyorum. Bu arada, alt dudakımla ilgili olanı tekrar söyle, özellikle *yumuşak ve etli* kısmı."

"Onu içime çekmekten, okşamaktan, kendime karşı hissetmekten hoşlanıyorum.
daha iyi."

"Her şeyi tekrar oku ve karar vermeme izin ver." Onu derinden öpüyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Saat beşiydi ve bu akşam Jared evlenecekti. Yaşayan en mutlu adam olması gerekirdi ama tek düşünebildiği Victoria'nın hayatta olup olmadığıydı. Günün sonunda hayatta olacak mıydı?

Tavan arasındaki küçük kanepede oturuyordu, elleri cebindeydi ve kaşları hiç çatılmamıştı. Bir kere tavan arası boş gibiydi. Büyük kutu yığını hâlâ oradaydı ama bir şey eksikti ve o bunun ne olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca, ne zaman tavan arasına girse, büyükbabası ortaya çıkmıştı. Bu onun hayatının değişmezlerinden biriydi. Jared'e babasının öldüğü söylendikten bir saat sonra tavan arasına koşmuştu. Jared ne anlayamadan boşluğa bakarken büyükbabası onun yanında oturmuştu.

Bugün ilk kez büyükbabasının varlığını hissetmiyordu. Odanın içi boş, bomboş, rüzgârsız bir deniz kadar çorak hissediyordu.

Büyükbabası dünyayı çoktan terk etmiş miydi? Saat tam beş saattir ayın yirmi üçüydü, yani belki de Caleb gece yarısı ayrılmıştı. Eğer öyleyse, Jared ona veda etmemişti. Birlikte geçirdikleri son zaman çok ani olmuştu. Bazı şeyler söylenmeden bırakılmıştı. Son konuşmalarında Jared hoş bir veda düşünmemişti. Sadece Victoria için endişelenmişti.

Ve eğer Caleb dünyayı terk ettiyse, bu Victoria'nın da gittiği anlamına gelebilirdi. Şu anda yatağında yatıyor olabilirdi ve ... ve hayatta olmayabilirdi,

diye düşündü.

Merdivenlerde birinin sesini duyunca kalbi yerinden fırladı. Büyükbabası mı? Alix mi? Belki Victoria bile? Ama Alix, Jared'la birbirlerini görmemek için geceyi Toby ve Lexie'nin evinde geçirmişti. Hepsi düğünü Victoria'dan saklamak konusunda endişeliydi ama o şu anda Valentina'nın günlüğüne o kadar dalmıştı ki bir depremi bile fark etmezdi. Konuşmak istediği tek kişi Dr. Huntley'di, saatlerce Nantucket tarihi hakkında onun beynini kurcalamıştı. Zavallı adam dün gece büyük kanepede uyuyakalmıştı. Jared onu eve götürmek için gönüllü olmuştu ama Victoria onu bırakmasını söylemişti. Zavallı adam, diye düşündü Jared. Victoria sabah ilk iş her şeye yeniden başlamak istiyordu.

Eğer hâlâ hayattaysa, diye düşünmeden edemedi.

Dün gece ona iyi geceler dilemek bir kült olmuştu. Yatağa doğru giderken Jared ona sarılmaya devam etti.

"Jared! Neyin var senin?" diye sormuştu. "Hiçbir şey." Geri çekildi ve ona baktı.

Saçları yıllar önce onunla tanıştığında olduğundan daha koyu kumraldı. Hayatını kurtardığı için Ken'i hep takdir ederdi ama Victoria da oradaydı. Annesi öldükten sonra Jared'e yardım eden Victoria'ydı. Victoria akrabaları gibi dipsiz bir sempati kuyusu değildi. Zavallı Jared, demişlerdi, şimdi Kingsley ailesinin tüm yükünü taşıyan bir yetim.

Onun yerine Victoria Jared'i güldürmüştü. Nantucket'tayken partiler veriyor ve Jared'in sevdiği insanları davet ediyordu. Ada dışındayken ona komik küçük kartpostallar ve e-postalar göndermiş ve sık sık telefonda konuşmuşlardı.

"Jared?" Victoria sordu. "Bana çok tuhaf bakıyorsun."

"Sadece bir şeyler hatırlıyorum. Doktorun kanepede iyi olacağından emin misin?"

"O iyi olacak. Düğün için erken kalkmak istiyorum, onu o zaman kontrol edeceğim."

Jared'in kafasında alarmlar çalmaya başladı. "Neden erken kalkmak zorundasın? Yani, Lexie ve Toby her şeyi halletmiyor mu?"

"Ve Alix. O baş , ama haklısın. Belki de oraya gidip onları kontrol etmeliyim. Artık çok mu geç?"

Izzy'yi arayıp konuşur musun?"

"Evet!" Jared öyle dedi. Izzy ve Glenn'in Bermuda'ya sağ salim vardıklarını biliyordu, çünkü kardeşlerini ve üç arkadaşını oraya uçurduğu için kendisine teşekkür eden uzun bir e-posta göndermişlerdi. Jared, Alix'le birlikte Izzy'nin güzel düğününü üstlendikleri için en azından bunu yapabileceğini düşündü. "Yani artık çok geç. Kızlar bu gece... ayak tırnaklarını parlatacaklarını söylediler."

"Gerçekten, Jared!" dedi Victoria. "Bu kadar saf olamazsın. Dışarı çıkıp bol bol içecekler ve erkeklerle flört edecekler."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jared'in sesi Victoria'nın düşündüğü kadar saf çıkıyordu. "Ama evet, eminim öyledirler."

"Izzy'nin neden burada değil de Lexie ve Toby ile kalmak istediğini hâlâ anlamış değilim. Bu ev daha büyük."

"Tim ve benim etrafımda olmak istemiyorlar." İş ortağı dün erkenden smokin ve elmas bir tenis bileziğiyle gelmişti. "Gelin için. Tost makinesinden daha iyi bir hediye olur diye düşündüm."

Jared bileziğe şaşkınlıkla baktı. "Hiç tanımadığınız biri için pahalı bir hediye. Izzy-"

"Izzy? Bu Alix için. Sen ve o evleniyorsunuz, değil mi?" "Bunu nasıl anladın?"

"Beni tanımadığın birinin düğününe davet etmezsin, değil mi? Kesinlikle smokinle değil."

Jared için yaklaşan düğün hakkında konuşabileceği başka bir erkeğin olması rahatlatıcıydı. Ken gün boyunca şapelin son rötuşlarını yapmakla meşguldü ve akşamları Jilly ile birlikte oluyordu. Jared belki de artık ayrı yatak odalarında kalmadıklarını düşündü.

Jared, para konusunda çok iyi bir insan olan Tim'le düğünle ilgili düzenlemeleri ve hediyelerin, onlara ihtiyacı olan Izzy ve Glenn'e nasıl gideceğini konuştu. "Kingsley House'un kesinlikle ek bir şeye ihtiyacı yok."

Evli olan Tim, Jared'i bu konuda doğru yola getirmişti. "Alix yeni bir blender istemiyor olabilir ama gerçekten istediği bir şey olmalı."

Jared bunun ne olduğunu anladı. "Burada, Nantucket'ta kendi evi."

O ce olarak mantıklı olan tek yer iki yatak odalı hizmetçi odasıydı. Victoria bugün dışarıdaydı, bu yüzden yapabilirlerdi.

"ocuklar için diğerk yatak odalarına ihtiyacınız olacak," dedi Tim. "Tecrübelerime göre törenden yaklaşık altı ay sonra gelmeye başlıyorlar."

"Alix bundan hoşlanabilir," dedi

Jared. "Siz ikiniz çocuklar hakkında konuştunuz mu?"

"Ya bu olacaktı ya da hayaletler, biz de çocukları seçtik."

"Akıllıca bir seçim."

Jared birkaç kuzenini aradı, onlar da birkaç kuzenini daha aradı ve böylece eski duvar kâğıtlarını sökmek ve odaları boyamak için yeterli sayıda adam tuttular. Onlar alışırken, Tim ve Jared Nantucket usul alışverişe çıktılar, yani Kingsley ailesinin sahip olduğu eski evlerin tavan aralarını yağmaladılar. Bir izim masası dışında ihtiyaçları olan her şeyi buldular.

Jared ve Tim birbirlerine baktılar ve "Stanley" dediler. Sadece bir telefonla Stanley ertesı gün masayla birlikte geleceğini ve düğün sırasında masayı kuracağını söyledi.

O gece saat ona kadar her şeyi halletmişlerdi. Jared'in evini misafirhaneden taşımışlardı, böylece Alix'le birlikte olacaklardı. Tavan arasına saklanmış, kazımadan balina kemiklerine kadar bazı muhteşem eserler bulmuşlar ve bunları odalara asmışlardı. Sahip olmadıkları tek şey masaydı. Stanley, özel jetiyle Nantucket'a gidecek eski bir müşteri bulmayı başarmıştı ve Stanley ile masayı o götürecekti.

Sonuç olarak, Jared günün fiziksel emeğinden memnundu. Bu onu ertesı gün neler olabileceğini düşünmekten alıkoyuyordu.

Ev nihayet sessizleştiğinde geç olmuştu ve Tim st katta uyurken Jared, Dr. Huntley'i kanepede buldu. Zavallı adam, Victoria onu çok yormuş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında halkalar vardı ve cildinde gri bir solgunluk vardı. Yarın düğünden sonra Jared Victoria'ya adamı dinlendirmesini söyleyecekti.

Bu düşünceyle Jared'in tüm endişeleri geri geldi. Yarın ayın yirmi yd ve büyükbabası dünyayı sonsuza dek terk edecekti. Asıl soru Victoria'nın da onunla birlikte gidip gitmeyeceğiydi.

Onu koridorda gördü ve yanından ayrılmaya korktu. Sonunda iyi geceler dediklerinde, onu bir daha canlı görüp göremeyeceğini merak etti.

O yatak odasına gider gitmez Jared tavan arası merdivenlerine doğru yürümeye başladı. Büyükbabasıyla konuşmak istiyordu ama bir adım attı ve uykusu o kadar bastırdı ki neredeyse düşüyordu. Caleb'in bunu yaptığından, yeni güçlerini kontrol ve manipüle etmek için kullandığından hiç şüphesi yoktu.

Jared uyuşturulmuş olma hissiyle savaştı ama faydası yoktu. Alix'in yatak odasının kapısı açıktı ve yatak -düzenli bir şekilde yapılmış ve çok yumuşak görünüyordu- onu içeri çekti. Yatağa zar zor uzanmıştı ki, üzerine düşüp derin bir uykuya daldı.

Bu dün geceydi ve şimdi tavan arasında oturuyordu, üzgün olduğunda her zaman gittiği yerde. Bunun hayatının en mutlu günü mü yoksa en kötü günü mü olacağından emin değildi. Tim kapı aralığında belirdi. Arkadaşı Nantucket'ı sık sık ziyaret etmişti ve Jared'in sık sık üst katta saklandığını biliyordu.

Tim berjer koltuğa otururken, "Lütfen bana fikrini değiştirmediğini söyle," dedi.

"Fikrimi değiştirmek mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Mutlu bir damat gibi değil, idam edilecek bir adam gibi görünüyorsun."

Jared yüzündeki çatık kaşları kaldırmaya çalıştı ama bir türlü gitmiyordu. "Alix'le her şey harika. Sadece..." Sözünü yarıda kesti. "Senden soru sormadan bir şey yapmanı istesem yapar mısın?"

"Ateşli silahlar içeriyor mu?" "Sadece güzel bir kadın."

"Katılıyorum. Soru yok. Karına söyleme."

Jared gülümsemedi. "Aşağı inmeni, Victoria'nın yatak odasının kapısını açmanı, içeri bakmanı ve onu kontrol etmeni istiyorum."

Tim dün Victoria'yla tanışmış ve kendi kayınvalidesinin böyle görünmediği konusunda bazı şakalar yapmıştı. "Yatak odasını dikizlemek mi? Bu biraz istilacı bir davranış, değil mi? Belki de yasa dışı?"

"Soru sormak yok, mu?"

Tim kaşlarını kaldırdı ama ayağa kalktı. "Bu bir soru değil ama görmem gereken özel bir şey var mı? Ve eğer ne yaptığımı sorarsa, ne diyeceğim?"

"Tek umursadığım hâlâ nefes alıyor olması ve ona yanlış odaya gittiğini söyleyebilmen."

"Nefes almak mı? Canlı olarak mı?"

Jared cevap vermedi, sadece arkadaşına baktı ve Tim gitti. O gittiğinde Jared nefes aldığını bile sanmıyordu. Kalbinin boğazında çarptığını hissedebiliyordu.

Tim'in merdivenlerden tekrar geldiğini duyana kadar bir saat geçmiş gibiydi ve Jared'in sağ eli kanepenin kolunu o kadar sıkı kavramıştı ki muhtemelen ahşapta parmak izleri bırakmıştı.

Tim kapıdan içeri girerken, "O iyi," dedi. "Bu da ne demek oluyor?"

Tekrar sandalyeye oturdu. "Bu onun iyi olduğu anlamına geliyor. Mışıl mışıl uyuyor."

"Nefes aldığından emin misin?"

"Neyin *var* senin?" Tim kızgın bir şekilde sordu.

"Sadece Victoria'nın iyi ve sağlıklı olduğundan *emin* olmak istiyorum."

"Evet, nefes alıyor ve bana kesinlikle sağlıklı göründü. Kapısını açtığımda yatakta ters döndü. Sanırım çığ uyuduğunu biliyorsunuzdur."

Jared rahat bir nefes aldı. Caleb Kingsley dünyayı terk ederken sevgili Valentina'sının ruhunu yanında götürmemişti.

Jared birkaç nefes daha aldı, kaşları çatıldı ve ardından gülümsedi.

Tim onu izliyordu. "Ne oldu da gelininizin annesinin bu sabah hayatta olmayacağını düşündünüz?"

"Sana söylesem bana inanmazsın," dedi Jared, artık yüzünde tam teşekküllü bir gülümseme vardı. "Sen benim sağdıcsımsın, o yüzden bu partiye hazırlanmak için ne yapmamız gerektiğini söyle."

"Öncelikle kalabalığa Izzy ve Glenn'in yerine tanımadıkları bir çiftin geldiğini söyleyecek zavallı bir enayi seçmeliyiz. Kalabalık, sırf başkalarının çocuklarının evlendiğini görmek için bu kadar zahmete katlandıkları için oldukça kızgın olacak. Masraftan bahsetmiyorum bile."

"Tim, eski dostum, senin görevin her birinden bir hesap almak ve onlara geri ödeme yapmak. Bütün bunların amacı onları Izzy'den uzak tutmak ve Izzy'nin biraz huzur bulmasını sağlamaktır. Hiç para kaybetmeyecekler."

Tim iç çekti. "Evlenmene sevindim ama sanırım bu Pazartesi günü ofiste olmayacağın anlamına geliyor. Balayı ve diğer şeyler."

Jared ayağa kalktı. "Alix'le tanışmadın. Onun balayından anladığı, şirketimin sahip olduğu her komisyona el atmak ve her planın her satırını incelemek olacak. İşe aldığınız o çocuklar sonunda gerçek bir yetenek ve hassasiyet görecekler. Ken onu iyi eğitmiş."

"Balon ve altın yıldız dağıtmayacak mı?"

Jared homurdandı. "Duvarı beş santim uzağa çizdim ve bana - bana! - gözlem becerilerimi geliştirmem gerektiğini söyledi."

Tim ona kocaman gözlerle bakıyordu. "Ben zaten evli olmasaydım ve sen de onunla evlenmiyor olsaydın, onu hemen arar ve evlenme teklif ederdim."

"Hayır, bu benim ve onu tutuyorum. Downyflakee gidelim ve yiyecek bir şeyler alalım. Ken'e kalabalığı değişiklikten haberdar etmesini söyledikten sonra tabii."

"Onu da bizimle gelmesi için davet etsek iyi olur. Zavallı adam," dedi Tim sempati içinde.

"Onun için endişelenme. Bana çok şey borçlu. Görüyorsunuz, Parthenia'yı ona ben getirdim."

"Tanıştığım kadının adının Jilly olduğunu sanıyordum."

"Victoria, Valentina, Parthenia, Jilly, hepsi aynı."

Tim merdivenlerin başında durdu ve ona baktı. "Gerçekten New York'a dönmen *gerekıyor*. Bu ada zihnine bir şeyler yapıyor."

Jared sırtıyordu. "Ne diyebilirim ki? Burası Nantucket."

Alix'i Addy Teyze'nin elbisesine sokmak için iki nedimesi de gerekmişti, bu da onu ilk seferinde kendi başına nasıl giydiğini merak etmesine neden oldu. Elini manşetine götürerek durakladı ve Yüzbaşı Caleb'in bir şekilde yardım edip etmediğini merak etti. Bu düşünce bir kıkırdamayı bastırmasına neden oldu. "Bugün Jared'i gören oldu mu?" diye sordu.

Lexie ve Toby'nin paylaştıkları evdeydiler ve genç kadınlar New York'tan aldıkları elbiseleri giyiyorlardı: sade bir tarz ama safir ve yakutun muhteşem renklerinde. Kuaför ve makyajcı gelip gitmişti ve Alix'in koridorda yürümesine iki saatten az bir süre kalmıştı.

Lexie ayağa kalktı ve tertemiz eteğini inceledi. "Bu sabah Tim ve Ken'le birlikte Downy'ye gitti. Günün geri kalanında ne yaptıklarını bilmiyorum ama sanırım konuklara Izzy ve Glenn'in burada olmadığını söyleme işini Ken'e vermeyi planlıyorlar."

"Biliyor musun," dedi Alix, "Izzy'nin annesi onun evlendiğini göremeyeceği için kendimi kötü hissediyorum."

"Yani daha sonra ikinci bir tören yapacaklar," dedi Lexie. Her zaman mantıklı davranırdı.

Toby duvağı kaldırdı. "Alix, sen sadece Izzy'nin ailesinin kaçırmasına üzülüyorsun çünkü harika bir annen var. Olmayan bizler ise nasıl olursa olsun huzurlu bir düğünü dört gözle bekliyoruz."

"Harika bir annem var, değil mi?" Alix yumuşak bir sesle söyledi.

"Ağlama!" Lexie emretti. "Yüzünde rimel kalacak."

"Tamam," dedi Alix ve Toby ona bir mendil uzatırken burnunu çekti. "Bana planın ne olduğunu tekrar anlat."

Lexie, "Şapele gidiyoruz ve baban haber bombasını patlatana kadar Jilly ile birlikte küçük çadırda bekleyeceksin," dedi. "Çatışmanın ardından akan kan temizlendikten sonra, önce Toby ve ben koridorda yürüyeceğiz, sonra Ken seninle gelecek. Ondan sonra yemek yer ve dans ederiz. Bu kadar basit."

"Annem çok incinecek," diye fısıldadı Alix.

İki kadın bir an için cevap veremedi onlara baktılar ama sonra Lexie, "Gidelim. Bu gösteriyi başlatmamız gerekiyor." Toby'ye baktı. İlk başta Victoria'nın herkese patronluk taslamasına izin vermemek harika bir fikir gibi gelmişti ama işin özüne indiginizde Victoria Alix'in annesiydi.

Lexie o gün için patronunun şoförünü ve Bentley'sini ödünç almıştı ve Alix'in içeri girmesine yardım ettiler. O kadar sessizdi ki Kuzey Sahili'ne giden kısa yolda başka kimse konuşmadı.

Çok sayıda araba vardı ama dışarıda sadece birkaç konuk vardı ve Lexie gelini görmemeleri için hepsini uzaklaştırdı. Onu çabucak masa ve sandalyelerle kurulmuş iki çadırdan birine soktular. Beyaz masa örtüleri ve uçuk mavi kurdelelerle bağlanmış mavi sümbüller, krem rengi güller ve çim dallarından buketlerle güzel bir manzaraydı. Her sandalyenin arkasında ve çadırın tepesinde daha koyu mavi renkte büyük kurdeleler vardı.

"Toby," dedi Alix, "her şey inanılmaz güzel. Teşekkür ."

"Gözyaşı yok!" Lexie tekrar emretti. "Şimdi buraya gel ve biz seni almak için dönene kadar bekle. Jilly şimdiye kadar burada olmalıydı."

Büyük çadırın yanına küçük çadır kurulmuştu. İçindeki tek şey iki sandalyeydi ve Alix dikkatlice oturdu, eteğini kırıışmaması için açtı. Dışarıdaki insanları duyabiliyordu ama şimdiye kadar hiç bağırış çağırış olmamıştı. Belli ki henüz onlara söylenmemişti. Gerçek şu ki, öfkenin ortasında evlenmekten korkuyordu. Misafirlerin hayal kırıklığı ve annesinin incinmişliği olacaktı. Evliliğe başlamak için iyi bir yol *değil*! Konukların anlayışlı olacağını gerçekten umuyordu.

Çadırın kapağı açıldığında Alix Jilly'yi görmeyi bekliyordu ama annesi zümrüt yeşili ipek bir takım elbise ve kısa bir duvağı olan küçük bir şapkayla orada duruyordu. Alix onun hiç bu kadar güzel görüldüğünü düşünmemişti. Yüzündeki ışık onu parılatıyordu.

"Anne," dedi Alix, sesi kaybolmuş beş yaşındaki bir çocuk gibiydi. Ayağa kalkıp kollarını annesinin boynuna doladı ve her ikisinin de gözleri doldu. "Nereden biliyordun? Seni göremeyeceğimi sandım. Bekledim-"

"Şışt," dedi Victoria, kızının kucağından çekilerek. "Şimdi yüzümüze ne yaptığımıza bir bak. İyi ki yanımda bir tamir seti getirmişim. Şimdi otur ve seni düzeltmeme izin ver."

İtaatkâr bir şekilde -ve çok ama çok mutlu bir şekilde- yerine oturdu. Annesi diğer sandalyeye oturdu, çantasından eksiksiz bir makyaj seti çıkardı ve kızının yüzü üzerinde çalışmaya başladı.

"Nasıl?" Alix fısıldadı.

"Aman Tanrım, Alix! Sen ve baban birbirinize çok benziyorsunuz. Gerçekten böyle bir şeyi başarabileceğini düşündün mü?"

bilmeyeceğini mi sanıyorsun? Bütün o fısıldaşmalar, gizlice dolaşmalar. Peki yüzük nerede?"

Alix gururla sol elini kaldırdı.

"Fena değil." Elindeki makyaj süngeriyile durakladı. "Jared'e yüzük ölçünü kim söyledi sanıyorsun?"

"Sen mi?"

"Tabii ki bendim." Kızına gülümsedi. "Buraya gelip de Jared'le senin, her şeye rağmen evlilik hayatına çoktan alıştığınızı gördüğümde, bu aşırı rahat düzeni bozmam gerektiğini anladım."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Sevgilim," dedi Victoria, "şu anda parmağında ne var? Hangi elbiseyi giyiyorsun? Bazen erkeklerin harekete geçmeleri için bir dürtüyü ihtiyaçları olur. Yukarı bak."

Annesi rimelini yeniden sürerken Alix gözlerini kırpmamaya çalışıyor ve duydukları hakkında düşünüyordu. "Katedral yok mu? On dört ayaklı tren yok mu?"

"Gerçekten, canım, biraz zevk sahibi olduğum için bana kredi ver." "Anne, seni dışarıda bırakmak istemedim. Yani.."

"Artık gözyaşı yok," dedi Victoria gülümseyerek. "Şimdi, sana daha büyük bir pasta tasarlattığım, daha iyi çiçekler seçtiğim ve daha fazla insanı davet ettirdiğim için memnun değil misin?"

"Aslında öyleyim. Ama Izzy-"

"Mutlu. Bu sabah Bermuda'da onunla konuştum, sakın ve huzurlu ve bebek artık stres altında değil. Bebek doğduktan sonra Glenn'le birlikte bir tören daha yapacaklar ve tüm akrabaları orada olacak. Sen onun baş nedimesi olacaksın. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Alix annesine bakıyordu. "Olağanüstü mutlu görünüyorsun ve buna sevindim, ama başka bir şey var mı?"

Bu mümkün görünmüyordu ama Victoria'nın yüzü daha da aydınlandı, daha da güzelleşti. "Canım, bu geceye kadar bakire olduğumu biliyorum ama

."

Alix güldü.

"Oldukça ilginç bir gece geçirdim."

"Nasıl yani?"

"Hayır, bu size söyleyebileceğim bir şey değil. En azından şimdi. Bugün *senin* günün." Victoria kendi makyajını yeniden yapıyordu ve saatine baktı. "Seni yalnız bırakmak zorundayım. Baban herkese gelin değişimini anlatmakla yükümlü ve biliyorum ki bunu eline yüzüne bulaştıracak. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Anne, kibar ol."

"Babana karşı olağanüstü nazik davranıyorum. Bütün gün ona tatlı sözlerden başka bir şey söylemedim. Düpedüz korkmuş görünmeye başladı."

Alix gülmemesi gerektiğini ama güldü.

Victoria ayağa kalkarken, "Caleb'la buluşmam gerekiyor," dedi. "Ne?!" dedi Alix.

"Sen, Addy ve hayaletiniz! O Kaptan Caleb değil, Freddy, biliyorsunuz, Dr. Huntley. Ve sizi temin ederim ki vücudu oldukça sağlam." Gülümsemek için bir an durakladı. "Her neyse, bu sabah bana bundan sonra göbek adı Caleb ile çağrılmak istediğini söyledi."

"Bu çok tuhaf," dedi Alix.

"Tuhaf olan o adamın enerjisi." Victoria elini kaldırdı. "Ama sen hâlâ bakiresin, o yüzden bunu sana söyleyemem."

"Daha sonra, neler olup bittiğine dair her kelimeyi duymak istiyorum."

Victoria dışarı baktı. "Bakacağım. Söz veriyorum. Jilly geliyor, ben de Caleb'la birlikte kilisede oturup babanın kendini aptal yerine koymasını izleyeceğim. Ne kadar kutsal bir gün bu!" Alix'e bir öpücük attı ve çadırdan çıktı.

"İşte orada!" Lexie Toby'ye fısıldadı. Mücevher tonlarındaki güzel elbiseleriyle bir çadırın içine gizlenmişlerdi ve şapeli gözetliyorlardı. Balerin uzunluğundaki elbiseler birbirinin aynısıydı; kolsuz üstleri, dar belleri ve dolgun etekleri vardı. Eteklerin ipeği aynı renkte bir tülle kaplanmıştı. Tek süsü belindeki küçük gümüş kemerdi. Dışarıda, küçük bina tıklım tıklım doluydu.

insanlarla doluydu ve iki nedime içeri girme emrinin verilmesini bekliyordu. Alix, Jilly ile birlikte başka bir çadırda gizleniyordu.

Dün gece üç genç kadın adanın en hareketli gece mekânında bekârlığa veda partisine gitmişlerdi. Ancak kalmamışlardı çünkü tüm mekân tek bir adam tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

Lexie onu görür görmez, "O bir Kingsley," dedi.

"Sanırım bu durumda o bir Montgomery," dedi Alix. "Jilly bana bir adamın Toby için uçtuğunu söyledi."

Lexie şaşırarak görünüyordu.

"Benimle koridorda yürümek için," dedi Toby. "Roger senin için, ama birine ihtiyacım var."

"Plymouth mu?!" Lexie haykırdı. "Patronumu sadece koridorda benimle yürümesi için mi getirttin?"

"Evet," dedi Toby, "yaptım."

"Neden bana sormadın?" Lexie söyledi.

"Çünkü hayır diyecektin."

"Evet, . O adam-"

"Haydi çocuklar," dedi Alix. "Bu gece benim gecem. Kavga etmek yok." Lexie isteksizce tartışmayı bıraktı ama gülümsemedi.

Üçü de içki sipariş etmişti ama mekân o kadar gürültülüydü ki konuşamadılar. Kingsley-Montgomery ve etrafındaki insanlar çok fazla kargaşaya neden oluyordu. Hem erkek hem de kadın kahkahaları mekânı dolduruyordu.

"Parti yapmayı çok seviyor," dedi Lexie. "Jared'den Montgomery'lerin erdem timsali oldukları izlenimini edindim."

"Her zaman bir kara koyun vardır."

"Uh-oh, bizi fark etti," dedi Lexie ve kaçtı.

Adam genç kadını kucağından indirdi ve masalarına doğru yürüdü. Jared'e benziyordu ama daha gençti ve gözlerinde Jared'in hiç takmadığı şeytani bir bakış vardı.

"Peki siz güzel hanımlar burada tek başınıza ne yapıyorsunuz?"

Lexie konuşmaya başladı. Ne de olsa muhtemelen uzak bir akrabasıydı, ama Toby tek kelime etmeden kalktı, masayı terk etti ve dışarı çıktı.

"Görünüşe göre gidiyoruz," dedi Alix içkisini bir dikişte bitirip çantasını alırken ve oradan ayrılırken.

Lexie, "Yarın görüşürüz," dedi ve diğer ikisini dışarıda takip etti.

Şimdi kilisedeydiler ve o da smokin giymiş, kapıda durmuş insanları içeri alıyordu.

Toby, "Bu o değil," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Lexie söyledi. "Dün gece gördüğümüz adam bu.

Akşamdan kalmalığını örtbas etmekte iyi iş çıkarıyor."

Toby çadırın içine geri adım atarken başka bir şey söylemedi.

Lexie hiçbir zaman bir meydan okumanın geçip gitmesine izin veren biri olmamıştı. "Pssst," dedi adama. Adam baktığında, ona çadıra gelmesini işaret etti, sonra da içeri girmesi için kapağı açtı. Toby uzaklaşmıştı ama onları izliyordu. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" Lexie sordu.

"Yeterince iyi," dedi adam. "Peki ya sen?"

"Harika. Ben Lexie ve bu da Toby. Sanırım siz Jilly'nin akrabasısınız ve Toby'yi koridorda yürüteceksiniz?"

Adam Toby'nin güzel mavi elbisesine baktı, gözleriyle ne kadar uyumlu olduğunu düşündü ve gülümsedi. "Graydon Montgomery," dedi ve başını öne eğerek bir tür selam verdi.

Toby ne kıpırdadı ne de adama bir şey söyledi.

Lexie onun kabalığından biraz rahatsız olmuştu, özellikle de Toby'nin daha önce hiç kimseye karşı nahoş davrandığını görmediği için. "Sanırım sen ve ben bir çeşit kuzeniz, ben annem üzerinden Kingsley'im."

"Ah, evet. Dün geç geldim ve henüz yeni ailemden kimseyle tanışmadım."

"Çok geç değil," dedi Lexie. "Dün gece bizi gördüğünü hatırlamıyor musun?"

"Emin değilim."

Lexie gülümseyerek, yüzü hareketsiz olan Toby'ye baktı. Onun nesi vardı acaba? "Bizi ya da başka birini neden hatırlamadığını anlayabiliyorum. Gerçekten sarhoştun."

"Ah," dedi ve yüzünde biraz renk artışı oldu. "Anlıyorum. Şarkı söylemek mi? Dans? Şampanya?"

"Şimdi mi hatırlıyorsun?"

"Evet, öyle akşamlar hatırlıyorum." Toby'ye baktı. "Belki de sen ve ben törenden önce prova yapmalıyız?"

Lexie birinden diğerine baktı. Toby ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama kesinlikle ondan etkilenmiş görünüyordu. "Bence bu harika bir fikir," dedi Lexie. "Çadırın şu ucundan başla ve yavaşça diğer ucuna kadar yürü ve geri dön."

Toby'ye kolunu uzattı ve Toby de kolunu tuttu ama vücudunu Toby'den olabildiğince uzak tuttu.

Bir garson çadıra girip Lexie'nin dikkatini çektiğinde Graydon Toby'ye, "Dün gece seni kırdım mı?" diye sordu.

"Masamıza gelen adam hiç hoş değildi," dedi Toby. "Oraya kendisi için gittiğimizi düşünüyor gibiydi."

"Özür dilerim," dedi. "Sizi gücendirmek istememiştim. Belki yarın akşam yemeğinde size eşlik etme şerefine nail olabilirim. Burada kimseyi tanımıyorum ve-"

"Yalnız yemekten nefret mi ediyorsun?" Toby, ses tonuyla bu söylenmemiş klişeyi küçümseyerek konuştu. Yürümeyi bıraktı ve kolunu onunkinden çekti. "Bak, oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama dün gece o sen değildin ve neden öyle olduğunu düşünmemizi sağlamaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok. Yalancıları sevmem, bu yüzden cevabım hayır, seninle çıkmayacağım. Şimdi, lütfen onlar bizi çağırana kadar git."

Sanki daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememiş gibi şok olmuş görünüyordu. Tek kelime etmeden döndü ve çadırı terk etti.

Hemen dışarıda, halası Jilly'nin gelinin babasının yanında durduğunu ve sessizce konuştuğunu gördü. Ken oldukça asık suratlı görünüyordu.

Graydon teyzesine asla söylemeyecekti ama sevgili Jilly'nin tanımadıkları bir adamla olan ani ilişkisini tartışmak üzere bir aile toplantısı düzenlenmişti. Merhum kocasının başına gelenlerden sonra, bu yeni adam hakkında oldukça endişeliydiler. İnternette buldukları her şey iyiydi ama onun hakkında daha kişisel bir düzeyde bilgi edinmek istiyorlardı. Jilly sağdıç talebiyle aradığında herkes Graydon'a bakmıştı.

İlk başta "Bunun uygun olacağını sanmıyorum," demişti ama sonra bu fikir ona cazip gelmeye başlamıştı. Neden olmasındı ki? Üç saat sonra eşyalarını toplamış ve Nantucket'a giden uçağa binmişti.

Wes adında bir adamın onu havaalanında karşıladığı eski püskü pikaba biner binmez Ken hakkında sorular sormaya başlamıştı. Graydon'ın söyleyebildiği kadarıyla adadaki hiç kimse Kenneth Madsen hakkında en ufak bir kötü şey söylememişti. Tanıştırıldıklarında Graydon ondan hoşlanmıştı.

Jilly, Graydon'ın çadırdan çıktığını görünce, "İşte buradasın," dedi ve Ken uzaklaştı. "Her şey ayarlandı mı?" diye sordu. "Koridorda yürüme provası yapabildin mi?"

"Yaptım, ama..." Yakınında duran Ken'e baktı ama onları dinliyor gibi görünmüyordu.

"Bir sorun mu var?" Jilly sordu.

"Hayır, hiçbir şey," dedi Graydon. "Sadece..." Biraz gülümsedi. "Oldukça tuhaf bir şey oldu. Koridorda eşlik edeceğim genç kadın... Toby, adı bu muydu?"

"Bunun bir takma ad olduğuna inanıyorum, peki ya o?"

"O ve arkadaşları dün gece Rory'yi görmüşler - onun burada olduğunu bile bilmiyordum - ve diğer kadın..."

"Lexie?"

"Evet. Lexie *beni* gördüklerini söyledi."

"Sen ve Rory birbirinizin aynısı olduğunuz için bu anlaşılabilir bir şey." "Evet," dedi Graydon. "Öyleyiz, Toby'nin oldukça sinirlenmesi dışında

Çünkü yalan söylediğimi, gördükleri kişinin ben olmadığımı söyledi." "Aman Tanrım!" Jilly elini ağzına götürdü.

Kadının sesindeki telaş Ken'in hayal aleminden çıkmasını sağladı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Jilly dedi, ama onu gözler vardı geniş ve bağlanmış Graydon'inkine. "Ama eminim bu daha önce de başınıza gelmiştir."

"Asla. Bir kez bile."

"Oh," dedi Jilly. "Ne?"

"Sanırım bir süreliğine bu adada kalmayı ayarlayabilirim.

Lexie ve Toby oda arkadaşı, değil mi?"

"Evet," dedi Jilly, sesinde ihtiyat vardı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Graydon aklından geçenleri açıklamayacağını belli edercesine gülümsedi. "Bence bunu öğrenmeliyim, sence de öyle değil mi?" Teyzesinin elini tuttu ve öptü.

"Sanırım önümüzdeki haftalarda seni daha sık göreceğim." Ken'e baktı, başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Ken genç adamın arkasından baktı. "Meraklı olmak istemem ama bu da neydi böyle?"

"Görünüşe göre sevgili Toby ikizleri birbirinden ayırabiliyor."

"Bunun ne anlama geldiği bana bir ipucu vermelisiniz," dedi Ken.

"Geniş ailemizde tek yumurta var ve ikizleri birbirinden ayırabilen kişinin Gerçek Aşk olduğu dair aptalca - gerçekten saçma - bir söz var."

"Peki Toby bunu bu genç adamla yapabilir mi? Graydon, mi?"

"Evet, öyle görünüyor ki yapabilir," dedi Jilly.

"Bu Toby'mizin Gerçek Aşkıyla tanıştığı anlamına mı geliyor?" Ken bu fikre gülümsüyordu.

"Bilmiyorum ama Graydon'ın merak ettiği kesin."

"Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Ken sordu. "Bu genç adamda bir sorun mu var?"

"Kişisel olarak, hayır. Sadece doğum koşulları oldukça sıra dışı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Graydon Lanconia'nın veliaht prensidir."

Ken'in gözleri büyüdü. " 'Veliaht' prens mi? Bu onun ... olacağı anlamına gelmiyor mu?"

"Bir gün kral olacağını mı? Evet, ."

Ken bir an için bunu düşündü. "Toby'yi ilk kucağıma aldığımda yaklaşık dört saatlikti ve o zamandan beri büyümesini izliyorum. Bana göre, eğer prensiniz onu kazanabilirse, ödülü alacak olan odur."

"Emin değilim ama sanırım Graydon da aynı şekilde hissediyor olabilir."

Ken gülümseyerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kraliçe Toby. Bana uyar." Derin bir nefes aldı, saatine baktı ve gülümsemesi onu terk etti.

"Gitme vakti geldi mi?"

"Evet," dedi, "öyle." Birlikte şapele doğru yürüdüler.

Kendini idam sehпасına çıkacakmış gibi hisseden Ken, şapelin önüne doğru yürüdü ve çok sayıdaki konuğa baktı. Küçük bina sandalyeler dolusu insanla doluydu ve etrafta ayakta duran daha fazla konuk vardı. Jeneratör getirmişlerdi, bu yüzden bina yumuşak ışıklarla aydınlatılmıştı ve duvarlara kurdeleler ve kır çiçekleri demetleri gibi görünen şeyler asılmıştı. Ve her yerde mumlar vardı.

Yanında, dökülmüş üzüm suyu renginde elbiseler giymiş üç kadın duruyordu. Izzy'nin nedimleri olacaklardı ve Izzy'nin onları seçmediğini duymuştu. Kadınlar zaten güzel değildi ama suratlarındaki asık ifade onları daha da kötü yapmıştı. Kimse onlara taşımaları için buket vermediği için yüksek sesle şikayet ediyorlardı. Izzy'nin kaçmasına şaşmamalı! diye düşündü Ken.

Büyük bir üniversitede ders verdiği için, Ken kalabalık önünde konuşmaya alışkın olması gerektiğini biliyordu, ama çok sayıdaki kadın ve erkeğe bakarken korkudan başka bir şey hissetmedi. Küçük tahta sandalyelerdeki insanlar çoğunlukla Izzy ve Glenn'in akrabalarıydı.

Sadece dar bir koridorla ayrılmış olan ön sırada Glenn'in ve Izzy'nin anneleri oturuyordu. Her iki kadın da ipek takım elbise giymişti ve taktıkları mücevherlerle birbirlerini geçmeye çalışmış gibi görünüyorlardı. Karanlık bir odada bile ışıltı parlıyorlardı.

Her iki kadın da kaşlarını çatmış, birbirlerine ters ters bakıyorlardı ve Ken öne doğru adım attığında, bakışlarını ona çevirdiler. Düğün çoktan gecikmişti ve gelin ya da damattan hâlâ bir iz yoktu ama Ken, Jared'in yan kapının hemen dışında olduğunu biliyordu.

Ken yüksek sesle, "Bir duyuru yapacağım," dedi ama kimse onu dikkate almadı; bu da onun eski karısına bakmasına neden oldu. Kadın ön sıranın sonunda, Dr. Huntley'nin yanında oturuyordu ve arada bir yüzünde hülyalı bir ifadeyle adama bakıyordu.

Onun nesi var? Ken merak etti. Bütün gün ona tek bir laf bile etmemişti. Genelde Ken ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, on beş dakika boyunca ona laf atmadan duramazdı. Ama bugün öyle değildi. Onun neyin peşinde olduğunu merak etti.

Ken daha yüksek sesle odadakileri dikkat kesilmeye çağırdı ve öndeki birkaç kişi homurdanmayı bırakıp ona baktı.

"Bu güzel akşamın planlarında bir değişiklik oldu," dedi Ken ve Victoria'ya bakmaktan kendini alamadı. Gelin değişikliğinden haberdar edilmediğini ve bunu duyduğunda çok öfkeleneneğini biliyordu ve Ken'in zihninde hedefinin o olacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Tekrar kalabalığa baktı. "Her şey aynı," dedi, "farklı bir gelin ve damat olması dışında. Ve refakatçiler," diye ekledi yanındaki sevimsiz nedimelere bir bakış atarak.

Bu herkesi susturdu. Bir anda kilisedeki herkes, hatta arkada ayakta duranlar bile -ki bunların çoğu Nantucket'liydi -Konuşmayı bıraktı ve Ken'e baktı.

Bir an için omuzlarını sıkarak saldırıyı bekledi ama öyle bir şey olmadı. Herkes, Victoria bile, sessizce ona bakıyordu.

Ken bir nefes aldı ve devam etti. "Glenn ve Izzy daha özel bir düğün istediklerine karar , bu yüzden kardeşleri ve birkaç arkadaşlarıyla birlikte Lanconia'ya uçtular ve orada evlendiler."

"Onun yerine," dedi doğrudan Victoria'ya bakarak, "Jared Kingsley ve kızım Alix bugün evlenecekler." Ken refleks olarak eğilmeye hazırlandı, çünkü Victoria'nın bir şeyler fırlatmaya başlayacağından emindi. Tek yaptığı, o güne kadar gördüğü en kendinden memnun şekilde gülümsemek olunca, Ken'in çenesi düştü.

Kendini toparladığında, diğer konukların da yerlerinden kalkıp ona doğru geldiklerini fark etti. Sadece Victoria ve Dr. Huntley oturmaya devam etti.

"Bu *bizim* düğünümüz!" diye bağıırıyordu annelerden biri. "Buraya kızımın evlendiğini görmeye geldim. Buraya uçmak zorunda kalmamız yeterince kötüydü ve şimdi-"

"Oğlum nerede?" diye sordu diğeri. "Kingsley denen adam bize Glenn ve Izzy'nin zaten burada olduğunu söyledi. Eğer gelmezse-"

"Bu ikisinin bedava düğün yapması için bir plan mıydı?" dedi babalardan biri. "Eğer bunun için para ödeyeceğimi düşünüyorsanız, siz-"

"Glenn'in annesi nedime olabileceğimi söyledi ve zorunda kalsam bile nedime olacağım-"

"Alix her zaman kızımın önüne geçmeye çalıştı. Sanırım Izzy kendi düşününden onun tarafından kaçırıldı. Her zaman-"

Bu yorum üzerine Victoria ayağa kalktı ve kadının karşısına dikildi. Victoria ondan daha uzun boylu ve çok daha heybetliydi. "Kızım hakkında bunu söylemeye nasıl cüret edersin! Izzy'ye her zaman yardım etti! Alix-"

Ken seyircileri gözden geçirdi. Her şey kaos içindeydi. Ön kapı açılmıştı ve kiliseye sığabilecek kadar çok Nantucket'lı duvarlar boyunca dizilmiş ve bundan büyük keyif alıyordu. Gelinin ve damadın tüm akrabaları yerlerinden fırlamış bağırıyorlardı; Ken'e, birbirlerine ve bağırışlar arasında kendini tutmaya çalışan Victoria'ya. Alix'i, Jared'i, adayı ve evlilik kurumunu savunuyordu. Genel olarak öfke tonu her geçen saniye yükseliyordu.

Hâlâ oturmakta olan tek kişi Dr. Huntley'di. Aslında o da sakince gelecek yemeğın menüsünü okuyordu. Ona bakan biri etrafında hiçbir şey olmadığını, her şeyin huzur içinde olduğunu sanabilirdi.

Ancak annelerden biri diğeri itince Dr. Huntley başını kaldırıp baktı. Endişeli görünmüyordu, sadece hafifçe ilgileniyordu.

Ken, para yüzünden tartışan iki öfkeli babanın arasından sıyrılıp itişip kakışan anneye ulaştı, tam o sırada diğeri tokat atmak için elini kaldırdı. Ken tokat atan kadının bileğini yakaladı ve sıkıca tuttu. Kutsal uskumru, ama kadın güçlüydü! Kadın Ken'i o kadar sert çekti ki Ken onu tutup tutamayacağını bilemedi.

Bu arada diğeri anne - itip kakan anne - Victoria'ya döndü. "Bütün bunları *sen* mi yapıyorsun? Kitaplarını satmak için bir tür gösteri mi?" Victoria'nın artık saçları kadar kızarmış olan yüzüne tükürüyordu.

Ken'in gözüne bir hareket ilişti ve Dr. Huntley'nin ellerini dizlerinin üzerine koyup yavaşça ayağa kalktığını gördü. Ken kadınla boğuşurken -artık neredeyse güreşiyorlardı- adam ona doğru ilerledi

Çılgılık atan kalabalığın arasından geçerek şapelin önündeki büyük vitray pencerenin önünde durdu.

Bir an öylece durdu, gördüklerine inanamıyormuş gibi başını salladı, sonra bir nefes aldı ve "SESSİZ OL!" diye bağırdı.

Gürültülü olduğunu söylemek yetersiz kalır. Pencereleler içe doğru çekilmiş gibi görünüyordu, vitraylar titriyordu ve birkaç sandalye karo zemine düştü.

Herkes dondu kaldı. Eller diğer insanların saçlarında, kollar havada, bağırılan cümlelerin hepsi durdu.

"Oturun!" Dr. Huntley emretti ve herkes uysalca yerlerine dönmeye başladı. Bekledi ama uzun süre değil. Ken duvara yaslandı; Victoria yerine oturdu. Bütün gözler Dr. Huntley'nin üzerindeydi. Yürürken ellerini arkasında kavuşturdu ve konuşmaya başladı.

Duruşu, elleri ve özellikle de sesi Ken'e uzun zaman önce yaşamış bir gemi kaptanını gördüğünü hissettiriyordu. Azgın bir denizin üzerinde sesini duyurmak zorunda olan bir adam. Bütün bir mürettebata bir adam.

Dr. Huntley sözünün kesilmesine izin vermeyen bir sesle, "Paranızı geri alacaksınız," dedi. "Parayı dürüstlükten, nezaketten üstün tutmanız alçaklık. Hepiniz genç Isabella'yı *kendi düğününden* kaçana kadar taciz ettiniz. Hepiniz utanmalısınız!" Dönerek her birine ters ters baktı, gözleri iki annenin üzerindeydi.

"Kendi akrabana böyle bir şey yapman onursuzluktur. Bu insanlık dışı bir davranış. Özellikle de o güzel kız bir çocuk taşırken!" Onlara kaşlarını çatmak için durdu.

"Öyle demek istemedim-" diye başladı Izzy'nin annesi.

"Sessiz ol, kadın!" Dr. Huntley o kadar yüksek sesle bağırdı ki camlar tıkırdadı.

Bir süre sessizce bekledi, sonra sesini alçalttı. "Bu odanın dışında bir gelin var. Onun doğru kişi olduğuna inansanız da inanmasanız da, tüm gelinlerin hak ettiği saygıyı görmesi gerekiyor. *Ve siz de bunu göstereceksiniz!* Yeterince açık olabildim mi?"

Her konuğun başını salladığını görene kadar bekledi. Arkadaki Nantucket'lılar ise sanki sonunda dünyanın düzene girdiğini görmüş gibi gülümsüyorlardı.

"Sizi temin ederim ki, içinizden biri uslu durmazsa, geline ve talihli damadına hayatın sunabileceği en iyi şeyleri *içtenlikle* dilemezseniz, sizi şahsen alıp buradan atacağım ve bu kadınlar için de geçerli." Dr. Huntley yine her bir göze baktı.

Arkadan bir kadın sesi, "Önce ben," dedi ve birkaç kadın kıs kıs güldü ama Huntley'nin sert bakışları buna engel oldu. Ken'e döndü. "Şimdi yerini al. Sen gelinin babasısın." Victoria ayağa kalktı ve bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Dr. Huntley, "Sen de otur," dedi ve Victoria hemen itaat etti.

Onlara bir kez daha sertçe baktıktan sonra Jared'in bakakaldığı yan kapıya doğru yürüdü. Dr. Huntley ona doğru yürüdü ve şapelin kapısını arkasından sertçe kapattı.

"Landlubbers! Eğer onları bir gemiye , hepsini karaya oturturdum."

Jared hâlâ adama bakıyor, ağzından sözcükler çıkmıyordu. Birkaç dakika önce kapıdan gelen ses, hayatı boyunca duyduğu bir sestti. Kesinlikle Dr. Huntley'nin yumuşak, sakin tonu değildi. Jared kapıyı açtığı anda, her hareketi, her jesti büyükbabasına benzeyen bir adam görmüştü. Genellikle omuzlarını bükerek yürüyen Dr. Huntley, çelik direkleri kiskandırarak kadar dik duruyordu. Ve onda uysal ya da yumuşak başlı hiçbir şey yoktu. Öfkeliydi ve bunu kalabalığa belli ediyordu. Jared için bunu anlamak neredeyse imkânsızdı ama büyükbabasını canlı ve başka birinin bedeninde görüyordu.

Şimdi ona şaşkınlıkla bakan Jared, adamın omzuna dokunmak için elini uzattı.

"Bu zayıf bir beden. Onu güçlendirmeliyim."

"Nasıl? Ne zaman?" Jared ne düşündüğüne inanamayarak fısıldadı. Bu gerçekten de büyükbabası Caleb miydi?

"Benim," dedi. "Bana bir hayalet görüyormuş gibi bakıyorsun." Bu şaka Caleb'i çok eğlendirmiş gibiydi, ama Jared sessizce bakmaya devam edince yumuşadı. "Dün gece babam Huntley'in cesedini terk etti."

"Yani öldü mü?" Jared sordu.

"Evet," diye yanıtladı Caleb. "Bunu beklemiyordum." Bir an için gözlerini kaçırdı ve gözlerinde yaşlar vardı. "Babam artık bir bedende olmadığına beni görebiliyordu ve birlikte olduğumuz tüm zamanları hatırladı. Eğer istersem bana bu bedeni teklif etti." Caleb bir nefes aldı. "Sonra annem onu almaya geldi. Kısa bir an için üçümüz tekrar birlikteydik. Beni öptüler ve gittiler. Birbirleriyle birlikte oldukları için çok mutluydular. Ve ben kendimi yeniden bir insan bedeninde buldum."

Jared hâlâ bakıyordu. "Ne yaptın o zaman?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Caleb torununa pek de zeki değilmiş gibi bakarak sordu. "Yukarı çıktım ve Valentina ile yatağa girdim. İki yüz yıllık bekârlık insanı istekli yapıyor."

Jared birkaç kez gözlerini kırptırdıktan kahkahalar atarak büyükbabasını kucakladı.

Caleb de onu kucakladı ama bir saniye sonra geri . "Ben senin yüzyılından değilim. Kendini kontrol et!" Sözleri azarlayıcıydı ama gözleri parlıyordu.

Jared yine elini büyükbabasının omzuna koymaktan kendini alamadı. Onu katı bir form olarak hissetmek çok garipti. Yüzü artık farklıydı, daha yaşlıydı, o kadar yakışıklı değildi ama iyiydi. Ama gözleri Jared'in hayatı boyunca gördüğü gözlerle aynıydı. "Bu beden nasıl hissettiriyor?"

"Ağır!" Caleb dedi ki. "Bu sabah bir duvara çarptım."

Jared güldü.

"Ve insanların beni görebilmesi çok garip bir his. Sanırım-" Durdu çünkü arkalarında müzik başlamıştı. "Gelini almaya gitmelisin."

Jared şapele doğru ilerledi ama kapıda durakladı. "Artık bir cesedin olduğuna göre ne yapacaksın?"

"Benim bir işim var. Valentina ile evleneceğim ve-"

"Victoria."

"Hangisi olursa olsun. O da aynı. Ve sen de benim şımartmam için yarım düzine torun doğuracaksın. Hayatta başka ne var ki?"

"Doğru. Başka ne ?"

Gülümseyerek ve ruhundan binlerce kiloluk endişenin kalktığını hissederek, Jared şapele girdi ve Tim'in yanındaki yerini aldı.

Seyirciler çok sessiz ve durgundu ve annelerden biri Jared'e belli belirsiz bir gülümseme verdi. Törenin başlamasını beklerken Jared ağzının kenarından Tim'e, "Bu sabah Victoria'ya baktığında yatakta yalnız mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Yanında oturan adam da bu sabah oradaydı. O adamın sesi var, değil mi?"

"Onunla yatakta başka birinin olduğunu bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Tim ortağına deliymiş gibi bir bakış attı. "Eğer ona benzeyen bir kadın yalnız olsaydı, bunu fark ederdim. Bu haliyle gayet doğal görünüyordu. Sana ne oluyor da kayınvalidenin yatakta ne yaptığını bilmek istiyorsun?"

Jared, "O değil, bu o," dedi. Daha fazlasını söylemeye başladı ama papaz boğazını temizledi. Konuşmayı kesmelerinin zamanı gelmişti.

Lexie koridorda ilerliyordu, kolunu Jared'in daha önce hiç görmediği bir adamın koluna dolamıştı ama onun patronu olduğunu anlaması fazla zaman almadı. Jared'in ilk aklına gelen çok güzel olduğuydu, ama Plymouth'un Nantucket'ta kızakla gezmekten hoşlanabilecek bir görüntüsü vardı.

Sırada güzel Toby vardı. Jared'in Maine'de tanıştığı Montgomery'lere benzeyen uzun boylu bir adamın kolunu tutuyordu ama bu adamı hatırlamıyordu. Lexie'nin patronu ona o kadar yakın duruyordu ki, eteğine takılıp düşmemesi bir , Toby ise eskortundan oldukça uzakta yürüyordu. bir yunus balığı geçebilirdi.

Bir dakika sonra görevliler dağıldı ve şapelin önünde durmaya başladılar. Arkalarında Alix vardı. Jared hayatında hiç onun beyaz elbisesi içindeki kadar güzel bir şey görmemişti. Hafif bir peçe yüzünü örtüyordu ama Jared onun kendisine gülümsediğini görebiliyordu.

Kız kendisine doğru gelirken gözlerini ondan hiç ayırmadan onu izledi, kolu Ken'inkine takılmıştı. Ona ulaştıklarında bir adım öne çıktı ve Ken kızının elini Jared'in elinin içine koydu.

Ken kızının duvağını kaldırırken, "En değerli varlığımı sana emanet ediyorum," dedi. Victoria'nın söylediği buydu ve onu sadece Jared duymuş ve gözlerindeki yaşları görmüştü.

Jared başıyla onayladı, iki adam arasında kutsal bir yemin vardı ve Ken Jilly'nin yanına oturmak için uzaklaştı.

Geleneksel törendeki sözler her şeyi anlattığı için kendi yeminlerini yazmamaya karar vermişlerdi. "Hastalıkta ve sağlıkta." "Ölüm bizi ayırana kadar."

Ölümünden söz edilince Jared büyükbabasını ve onun sevdiği kadınla birlikte olmak için nelere katlandığını düşündü. Jared Alix'e gülümsedi, o da ona gülümsedi. Her zaman olduğu gibi, aynı anda aynı şeyleri düşünüyor gibiydiler.

Alix ona yeminlerini tekrarladı ve Jared bunların paylaşmakla ilgili olduğunu düşündü. Sahip olduğun her şeyi, olduğun her şeyi başka bir insanla paylaşmak. Alix'in Victoria'ya Jared'in hayatının şimdiye kadar yalnız olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırladı. Hiç öyle olduğunu düşünmemişti ama onun haklı olduğunu biliyordu. İçinde doğduğu aileyi teker teker kaybetmişti ama yavaş yavaş Alix'in ailesi onların yerini almıştı. Ve şimdi çember tamamlanmıştı.

Alix, "Kabul ediyorum," dedi ve hemen ardından papaz, "Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Jared Alix'i kollarına aldı ve onu tatlı bir şekilde öptü, bir söz öpücüğü. Bir anlığına ona sarıldı ve gözleri her şeyi anlatır gibiydi. Dönerek şapelin içindeki birçok insana baktılar.

Sanki tüm öfke ve düşmanlık düğünün büyüsiyle silinmiş gibiydi ve kalabalık sevinçle alkışlamaya başladı. Jared Alix'in elini tuttu ve koridordan aşağı doğru koşmaya başladı. Ancak Alix uzun eteğine takılıp tökezlediğinde, kollarına aldı ve taşıdı. Seyirciler bu jeste bayıldı ve

spontane kahkahalar ve daha da fazla alkış.

Şapelin dışında Jared Alix'i yere bıraktı. Sadece bir saniyeliğine yalnız kalmışlardı. "Sonsuza dek," dedi.

"Evet," diye yanıtladı. "Sonsuza kadar."

Sonsöz

Jared sandalyesinde arkasına yaslandı ve büyükbabasına baktı. Düğünün üzerinden üç hafta geçmişti ve tahmin ettiği gibi Alix hemen New York'a gidip o ces'i görmek istemişti.

Yol boyunca, Nantucket'tan ayrıldıklarında her şeyin değişeceği konusunda endişeliydi. Özellikle de yeni kocasının farklı bir insana dönüşeceğinden, Büyük Jared Montgomery endişe ediyordu.

Elbette böyle bir şey olmamıştı. Çalışanların çoğunun ona hayranlık duyduğu doğrudu ama Alix öyle değildi. Diğer insanlar onu nasıl görürse görsün, o adamı görüyordu ve bunu ona hissettiriyordu. İlk gün, üzerinde şirketinin adının yer alacağı bir ev tadilatı hakkında oldukça gürültülü bir tartışma yaşamışlardı

"Bu şeyden nefret ediyorum! Ve bunu kimsenin görmesine izin veremezsin. Bu senin her zamanki işinin o kadar altında ki bundan utanmalısın," dedi Alix tutkuyla.

Jared aynı sertlikte, "Bu planda yanlış bir şey yok," diye cevap verdi.

Alix ona her pencerede, kapıda ve duvarda neyin yanlış olduğunu ayrıntılı olarak anlatmaya başladı. Diğer çalışanlar teker teker koridora çıkıp onu dinlemeye ve izlemeye başladılar. Birinin Jared Montgomery ile bu şekilde konuşmasına çok şaşırmışlardı.

Ama Tim de izliyordu ve sırtıyordu.

Alix ancak on iki sayfalık çizimlerin her ayrıntısını gözden geçirdikten sonra Jared'in de onunla aynı fikirde olduğunu fark etti. Etrafına baktı, onu izleyenleri gördü ve ne yaptığını anladı. Herkese Alix'in nereye ait olduğunu, kendisinininki de dahil olmak üzere *tüm* planlar üzerinde veto yetkisi olduğunu gösteriyordu.

Birdenbire tasarımın Jared'e ait olmadığını fark etti. Bu, şu anda kendisinden nefret edecek olan birinin ürünüydü. Yüzü kıpkırmızı oldu, seti yuvarladı ve havaya kaldırdı. "Kim yaptı bunu?"

Siyah saçlı genç bir adam çekingen bir şekilde elini kaldırdı.

Alix ona planı fırlattı, sonra da konuşamayacak kadar utanarak odadan çıktı.

Jared'in onu affetmesi için biraz ikna etmesi gerekti, ne yaptığı için değil ama nasıl yaptığı için. Ancak oradaki insanlar tarafından nefret edilmek yerine çok sevildiğini görünce onu affetti.

Çalışanlar Alix'i Tim'in her şeyi kabul eden tavrı ile Jared'in nadiren bir açıklama getiren "Hayır "ı arasında mükemmel bir adım olarak gördüler. İlk haftanın sonunda Alix hepsi için vazgeçilmez olmuştu. Tim, çalışanların çok fazla fotokopi kağıdı kullanmasını engellemekten Jared'e yeni bilgisayarlar için fatura sunmaya kadar her şeyi ona sordu. Diğer mimarlar, Jared planlarını görmeden önce ondan planlarına bakmasını istediler.

Jared'e gelince, işleri ona devrettiği için o kadar mutluydu ki gülümsemesini zorlukla durdurabiliyordu - bu, o ce'de çok az kişinin gördüğü bir şeydi.

Dün gece düğünden beri ilk kez Nantucket'a dönmüşlerdi ve bu sabah Alix annesi ve Toby'yi görmeye gitmişti. O gider gitmez Jared, Dr. Huntley'nin kasabadaki evine, büyükbabasını görmeye gitti.

Victoria onunla birlikte küçük bir evde yaşadığından ve Jared onun mütevazı bir yerden hoşlanmayacağını bildiğinden, onlara hemen Kingsley House'u teklif etmişti.

"O eve bir daha asla girmek istemiyorum," dedi Caleb o kadar kin dolu bir sesle ki Jared güldü. Yapmaları gereken çok şey vardı. Bir klavyeye, hatta bir cep telefonuna hakim olması için henüz çok erkendi.

Bu yüzden her şeyi yüz yüze görüştükleri zamana bırakmışlardı.

"Günlükten Valentina'ya ne olduğunu öğrendin mi?" Jared sordu.

"Evet," dedi Caleb. Bir pencere kenarında oturuyor ve yüzünü güneşe doğru kaldırarak sıcaklığını seviyordu. Jared'in hikâyeyi dinlemek için uzun zamandır beklediğini biliyordu, bu yüzden erteledi. "Ben adadayken bile, iğrenç kuzenim Obed Valentina'yı takip ederdi. Onu izlemek için ağaçların arkasına saklanırdı. Onu birden fazla kez tehdit ettim."

Caleb nefes aldı. Bunca yıl sonra bile tüm bunlar onun için zordu. "Valentina son yolculuğum olacak bu yolculuğa çıkmamam için bana yalvardı ama ben dinlemedim. Kendimi o kadar beğenmişim ki! Her neyse, ben gittikten sonra Obed, Valentina'daki belirtileri görmüş ve aile yolunda olduğunu anlamış olmalı. Ona bir yalan söylemek için çok beklemedi. Gemimin benimle birlikte battığı haberini aldığını söyledi. Bu olay gerçekleşmeden yıllar önceydi."

Hikâyeyi hatırlayarak durakladı. "Valentina günlüğüne Obed'in ona ölümünü söylediğinde ne kadar nazik davrandığını ve ona evlenme teklif ettiğini yazmış. Çocuğuma Kingsley adını vereceğini söylemiş, ikisini de seveceğine ve Ana Cadde'de güzel bir ev yaptıracağına yemin etmiş. Valentina ölüm haberimi duyunca çok üzüldüğünü ve sağlıklı düşünemediğini yazmış. Onunla evlendi."

"Ama hepsi yalandı, değil mi?" Jared söyledi.

"Tek gerçek oğlumun Kingsley adını almış olmasıydı. Obed her zaman bir serseriye ve Valentina'yı North Shore'da bir kulübeden biraz daha fazlası olan bir yerde tuttu. O yeri ona ben vermişim ama orada inşaat yapmasını istemişim," dedi Caleb. "Obed'in asıl istediği onun sabun tarifiydi. Görünüşe göre onu takip ederken nasıl yaptığını öğrenmeye çalışıyormuş." Caleb başını salladı. "Ona o kadar aşıkım ki herkesin ona benim gibi baktığını sanıyordum." Yüzünü buruşturdu. "Evet, hepsi bir yalandı. Evlendikten sonra Obed oğluma bir hizmetçi gibi davrandı ve Valentina'yı günde on dört saat o lanet sabunu yapmaya zorladı."

Caleb nefes aldı. "Kaybolduğu gün, kendisini ve oğlumuzu anakaraya götürmesi için ada dışından birine para verdiğini yazmıştı. Maine'deki evine doğru yola çıkacaktı. Kimseye, hatta Parthenia'ya bile gideceğini söyleyemeyeceğini hissetti, çünkü Obed'in Valentina'nın gittiğini fark ettiğinde onlara neler yapabileceğinden korkuyordu. Ayrıca Obed'in öfkесinin çocukla birlikte gittiği için değil, sabun tarifini de yanında götürdüğü için olacağını biliyordu. Ama sonra bunu oğlunun geleceğı olarak gördü."

"Tarifi almış," dedi Jared ve hikâyenin bundan sonraki kısmını biliyordu. Valentina ortadan kaybolduktan sonra Obed, Kingsley Sabunu'nu yapmaya ve pazarlamaya devam etmişti. Bu Obed'i zengin etmişti. Bunun yanı sıra, Caleb kardeşiyle gemilerini değiştirip her şeyi Valentina ve oğullarına bırakan bir vasiyetname yazdığında, o para Obed'e gitmişti. Bir süre için çok zengin bir adam olmuştu.

Ama uzun sürmemişti. Gemisi battıktan birkaç yıl sonra Caleb bir hayalet olarak ortaya çıkmıştı. Kafası karışmış ve sersemlemişti, kendisine ne olduğunu anlayamıyordu ve onu görebilen *tek* kişi küçük oğlu Jared'di.

Obed çocuğun hiçbir şeye benzemeyen bir şeyle konuştuğunu görünce adam korkudan tepki gösterdi. Obed çocuğı dövdü. O gece Caleb'in öfkesi onu o kadar güçlendirdi ki Obed bile onu görebildi. Adam dehşet içinde çığlık attı ve anında öldü - Caleb ondan Valentina hakkında bir cevap alamadan.

Jared, "Onun kaçma planını öğrenmiş olmalı," dedi.

"Evet. Onu gözetlemeleri için hep birilerine para verdiğini düşündüğünü söyledi.

Aşağıların en aşağısıydı ve her zaman gizlice dolaşmayı severdi."

"Günlükte ne olduğu yazıyordu?" Jared sordu.

Caleb sandalyeden kalktı, duvardaki bir dolaba gitti ve Valentina'nın günlüğünü çıkardı. Tekrar yerine oturdu, son sayfaya kadar açtı ve okumaya başladı.

Karımı öldürdüm. Bunu yapmak istememiştim. Tanrı beni affetsin ama kadının söyledikleri içime şeytan soktu. Hayatta benimle olmaktansa ölümde Caleb ile olmayı tercih edeceğini söyledi. Onun sözleriyle ruhum benden alındı. Bir süre göremedim ve kendime geldiğimde

Yine yerde ölü yatıyordu, boynu yarı bükülmüştü. Suçlu olmadığımı yemin etmeme rağmen şimdi yetkililere teslim olmaya ve ölümlü insanların adalet anlayışını kabul etmeye gidiyorum. Her zaman yaptığı gibi Valentina beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorladı. O kötü kaderini hak etti ama ben hak etmedim. Tanrı ve dostlarım masum ruhuma merhamet etsin.

Caleb okumayı bitirdiğinde başını kaldırıp Jared'a baktı. Gözlerindeki acı nefes kesiciydi.

Jared, "Ama teslim olmadı," dedi.

"Hayır. Sanırım onu... cesedini denize götürdü, sonra da adını sonsuza dek karaladı. Akrabalarına onu anakaraya götürdüklerini söyleyen adamlara para vermiş olmalı."

Jared insanların para için neler yaptığını düşünüyordu. Obed'in ihaneti, açgözlülüğü birçok insanın ölümüne neden olmuştu. Caleb eve dönmek için acele ederken bir gemi dolusu adamı da beraberinde .

Ancak Obed, elde etmek için öldürdüğü sabun şirketinden tam anlamıyla faydalanacak kadar uzun yaşamamıştı. Şirketi Caleb'in oğlu ve Obed'in Valentina'nın kaybolmasından kısa bir süre sonra evlendiği Susan yönetiyordu. Kingsley ailesi uzun bir süre çok zengin olmuştu ama yıllar sonra Five iş hayatında iyi olmadığı için şirketi satmış ve geliri çarçur etmişti. Jared büyüdüğünde, sürekli tamir gerektiren birkaç eski evden başka bir şey kalmamıştı. Ve ancak Caleb sayesinde, Addy'nin de yardımıyla bu evler satılmaktan kurtuldu.

"Neden günlüğü yok etmedi?" Jared sordu. "İçinde itirafı yazılı olduğu için onu bulmak için çıldıracağını düşünürdünüz."

Caleb gülümsedi. "Muhtemelen öyleydi ama genç Alix kitabı buldu ve sakladı."

"*Benim* Alix'im mi? Oh. Yine reenkarnasyondan bahsediyorsun."

"Öyleyim. O zamanlar Alisa'ydı, John Kendricks ve ilk karısının kızı. Parthenia-"

"Şimdi Jilly olan."

Caleb gülümsedi. "Haklısın. Parthenia'nın adı Jilly. Bu sana bir şey öğrettiğim anlamına mı geliyor?"

Jared sırtarak, "Fazla umutlanma," dedi. Büyükbabası farklı görünebilirdi ama kesinlikle aynı adamdı.

Caleb kıkırdadı. "Parthenia, John Kendricks'in ikinci karısıydı ve çok iyi bir anneydi. Ama bu arada genç Alisa Valentina'yı seviyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Valentina'nın kaybolduğunu duyunca günlüğü çaldı ve sadece Valentina'nın arayabileceği bir yere sakladı."

"Günlüğün arkasında ne yazdığını neden insanlara söylemedi?" Jared sordu.

"Tahminimce okumaya vakti olmadı. Valentina kaybolduktan birkaç gün sonra eski ev yandı -muhtemelen Obed tarafından ateşe verildi-. Ayrıca, Ali daha çocuktı. Belki de unutmuştur. Yani birkaç yüz yıl boyunca unutmuştur."

"Madem günlüğün nerede olduğunu biliyordunuz, neden yüz yıl önce birilerine onu çıkarttırmadınız?"

"Alix dört yaşındayken bu hayata gelene kadar bir günlük olduğunu bile bilmiyordum. Bazen küçük çocuklar doğmadan önceki şeyleri hatırlarlar ama yetişkin olduklarında unuturlar. Alix ve ben dama oynuyorduk ve bana çok büyük bir sırrı olduğunu söyledi. Onu anlatması için cesaretlendirdiğimde, kötü adamın evine gizlice girdiğini, annesinin en sevdiği kitabı bulduğunu ve fırına koyduğunu söyledi. Elbette Victoria'dan bahsettiğini düşünmüştüm ve ne demek istediğini ancak yıllar sonra anlayabildim. Bu hayatta anne; uzun zaman önce arkadaş."

Caleb hatırlayarak gülümsedi. "Ama günlüğün nerede olduğunu bilsem de, onu çıkarmak için doğru zaman değildi. Ken'in öfkesini yenmesi ve Parthenia'nın eve, bize dönmesi gerekiyordu. Başta genç Alix olmak üzere herkesin yerinde olması gerekiyordu ama Alix'in Nantucket'a uzun süre dönmek için hiçbir nedeni yoktu. Addy, Valentina'yı daha fazla aramadığı için kendini hep kötü hissetmişti, bu yüzden o ve ben seni çok kızdıran vasiyeti hazırladık."

Jared gülümsedi. "Bazen bizim için neyin iyi olduğunu bilemeyiz." "Sizin durumunuzda bu sık sık oluyor."

Jared inledi. "Bir insan bedenine sahip olmanın seni yumuşatmadığını görebiliyorum."

İnleme sırası Caleb'daydı. "İnsan acısının nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Bu vücut gıcırıyor ve ağrıyor. Ve Victoria'nın talepleri ..." Biraz sırttı.

"Lafı açılmışken, Victoria senin hakkındaki gerçeği biliyor mu?" Jared sordu. Büyükbabasının tüm şikâyetlerine rağmen, Dr. Huntley'nin vücudu birkaç hafta öncesine göre çok daha sağlıklı görünüyordu.

"Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyor ama her zaman kendine sır saklayan biri olmuştur."

"Düğünü nasıl bildiği gibi mi?" Jared'in kafası yukarı kalktı. "Bunu bildiğini biliyor muydun? Yoksa ona sen mi söyledin?"

"Yardım etmiş olabilirim ama neyin peşinde olduğunu tahmin etmek için kültüne başvurmadım."

"Ben kesinlikle görmedim!"

"Böyle bir niyetin yoktu ama bu seni daha az erkek yapmaz. Valentina beni sık sık olmak istemediğim yerlere koydu." Gülümsedi. "Şimdi karının yanına gitme vaktin geldi. Ve sana hemen torun istediğimi söylememe gerek var mı?"

Jared gitmek için ayağa kalkarken, "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi. Daha fazlasını söylemeye başladı ama söylemedi. Büyükbabasının işinde nasıl olduğunu ve yeniden hayatta olmaya nasıl alıştığını öğrenmek istiyordu. Binlerce sorusu vardı ve hepsine cevap vermeyi planlıyordu ama şimdi değil. "Eve dönmene sevindim," dedi Jared.

"Ben de öyle," diye Caleb.

Jared kapıda durakladı. "Söyle bana, Valentina'yı geri aldığına göre, iki yüz iki yıl beklemeye değer miydi?"

Caleb gülümsedi. "Alix için otuz altı yıl bekledin. Daha ne kadar bekleyebilirdin ki?"

Hiç tereddüt etmedi. "Sonsuza kadar."

"Evet," dedi Caleb. "Sonsuza dek Gerçek Aşk bekleyeceksin."

SONSUZA DEK DENİZE

Teşekkür

Nantucket adasında zaman geçirmek eşi benzeri olmayan bir deneyim oldu ve pek çok insana teşekkür etmek istiyorum.

Betsey Tyler, Nantucket'taki evlerin ayrı ayrı tarihçeleri üzerine kitaplar yazdı, bu kitaplara büyük hayranlık duyuyorum. Tarihçi dostlar olarak, onunla ilk buluşmamızda çok iyi anlaştık ve bana çok yardımcı olan bir kitabını ödünç verdi.

Nat Philbrick araştırmayla ilgili sorularımı yanıtladı ve harika kitaplarıyla bana ilham verdi. Onun araştırmalarına hayranım! Eşi Melissa benimle düğünler ve Nantucket'ta olup bitenler hakkında konuştu. İkisi de çok hoş bir arkadaş!

Nancy, nam-ı diğer Nancy Thayer ve Charley Walters. Beni adada gezdirdiler, Daffy Günü'ne götürdüler ve insanlarla tanışabilmem için güzel eski evlerinde en harika akşam yemeği partilerini düzenlediler. Çok nazik ve cömert davrandılar.

Twig Perkins ve tüm muhteşem, zeki, komik (GIF) adamları. Twig, HDC ve inşaat izinleri hakkındaki tüm sorularımı yanıtladı ve bana içeriden bazı ipuçları verdi. Ayrıca o ve GIF adamları benim için harika bir tadilat işi yaptılar -her bir adam kendimi ona kanıtlamamı istese de. Twig arkasına yaslandı ve her şeye güldü. "O haklı" lafını duymanın mutluluğu.

Twig'in eşi Jude ile bir bahçe turundayken tanıştık. Onun tavukları ve muhteşem bir evi var. İsimlerimizin aynı olması büyük komikliklere neden oldu.

Julie Hensler mimarlık için. Julie muhteşem bahçesinde çiçekleri kazıyordu ve ben de onu mimar olma konusunda sorguladım. Her şeyi bildiğimi sanıyordum ama emin olmak için sordum. Gerekli eğitim hakkında hiçbir şey bilmediğimi öğrendikten sonra beni Harvard'da bir sınıfta gezdirdi.

Dave Hitchcock (Twig'in GIF adamlarından biri) balık tutmama yardım ettiği ve bana arı kovanlarını gösterdiği için. Ve ce'deki tüm mobilyaları normal boyda bir insana uyacak şekilde kısalttığı için.

Jimmy Jaksic düzenlediği düğünlerden birine katılmama izin verdi. Herkese röportaj yapabileceğim bir düğün planlayıcısı tanıyıp tanımadıklarını sorup duruyordum ama kimse tanıımıyordu. Sonra bir gün yan bahçemdeydim ve komşuma merhaba dedim. Sohbet etmeye başladık ve Jimmy'nin bir düğün planlayıcısı olduğunu öğrendim. Ona sorular sormaya başlamak için neredeyse çitin üzerinden atlayacaktım.

Tricia Patterson saçlarımla ilgileniyor ve adada neler olup bittiğine dair hikâyelerle beni eğlendiriyor. Şimdiye kadar okumadığı bir kitap bulamadım.

Clean Cut Landscaping'den Jose Partida ve adamları (aynı zamanda GIF) yarım dönümlük küçük arazimi buldozerle yıkıp güzel bir bahçe yapmak gibi korkunç bir işi üstlendiler. Geyik Savaşında bana yardım ettiler (kaybettik) ve Jose beni sürekli sayfalarımın uzaklaştırıp çok fazla çalıştığımı söylüyordu.

Georgen Charnes, muhteşem Nantucket adasını araştırmam için bana çok sayıda kitap temin ettiği ve bana haritalar ve günlükler gönderdiği için. Scott Charnes beni teknesiyle gezdirdiği için. Cassie mükemmel olduğu için.

Zero Main gerçek ve kıyafetler harika! Noël giyinme odasında durmama izin veriyor, denemem için bana bir sürü kıyafet getiriyor ve neyin iyi görüldüğünü söylüyor.

Downyflake. Downyflake olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Orada oturup onlar bana servis yaparken yazıyorum ve bu harika! En iyi fikirlerimden bazıları yumurtamı ve kızılçık mu numu yerken aklıma geldi. Ve mükemmel personel beni adada olup bitenlerle ilgili hikayelerle eğlendiriyor.

John Ekizian, reklamcım. John Facebook sayfalarını yönetiyor, ama bundan daha fazlası, beni güldürüyor. O mutlak bir kral-

gömlekler. Beni o kadar güldürdü ki karın kaslarım ağrıyor.

Linda Marrow, bir şeyde neyin yanlış olduğunu ve nasıl düzeltileceğini anında görebilen sihirli bir yeteneğe sahip olan sevgili editörüm. Yorumları kısa, isabetli ve tam da yerinde. O gerçek bir yeteneğe sahip!

Bu arada, Nantucket'taki tarih derneğinin gerçek adı NHA, yani Nantucket Tarih Derneği'dir. NHS olarak değiştirdim çünkü eski bir hayaleti yönetici olarak atayarak kimseyi gücendirmek istemedim.

Özellikle Facebook arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Sosyal medya dünyasına tekme ve çılgınlarla sürüklendim. Bunu yapmak istemedim! Ancak bir roman yazmaya çalışırken yaşadığım günlük deneyimlerimi anlatabileceğim söylendiğinde kabul ettim. Sadece her şeyin mutlu ve kolay olduğunu paylaşmak zorunda kalmayacaktım, kurgusal karakterlerimin ve yayıncılık dünyasındaki koşulların beni ne zaman çıldırttığını da söyleyebilecektim. İnsanların yazarlar hakkında düşündüğü gibi, oturup fikirlerin aklımıza gelmesini bekledikten sonra onları gelişigüzel yazdığımızı değil, *gerçek* olmak istedim. Bunu aklımda tutarken bile, yeni Amerikan eğlencesi gibi görünen internette anonim olarak insanları katletme konusunda hala endişeliydim. Ne büyük bir şokla karşılaştım! Sitemdeki insanlar -çoğunlukla kadınlar- gerçekten harikaydı! O kadar destekleyici oldular ki, bu bana yazılarımda yeni bir güç verdi. Beni sık sık güldürdüler ve önüme bir engel çıktığında yakınmalarımı anlayışla karşıladılar. Günlük sorularıma öyle içgörülü cevaplar veriyorlar ki bütün gün söylediklerini düşünüyorum. Bu kitabın her aşamasında -hatta gerçek adını öğrenene kadar- benimle birlikte oldukları için, web sitemde bu kitabı yazabilmek için oluşturduğum pek çok belgeyi içeren bir dosya oluşturdum. Kingsley Lane'in bir haritası, bir soyağacı çizelgesi, yeniden yazmadan önce ve sonra ve hatta kitaba girmeyen sahneler bile var. Hepsine teşekkür etmek istiyorum. Harikasınız!

Yazar Hakkında

JUDE DEVERAUX, aralarında *Moonlight in the Morning* ve *A Knight in Shining Armor*'ın da bulunduğu, bugüne kadar *New York Times*'ın en çok satan kırk bir kitabının yazarıdır. Eserlerinin dünya çapında altmış milyondan fazla kopyası basılmıştır.

Güncellemeler, bonus içerikler
ve gelecek oyunların ön gösterimleri
için:

Yazarın web sitesini ziyaret edin:

judedeveraux.com Yazarı Facebook'ta :

[www.facebook.com/bulun
JudeDeveraux](http://www.facebook.com/bulunJudeDeveraux)

Yazarı Twitter'da takip edin: [@JudeDeveraux1](https://twitter.com/JudeDeveraux1)

Jude'un bir sonraki romanı *Beyaz Atlı Prens'i*

kaçırmayın!

Güncellemeler, bonus içerikler
ve gelecek oyunların ön gösterimleri
için:

Yazarın web sitesini ziyaret edin:

judedeveraux.com Yazarı Facebook'ta :

[www.facebook.com/bulun
JudeDeveraux](http://www.facebook.com/bulunJudeDeveraux)

Yazarı Twitter'da takip edin: [@JudeDeveraux1](https://twitter.com/JudeDeveraux1)

Jude'un bir sonraki romanı *Beyaz Atlı Prens'i*

kaçırmayın!

Özel bir önizleme için okumaya devam edin

Her zaman için,

büyüleyici ikinci kitap
Jude Deveraux'nun Nantucket Gelinleri üçlemesinde!

Birinci Bölüm

Nantucket

Graydon Montgomery gözlerini genç kadından alamıyordu. Gelin ve Graydon'ın kuzeni damat Jared, küçük *kilisenin* ön tarafında, aralarında papaz olduğu halde ayakta duruyorlardı ve Graydon sürekli onlara bakıyordu. Kızın üzerinde mavi bir nedime elbisesi vardı, elinde bir buket çiçek tutuyordu ve dikkati tamamen törene odaklanmıştı.

Güzel olduğu doğru olsa da, geleneksel olarak öyle değildi. İnsanların iki kere bakmasına neden olacak türden bir kadın değildi. Oval yüzü, çan çiçeği rengindeki gözleri ve kusursuz teniyle, gazetelerde sosyeteye takdim balosuna katılmış olarak görebileceğiniz bir kıza benziyordu. Kot pantolon giymeyi tercih ediyormuş gibi görünmeden inci ve uzun eldivenler giyebilirdi.

Daha önce, dört nikah memuru dışarıda beklerken, küçük şapelin içinde büyük bir kargaşa yaşanmıştı. Son dakikada, büyük bir kaosa neden olan bir tür karışıklık yaşanmıştı. Normal şartlarda Graydon neler olduğunu öğrenmek için çaba sarf ederdi ama bugün öyle değildi. Bugün *onun* yüzünden dikkati dağılmıştı.

Şapelin içinden öfkeli bağırışlar ve yere çarpan mobilyaların sesleri geliyordu. İki nedime ve diğer

Sağdıç neler olup bittiğini görmek için kapıya yöneldi ama Graydon olduğu yerde kaldı. Merak bile etmiyordu. Tek yapabildiği genç kadının arkasından bakmaktı. Sirtına doğru kıvrılan uzun sarı saçları ve güzel bir vücudu vardı. Gösterişli değildi ama düzgün ve hafifti.

Tüm bu kargaşa boyunca Graydon geride durmuştu. Çevresinin, akşam yemeği ve dans için büyük çadırın, etraflarındaki ağaçlık alandaki ay ışığının, hatta düğünün yapılacağı parlak ışıklı şapelin bile sadece belli belirsiz farkındaydı. Sadece birkaç dakika önce genç kadının ona söylediklerini düşünebiliyor gibiydi.

Graydon'dan bir nedimeye koridorda eşlik etmesi istendiğinde, bunun kolay ve eğlenceli bir görev olacağını düşünmüştü. Ne de olsa kırmızı halılara ve her türlü törene alışkındı.

Ama genç kadınla tanıştırıldığında, kadının söyledikleri karşısında şoke olmuştu ve hâlâ kendine gelememişti.

Şapelin içindeki gürültü nihayet yatıştığında ve içeri girmeye hazırlandıklarında, Graydon onun yanında durmak için hareket etti tutması için kolunu eğdi. Kadın elini onun koluna koyduğunda, Graydon ona sıcak bir şekilde gülümsedi, elini onunkinin üzerine koydu ve nazıkçe sıktı.

Tek kelime etmeden elini çekti, iki adım geri gitti ve ona ters ters baktı. Ne demek istediği anlaşılyordu: ona karşı hiçbir şekilde yaklaşmayacaktı. Buna dostluk bile dahil görünüyordu.

Graydon daha önce kelimelerin kifayetsiz kaldığını hiç düşünmemişti ama kadının öfkesi karşısında bildiği tüm diller aklından uçup gitmiş gibiydi. Tek yapabildiği orada durup gözlerini kırptırmaktı. Sonunda başıyla onaylamayı başardı. Dokunmak yok, gülümsemek yok, işin yapılması için gerekli olanın dışında hiçbir şey yok.

Koridorda birlikte yürürlerken, kadın mesafesini korudu. Eli Graydon'ın kolundaydı ama vücudu Graydon'inkinden bir metre uzaktaydı. Graydon başını dik tutuyor, gururuna yedirmek için elinden geleni yapıyordu. Daha önce hiçbir kadın onu... yani, itici bulmamıştı. Doğrusu, daha önce hiçbir kadın ondan uzaklaşmaya çalışmamıştı.

Saf değildi, kendisine yöneltilen yaltaklanmaların ve flörtlerin çoğunun "doğumumun talihsiz koşulları" olarak düşünmeye başladığı şey yüzünden olduğunu çok iyi biliyordu, ama yine de... Onunla hiçbir şey yapmak istememesi egosunu yaraladı.

Kilisenin önüne geldiklerinde, ondan uzaklaştığı için rahatlamış görünüyordu. O sol tarafa gitti ve Graydon da gelinin babasıyla birlikte koridordan inmesini beklemek üzere diğer tarafa geçti.

Graydon tören boyunca gelin ve damadın etrafından dolaşp *ona* bakmaktan kendini alamadı. Kızın adı neydi? Toby, değil mi? Elbette bu bir takma isimdi ve onun doğum adının ne olduğunu merak etti.

Tören sona yaklaşırken Graydon, insanların ikiz bağı dediği o eski, tanıdık çekimi hissetti ve kardeşinin orada olduğunu biliyordu. Şapele doluşmuş insan kalabalığının arasından soluna baktı. Aile sandalyelerde oturuyordu ama arka taraf ayakta duran ve izleyen misafirlerle doluydu. Graydon'ın kardeşini en arkada, bilerek diğer insanların arkasına gizlenmiş halde bulması sadece birkaç saniye sürdü. Rory bir düğün için uygun giyinmemişti ama deri ceket ve rahat pantolonuyla Amerikan tarzına uyuyordu. En azından kardeşinin üzerinde kot pantolon yoktu.

Rory söz konusu sarışın nedimeye doğru başını salladı. Ağabeyinin daha önce bir kadına baktığını hiç görmemişti ve nedenini merak .

Tek yumurta ikizlerinde bazen olduğu gibi, o ve kardeşi sık sık kelimeler olmadan iletişim kurarlardı. Ama Graydon'ın aklındaki tek düşünceyi kardeşine söylemesinin hiçbir yolu yoktu: *Seni ve beni ayırt edebilir.*

Rory kaşlarını çatarak Graydon'a anlamadığını belli etti. Başını bir yana eğdi ve Graydon başını salladı. Mümkün olan en kısa sürede dışarıda buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Bunu yaptıktan sonra Graydon dikkatini tekrar genç kadına verdi. Birazdan yine koridorda yürüyeceklerdi ve o bunu dört gözle bekliyordu.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.